CAMILLA LÄCKBERG

COLIVIA DE AUR

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
PRINȚESA GHEȚURILOR

FICTION CONNECTION

TREI

Pentru cei din jurul său, Faye pare să aibă totul. Un soț perfect, o fiică adorabilă și un apartament de lux într-una dintre zonele cele mai elegante ale Stockholmului.

Dar amintirile întunecate din copilăria petrecută în Hjällbacka nu încetează să o bântuie și o fac să simtă că e tot mai captivă într-o colivie de aur.

Pe vremuri, Faye era o femeie puternică și ambițioasă – înainte să-și dedice viața soțului său, Jack.

Când acesta o înșală, întreaga lume a lui Faye se prăbușește și totul îi este luat. E complet distrusă și nu mai întrevede nicio speranță, însă în cele din urmă se hotărăște să răspundă cu aceeași monedă și pune la cale o răzbunare cumplită.

Colivia de aur este un roman îndrăzneț despre o femeie care a fost folosită și trădată, dar care a decis să-și ia viața în propriile mâini. O poveste dramatică despre minciună, izbăvire și răzbunare.

TREI
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0647-9

Camilla Läckberg

Colivia de aur

Traducere din suedeză şi note de
Laura von Weissenberg

Colecţia Fiction Connection

Editura TReI
Bucureşti, 2019

Proiect RIF – 2020

ROMANIA INEDIT

Colecţie coordonată de
Magdalena Mărculescu

ISBN: 978–606–40–0647–9

Titlul original:

Camilla Läckberg
En bur av guld
Editura Forum, 2019

Versiune electronică:

[V2.0]

Corectură [V1.0]: ian. 2020; [V2.0]: iunie 2020

Nota ediţiei electronice:

În ediţia tipărită capitolele nu sunt numerotate, ci doar evidenţiate prin pagină nouă şi spaţiu mare înainte de primul paragraf.

Din motive pur tehnice – realizarea cuprinsului şi o mai uşoară defilare prin text – în ediţia electronică am dat numere de ordine capitolelor şi, pentru a se confunda cu o numerotare a autorului/editorului, le-am pus între paranteze pătrate.

Pentru Christina

Partea întâi

— Nu e posibil să fie rănită doar? zise Faye.

Ţinea ochii în pământ, nu avea puterea să se uite la ei.

Urmă un moment de ezitare. Apoi se auzi o voce plină de părere de rău.

— E foarte mult sânge. Iar corpul e atât de mic. Însă nu vreau să fac speculaţii înainte să se fi pronunţat medicul legist.

Faye încuviinţă din cap. Cineva îi aduse apă într-un pahar transparent de plastic. Îl duse la gură, dar tremura atât de tare, încât i se scurseră câteva picături în jos pe bărbie şi apoi pe bluză. Poliţista blondă cu ochi albaştri, plini de blândeţe, se aplecă spre ea şi îi dădu un şerveţel.

Se şterse încet. Apa avea să lase pete inestetice pe bluza de mătase. Nu că ar mai fi contat.

— Nu există niciun dubiu? Nici măcar o şansă minusculă?

Poliţista aruncă o privire spre colegul său şi apoi scutură din cap. Îşi alese cu grijă cuvintele:

— După cum v-am zis, un medic trebuie să evalueze situaţia în funcţie de probele găsite la locul faptei. În momentul de faţă însă, totul pare să indice un singur lucru, şi anume că fostul dumneavoastră soţ v-a omorât fiica.

Faye închise ochii şi îşi înăbuşi un geamăt.

[1]

Julienne adormise în sfârşit. Părul i se răsfrângea pe perna roz. Respira liniştit. Faye o mângâie pe obraz, cu atenţie, să n-o trezească.

Jack urma să se întoarcă din călătoria de afaceri de la Londra. Sau de la Hamburg? Faye nu-şi mai aducea aminte. Avea să ajungă acasă obosit şi stresat, iar ea trebuia să aibă grijă să-l ajute să se destindă cum se cuvine.

Închise cu atenţie uşa de la dormitor să n-o trezească pe Julienne, se strecură în hol şi verifică uşa de la intrare să vadă dacă este încuiată. Mângâie apoi în trecere blatul de bucătărie. Trei metri de marmură albă. Carrara, bineînţeles. Din păcate, nu era deloc practic, căci marmura poroasă sugea umezeala ca un burete şi căpătase deja câteva pete urâte. Jack însă nici nu concepuse să aleagă ceva mai practic. Bucătăria din apartamentul de pe strada Narvavägen costase cu un pic sub un milion de coroane şi nu se făcuse absolut nicio economie în achiziţionarea ei.

Faye se întinse după o sticlă de Amarone şi puse un pahar de vin pe blat. Clinchetul paharelor de vin în contact cu marmura, clipocitul vinului turnat în pahar… cam aşa arătau serile ei acasă când Jack era plecat. Îşi turnă cu atenţie vinul, ca să nu mai apară şi alte pete roşii de la vin pe marmura albă şi, închizând ochii, duse paharul la gură.

Reduse intensitatea luminii învârtind dintr-un buton şi ieşi în hol, unde atârnau portretele alb-negru, al ei, al lui Julienne şi al lui Jack. Erau opera lui Kate Gabor, fotografa neoficială a prinţesei moştenitoare, care în fiecare an le făcea fotografii adorabile micilor prinţi în timp ce se jucau în frunzele tomnatice, îmbrăcaţi în haine de un alb imaculat. Ea şi Jack aleseseră portrete de vară. Pozau într-o relaxare ludică pe malul mării. Julienne între ei, cu părul bălai fluturându-i în vânt. În haine albe, bineînţeles. Ea purta o rochie Armani, simplă, de bumbac, Jack era în cămaşă şi cu pantalonii suflecaţi, ambele marca Hugo Boss, Julienne într-o rochie de dantelă din colecţia Stella McCartney pentru copii. Se certaseră chiar înainte să facă pozele. Nu-şi mai aducea aminte de ce, ştia doar că fusese vina ei. Nimic din toate astea nu reieşea însă din portrete.

Faye urcă scara. Şovăi în faţa uşii de la biroul lui Jack, dar în cele din urmă o deschise. Camera se afla într-un turn cu vedere panoramică. Un aranjament interior unic, într-un obiect unic, după cum se exprimase agentul imobiliar când vizitaseră apartamentul cu cinci ani în urmă. Pe vremea aceea era însărcinată cu Julienne şi era plină de speranţă cu privire la viitor.

Adora camera din turn. Spaţiul din jur şi lumina pe care o degajau ferestrele îi dădeau impresia că zboară. Iar acum, când afară totul era cufundat în beznă, pereţii arcuiţi o înveleau ca într-un cocon călduros.

Mobilase camera ea însăşi, la fel şi restul apartamentului. Ea alesese tapetul, rafturile, biroul, fotografiile şi tablourile de pe pereţi. Lui Jack îi plăcea la nebunie rezultatul. Gustul nu i-l punea niciodată la îndoială, în plus se mândrea peste măsură când musafirii îi cereau numărul de telefon al arhitectului de interior.

În astfel de momente, îi dădea voie să strălucească.

În vreme ce toate celelalte camere erau luminoase, mobilate modern şi minimalist, biroul lui Jack avea un aer mai masculin. Mai încărcat. Faye dedicase mai mult timp acestei încăperi decât camerei lui Julienne, decât întregului apartament. Jack avea să petreacă atât de mult timp aici şi să ia decizii importante care aveau să influenţeze viitorul întregii familii. Merita deci să-i ofere un refugiu aici sus, aproape de nori.

Mulţumită, Faye îşi trecu palma peste biroul rustic pe care-l cumpărase la licitaţie de la Bukowski şi care odinioară îi aparţinuse lui Ingmar Bergman[1]. Jack nu era un mare amator de Bergman, prefera filmele de acţiune cu Jackie Chan sau comediile cu Ben Stiller, dar, la fel ca ea, avea o febleţe pentru mobilele în spatele cărora exista o poveste.

Când le arăta apartamentul musafirilor, avea obiceiul să lovească încetişor cu palma de două ori în masă şi să povestească oarecum în trecere că elegantul obiect de mobilier decorase odinioară casa faimosului regizor. De fiecare dată când soţul ei făcea asta, pe chipul lui Faye apărea un zâmbet, căci în timp ce Jack rostea aceste cuvinte, privirile lor se încrucişau. Era încă unul dintre cele o mie de lucruri pe care le împărtăşeau şi pe care continuau să le împărtăşească în viaţa lor împreună. Privirile intime, clipele fugare, irelevante sau relevante, pe care se construieşte o relaţie.

Se lăsă să cadă pe scaunul din faţa calculatorului, se învârti în semicerc şi se opri cu faţa spre fereastră. Afară ningea şi fulgii se transformau în fleşcăială imediat ce atingeau asfaltul. Se aplecă un pic în faţă şi zări o maşină care se chinuia să înainteze prin noaptea întunecată de februarie. La intersecţia cu strada Banérgatan, şoferul învârti de volan şi dispăru spre centru. Pentru câteva clipe, Faye uită ce voia să facă, de ce venise în biroul lui Jack. Era atât de uşor să se piardă în întuneric, hipnotizată de dansul fulgilor de nea, a căror cădere străfulgera obscuritatea.

Dar apoi se dezmetici, îşi îndreptă spatele şi se învârti la loc în scaun până

ajunse cu faţa la monitorul lat al computerului Apple, atinse mouse-ul şi ecranul se trezi la viaţă. Se întreba oare ce făcuse Jack cu mouse pad-ul pe care i-l dăduse cadou de Crăciun, cel cu poza cu Julienne şi cu ea. În locul lui era unul urât şi albastru de la Nordea. Cadoul de Crăciun din acel an pentru clienţii private banking.

Ştia parola. *Julienne2010*. Bine măcar că nu avea Nordea şi pe screensaver, ci încă mai avea fotografia cu ea şi cu Julienne pe care o făcuse la Marbella. Erau la malul mării, Faye ridicându-şi fiica în braţe, spre cer. Amândouă râdeau, dar râsul lui Faye mai mult se ghicea decât se vedea, căci era întinsă pe spate cu părul fluturându-i în apă. Ochii de un albastru-deschis ai lui Julienne priveau drept spre aparatul de fotografiat, străpungând parcă obiectivul, în contact direct cu ochii la fel de albaştri ai lui Jack.

Faye se apropie de ecran şi stărui cu privirea asupra corpului său bronzat şi strălucitor de la apă şi sare. Deşi trecuseră doar câteva luni de când născuse, arăta mult mai bine atunci decât acum. Nu avea burtă. Braţele îi erau suple. Coapsele, subţiri şi tonificate. Acum, aproape trei ani mai târziu, se îngrăşase cu cel puţin zece kilograme faţă de cum era în Spania. Poate chiar cincisprezece. Nu mai avusese curajul să se cântărească în ultima vreme.

Îşi desprinse privirea de la corpul său pe ecran şi deschise browser-ul, apoi istoricul şi scrise „porno”. Link-urile apăreau unul după altul, în ordine cronologică. Putea să reconstituie cu uşurinţă fanteziile sexuale ale lui Jack din ultimele luni. Era ca o enciclopedie a excitării sale. Un fel de *Fantezii sexuale pentru to(n)ţi*.

Pe 26 octombrie, se uitase la două videoclipuri. „Russian teen gets slammed by big cock”[2] şi „skinny teen brutally hammered”[3]. Industria porno putea fi acuzată de orice, dar nu şi de ambiguitate. Fără descrieri evazive. Fără încercări de cosmetizare, fără ocolişuri sau minciuni cu privire la ce aveau să livreze sau ce îşi dorea de fapt persoana din faţa ecranului. Un dialog direct, comunicare deschisă şi onestă.

Jack se uita la filme porno de când îl ştia şi câteodată, când era singură, se uita chiar şi ea. Îşi dispreţuia prietenele care susţineau sus şi tare că bărbaţilor lor nici nu le-ar trece prin minte să se uite la filme porno. Câtă refulare.

La început, Jack nu lăsase filmele porno să le influenţeze viaţa sexuală. Nu existase nicio contradicţie între cele două. Mai nou însă, nu se mai apropia de ea, dar continua să caute satisfacţie în filmele cu „skinny teen brutally hammered”.

Nodul din stomac i se strângea din ce în ce mai tare, cu fiecare clip văzut.

Fetele erau tinere, uscăţive şi supuse. Lui Jack îi plăcuseră dintotdeauna fetele tinere şi slabe. Nu el se schimbase, ci ea. De fapt, nu asta îşi doreau majoritatea bărbaţilor? Într-un cartier ca Östermalm nu era loc pentru îmbătrânire şi kilograme în plus. Cel puţin nu pentru femei.

În ultima lună, Jack se uitase la acelaşi film de şapte-opt ori. „Young petite schoolgirl brutally fucked by her teacher”[4]. Faye apăsă pe play. O fată tânără, în fustă scurtă în carouri, cu cămaşă albă, cravată, ciorapi şi codiţe a la Pippi Şoseţica are probleme la şcoală. Cele mai mari dificultăţi le întâmpină la biologie. Îngrijoraţi, părinţii angajează un meditator şi o lasă pe fată singură acasă. Sună cineva la uşă. Apare un bărbat la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-un sacou cu petice în coate şi cu o servietă în mână. Intră în bucătăria luminoasă. Fata aduce manualele şi le deschide. Trec în revistă muşchii corpului uman.

— Când eu zic un muşchi, tu îmi arăţi unde se află pe corpul tău. Poţi? întreabă profesorul cu o voce groasă.

Fata face ochii mari, dă din cap că da şi îşi ţuguie buzele. Arată corect doi muşchi. Când el îi spune gluteus maximus, fesierul mare, ea îşi trage fusta un pic în sus, cât să i se vadă marginea chiloţilor, şi arată spre zona inghinală. Zâmbind, profesorul scutură din cap.

— Ridică-te în picioare să-ţi arăt, zice el.

Ea împinge scaunul înapoi şi se ridică. El îşi pune mâna mare pe piciorul ei şi şi-o plimbă încet pe lângă încheietura genunchiului în sus sub fustă. Trage fusta şi mai sus şi îi dă marginea chiloţilor la o parte. Bagă un deget înăuntru. Fata scoate un geamăt. Un super geamăt pornografic perfect. Dar are totuşi o mină de virgină uluită care se simte uşor vinovată. Ca şi cum expresia ei i-ar mărturisi privitorului că ştie că nu are voie. Că e interzis. Dar nu se poate abţine. Că tentaţia e prea mare şi nu-i poate face faţă.

El îşi lasă degetul să alunece înăuntru şi înapoi afară de câteva ori. Apoi o pune să se aplece peste masă şi o penetrează. Ea ţipă, geme şi zgârie masa. Îl imploră să nu se oprească. La final, el îi cere să-şi pună la loc ochelarii, care îi căzuseră în timpul partidei de călărit, şi îi ejaculează pe faţă. Cu chipul schimonosit de plăcere şi cu gura întredeschisă, şcolăriţa îi înghite sperma.

Adulaţia bărbaţilor pentru propria spermă nu reiese de nicăieri la fel de clar ca din filmele porno. Spermă care se împarte unor femei languroase şi pioase, care o primesc cu gurile întredeschise, ca şi cum ar fi un dar.

Faye făcu click de câteva ori cu mouse-ul şi închise calculatorul. Dacă asta era ce-şi dorea Jack, atunci exact asta avea să-i ofere.

Împinse înapoi scaunul, care se împotrivi scârţâind, şi se ridică. Afară era întuneric beznă acum. Dansul puţinilor fulgi de nea încetase. Luă paharul de vin cu ea şi ieşi din cameră.

Faye avea un dressing plin cu tot ce-i trebuia. Se uită la ceas. Nouă jumate. Avionul lui Jack urma să aterizeze, în curând se va afla în taxi. Bineînţeles, folosea serviciul VIP al aeroportului Arlanda, deci avea să iasă din aeroport în timp record.

Făcu un duş rapid şi îşi rase părul pubian ce începuse să-i răsară peste muntele lui Venus. Se spălă pe întreg corpul, se machie, dar nu cum o făcea de obicei, ci mai neglijent, mai tinereşte. Se pudră cu o grămadă de fard de obraz, îşi dădu cu prea mult rimel şi încununa totul cu un ruj roz ca guma de mestecat pe care îl găsise pe fundul trusei de machiat şi pe care cu siguranţă îl primise cadou la vreun eveniment.

Cea care i se va dărui lui Jack nu avea să fie ea – Faye, soţia lui, mama copilului său –, ci o persoană mai tânără şi mai inocentă, o creatură feciorelnică. De asta avea el nevoie.

Alese una dintre cravatele gri mai subţiri ale lui Jack şi-i făcu un nod neglijent. Îşi puse o pereche de ochelari de citit pe care lui îi era ruşine să-i folosească de faţă cu alţii şi prin urmare îi ascundea când aveau oaspeţi. Dolce & Gabbana dreptunghiulari negri. Faye analiză rezultatul în oglindă. Părea cu zece ani mai tânără. Aproape aşa cum era când plecase din Fjällbacka.

Nu era soţia nimănui. Nici mama nimănui. Era perfect.

Se strecură în dormitorul lui Julienne ca să ia un caiet de-al fetei şi un creion cu puf roz pe el. Se opri când o auzi pe Julienne murmurând în somn. O să se trezească oare? Nu, în curând i se auzi din nou respiraţia liniştită.

Se duse în bucătărie să-şi umple paharul, dar se opri şi deschise un sertar în care se aflau paharele de plastic ale lui Julienne. Turnă vin într-un pahar mare cu Hello Kitty care avea şi capac şi pai. Perfect.

Când auzi cheia învârtindu-se în uşa de la intrare, începuse să citească *The Economist*, pe care Jack se încăpăţâna să-l lase la vedere. Faye era singura din familia lor care chiar îl citea.

Jack puse geamantanul jos, îşi dădu jos pantofii şi introduse şanurile din lemn de cedru de care era nevoie pentru ca pantofii lui italieneşti din piele moale şi cusuţi de mână să-şi menţină forma. Faye stătea nemişcată. Spre deosebire de discretul ei ruj obişnuit de la Lancôme, cel roz i se strângea pe buze şi mirosea uşor a sintetic.

Jack deschise cu grijă frigiderul. Nu o reperase încă. Încerca să nu facă zgomot, credea probabil că ea şi Julienne dormeau.

Faye îl scruta cu privirea din obscuritatea salonului. Ca un străin care privea înăuntru pe fereastră, îşi putea contempla soţul fără ca el să-şi dea seama. În mod normal, Jack era mereu încordat. Acum însă, când credea că nu-l vede nimeni, se mişca altfel. Relaxat, aproape nepăsător. Corpul lui, în mod normal drept, părea acum un pic cocoşat, nu mult, dar îndeajuns ca ea, care îl cunoştea atât de bine, să observe diferenţa. Chipul îi era mai neted, nu mai avea fruntea încreţită de griji, cum o avea adesea în ultima vreme, chiar şi la evenimentele sociale, care acum erau strâns legate de cariera lui profesională şi unde râsetele şi clinchetul paharelor se puteau apoi traduce într-o afacere de milioane în ziua următoare.

Şi-l amintea pe Jack în tinereţe, când tocmai îl cunoscuse. Privirea poznaşă, râsetul vesel, mâinile care o pipăiau tot timpul, care nu se mai săturau de ea.

Beculeţul din frigider îi lumina chipul şi Faye nu-şi putea lua ochii de la el. Îl iubea. Îi iubea spatele lat. Îi iubea mâinile mari care acum apucau cutia de suc şi o duceau la gură. În curând aveau să fie pe corpul ei, înăuntrul ei. Doamne-Dumnezeule, de-abia aştepta.

Dorinţa o făcu să freamăte uşor, căci el întoarse brusc capul către uşa lucioasă a cuptorului în care se reflecta imaginea ei. Tresări şi se răsuci cu tot corpul. Cutia de suc îi rămăsese în mână, suspendată în aer, la jumătatea drumului spre gură.

O puse pe insula de bucătărie.

— Nu dormi? zise el mirat.

Fruntea i se încreţi din nou între ochii bine conturaţi.

Faye nu răspunse, se ridică şi făcu câţiva paşi spre el. Privirea lui îi sfredelea corpul. Trecuse mult timp de când n-o mai privise aşa.

— Vino încoace, zise ea suav.

Jack închise uşa frigiderului şi bucătăria se scălda din nou în întuneric. Luminile oraşului erau însă de ajuns pentru a se vedea unul pe celălalt. El ocoli insula de bucătărie, se şterse la gură cu dosul palmei şi se aplecă să o sărute. Dar Faye îşi întoarse capul în partea cealaltă şi îl împinse pe un scaun. Ea era cea care hotăra acum. Când Jack întinse mâna către fusta ei, Faye i-o dădu la o parte. Dar în secunda următoare i-o plasă în căuşul genunchiului. Îşi ridică fusta ca el să-i poată vedea chiloţii din dantelă. Spera ca el să-i recunoască, să-şi dea seama că erau identici. Cu ai ei. Ai tinerei nevinovate.

Mâna lui îi urcă pe picior şi Faye nu se putu abţine să nu scoată un geamăt. În loc să-i dea chiloţii la o parte, ca în film, Jack îi rupse. Ea gemu din nou, mai tare, se aplecă peste masă ridicându-şi fundul, în timp ce el se descheie la pantaloni şi îi trase în jos cu chiloţi cu tot dintr-o singură mişcare. O apucă de păr şi o împinse mai jos peste masă. Se aplecă deasupra ei cu toată greutatea şi o muşcă tare de gât. Faye îi simţea respiraţia mirosind a suc şi whisky pe care şi le comandase în avion. Jack îi desfăcu picioarele cu o mişcare hotărâtă, se postă în spatele ei şi o penetră.

O pătrundea cu forţă şi agresivitate, iar la fiecare împingere, Faye simţea cum suprafaţa mesei o taie peste pântec. O durea un pic, dar durerea îi dădea un sentiment de eliberare şi o ajuta să uite totul şi să se poată concentra doar asupra propriei desfătări.

Era a lui. Desfătarea ei îi aparţinea lui. Corpul ei îi aparţinea lui.

— Spune-mi când eşti gata, gemu ea cu obrazul lipit de suprafaţa rece pe care rujul lăsase urme lipicioase.

— Acum, gemu Jack.

Faye se aşeză în genunchi în faţa lui. El respira sacadat şi îşi introduse membrul în gura ei deschisă. O prinse cu ambele mâini de spatele capului şi îl împinse mai adânc înăuntru. Faye se luptă cu senzaţia de vomă şi încercă să nu-şi mişte capul. Trebuia doar să primească. Doar să primească. Mereu.

Prin faţa ochilor ei trecea scena din filmul porno şi, când Jack ajunse la paroxism, se bucură să vadă că afişase aceeaşi mină pe care o avusese şi profesorul când o posedase pe tânăra nevinovată.

— Bine ai venit acasă, iubitule, zise ea cu un zâmbet forţat.

Era una dintre ultimele dăţi când făcuseră sex ca soţ şi soţie.

Stockholm, 2001 vara

În primele săptămâni la Stockholm, mă simţisem singură. La doi ani după bac, am lăsat Fjällbacka în urmă. Atât mintal, cât şi fizic. De-abia aşteptam să plec din acel orăşel claustrofobic. Mă sufoca pur şi simplu cu străduţele lui pitoreşti şi cu oamenii curioşi, ale căror priviri nu mă lăsau niciodată în pace. Luasem cu mine cincisprezece mii de coroane şi note maxime la toate materiile.

Aş fi preferat să plec mai devreme, dar toate aspectele practice duraseră mai mult decât mă aşteptasem. Vânzarea casei, curăţenia, alungarea tuturor fantomelor care mă bântuiau.

Amintirile mă făceau să sufăr. Îmi apăreau tot timpul în faţa ochilor când

eram în casa părintească: Sebastian. Mama. Şi, nu în ultimul rând, tata. Nu-mi mai rămăsese nimic în Fjällbacka. Doar bârfe. Şi moarte.

Nimeni nu-mi fusese aproape atunci. Nici acum nu aveam pe nimeni. Aşa că mi-am făcut bagajul şi am luat trenul de Stockholm fără să mă uit în urmă.

Am jurat să nu mă mai întorc niciodată.

În gara din Stockholm m-am oprit în faţa unui coş de gunoi, am desfăcut telefonul mobil şi am aruncat cartela SIM. Nicio umbră din trecut nu mai putea ajunge la mine acum. Nimeni nu mă mai putea ameninţa sau fugări.

Pe perioada verii, am închiriat o cameră în aceeaşi clădire cu Fältöversten, un centru comercial hidos care îi face pe locuitorii cartierului Östermalm să dea dezaprobator din cap, mormăind că „e vina social-democraţilor, au ţinut morţiş să ne distrugă cartierul”. Dar, pe vremea aia, nu ştiam nimic despre astfel de lucruri. Eram obişnuită cu supermarketul Ica Hedemyrs din Tanumshede şi galeria Fältöversten mi se părea luxoasă.

Mi-a plăcut Stockholmul din prima clipă. De la fereastra mea de la etajul şapte admiram faţadele clădirilor dimprejur, parcurile luxuriante, maşinile scumpe şi îmi ziceam în sinea mea că într-o bună zi aveam să locuiesc într-una dintre clădirile fastuoase din secolul XIX, împreună cu soţul meu, trei copii perfecţi şi un câine.

Soţul meu avea să fie artist. Sau scriitor. Sau muzician. Total diferit de tata. Sofisticat, intelectual şi cosmopolit. Avea să miroasă frumos şi să se îmbrace elegant. Să fie mai dificil cu alţii, dar niciodată cu mine, pentru că eu aveam să fiu singura persoană care îl înţelegea.

În primele nopţi lungi şi luminoase mă plimbasem pe străzile Stockholmului. Văzusem încăierările de pe alei după ce se închideau cluburile. Auzisem ţipetele, plânsetele şi râsetele. Sirenele ambulanţelor, care se îndreptau spre situaţii şi locuri periculoase ca să salveze vieţi. Examinasem plină de curiozitate prostituatele din centru, machiate ca în anii optzeci, cu cizme înalte, cu tenul albicios şi înţepături de seringi în braţe, pe care încercau să le ascundă sub bluze sau pulovere cu mâneci lungi. Le cerusem ţigări şi încercasem să-mi imaginez viaţa lor. Libertatea pe care ţi-o dă faptul că te afli pe treapta cea mai de jos a societăţii. Nu mai există niciun risc să te cufunzi şi mai rău în rahat. Mă jucam cu gândul de a mă alătura lor, doar ca să pot înţelege cum e şi cine sunt bărbaţii care cumpără câteva clipe de intimitate murdară într-un Volvo cu scăunel de copil pe bancheta din spate şi scutece şi şerveţele umede de rezervă în torpedou.

În perioada aia mi-am început cu adevărat viaţa. Trecutul îmi atârna ca o

ghiulea de picioare. Mă trăgea în jos, mă încurca, îmi stătea în cale. Şi totuşi, fiecare atom din corpul meu vibra de curiozitate. Eu împotriva lumii. Departe de casă, într-un oraş la care râvnisem toată viaţa. De-abia aşteptasem nu numai să plec, ci şi să ajung aici. Încetul cu încetul, Stockholmul a devenit oraşul meu. M-a făcut să sper că mă pot vindeca şi că pot uita.

La începutul lui iulie, proprietara, o profesoară ieşită la pensie, a plecat în Norrland ca să-şi viziteze nepoţii.

— Fără vizite, mi-a zis autoritar înainte să închidă uşa.

— Fără vizite, am repetat eu ca o fată ascultătoare.

În seara aia m-am machiat şi i-am băut toată tăria din casă. Gin şi whisky. Lichior Kirsberry şi Amarula. Aveau un gust groaznic, dar nu conta, simţeam nevoia să mă ameţesc, căci ameţeala mă făcea să uit şi mi se răspândea în trup, încălzindu-l.

Am băut îndeajuns să prind curaj, mi-am pus o rochie de bumbac şi am plecat agale spre Stureplan. După câteva clipe de ezitare, m-am aşezat la o terasă ce părea simpatică. Pe lângă mine se perindau persoane cu chipuri cunoscute pe care înainte le mai văzusem doar la televizor. Râzând ameţite. De băutură şi de vară.

Pe la miezul nopţii, m-am aşezat la coadă la un club de pe partea cealaltă a străzii. Oamenii erau plini de nerăbdare, iar pe mine m-a cuprins nesiguranţa, neştiind dacă mă vor lăsa să intru. Încercam să-i imit pe ceilalţi. Să mă port ca ei. Abia mai târziu mi-am dat seama că şi ei trebuie să fi fost turişti. La fel de pierduţi în spaţiu ca mine, dar cu o falsă mină de curaj întipărită pe chipuri.

În spatele meu se auzeau râsete. Doi tipi de vârsta mea au ocolit coada şi s-au postat în faţa bodyguarzilor. Şi-au făcut semn din cap şi au dat mâna. Privirile tuturor se fixaseră asupra lor, invidioase şi fascinate. De ce să petreci ore bune pregătindu-te în faţa unui pahar de rosé pentru ca apoi să stai şi să îngheţi în spatele sforii roşii cu ciucuraşi, când totul putea fi atât de simplu? Asta în cazul în care erai cineva.

Spre deosebire de mine, cei doi tipi erau persoane pe care lumea le băga în seamă şi le respecta, care aparţineau locului. Erau Cineva. În acel moment, m-am hotărât să devin şi eu Cineva.

Chiar atunci, unul dintre tipi s-a întors şi a scrutat curios masa de oameni pe care tocmai o depăşise. Privirile ni s-au încrucişat.

Mi-am luat ochii de la el şi am început să bâjbâi în poşetă după o ţigară. Nu voiam să par toantă, n-aş fi vrut să se prindă cine eram – o fată din provincie,

care ieşea pentru prima oară într-un club din capitală. Ameţită de ginul furat şi de Amarula. În clipa următoare însă, era lângă mine. Avea părut ras şi nişte ochi albaştri ce inspirau blândeţe. Şi urechi un pic cam mari. Purta o cămaşă bej şi blugi de culoare închisă.

— Cum te cheamă?

— Matilda, am răspuns eu.

Detestam acest nume. Aparţinea unei alte vieţi, unei alte persoane. Iar eu nu mai eram acea persoană. O lăsasem în urmă când urcasem în trenul de Stockholm.

— Pe mine mă cheamă Viktor. Eşti singură?

Nu i-am răspuns.

— Du-te în faţă, la bodyguard, m-a îndemnat el.

— Nu sunt pe listă, am bâiguit eu.

— Nici eu.

Mi-a zâmbit fulgerător. Mi-am părăsit locul la coadă. Simţeam în spate privirile invidioase ale fetelor îmbrăcate mult prea subţire şi ale băieţilor cu prea multă ceară în păr.

— E cu mine.

Muntele de carne de la intrare a dat la o parte sfoara şi-a zis:

— Bine ai venit.

Viktor m-a luat de mână prin mulţime şi ne-am avântat din ce în ce mai mult în întuneric. Umbre de oameni, licăreli multicolore de lumină, ritm trepidant de bas, corpuri înlănţuite, dans. Ne-am oprit la capătul unui bar lung, iar Viktor l-a salutat pe barman.

— Ce vrei să bei? m-a întrebat el.

Încă mai simţeam în gură gustul dulceag al lichiorului când i-am răspuns:

— Bere.

— Bravo, îmi plac fetele care beau bere. E meserie.

— Meserie?

— Da, adică e bine. Marfă.

Mi-a întins un Heineken şi a ridicat sticla în semn de noroc. Eu i-am zâmbit şi am luat o gură.

— Care e visul tău în viaţă, Matilda?

— Să devin cineva, am răspuns eu, fără nicio urmă de şovăială.

— Păi, eşti deja cineva, nu?

— Altcineva.

— Mie mi se pare că eşti OK aşa cum eşti.

Viktor a făcut câţiva paşi de dans în lateral, mişcându-şi capul în ritmul muzicii.

— Dar tu la ce visezi?

— Eu? Vreau doar să fac muzică.

— Eşti muzician?

Trebuia să mă aplec spre el şi să ridic vocea ca să mă fac auzită.

— DJ. Dar sunt liber în seara asta. Lucrez mâine-seară. Atunci o să stau acolo, sus.

I-am urmărit degetul cu privirea. Pe o mică scenă, lângă un perete, în spatele unui pick-up, stătea tipul cu care venise Viktor şi dădea din cap în ritmul muzicii. Un pic mai târziu a venit lângă noi. Am aflat că îl chema Axel. Părea drăguţ şi nepericulos.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Matilda, a zis el întinzându-mi mâna.

Cât de diferiţi erau de tipii de acasă! Rafinaţi. Siguri pe ei. Axel a comandat un cocktail şi a dispărut. Eu şi Viktor am ciocnit din nou sticlele. Berea mea aproape că se terminase.

— Mâine, înainte de program, dăm o mică petrecere de încălzire cu prietenii. N-ai chef să vii şi tu?

— Poate, i-am răspuns, privindu-l gânditoare. De ce m-ai invitat înăuntru de fapt?

Am înghiţit demonstrativ ultimele picături de bere din sticlă. Speram să continue să facă cinste, ceea ce a şi făcut. A comandat câte o nouă bere pentru fiecare din noi. Apoi mi-a răspuns la întrebare. Ochii lui albaştri străluceau în întuneric.

— Pentru că eşti dulce. Şi păreai singură. Regreţi că ai acceptat?

— Nu, deloc.

A scos un pachet de Marlboro din buzunarul de la spate şi mi-a oferit o ţigară. Nu mă deranja că făcea din nou cinste, de-abia îmi ajungeau mai multă vreme ale mele. Nu mai aveam cine ştie ce din cele cincisprezece mii care îmi rămăseseră din vânzarea casei, după ce plătisem împrumuturile şi restul datoriilor.

Mâinile noastre s-au atins când mi-a aprins ţigara. Mâna lui era caldă şi bronzată. Mi s-a făcut dor de atingerea lui imediat ce a încetat.

— Ai ochii trişti. Ştiai asta? a zis el şi a tras adânc din ţigară.

— Ce vrei să spui?

— Că pari să ascunzi o tristeţe în adâncul sufletului. Mi se pare frumos. Oamenii care sunt tot timpul veseli mă plictisesc. Nu suntem făcuţi să fim

mereu fericiţi, atunci totul ar sta în loc.

Nu i-am răspuns. Aveam impresia că făcea mişto de mine.

Brusc am simţit cum se învârte lumea cu mine de la băutură. M-am hotărât să-mi iau un suvenir, m-am aplecat în faţă, l-am apucat de ceafă şi i-am apropiat faţa de a mea. Un gest care probabil a dat impresia că aveam mai multă încredere în mine decât era de fapt cazul. Buzele noastre s-au întâlnit. Mirosea a bere şi a Marlboro şi săruta bine. Delicat, dar intens.

— Vrei să mergem la mine acasă? m-a întrebat.

[2]

Jack stătea la masa din bucătărie în halatul său albastru-închis şi citea *Dagens Industri*[5]. Nici măcar nu-şi ridică privirea când Faye intră în bucătărie, dar ea era obişnuită ca el să se comporte aşa când era stresat. Având în vedere responsabilităţile pe care le avea la lucru şi toate orele pe care le petrecea la birou, merita totuşi să fie lăsat în pace în dimineţile de la sfârşitul săptămânii.

Apartamentul de patru sute de metri pătraţi, rezultatul unirii a patru apartamente mai mici, părea claustrofobic atunci când Jack avea nevoie să fie lăsat în pace. Faye încă nu ştia cum să se comporte în astfel de zile.

În maşină, pe drumul de întoarcere de la Lidingö, unde o dusese pe Julienne să se joace cu o prietenă de la grădiniţă, Faye îşi imaginase cum îşi va petrece dimineaţa împreună cu Jack. Doar ei doi. Cum se vor vârî în pat şi se vor uita la vreun program la televizor pe care să-l poată critica împreună pentru stupiditatea şi vulgaritatea sa. Îşi dorea să-l audă pe Jack povestindu-i despre săptămâna care tocmai trecuse. Să facă o plimbare prin Djurgården ţinându-se de mână.

Să vorbească aşa cum o făceau odinioară.

Se apucă să cureţe după micul dejun pe care îl luase cu Julienne. Fulgii se înmuiaseră în laptele bătut. Detesta senzaţia pe care i-o dădeau fulgii umezi şi mirosul acru. Înghiţi ca să-şi alunge starea de rău în timp ce spăla vasele.

Pe insula de bucătărie zăceau împrăştiate firimituri, iar la capătul ei stătea în echilibru, sfidând legea gravitaţiei, un sandvici pe jumătate mâncat. Singurul lucru care îl ţinea în loc era faptul că era cu partea dată cu unt în jos.

— N-ai putea să faci măcar curat înainte să pleci? zise Jack fără să-şi ridice privirea din ziar. Sper că nu e nevoie s-o chemăm pe femeia de serviciu şi în weekend?

— Scuze.

Faye înghiţi nodul din gât şi şterse blatul de bucătărie cu o lavetă.

— Julienne era nerăbdătoare să plece. Făcea o gălăgie de nedescris.

Jack fredona continuându-şi lectura. Tocmai făcuse duş după tura de jogging. Mirosea bine, a Armani Code, parfumul pe care-l folosea încă de pe vremea când se cunoscuseră. Julienne fusese dezamăgită că nu-şi putea întâlni tatăl, dar Jack plecase înainte ca ea să se trezească şi nu revenise decât după ce Faye o lăsase la Lidingö. Fusese o dimineaţă dezagreabilă. Niciuna dintre cele patru variante de mic dejun nu-i convenise lui Julienne, iar

îmbrăcatul fusese un maraton chinuitor, la sfârşitul căruia Faye era leoarcă de transpiraţie.

Blatul era curat acum, în orice caz. Rămăşiţele luptei fuseseră înlăturate.

Faye dădu drumul cârpei de spălat vase în chiuvetă şi îl privi pe Jack, aşezat la masa din bucătărie. Deşi era înalt, antrenat, responsabil, de succes – cu alte cuvinte, avea toate atributele clasice ale unui bărbat împlinit –, din multe puncte de vedere era în continuare doar un băiat. Ea era singura care-l vedea aşa cum era de fapt.

Faye era convinsă că o să-l iubească de-a pururi, orice s-ar întâmpla.

— În curând va trebui să te tunzi, iubitule.

Întinse o mână şi reuşi să şi-o treacă prin câteva şuviţe din părul lui ud, înainte ca el să-şi dea capul la o parte.

— N-am timp. Suntem într-o fază de extindere complicată şi trebuie să mă concentrez sută la sută. Nu-mi pot permite să mă duc la frizer toată ziua, bună ziua ca tine.

Faye se aşeză pe scaunul de lângă el. Îşi puse mâinile în poală. Încercă să-şi aducă aminte de ultima dată când fusese la coafor.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Despre ce?

— Despre Compare.

Jack îşi mută încet privirea din ziar către ea. Oftând, scutură din cap. Faye regreta deja că deschisese subiectul. Regreta că nu se limitase la a şterge firimiturile de pe blatul de bucătărie. Apoi făcu încă o încercare.

— Înainte aveai chef…

Jack tresări şi lăsă ziarul în jos. Bretonul cu câţiva milimetri prea lung îi căzu în ochi şi bărbatul scutură iritat din cap. De ce nu putea să-l lase pur şi simplu să citească în pace? Sau să şteargă blatul. Să fie suplă, frumoasă şi cu o atitudine pozitivă. Acum, cel mai probabil, avea să se încuie în camera din turn şi să continue să lucreze. De dragul ei şi al lui Julienne. Ca ele să o ducă bine. Pentru că ăsta era obiectivul *lor*. Nu al lui. Ci al lor.

— Ce rost are să vorbim? Tu nu mai ştii nimic despre afaceri. Astea-s lucruri care se schimbă rapid, deci trebuie să te menţii informat. Nu te poţi culca pe laurii din trecut.

Faye se juca preocupată cu verigheta. O răsucea pe deget.

Dacă n-ar fi spus nimic, ar fi putut să aibă dimineaţa la care visase. Dar distrusese totul cu o întrebare stupidă. O făcuse, în condiţiile în care era conştientă de consecinţe.

— Ştii măcar cum îl cheamă pe ministrul economiei? o întrebă Jack.

— Mikael Damberg, răspunse ea instinctiv.

Instinctiv şi corect.

Când văzu expresia lui Jack, regretă. De ce nu putea să-şi ţină gura?

— OK. În curând intră în vigoare o nouă lege. Ştii care?

Ştia. Dar negă, scuturând încet din cap.

— Bineînţeles că nu ştii, zise Jack. E vorba despre faptul că acum noi, firmele, trebuie să le reamintim clienţilor noştri cu o lună înainte de termen că le expiră abonamentele. Înainte, contractul continua pur şi simplu. Pricepi ce-nseamnă asta?

Fireşte că pricepea. Ar fi putut să-i dea cifrele exacte cu privire la impactul pe care legea îl avea asupra Compare. Dar îl iubea. Stătea în bucătăria sa de un milion de coroane cu soţul ei care era un băieţel în corpul unui bărbat, bărbat pe care doar ea îl cunoştea şi pe care îl iubea mai presus de toate. Aşa că dădu din nou din cap că nu. În loc să-i spună că Lesando S.A., o companie de electricitate de dimensiuni mai mici, aflată în proprietatea Compare, avea să piardă aproximativ douăzeci la sută dintre clienţii ale căror contracte s-ar fi prelungit în mod automat. În practică, cifra de afaceri avea să scadă cu cinci sute de milioane pe an. Profitul, cu două sute de milioane.

Dar dădea doar din cap că nu. Şi se juca mai departe cu verigheta.

— Nu ştii, zise Jack în cele din urmă. Mă laşi să citesc acum?

Cu asta, soţul ei ridică ziarul, revenind la lumea făcută din cifre, cotaţii bursiere, noi emisiuni şi achiziţii de firme căreia ea îi dedicase trei ani la ASE înainte de a-şi întrerupe studiile. De dragul lui Jack. De dragul firmei. De dragul familiei.

Clăti cârpa de spălat vase sub robinet, strânse cu mâna fulgii umezi şi firimiturile care se adunaseră în chiuvetă şi le aruncă la gunoi. În spatele său se auzea fâsâitul ziarului pe care-l citea Jack. Închise cu grijă uşa de la dulap, ca să nu-l deranjeze.

Stockholm, 2001 vara

Viktor Blom avea o aluniţă maro-deschis pe ceafă şi spatele lat şi bronzat. Dormea adânc, iar eu aveam tot timpul din lume să-l examinez şi pe el şi camera în care ne aflam. Nu erau perdele la ferestre şi, în afară de patul dublu, în cameră se mai găsea doar un scaun cu un maldăr de haine murdare pe el. Soarele desena prisme care dansau pe pereţii albi.

Picioarele mele goale erau înfăşurate într-un cearşaf umed şi murdar. L-am

dat la o parte cu piciorul, m-am înfăşurat în el ca într-un prosop şi am deschis cu grijă uşa de la dormitor. Duplexul mobilat auster pe care îl închiriaseră Viktor şi Axel peste vară se afla la etajele unu şi doi ale unui imobil de pe strada Brantingsgatan, din cartierul Gärdet. Afară aveau o grădiniţă cu masă şi scaune de lemn şi un grătar negru. Pe masă se afla o doză goală de Fanta, umplută cu chiştoace de ţigări.

Din dormitorul lui Axel se auzeau sforăituri puternice. Jos erau salonul şi bucătăria. Am coborât, mi-am făcut o cafea şi am început să scotocesc după ţigări în geanta care rămăsese aruncată pe podeaua din hol. Apoi am luat cu mine cafeaua şi pachetul de ţigări şi m-am tolănit pe un scaun în grădină.

În faţa mea se întindea parcul Tessin. Soarele nu urcase încă prea mult pe cer şi îmi intra în ochi, obligându-mă să-i ţin întredeschişi.

Nu voiam să fiu o pacoste. Treaba cu invitaţia la petrecerea lor de azi… era cu siguranţă doar o vorbă în vânt. Ca să se culce cu mine. Auzisem eu promisiuni şi mai mari la o băută. Viktor părea să se fi distrat cu mine. Şi eu cu el. Dar cel mai bine era să ne oprim aici. Am stins ţigara în doza de Fanta şi m-am ridicat să intru să-mi caut hainele. Chiar în acel moment, în spatele meu s-a deschis uşa.

— A, tu erai, a zis Viktor somnoros. Ai cumva o ţigară?

I-am dat o ţigară. S-a aşezat pe scaunul pe care stătusem eu şi a început să privească clipind spre soare. M-am aşezat şi eu lângă el.

— Tocmai mă pregăteam să plec, i-am spus.

Mă aşteptam să văd o expresie de uşurare instalându-i-se pe chip. Ca şi cum mi-ar fi fost recunoscător că nu eram una dintre cucoanele alea sufocante care nu pricep când e momentul să se care.

Dar Viktor m-a luat prin surprindere.

— Să pleci? a izbucnit el. De ce?

— Pentru că nu locuiesc aici.

— Şi ce dacă?

— Presupun că tu şi cu Axel nu vreţi să vă-mpiedicaţi de mine pe aici. Înţeleg că a fost o chestie care nu o să se mai repete şi că vrei să-ţi vezi de treburile tale. Nu vreau să fiu tipa nesuferită care nu se prinde că e cazul să se care.

Viktor şi-a luat privirea de la mine şi şi-a aţintit-o asupra parcului. Eu m-am abţinut să-l mângâi pe părul scurt de pe scăfârlia rasă. Văzusem într-o fotografie din camera lui că avea părul des, ondulat şi blond când îi creştea mai lung. Continua să tacă şi pentru câteva clipe am crezut că-l ghicisem. Că

era la fel de uşor de citit ca şi ceilalţi băieţi.

În cele din urmă, a zis:

— Nu ştiu cu ce fel de comportament eşti tu obişnuită, cum se poartă tipii de acolo de unde eşti tu, dar eu chiar te plac. Eşti altfel, autentică. Dacă vrei, poţi bineînţeles să pleci, dar mi-ar părea bine dacă ai vrea să mai stai un pic. Aveam de gând să cobor să cumpăr suc proaspăt şi croasanţi de la Seven Eleven. Apoi putem să stăm la soare şi mai târziu comandăm o pizza.

— OK, i-am răspuns eu fără să stau pe gânduri.

O viespe a trecut pe lângă faţa mea. Am alungat-o cu mâna, nu-mi fusese niciodată frică de viespi. Existau lucruri mult mai rele de care să mă tem.

— OK. Serios acum, cu ce fel de tipi ieşi tu de obicei?

— Tipii de acasă sunt… Nu ştiu ce să zic. Vor să facă sex şi pe urmă să dispari, cam aşa ceva. Au alte treburi de făcut a doua zi.

Nu i-am zis nimic de priviri. De vorbe. De ruşinea care mă chinuia, deşi era a altcuiva. Să-mi ofer corpul cui îl dorea nu însemna nimic în comparaţie cu toate astea.

Viktor şi-a umbrit faţa cu mâna.

— De când stai aici, la Stockholm?

— De o lună.

— Bine ai venit.

— Mulţumesc.

Pe la şapte în seara aia, apartamentul a început să se umple de lume. Majoritatea erau cu vreo câţiva ani mai mari decât mine şi la început mă simţeam un pic stingheră. Viktor dispăruse în mulţime şi eu nimerisem la masa din grădină împreună cu Axel. Sorbeam dintr-un cocktail şi fumam, în timp ce el povestea întâmplări care mă făceau să leşin de râs despre călătoriile cu trenul pe care el şi Viktor le făcuseră cu o vară în urmă. Au apărut două tipe care s-au prezentat ca fiind Julia şi Sara. Julia avea părul lung şi castaniu, ochii verzi şi purta o rochie frumoasă albastru-închis. Sara purta o fustă de blugi, un maiou alb şi avea părul blond strâns într-un coc neglijent.

— Mă gândesc cu groază la toamnă, a zis Julia aplecându-se un pic înainte. Aş vrea să renunţ sau măcar să fac o pauză de un an, dar tata nu mă lasă. Se enervează cum deschid subiectul. La dracu’, Lund e un oraş detestabil.

— Săraca de tine, a zis Sara în timp ce scotea cerculeţe de fum.

— Ce bine ar fi fost dacă aş fi avut note destul de mari ca să pot intra la

ASE. Dar asta e, hai mai bine să ne distrăm în seara asta.

Julia şi-a îndreptat spatele şi m-a privit ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama că mă aflam acolo.

— Tu unde lucrezi?

Mi-am dres vocea. Am pufăit din ţigară. N-aveam niciun chef să-i povestesc despre planurile mele unei persoane pe care tocmai o întâlnisem.

— Nu prea lucrez momentan.

— Ce mişto. Vrei să te duci la facultate?

Dădusem la mai multe facultăţi din Stockholm, deci am făcut un semn aprobator din cap. Gândurile mi s-au dus la contul meu bancar, care se golea într-un ritm alarmant.

— Asta aş vrea. Dar mai durează până aflu dacă am intrat, am zis eu.

— De unde îl ştii pe Axel?

Întrebarea fusese pusă de cealaltă tipă, Sara.

— L-am întâlnit pe Viktor, dacă cumva îl cunoaşteţi, la Buddha Bar ieri.

— Ai dormit aici?

Am consimţit din cap.

Şi-au terminat de fumat ţigările în linişte, apoi s-au ridicat.

— Julia şi Viktor au fost împreună mai demult, mi-a spus Axel după ce au plecat.

— Mai demult?

— Cam până acum trei luni. E prima dată când se văd după întoarcerea ei de la Lund.

Julia şi Sara au venit cu noi la Buddha Bar. Se ţineau prin apropierea lui Viktor şi se uitau mereu urât la mine. Cu cât beam mai mult, cu atât îmi creştea iritarea.

Viktor a făcut o pauză şi a venit la mine şi la Axel. Am observat cum Juliei i s-a îngustat privirea când l-am luat pe Viktor în braţe. M-a sărutat şi eu l-am muşcat uşor de buza de jos. Când a venit vremea să se întoarcă în cabina de DJ, m-a întrebat dacă vreau să-i ţin companie. M-a prins de talie în timp ce treceam prin marea de oameni. Înaintam încet, fiindcă lumea îl oprea mereu ca să schimbe câteva vorbe. Până la urmă, am ajuns sus. Viktor şi-a pus căştile, a învârtit câteva dintre sistemele de reglaj şi a început să se legene în ritmul muzicii.

Am început şi eu să fac la fel ca el. Apoi i-am luat o mână, i-am băgat-o sub rochie şi i-am pus-o între picioarele mele. N-aveam chiloţi pe mine.

— Vii cu mine acasă în seara asta? m-a întrebat el.

— Da, dacă vrei.

M-a privit cu o intensitate care ţinea loc de răspuns.

— Şi ce-o să facem? l-am tachinat eu.

Viktor a început sa râdă. Apoi a schimbat melodia.

Era un sentiment minunat. Mă simţeam liberă. Liberă să fac ce voiam. Să fiu cine voiam. Fără un trecut care să distrugă totul în jurul meu, în sufletul meu. Fără toţi cei care mă împinseseră în jos. Încetul cu încetul, mă transformam în altcineva.

Scrutam cu privirea oamenii care dansau. Am închis ochii şi gândurile mi s-au dus la Fjällbacka. La curiozitatea pe care o stârneam, privirile care mă urmăreau peste tot, amestecul de fascinaţie şi compasiune, cleios, greoi, sufocant. Aici nimeni nu ştia. Nimeni nu vedea. Locul meu era aici. La Stockholm.

— Mă duc la toaletă, am strigat eu.

— OK. Termin în zece minute. Hai să ne vedem la ieşire, ce zici?

Am aprobat printr-o înclinare a capului şi m-am îndreptat spre toaletă. M-am aşezat la coadă şi un zâmbet mi s-a desenat pe buze la gândul că Viktor era numai al meu. Muzica de pe ringul de dans duduia în surdină, făcând oglinda de pe perete să vibreze în acelaşi ritm.

Mi-am privit reflexia în oglindă. Aveam părul mai blond decât de obicei, eram bronzată şi mă simţeam plină de prospeţime. Mi se părea că arătam mai matură decât cu câteva săptămâni în urmă. Lângă chiuvetă, o fată şi-a îndreptat un flacon roz de fixativ spre păr. Mirosul dulce mi-a gâdilat nările într-un contrast plăcut cu izul de transpiraţie, alcool şi haine afumate.

Uşa s-a deschis în spatele meu şi preţ de câteva clipe muzica s-a auzit mai puternic.

Am simţit că mă bate cineva pe umăr şi m-am întors. Am reuşit să-i desluşesc trăsăturile Juliei, înainte să mă trezesc cu un cocktail ce se îndrepta în zbor către mine. O bucăţică de gheaţă m-a lovit în frunte, apoi a căzut pe podea şi s-a rostogolit mai departe. Mă usturau ochii şi am început să clipesc des de mirare şi durere.

— Ce dracu faci? am ţipat, dându-mă un pas înapoi.

— Curviştină de provincie, mi-a aruncat în nas Julia, după care s-a întors şi a dispărut.

Câteva fete au început să râdă. M-am şters cu un şerveţel. Simţeam umilinţa furnicându-mă în tot corpul. Simţeam că revenisem la vechea mea identitate. Cea care îngenunchea şi se ascundea în tenebre. Cea care se

prăbuşea sub greutatea prea multor secrete.

Apoi mi-am îndreptat spatele şi m-am privit în oglindă. Nu din nou.

La o săptămână după aceste întâmplări, am primit o scrisoare. Intrasem la ASE la Administrarea Afacerilor. Am tras scrisoarea la xerox, am căutat adresa Juliei, am cumpărat un plic şi am băgat în el scrisoarea de confirmare a admiterii împreună cu o poză pe care o făcuse Viktor şi în care eu eram în patru labe, iar Viktor era în spatele meu cu chipul schimonosit de plăcere. Am strecurat plicul în cutia poştală a familiei Juliei având în minte un singur scop: să nu mai las pe nimeni să mă umilească vreodată.

O lună mai târziu, m-am înscris la facultate cu numele meu mijlociu, Faye, după autoarea cărţii preferate a mamei mele. Matilda nu mai exista.

[3]

Un chelner trecu în grabă prin spatele lui Faye – cu siguranţă, se îndrepta spre bărbaţii burduhănoşi instalaţi la câteva mese mai încolo. Erau genul de bărbaţi care impuneau să fie serviţi cu rapiditate. Ceea ce nu era de mirare, căci arătau cu toţii ca şi cum nu-i mai despărţea decât o ceafă de porc de un atac de cord.

Faye o privea pe Alice, care tocmai se instalase în faţa ei. Când făcuse cunoştinţă cu ea şi cu celelalte femei burgheze cu care socializa, le poreclise „gâştele”, deoarece rolul lor principal era să depună ouă pentru bărbaţii lor. Trebuiau să se concentreze să aducă pe lume moştenitori şi apoi să protejeze sub aripile lor drapate cu Gucci progeniturile împinse de la spate mai ceva ca la jocul de curling. Când copiii începeau să meargă la grădiniţele alese pe sprânceană, era momentul să-şi ocupe timpul cu activităţi potrivite. Să facă yoga. Să-şi facă manichiura. Să organizeze cine. Să se asigure că femeia de serviciu îşi face bine treaba. Să gestioneze armata de babysittere. Să-şi supravegheze kilogramele. Sau mai degrabă lipsa lor. Să fie disponibile şi excitate. Şi, cel mai important: să înveţe să treacă cu vederea momentele când soţii lor se întorceau acasă de la o „cină de afaceri” târzie cu cămaşa pe jumătate scoasă din pantaloni.

La început, făcuse mişto de ele. De lipsa lor de cultură generală, de lipsa de interes pentru adevăratele valori ale vieţii, de faptul că ambiţiile lor se limitau la a-şi procura ultimul model de poşete Rockstud de la Valentino şi la alegerea dintre St. Moritz sau Maldive ca destinaţie pentru vacanţa de primăvară.

Jack îi ceruse însă „să păstreze relaţii armonioase” cu ele. În special cu soţia lui Henrik, Alice. Aşa că acum se vedea în mod regulat cu gâştele.

Nici Faye, nici Alice nu nutreau sentimente de simpatie una pentru cealaltă. Vrând-nevrând însă, soarta li se împletea datorită firmei pe care o aveau bărbaţii lor. Datorită *incredibilei prietenii* a soţilor lor, după cum apăruse la un moment dat într-o revistă de afaceri.

Alice Bergendahl avea 29 de ani, cu trei ani mai puţin decât Faye. Avea pometii obrajilor proeminenţi, talia unui copil de zece ani, picioare ca ale lui Heidi fucking Klum pe catalige. Şi, în plus, născuse doi copii frumoşi şi sănătoşi. Cel mai probabil cu zâmbetul pe buze pe toată durata travaliului. Iar între durerile naşterii e posibil să-şi fi ocupat timpul liber tricotând o căciuliţă drăguţă pentru pruncul minunat care tocmai îi despica păsărica frumos

mirositoare în două părţi perfecte. Dar Alice Bergendahl nu era doar frumoasă, cu alură de fetişcană, slabă şi frumos mirositoare. Era şi creativă şi sociabilă, prin urmare, organiza mici serate delicioase la care era musai să vină toate gâştele împreună cu bărbaţii lor, altfel ajungeau pe lista neagră a lui Alice. Care era echivalentă cu Guantánamo în lumea burgheză din Stockholm.

Împreună cu Alice la Riche se afla o altă femeie cu picioare lungi, pe care o chema Iris şi care era măritată cu finanţistul Jesper, care făcea trading. Un sărăntoc în contextul de faţă, dar un posibil *up-and-comer*[6], de aceea Iris se bucura de un statut de probă în anturajul lui Alice, până când succesul lui Jesper putea fi confirmat. Soarta ei avea să se pecetluiască cu siguranţă în lunile următoare.

Au comandat salată – doar câte o porţie mică pentru fiecare, fireşte – şi trei pahare de cava. Luau îmbucături minuscule şi-şi zâmbeau în timp ce povesteau despre copii. Ceea ce, de altfel, constituia singurul subiect de discuţie. În afară de iubiţii lor soţi.

— Jesper şi-a luat liber în vacanţa de Paşte, zise Iris. Vă daţi seama? De patru ani, de când ne-am căsătorit, nu şi-a luat niciodată concediu mai mult de o săptămână pe an. Da, când a venit acasă într-una din zilele trecute, m-am trezit cu surpriza unei călătorii în insulele Seychelles.

Faye simţi o împunsătură de invidie pe care o clăti cu o gură de cava.

— Super, zise ea.

În sinea ei însă se întreba ce-l făcea pe Jesper să simtă nevoia de a-şi spăla în acest fel conştiinţa încărcată.

Restaurantul era plin. Turiştii plasaţi la mesele de la ferestre erau mulţumiţi că prinseseră loc. Cu maldăre de sacoşe de cumpărături sub masă. Încercau să nu pară impresionaţi, dar, printre îmbucături, cercetau împrejurimile cu ochii mari. Când li se fixa privirea asupra vreunei persoane interesante, se aplecau peste farfurii şi şuşoteau între ei – impresionaţi de prezentatorii de televiziune, artiştii şi politicienii aflaţi în local. Pe adevăraţii potentaţi, cei care trăgeau sforile din culise, nu-i recunoşteau însă. Dar Faye ştia cu exactitate cine erau.

— E superb în insulele Seychelles, zise Alice. E atât de exotic. Dar cum mai stau cu siguranţa? Au fost ceva… probleme pe acolo.

— Insulele Seychelles se află în Orientul Mijlociu? întrebă Iris nesigură în timp ce plimba o bucată de avocado prin farfurie.

Faye luă o gură de cava ca să nu izbucnească în râs.

— Pe acolo pe undeva, nu? Pe unde face ravagii Statul Islamic.

Alice strâmbă din nas la chicotul care se pornise în gâtul lui Faye.

— Sunt sigură că nu e niciun pericol, zise Iris, care acum împingea cu furculiţa o jumătate de ou. Jesper nu ne-ar expune niciodată vreunui risc pe mine şi pe micuţul Orvar.

Micuţul Orvar? Ce-i făcea oare pe oamenii ăştia să-i dea copilului un nume care i s-ar fi potrivit mai degrabă unui pirat sifilitic din secolul al XVIII-lea? Faye se văzu însă nevoită să admită că şi Julienne suna destul de pompos. Dar fusese propunerea lui Jack. Argumentase că suna bine şi că avea să funcţioneze pe plan internaţional. Şi era important să te asiguri de viabilitatea globală a copiilor tăi încă de când se aflau în pântec. Aici dăduseră greş cu Orvar, dar puteau schimba mai târziu. Cu vreo lună în urmă, un băieţel de la grădiniţa lui Julienne pe care îl chema Sixten devenise brusc Henri. Confuzia trebuie să fi fost totală în capul micuţului de trei ani, dar nu se putea ţine seama de astfel de detalii, dacă se dorea cu adevărat ca băiatul să reuşească în context internaţional.

Faye goli paharul şi îi făcu un semn discret chelneriţei să i-l umple din nou.

— Bineînţeles că nu v-ar expune la riscuri, zise Alice în timp ce mesteca sexos o foaie de salată.

Cum însă citise într-o revistă de sănătate că e bine să mesteci de cel puţin treizeci de ori, ipostaza ei sexy se transformă la scurt timp în imaginea unei vaci rumegânde.

Faye se uită cu groază în propria farfurie. Devorase deja jumătate din salată şi continua să-i fie la fel de foame. Scrută cu poftă comenzile de la masa vecină care tocmai veniseră. Biftec. Chiftele. Paste. Farfuriile fură aşezate în faţa bărbaţilor rotofei, îmbrăcaţi la costum. Din aceia care îşi permit să aibă burtă. Despre bărbaţii săraci se spune că sunt graşi, cei bogaţi au însă greutate. Îşi dezlipi privirile de pe chiftele. În compania lui Alice nu se mâncau chiftele cu sos cu smântână şi piure de cartofi.

— Nu ţi-ar prii să fii răpită preţ de câteva săptămâni, Iris? zise Faye. Ar fi o super dietă şi, dacă-i rogi frumos, cu siguranţă ţi-ar face rost şi de un covoraş de yoga.

Se uită la salata de care Iris nici nu se atinsese.

— Nu se glumeşte despre astfel de lucruri. E groaznic!

Alice scutură din cap, iar Faye oftă.

— Seychelles e un grup de insule din oceanul Indian. Suntem mai aproape de Orientul Mijlociu în momentul de faţă.

Se făcu tăcere. Iris şi Alice se concentrau asupra salatelor lor. Faye asupra paharului de cava, care era din nou aproape gol.

— Aţi văzut cine a venit? şopti Iris aplecându-se în faţă şi aruncând priviri spre intrare.

Faye încerca să-şi dea seama la cine se referea.

— Acolo. Cel care tocmai a intrat şi stă de vorbă cu barmanul.

Faye îl văzu în sfârşit. Era cântăreţul John Descentis. Artistul preferat al lui Jack. Avusese o traiectorie descendentă în ultimii ani, iar acum apărea cel mai adesea în revistele de scandal, care scriau despre eşecul relaţiilor sale amoroase, cum dăduse faliment sau la ce petreceri jenante cu staruri de mâna a doua mai participase. Fu escortat la masa de vizavi, împreună cu însoţitoarea sa, o tipă frumuşică la vreo 25 de ani, în haină de piele şi cu părul negru vopsit.

— Două beri, pentru început, îi zise el chelnerului.

Alice şi Iris îşi dădură ochii peste cap.

— Mă întreb cum de-l primesc aici, mormăi Alice. Locul ăsta a început să-şi piardă prestigiul.

Corpul lui Iris se scutură atât de puternic de scârbă, încât brăţările băţoase din aur de la Cartier începură să zăngănească.

Faye privi în direcţia lui John Descentis. Plănuia de ceva vreme să organizeze o petrecere de aniversare pentru Jack, căruia i-ar fi plăcut nespus să-l audă pe Descentis cântând. Se ridică. Sub privirile îngrozite ale lui Alice şi Iris, se duse la masa muzicianului.

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Mă cheamă Faye.

John Descentis o cercetă cu privirea.

— Bună, Faye, zise el cu un zâmbet strâmb. Nicio problemă, nu deranjezi deloc.

— E ziua soţului meu, Jack, în aprilie şi organizez o petrecere la restaurantul Hasselbacken. Jack e un fan înfocat al dumneavoastră. Voiam să vă întreb dacă sunteţi disponibil să veniţi să cântaţi câteva melodii.

— E vorba de Jack Adelheim, antreprenorul?

Tipa cu părul negru se crispă în semn de nemulţumire, dar John îşi îndreptase postura pe scaun.

Faye îi zâmbi.

— Exact. Are o companie care se numeşte Compare.

— Da, desigur, am auzit de el. Bine, nicio problemă. Nu ştiam că-i place muzica mea.

— Încă de când era adolescent. Are toate discurile acasă. LP-uri, adică!

Faye râse.

— Poate că nu e un lucru cu care să te mândreşti în interviurile cu presa financiară, zise John.

Tipa oftă adânc, se ridică de la masă şi anunţă monoton că se duce la baie.

Faye se aşeză pe locul ei. Se simţea tentată să ia şi berea pe care chelnerul o pusese pe masă, dar se abţinu. Cu coada ochiului, le vedea pe Alice şi pe Iris care se holbau la ea.

De-abia aştepta să-i povestească lui Jack. De fapt, ar fi trebuit să ţină totul secret şi să-i facă o surpriză, dar se cunoştea prea bine şi ştia că n-avea să reuşească.

— Îmi dai… pot să vă cer numărul de telefon? Ca să vă dau toate detaliile. Şi să negociem un preţ.

— Sigur. Dă-mi tu numărul tău şi îţi trimit eu un mesaj.

Tastă un mesaj către ea şi îşi arcui buzele într-un zâmbet care încă avea un oarecare şarm obosit. Gurile rele ziceau că făcuse cure repetate de detoxificare şi că nu era vorba doar de alcool, dar de data asta părea să fie treaz.

Mobilul scoase un bip. Faye îşi aruncă rapid ochii pe mesaj, un smiley care făcea cu ochiul, apoi se întoarse la masa ei.

— Ce i-ai spus? întrebă Alice în şoaptă, deşi auzise cu siguranţă întreaga conversaţie.

Dacă n-ar fi ştiut că are botox injectat în frunte, Faye ar fi putut să jure că pe faţa lui Alice apăruse o cută de îngrijorare.

— O să cânte la petrecerea de ziua lui Jack.

— El? şuieră Alice.

— Da, chiar el. John Descentis. Lui Jack îi place la nebunie muzica lui.

— Lui Jack n-o să-i convină, vor fi de faţă parteneri de afaceri. Nu dă bine, pur şi simplu.

— Ştiu ce-i place şi ce nu-i place soţului meu, Alice. Tu să-ţi vezi de familia ta şi lasă-mă pe mine să mă ocup de a mea!

Faye se înveli mai strâns în pardesiu, când ieşi în cele din urmă de la Riche. Dinspre Nybroviken bătea un vânt rece ca gheaţa. Cerul era mohorât. Oamenii treceau pe lângă ea cu paşi iuţi, aplecaţi un pic înainte. Reducerile de şaptezeci la sută de la Schuterman se apropiau de final, iar faimosul magazin de modă avea vitrinele golite.

Mai avea o oră la dispoziţie înainte de sfârşitul orelor de lucru ale babysitterei. Se îndrepta spre Stureplan, când un Porsche Boxter roşu ca oja de unghii frână brusc, făcându-l pe taximetristul de la Taxi Stockholm, aflat în spate, să claxoneze furios.

Geamul maşinii coborî şi Faye o văzu pe Chris Nydahl aplecându-se peste scaunul din dreapta, cu braţele odihnindu-i-se pe volan.

— Să te duc undeva, păpuşă? zise ea, prefăcându-se că vrea s-o acosteze.

Jack o detesta pe Chris şi Faye privi îngrijorată în jur. Dar meliţele împopoţonate în Gucci rămăseseră la Riche, în continuare în stare de şoc, probabil, din cauza comportamentului ei şi Faye îşi dădu brusc seama cât de mult îi lipsise Chris. Umorul ei brut, râsetele şi poveştile incredibile despre partide de sex şi petreceri dezmăţate până dimineaţa. Odinioară fuseseră ca două surori.

Faye deschise portiera şi se strecură înăuntru. Scaunele erau îmbrăcate în piele cu imprimeuri de blană de leopard şi se auziră scârţâituri când Faye se instală.

— Super maşină, zise ea. Foarte discretă.

Chris înşfăcă sacoşele de shopping de la picioarele lui Faye şi le aruncă în dezordine în spaţiul minuscul din spatele lor. Se auzi claxonul unei maşini.

— Pulă bleagă, exclamă Chris arătându-i şoferului degetul mijlociu în oglinda retrovizoare înainte de a porni.

Faye scutură din cap râzând. În compania lui Chris se simţea mereu cu zece ani mai tânără.

— Ce rost mai are să ai atâţia bani încât să poţi să închizi gura întregii lumi, dacă nu închizi niciodată gura lumii cu ei? mormăi Chris aruncând o privire furişă în oglindă.

— De unde naiba le scoţi?

— Asta-i o replică pe care am auzit-o într-un serial.

Se întoarse spre Faye, care ar fi preferat ca prietena ei să rămână cu privirea fixată la drum.

— Cât timp avem la dispoziţie înainte să te întorci la datoriile conjugale şi alte alea pe care o să le regreţi când o să fii o babă incontinentă?

Faye se agăţă înspăimântată de centura de siguranţă când Chris nu păru să bage de seamă că semaforul din faţa lor se făcuse roşu.

— Aproximativ o oră.

— Foarte bine.

Fără a o preveni, Chris trase de volan, întoarse printr-un viraj şi scăpă ca

prin urechile acului de o coliziune frontală cu un autobuz. Faye se ţinea acum cu disperare de centura de siguranţă.

— Mergem în Djurgården, zise Chris.

Faye nu reuşi decât să aprobe din cap.

Găsiră un restaurant deschis şi comandară cafea. Ca de obicei, lui Chris nu părea să-i pese deloc de felul în care ceilalţi clienţi ai restaurantului se uitau la ea. Chris scria pentru *Elle* articole despre femei de afaceri şi apărea frecvent la diverse emisiuni TV. Cu o săptămână în urmă fusese invitata lui Malou[7].

Imediat după facultate, pe care, spre deosebire de Faye, ea o terminase, Chris îşi deschisese primul salon de coafură ce avea să facă parte din grupul Queen, un imperiu menit îngrijirii părului şi pe care îl construise plecând de la ideea că orice femeie are dreptul să se simtă ca o regină. Făcuse şi o şcoală de coafură şi chiar profesase pe toată perioada studiilor de economie pentru a se putea întreţine. Încă de când se cunoscuseră, îi declarase lui Faye că avea de gând să pună bazele unui imperiu. La cinci ani după absolvire, avea deja zece saloane Queen, răspândite în majoritatea oraşelor mai mari din Scandinavia. Banii serioşi îi făcuse însă din produsele pe care le lansase. Standardele ecologice, calitatea şi ambalajele super atrăgătoare în combinaţie cu personalitatea convingătoare a lui Chris făcuseră ca produsele ei să ajungă la cei mai mari distribuitori din Europa. Încetul cu încetul, reuşise să intre şi pe vasta piaţă din SUA.

— Nu înţeleg cum faci faţă prânzurilor cu mumia aia şi cu alaiul ei de înmormântare în fiecare săptămână.

— Alice? Nu e chiar aşa de rea, de fapt…

Faye ştia că Chris ştie că ea minte. Dar Jack n-ar fi iertat-o niciodată dacă îi lua partea lui Chris împotriva lui Alice.

Pe vremea studenţiei, Chris avusese o relaţie scurtă dar intensă cu Henrik, soţul lui Alice. Faye, Jack, Chris şi Henrik fuseseră un cvartet de nedespărţit. Într-o zi însă, Chris deschisese ziarul şi citise anunţul despre logodna lui Henrik cu Alice. Henrik alesese familia bună, banii şi docilitatea în locul dragostei.

De-a lungul anilor ce trecuseră de atunci, Chris se folosise de bărbaţi ca şi cum ar fi fost bunuri de consum. Faye ştia că prietena ei purta o rană adâncă în piept şi bănuia că, într-un fel sau altul, încă mai suferea după pierderea lui Henrik, deşi n-ar fi recunoscut-o niciodată. Dar Jack îi povestise lui Faye despre tot ce se întâmpla dincolo de aparenţele încântătoare, despre cât de des

Henrik călcase strâmb. Despre cum el, care fusese mereu foarte timid, odată cu trecerea anilor şi cu creşterea averii, se transformase în altcineva, cineva care se purta ca şi cum ar fi vrut să recupereze timpul pierdut.

— Bine, dacă zici tu, răspunse Chris. Dar nu e ciudat?

— Ce anume?

— Că în ciuda milioanelor pe care Henrik i le presară în cale, încă n-a fost în stare să plătească pe cineva ca să-i scoată băţul ăla din fund.

Faye începu să chicotească.

Chris deveni serioasă şi coborî vocea.

— Vorbesc serios, Faye. Nu înţeleg cum faci faţă. Ştiu cât de mult ai contribuit la punerea pe picioare a firmei, ideea în sine a fost a ta, şi i-ai şi ajutat pe Henrik şi pe Jack să creeze structura companiei. Dar e o realitate despre care nu vorbesc când se laudă cu succesul lor în revistele financiare. Nu al vostru. Nu al tău. Ci al lor. De ce să stai toată ziua acasă şi să-ţi ocupi timpul cu… Dumnezeu ştie ce. E risipă de resurse! Eşti una dintre cele mai deştepte persoane pe care le-am întâlnit vreodată, cu toate că mă întâlnesc pe mine însămi în fiecare zi.

Zâmbi, dar era un zâmbet forţat. Deschise gura ca să continue, însă Faye o întrerupse.

— Încetează. Îmi iubesc viaţa.

Simţea furia arzându-i gâtul, ca arsurile de care suferise în ultimele luni de sarcină. O adora pe Chris, dar nu suporta s-o audă vorbindu-l de rău pe Jack. Schimba mereu sensul lucrurilor, făcându-le să pară altfel decât erau de fapt. Chris nu înţelegea că tot ce făcea Jack făcea pentru ea şi pentru Julienne. Nu vedea toate sacrificiile lui, toate alegerile grele pe care era nevoit să le facă, tot timpul pe care era musai să-l dedice firmei. Şi ce importanţă avea că ei nu i se recunoşteau meritele vizavi de Compare în public? Jack ştia. Henrik la fel. Era de ajuns. Pentru firmă, era mai bine să se cultive mitul despre Jack şi Henrik şi parteneriatul lor unic.

Chris n-avea familie, trecea de la un bărbat la altul. Nu înţelegea ce înseamnă să porţi responsabilitatea unei familii. Ce sacrificii presupune. Chris nu făcea niciodată niciun fel de compromis.

— Sper să ai dreptate, zise Chris. Dar ce s-ar întâmpla dacă te-ar părăsi? Zi-mi măcar că aţi modificat contractul prenupţial după ce s-a născut Julienne. Ca să capeţi şi tu ceva? În caz de nevoie?

Faye zâmbi. Chris era o dulce când se îngrijora pentru ea.

Scutură din cap:

— Nici măcar n-a fost ideea lui Jack, ci a lui Henrik. Jack n-a vrut, fireşte, să încheiem nenorocitul ăla de contract prenupţial, dar investitorii au insistat.

— Dacă divorţaţi, te trezeşti cu nimic. Nada.

Chris vorbea încet şi clar. Ca unui copil. Cine naiba se credea? Şi asta doar pentru că ea nu avea pe cineva ca Jack.

Faye trase adânc aer în piept de câteva ori.

— Nu vom divorţa. Suntem mai fericiţi ca niciodată. Învaţă să accepţi că asta e viaţa mea şi mi-o trăiesc cum cred de cuviinţă.

Chris rămase tăcută preţ de o clipă, după care ridică mâinile cu un gest care indica reticenţă.

— Iartă-mă, ai dreptate, n-o să-mi mai bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Îşi etală zâmbetul irezistibil. În plus, Faye ştia că prietena sa avea intenţii bune. Nu voia să se pună rău cu ea.

— Hai să vorbim despre ceva mai amuzant. Ce zici de un weekend undeva împreună? Doar tu şi cu mine?

— Ar fi superb, zise Faye cu ochii pe ceas.

Era cazul să se grăbească.

— Trebuie doar să-l întreb pe Jack mai întâi.

Faye îi trimise lui Chris o bezea din mers, în timp ce suna după un taxi.

Chris rămase pe scaun uitându-se în urma lui Faye, care se grăbise să iasă.

Stockholm, august 2001

Stăteam tolănită în pat şi scriam în jurnal, îmi descărcăm sufletul. Ce uşurare că Matilda nu mai exista! Nimeni nu mă cunoştea. Nimeni nu ştia nimic despre ce se întâmplase. Când mă întreba cineva despre familia mea, ziceam doar că părinţii mei au decedat amândoi. Accident de maşină. Şi că nu aveam fraţi. Ceea ce era adevărat. Nu aveam fraţi. Nu mai aveam.

Câteodată îl visam pe Sebastian. Însă îmi era mereu imposibil să intru în contact direct cu el. Se afla mereu dincolo de punctul din care l-aş fi putut atinge dacă întindeam braţele. Încă mai puteam să-i simt mirosul când închideam ochii.

După ce-l visam pe Sebastian, de fiecare dată mă trezeam leoarcă de transpiraţie. Îl vedeam atât de clar cu ochii minţii. Părul lui închis la culoare şi ochii albaştri-deschis. Semăna atât de mult cu tata, deşi erau atât de diferiţi ca fel de-a fi. De obicei, îmi lua ceva timp să adorm la loc.

Dar noua mea identitate, Faye, îmi dădea forţă. Deocamdată, o ţineam secretă faţă de Viktor, căci poate n-avea să înţeleagă. Tuturor celorlalţi le

arătam însă noul meu eu, plin de încredere în sine, care nu avea nimic în comun cu Matilda. Şi lucrul cel mai important era că scrisorile de la închisoare nu mai ajungeau la mine. Nu deschisesem niciodată vreuna dintre ele. Dar încă îmi aminteam groaza pe care o simţeam când vedeam scrisul tatei pe plicuri. Acum nu mai ştia unde sunt, nu mă mai putea contacta. Nu mai exista. Făcea parte din lumea Matildei.

M-am întins după poşetă, am vârât jurnalul în buzunarul interior şi am tras fermoarul.

Dacă n-ar fi fost visele, chiar aş fi putut să-mi cred propria minciună, cum că trecutul era îngropat. Dar continuam să-l văd pe Sebastian noaptea. La început în viaţă, cu ochii lui pătrunzători, care sfredeleau în adâncuri. Apoi atârnând de curea.

[4]

Duminică dimineaţa. Faye se grăbea să cureţe după micul dejun luat de Julienne, ca Jack să nu mai fie nevoit să vadă haosul pe care aceasta îl lăsa în urma ei. E drept că nu transforma bucătăria în Pearl Harbor, dar Faye înţelegea totuşi şi punctul de vedere al lui Jack, şi anume, că nu era deloc plăcut să intri într-o bucătărie vraişte în fiecare dimineaţă.

Se hotărâse să nu-l deranjeze pe Jack vorbindu-i despre eventualul său weekend cu Chris. N-avea să ducă decât la certuri şi iritare.

Deşi nu voise să recunoască faţă de Chris, ea şi Jack treceau printr-o perioadă dificilă. E o chestie prin care trec toate cuplurile. Munca îl solicita atât de mult pe Jack, iar ea nu era cu siguranţă prima femeie din istoria omenirii care simţea că versiunea ideală a soţului său era rezervată pentru serviciu. Îşi dorea, fireşte, ca el să fi avut mai multă energie şi mai mult timp. Pentru ea şi pentru Julienne. Dar alunga rapid astfel de gânduri. Aparţinea acelui procent format din cei mai bogaţi oameni din una dintre cele mai prospere ţări din lume. Nu avea nevoie să lucreze, nu-şi făcea griji legate de plata facturilor şi nici măcar de luatul de la grădiniţă. Avea la dispoziţie o armată de babysittere şi femei de serviciu pregătite să o ajute în orice fel. I se întâmpla chiar să trimită acasă sacoşele de shopping cu un serviciu de curierat, ca să nu mai fie nevoită să le târască după ea.

Jack însă purta o responsabilitate enormă, responsabilitate care îl făcea să fie scurt la vorbă şi rece. Cu ea, cel puţin. Dar ştia că era o situaţie temporară. În câţiva ani aveau să se aprecieze mai mult unul pe celălalt. Să călătorească împreună. Să aibă mai mult timp pentru viaţa şi visurile lor.

— Sper că-ţi dai seama că nu e deloc amuzant pentru mine să muncesc ca un câine, avea el obiceiul să-i spună. Bineînţeles că aş prefera să fiu acasă şi să mă bucur de viaţă împreună cu tine şi cu Julienne, fără să fiu nevoit să-mi fac griji pentru plata facturilor. În curând însă, vom fi doar noi doi, iubito.

De fapt, trecuse ceva vreme de când îi spusese asta ultima dată. Dar promisiunea dăinuia. Faye avea încredere în el.

Julienne stătea pe canapea cu iPad-ul în poală. Faye îi dăduse căştile fără fir ca să nu-l deranjeze pe Jack. Îşi învăţase fiica să nu facă zgomot dimineaţa.

Se aşeză lângă ea pe canapea, îi dădu o şuviţă de păr la o parte şi remarcă fără surprindere că Julienne se uita la filmul *Frost* pentru a mia oară, cu siguranţă. Dădu drumul la ştirile de la televizor şi reduse volumul la

minimum. Se bucura de căldura corpului lui Julienne lângă ea. De apropierea dintre ele.

Uşa dormitorului se deschise şi Faye îl auzi pe Jack îndreptându-se spre bucătărie. Asculta zgomotul paşilor lui, încercând să ghicească în ce stare de spirit era. Îşi ţinea respiraţia.

Jack tuşi.

— Poţi să vii până aici? întrebă el cu vocea cuiva proaspăt trezit din somn.

Faye se îndreptă spre bucătărie în grabă. Îi zâmbi.

— Ce-i asta? întrebă el arătând cu mâna.

— Ce?

Detesta senzaţia că nu-l înţelege, comunicarea nefuncţională dintre ei. Odinioară fuseseră *Jack şi Faye*. De la egal la egal. O echipă ai cărei membri se cunoşteau până în cele mai mici detalii.

— Ăsta nu-i un blat de bucătărie pe care să vrei să-ţi faci un sandvici, zise Jack şi îşi trecu mâna peste suprafaţa de marmură. Nu eu, în orice caz!

Ridică mâna. Câteva firimituri i se lipiseră de palmă. Cum putuse să fie atât de proastă? Atât de dezordonată? Era sub demnitatea ei.

Faye înşfăcă laveta. Îşi simţea bătăile inimii bubuindu-i în urechi. Şterse firimiturile care rămăseseră, le prinse în mâna liberă şi le azvârli în chiuvetă. Aruncă o privire spre Jack înainte de a da drumul la robinet ca să spele chiuveta cu peria.

Atârnă laveta la uscat şi puse peria în suportul ei argintiu cu design clasic.

— Vrei o cafea, dragule? întrebă ea.

Deschise dulapul în care se aflau capsulele Nespresso şi luă în mod automat două de culoare mov, preferatele lui Jack. Un Lungo şi un Espresso într-o ceaşcă cu un pic de lapte spumă. Lui Jack îi plăcea cafeaua tare.

Jack întoarse capul şi privi spre salon.

— De fiecare dată când mă uit la Julienne, stă aplecată asupra unui ecran. Trebuie să faci mai multe eforturi. Citeşte-i, joacă-te cu ea.

Câteva picături de cafea se prelinseră pe marginea ceştii albe. Faye le şterse cu degetul şi îi dădu cafeaua lui Jack. El nu păru nici măcar să observe.

— Ştii ce mi-a povestit Henrik? Saga şi Carl nu au voie să folosească tabletele mai mult de o oră pe zi. În schimb, merg la muzee, iau lecţii de pian şi de tenis, citesc. Saga face şi balet, de trei ori pe săptămână, la şcoala lui Alhanko[8].

— Julienne vrea să joace fotbal, zise Faye.

— E exclus. N-ai văzut ce picioare fac fetele care joacă fotbal? Ca nişte

butuci. Şi ce vrei, să joace cu fetele din cartierele mărginaşe, să-i audă pe taţii lor înjurându-l grosolan pe arbitru?

— OK.

— OK ce?

— Julienne n-o să joace fotbal.

Faye îşi puse palma pe pieptul lui şi se dădu mai aproape. Lăsă palma să coboare peste burtă până între picioare.

Jack o privi cu stupoare.

— Încetează.

Faye îşi văzu conturul braţului gras şi palid în geamul lucios al cuptorului. Bineînţeles că Jack nu voia să o atingă. Se neglijase mult prea multă vreme.

Faye se încuie la toaletă. Îşi dădu jos toate hainele şi îşi examină corpul gol din diferite unghiuri. Sânii păreau fără vlagă. Ca nişte lalele care s-au ofilit în vază. Să vorbească cu Jack despre o operaţie de mărire a sânilor? Ştia că Alice îşi făcuse deja. Era un lucru ce trebuia făcut cu gust. Nu kitsch. Nu-i trebuiau mingi de plajă.

Avea burtă, nici nu-şi mai aducea aminte cum arăta fără ea, iar picioarele erau o masă de piele albicioasă, care atârna. Când îşi contracta muşchii fundului, i se formau gropiţe în piele. Ca pe suprafaţa Lunii.

Îşi ridică privirea. Avea tenul palid şi ochii încercănaţi. Pielea şi părul îi erau lipsite de strălucire şi nici nu se mai putea spune că avea vreo frizură. Când se apropie de oglindă, observă câteva fire grosolane şi albe. Şi le smulse rapid şi le dădu drumul sub apa de la robinet.

Măcar să nu fi început să-i fie ruşine cu ea. Se plângea oare prietenilor? Poate aceştia îi aruncau vorbe înţepătoare? Începând de azi, avea să mănânce sănătos şi să facă sport o dată, ba nu, de două ori pe zi. Gata cu vinul, cu cinele gurmande şi cu snackurile seara, în timp ce-l aştepta pe Jack să vină acasă.

Jack bătu la uşă.

— Ai de gând să mai stai mult acolo?

Faye tresări.

— Ies imediat, dragule, croncăni ea cu vocea răguşită.

Jack rămăsese pe loc şi ea începu să se crispeze.

— Ştiu c-am fost ocupat în ultima vreme, zise el. Hai să ieşim la un restaurant împreună miercuri, ce zici? Doar noi doi?

Faye simţi cum îi dau lacrimile, acolo, goală în mijlocul băii. Se îmbrăcă rapid. Jack al ei. Dragul, dragul ei Jack.

Descuie uşa.

— Sigur, iubitule.

Două ore mai târziu, Faye se afla în faţa raionului de carne din supermarketul aflat în piaţa Karlaplan, căutând ceva bun pentru prânz. Totul era ca de obicei. Preţurile exagerate. Ţipetele copiilor şi bârâitul neîncetat al ventilatoarelor de la frigidere. Mirosul de umezeală de la gecile de zece mii de coroane şi hainele din blană adevărată, nicidecum variante corecte politic din material sintetic. Singurele lucruri din material sintetic pe care s-ar fi încumetat să le îmbrace lumea de aici purtau marca Stella McCartney. Şi asta doar dacă erau destul de scumpe.

Faye luă un pachet de piept de raţă şi se îndreptă spre case. O alese pe cea la care servea Max. De obicei, el lucra duminica.

Privea braţul bine făcut al lui Max în timp ce acesta scana produsele clienţilor din faţa ei. Trebuie să-i fi simţit privirea, căci se întoarse brusc şi îi zâmbi.

Când îi veni rândul lui Faye, zâmbetul lui Max se lărgi. Ochii îi sclipeau.

— Cum se simte cea mai frumoasă femeie din Stockholm azi?

Faye simţi cum i se înroşesc obrajii. Era convinsă că spunea asta majorităţii femeilor, şi totuşi. El o *vedea*.

Ieşi din magazin cu paşi sprinteni.

Când ajunse acasă, se grăbi să despacheteze cumpărăturile. Nu era bine să le laşi prea mult afară din frigider.

— Ai ieşit aşa?

Faye se întoarse. Jack stătea în pragul uşii. Cu fruntea încruntată.

— Ce vrei să spui?

Jack arătă spre hainele ei.

— Nu-ţi dai seama că nu poţi ieşi la cumpărături în haine de casă? Dacă te întâlneşti cu cineva care ne cunoaşte?

Faye închise uşa de la frigider.

— Casierului Max a părut să-i placă. Mi-a spus că sunt cea mai frumoasă femeie din Stockholm.

Fălcile lui Jack se încleştară. Faye înţelese că făcuse o greşeală. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu era un subiect de glumă pentru Jack.

— Flirtezi cu casierii?

— Nu, nu flirtez. Te iubesc, Jack, doar ştii asta, dar ce pot să fac dacă primesc complimente?

Jack pufni.

Faye urmări spatele încordat al lui Jack în timp ce acesta se îndrepta spre birou. Deşi avea un nod în stomac, era totuşi ciudat de mulţumită de ieşirea lui nervoasă. Îi pasă, îşi zise ea. Chiar îi pasă.

Julienne dormea. Jack şi Faye se aflau în pat. El cu calculatorul pe burtă, ea uitându-se la o emisiune de pe Kanal 5, transmisă în reluare.

— Vrei să dau mai încet?

Jack îşi coborî ochelarii pe vârful nasului şi lăsă în jos ecranul laptopului ca să poată vedea televizorul.

— Nu, nu mă deranjează, zise distrat.

Prezentatoarea programului primea o nouă invitată.

— Asta-i Lisa Jakobsson? întrebă el.

— Da.

— Înainte era chiar frumoasă. Ce-a îmbătrânit! Şi ce grasă e.

Jack ridică din nou ecranul laptopului.

După ce Jack adormi, Faye îşi puse mâna pâlnie în jurul ecranului de la iPhone şi intră pe Wikipedia. Lisa Jakobsson era cu doi ani mai tânără decât ea.

Stockholm, august 2001

Ritul de iniţiere de la ASE era secret, nimic nu trebuia să ajungă la urechile rectorului cu privire la cum fuseseră îmbătaţi criţă şi înjosiţi studenţii boboci. Participarea era voluntară, dar eu nu aveam de ales. Mă hotărâsem să fac tot ce-mi stătea în putere ca să fac parte din gaşcă, să am sentimentul de apartenenţă. Acum, că eram ca o foaie nescrisă, puteam în sfârşit să fac asta.

Eram cincisprezece fete timorate care ne adunaserăm la punctul de întâlnire, o poiană din parcul Haga. Am fost întâmpinate de aproximativ la fel de mulţi studenţi din anul doi. Erau doar băieţi. Aveau cu ei mai multe sacoşe mari de la IKEA, pline cu obiecte de recuzită. Ne-au pus să ne aşezăm într-un rând şi ne-au examinat cu atenţie pe fiecare în parte. Ne-au zis să ne scoatem tot de pe noi în afară de lenjerie şi ne-au dat nişte saci de gunoi negri cu găuri pe care să-i tragem peste cap. Apoi am dat pe gât două păhărele de vodcă. Lângă mine se afla o fată înaltă, cu forme, pistrui şi părul roşcat nepieptănat.

— În genunchi! strigă Mikael, şeful neoficial al studenţilor din anul doi, care era fiul unui cunoscut magnat imobiliar.

Avea o frizură blondă de paj, ochii mici ca de porc şi părea să fie obişnuit

să i se dea ascultare. Ne-am grăbit să-i îndeplinim ordinul.

— Bine, a continuat el.

Ţinea în mână un ou maro.

— Gălbenuşul ăsta vreau să treacă din gură în gură. Până la sfârşitul rândului şi înapoi. Şi când ajunge din nou la prima persoană, aceasta trebuie să-l înghită. Tu eşti prima. Cum te cheamă?

Tot rândul aplecă puţin capul ca să vadă cine trăsese lozul câştigător.

— Chris, zise fata de lângă mine.

Mikael sparse oul lovindu-l de genunchi, aruncă albuşul în iarbă şi-i întinse coaja cu gălbenuşul în ea lui Chris. Fata o luă, îşi turnă fără nicio ezitare gălbenuşul în gură şi se aplecă spre mine. Buzele ni se întâlniră, iar băieţii izbucniră în urale. Gălbenuşul intră în posesia mea în timp ce încercam să-mi potolesc senzaţia de rău. Am întors capul spre stânga şi am repetat procedura cu tipa următoare.

— Chiar ai de gând să-l înghiţi la sfârşit? am întrebat-o pe Chris.

Ea dădu din umeri.

— Sunt din Sollentuna. Am înghiţit şi chestii mai naşpa.

Am început să chicotesc. Ea însă avea în continuare o privire neutră.

— Vii la petrecere?

— Da. Chiar dacă fac alergie la puştanii ăştia alintaţi şi îmbătaţi de putere. Profită de nişte fete impresionabile şi tensionate. Geniile astea sunt gunoaiele şcolii. De aia fac iniţierea bobocilor aşa devreme, ca să nu apucăm să ne prindem ce loseri sunt. Peste două săptămâni niciuna dintre fetele astea n-o să se uite la ei măcar.

— Atunci de ce eşti aici?

— Trebuie să aleg neghina din grâu, să ştiu cine sunt ca să-i pot evita, zise ea franc. Apropo, ai buze mişto. Dacă mă îmbăt şi nu am cu cine să mă sărut, o să te caut mai târziu.

Speram că avea s-o facă.

Restul după-amiezii a continuat cu activităţi stropite din greu cu băutură, care toate păreau gândite să-i excite pe băieţi. Ne-au turnat untură râncedă de peşte în păr, ca să fim nevoite să facem baie în lenjeria de corp. Au scris zerouri mari în fruntea celor care pierdeau concursuri, iar fetelor celor mai matolite li s-a făcut onoarea de a primi autografe de la băieţi pe sâni, pe şolduri şi pe fund. Din ce în ce mai multe se împleticeau pe unde puteau ca să vomite, dar primeam mereu şi mai mult de băut.

Pe înserat, ritualul a ajuns la final. Am mai făcut o ultimă baie, iar apoi ne-

au dat înapoi hainele. Făcuseră rost de un vechi autobuz al Societăţii de Transport Stockholm care să ne ducă la petrecere şi care era deja pe jumătate plin de boboci care nu avuseseră curajul să participe la ritul de iniţiere.

Când am urcat, ceilalţi au început să se ţină de nas. Miroseam a vomă, apă de lac şi peşte rânced. Şi duhneam a băutură. Pe două dintre fete au trebuit să le care înăuntru şi le-au lăsat pe culoarul autobuzului în chiloţi şi sutien. Uneia dintre ele îi căzuse sutienul. Din el ieşise la iveală un sân alb ca brânza cu un sfârc închis la culoare. Băieţii au început să râdă şi să arate cu degetul. Unul dintre ei s-a ridicat de pe scaun şi a început să se apropie cu un aparat de fotografiat. Chris a reacţionat instantaneu. Mai întâi, a întins braţul, ca o barieră, apoi a sărit în picioare şi a blocat culoarul.

— Unde crezi că te duci, puiule?

— Nu-şi dă oricum seama, a bolborosit el, doarme dusă. Fă-mi loc.

Chris şi-a încrucişat braţele şi a pufnit. Am observat că îi rămăseseră nişte alge în păr, dar avea o autoritate impunătoare. Stătea dreaptă ca lumânarea, deşi autobuzul se zgâlţâia. Ca şi cum picioarele i s-ar fi înfipt în culoar. Tipul, care era cu un cap mai înalt decât ea, a început să şovăie.

— Nu mai fi aşa de înţepată, ce dracu, e doar o glumă. Sau eşti cumva feministă? a zis el pronunţând cuvântul „feministă” ca şi cum ar fi fost o înjurătură şi rânjind în acelaşi timp.

Chris nu s-a mişcat din loc. Ochii tuturor erau acum îndreptaţi spre ei.

— OK, îmi bag picioarele.

Tipul a început să facă haz de situaţie, încercând să nu lase să se vadă că tocmai pierduse o rundă împotriva unei fete.

— Un’ te duci? a strigat Chris după el, când începuse să bată în retragere.

Eu îmi ţineam respiraţia. Tot nu-l lăsa în pace?

— Să mă aşez, a zis el nesigur.

— Nici gând, vii imediat înapoi aici.

Tipul s-a întors şi a făcut câţiva paşi piezişi spre ea.

— Dă-ţi jos tricoul, a zis Chris.

— Ce?

Tipul a făcut ochii cât cepele.

— Nici în ruptul capului.

S-a uitat în jur căutând sprijin, dar toată lumea se mulţumea să privească spectacolul cu o mină amuzată.

— Dă-ţi jos tricoul ăla de rahat, cu guler a la anii ’90 şi dă-l încoa’. Grăbeşte-te odată, nu vezi că-i e frig?

Tipul s-a resemnat, s-a executat şi s-a întors la locul lui dând din cap. Sub tricoul roz cu guler se ascundea un bust palid şi gras, cu ţâţe ieşite în evidenţă, ceea ce nu prea părea să-i convină.

Chris o trezit-o pe tipă, i-a ridicat braţele şi i-a pus cu grijă tricoul pe ea.

— Ia dă-ncoace, a zis când s-a aşezat la loc lângă mine.

A luat câteva guri de bere.

— Bine lucrat, i-am şoptit eu cu sticla de bere în poală.

— Mersi, deşi e aproape un abuz s-o oblig pe săraca fată să poarte tricoul ăla groaznic, a mormăit ea.

[5]

După ce o dusese pe Julienne la grădiniţă, Faye rătăcise prin Östermalm fără o ţintă clară. Gata cu zilele când stătea doar acasă. Trebuia să rămână activă. Să ardă calorii şi să devină zveltă şi bine antrenată. Declinul trebuia oprit cu orice preţ.

Stomacul îi chiorăia nemulţumit. Nu mâncase la micul dejun. Băuse doar o cafea neagră ca să ardă mai multe calorii în timpul plimbării. Imagini cu diferite feluri de mâncare i se perindau prin minte ca într-un caleidoscop gastronomic. Dacă se ducea acasă acum, n-ar fi putut rezista tentaţiei de a goli dulapurile. Mări deci viteza. Se plimba pe Karlavägen în direcţia Humlegården. Făcu o grimasă când simţi pe spate senzaţia scârboasă de umezeală de la transpiraţie. Nu-i plăcea deloc să transpire. Dar, după cum spunea Alice: „Transpiraţia nu-i altceva decât plânsul grăsimii”. Nu că ar fi văzut-o vreodată pe Alice măcar cu o broboană de sudoare pe frunte.

Faţadele din secolul al XIX-lea se aplecau cu severitate deasupra ei. Stăteau de strajă neclintite. Cerul era albastru-deschis, iar soarele se reflecta în zăpada proaspătă, care încă nu apucase să fie acoperită de un strat subţire şi gri de murdărie. În ciuda transpiraţiei, se simţea mai însufleţită decât în ultimele luni. Neaşteptata invitaţie la restaurant a lui Jack marcase un punct de cotitură.

Ea însăşi purta o mare parte din vină pentru faptul că relaţia lor stagnase. Acum trebuia să redevină cea pe care o dorea el. Începea o nouă eră.

Se hotărî definitiv să nu mai aducă vorba de propunerea lui Chris de a pleca undeva împreună. Era nevoie de ea acasă şi ar fi dat dovadă de egoism dacă ar fi petrecut un weekend aiurea. Prin urmare, evita apelurile lui Chris, căci ştia dinainte cum avea să reacţioneze şi ce avea să-i spună.

Faye mări viteza. Parcă simţea cum se scurgeau kilogramele de pe ea, pas cu pas, gram după gram. Transpiraţia insuportabilă i se îmbiba în haine.

Câţiva elevi de la liceul Östra Real se furişaseră la o ţigară lângă zidul din cărămizi grena. Două fete şi doi băieţi. Când râdeau, le ieşeau dâre cenuşii de fum pe gură şi pe nas. Nu păreau să aibă nicio grijă pe lume. Cu câţiva ani înainte, într-o altă epocă, într-o altă viaţă, ar fi putut la fel de bine să fie ea, Jack, Henrik şi Chris.

Jack, cel glumeţ şi abordabil. Aristocratul fără griji care avea mereu o invitaţie la vreo petrecere în buzunar. Cu centură neagră la activităţi sociale şi la a-i face pe oameni să râdă. Henrik era strategul şi gânditorul. Se trăgea

dintr-o familie simplă din unul dintre cartierele mărginaşe ale Stockholmului şi scăpase de acolo graţie faptului că era foarte bun la învăţătură. Studia economia industrială la Institutul Regal de Tehnologie şi făcea şi ASE-ul în paralel.

Faye trecu pe lângă cofetăria Tösse. Foitaje, torturi şi prăjituri cu scorţişoară aranjate unele peste altele. Producţia de salivă din gură i se înteţi şi se forţă să privească în partea opusă. Mări încă un pic viteza. Ca să scape. În apropiere de strada Nybrogatan, făcu o pauză. Deschise uşa cafenelei Café Mocco şi comandă un ceai verde. Fără zahăr. Avea un gust oribil, foarte amar, dar îl bău oricum, fiindcă citise că ceaiul verde grăbeşte metabolismul. Răscoli într-un teanc de ziare şi găsi *Dagens Industri*, ediţia de weekendul trecut, cu Henrik şi Jack pe copertă. Şedinţa foto fusese costisitoare. Stăteau pe o motocicletă de epocă, cu ataş. Purtau ochelari de soare şi geci de piele. Jack pe motocicletă, Henrik în ataş cu o căciulă de piele gen pilot pe cap. Mine vesele, zâmbete largi.

Titlul era „Imperiul de miliarde contraatacă”. Faye deschise ziarul şi dădu paginile ca să ajungă la interviu. Reporterul, Ivan Uggla, îi urmărise la lucru timp de o săptămână. Era ciudat că Jack nu menţionase nimic despre asta. E drept că dădea interviuri destul de des, dar nu pentru reportaje atât de ample.

Textul începea cu o scenă care avea loc la biroul lor din Blasieholmen. Jack povestea despre cum munceau din greu pe vremea când fondaseră Compare. Spunea că locuise într-un cartier simplu, Bergshamra, şi că ziua mergea la cursuri, iar seara muncea pe brânci la planul de afaceri. Ideea de la care plecaseră era să facă din Compare o companie de telemarketing super ambiţioasă.

„Ştiam că trebuie să sacrific totul pentru a reuşi, să dau totul pentru Henrik şi pentru firmă. N-aveam nici timp, nici bani pentru altceva în afară de muncă, muncă, muncă, atât cu Compare, cât şi ca să avem din ce trăi între timp. Ca să ajungi sus, trebuie să joci dur.”

Adevărul era că Jack nu fusese nevoit să lucreze deloc, deoarece ea renunţase la şcoală ca să-l întreţină şi-şi petrecuse zilele ştergând mese la Café Madeleine. În plus, puseseră la cale strategia de PR împreună. Totul era pentru binele firmei.

Interviul continua în acelaşi stil. În 2005, Compare, care ajunsese între timp cea mai de succes companie de telemarketing din ţară, se transformase într-o firmă de investiţii. Cumpărau firme mai mici, le eficientizau şi le

vindeau cu un profit uriaş. Adesea, le scindau şi vindeau părţile mai scump decât ar fi valorat întregul. Prin urmare, de-a lungul anilor reuşiseră să atingă câteva persoane la coarda sensibilă. Profitul vorbea însă de la sine, iar într-o lume în care singurul lucru care conta erau rezultatele, Jack Adelheim şi Henrik Bergendahl erau consideraţi nişte genii de întreaga lume de afaceri.

După încă ceva vreme, vânduseră aproape totul şi mizaseră pe companii de electricitate şi pe firme din domeniul prosperităţii: aziluri de bătrâni, apartamente pentru vârstnici şi şcoli. Cu acelaşi rezultat. Se părea că tot ce atingeau Jack şi Henrik se prefăcea în aur şi toată lumea voia să aibă de-a face cu tinerii Midaşi. Păstraseră numele de la începuturi, care fusese ideea lui Faye. De ce să schimbe ceva, când zarul părea să nimerească mereu pe şase?

Aceşti ani de început, în care Faye îl întreţinuse pe Jack şi în acelaşi timp îl ajutase să pună bazele Compare, dispăruseră. Câteodată se întreba dacă măcar Jack şi Henrik îşi mai aduceau aminte de ei sau dacă rescriseseră trecutul şi în propriile lor minţi. Partea ei de poveste nu se potrivea cu imaginea mediatică a celor doi antreprenori tineri, curajoşi şi ambiţioşi, Jack Adelheim şi Henrik Bergendahl. Scenariul era, de altfel, perfect, asta o recunoscuse chiar şi ea. Jack, care se trăgea dintr-o familie de aristocraţi, cu aspectul lui plăcut şi alura de dandy, şi Henrik, care se trăgea din suburbiile clasei muncitoare, de o frumuseţe brută şi întruchipând imaginea celui care a reuşit prin forţe proprii. Erau combinaţia perfectă. Locul lui Faye era în fundal. Ca să nu complice comunicarea simplă care dădea bine în media.

Într-o dimineaţă, reporterul făcuse jogging cu Jack în Djurgården. Ivan Uggla reda cu entuziasm timpul şi distanţa parcursă. Speculaţiile potrivit cărora Compare urma să fie cotată la bursă fuseseră înlăturate de Jack cu un zâmbet, în ritm de jogging.

Pe ultima copertă apărea o fotografie cu Jack la sediul firmei. Stătea aplecat peste un birou, cufundat într-o conversaţie, în timp ce arăta cu degetul spre o foaie. Lângă el, în prim plan, se afla Ylva Lehndorf. Purta o fustă bleu, dreaptă, până la genunchi şi avea părul strâns meticulos într-o coadă de cal.

Ylva făcuse mai întâi o carieră de succes în lumea editorială. Întorsese pierderile majore şi le transformase în profituri bunicele. Eficientizase, venise cu o gândire proaspătă şi pusese sub semnul întrebării toate afirmaţiile de genul „aşa facem dintotdeauna”. Schimbase structuri şi făcuse să se prăbuşească ziduri. Faye o întâlnise la o petrecere cu trei ani înainte şi Ylva menţionase că era în căutare de noi provocări. Firea ei voluntară şi

capacitatea de a gândi limpede o impresionaseră pe Faye, iar două săptămâni mai târziu, Ylva fusese angajată de Jack, la recomandarea lui Faye. După încă un an, fusese numită director financiar la Compare. La această decizie contribuise şi faptul că dădea bine să aibă o femeie în consiliul de administraţie. Lucru pe care Faye i-l pusese, de asemenea, în vedere lui Jack. Nu putea să fie ea însăşi, deoarece luaseră împreună decizia ca ea să rămână acasă cu Julienne în primii ani.

Faye îşi plimbă degetul peste fotografie, de-a lungul siluetei Ylvei, contemplându-i şoldurile, fundul, picioarele subţiri şi bronzate, până la pantofii negri, cu toc. Era întruchiparea femeii care îşi dorise să devină Faye. Diferenţa de vârstă dintre ele era de numai cinci ani, dar ar fi putut la fel de bine să fie de douăzeci. Iar în loc să fie cea mai bună din birou, frumoasă şi plină de succes, acum bea un ceai verde cu un gust groaznic la Mocco, în timp ce tânjea după produsele de patiserie din vitrină. Închise ziarul, cuprinsă de mâhnire. Asta era alegerea ei. Îl alesese pe Jack. Familia.

Când Jack sosi acasă, Faye se afla pe covoraşul de yoga, în haine de sport noi, şi exersa poziţia cu piciorul ridicat în lateral. Jack îşi aruncă servieta şi se postă în spatele ei. Camera se umplu de un amestec de parfum şi alcool. Faye îşi termină exerciţiul, se ridică şi se îndreptă spre el. Când încercă să-l sărute, el întoarse capul.

— V-aţi distrat? îl întrebă.

Nodul din stomac îi revenise.

Jack înşfăcă telecomanda de pe măsuţa de cafea şi închise televizorul, pe ecranul căruia se derula un video de pe YouTube cu yoga pentru începători.

— Ai vorbit cu John Descentis şi l-ai invitat să cânte la petrecerea mea? zise el.

— M-am gândit că…

— E un beţiv, Faye. Ăsta nu-i un bairam. O să vină clienţi. Investitori. Rude care m-au privit toată viaţa ca pe un ratat din cauza lui taică-miu. În seara aia o să vadă cât de departe am ajuns. O să-şi dea seama că nu sunt ca fraierul de tata!

Respira agitat şi vocea i se piţigăiase.

— Iar tu îl inviţi pe John Descentis să facă divertisment. De parcă am fi o familie de *white trash* nenorociţi.

Faye făcu câţiva paşi înapoi.

— Îi asculţi tot timpul muzica, ai toate albumele lui. M-am gândit că ţi-

ar…

— Încetează! Nu-ţi dai seama ce impresie am lăsa dacă John Descentis ar veni să cânte la petrecerea mea? Nu vrem să fim asociaţi cu oameni ca el. E un beţivan. La fel ca tata.

Se prăbuşi pe canapea, oftând zgomotos.

— E vina mea, de fapt, zise el. N-ar fi trebuit să te las să te ocupi de petrecere. La naiba, tu i-ai dat voie şi lui Julienne să-şi facă ziua la McDonald's!

Faye ar fi vrut să riposteze explicându-i că Julienne fusese cea care îşi dorise asta şi copiilor le plăcuse la nebunie, dar simţi cum o năpădesc lacrimile când îl auzi pe Jack pufnind.

— Cum am putut oare să cred că ai fi în stare să organizezi o petrecere pentru trei sute de persoane la Hasselbacken?

— Sunt în stare, Jack, ştii asta doar. Renunţăm la John Descentis. Nici măcar nu l-am sunat încă. Lasă-mă să fac asta pentru tine. Îmi doresc atât de mult să ai o super seară, o seară de vis.

— E prea târziu.

— Ce vrei să spui?

— Am contactat o agenţie de organizare de evenimente care se va ocupa de tot. Poţi să te întorci la… hm… la antrenamentul tău.

Făcu un gest spre hainele ei de sport. Faye simţea cum nodul din gât o sufoca.

Jack se duse la combina audio, înşfăcă nişte CD-uri şi le duse în bucătărie, unde le aruncă la gunoi.

Nu era nevoie să se uite ca să-şi dea seama despre ce CD-uri era vorba.

Faye îşi trecu mâinile peste faţă. Cum putuse să fie atât de idioată? Să nu-şi dea seama că putea să-i facă rău reputaţiei lui Jack? Ar fi trebuit să priceapă. Doar ea era cea care îl cunoştea cel mai bine.

Făcu sul covoraşul de yoga şi stinse lumina. Până se spălă pe faţă şi pe dinţi, Jack adormise deja. Era cu spatele la ea, aproape de marginea patului, cu corpul întors spre fereastră. Se strecură cu grijă atât de aproape de el cât îndrăzni fără să rişte să-l trezească. Inhală mirosul lui.

Trecu multă vreme înainte să poată adormi.

A doua zi, relaţiile dintre ei erau în continuare reci. Jack stătea şi lucra în bucătărie, în timp ce Faye era aşezată pe canapea şi se uita la un reality show.

Din hol se auzi ţârâitul strident al telefonului, dar Faye se hotărî să-l ignore

de data asta. Auzi un oftat din bucătărie, nişte paşi iritaţi, după care ţârâitul încetă.

Un minut mai târziu, Jack se postă în faţa ei cu o mină nemulţumită.

— E pentru tine, zise el.

Ea întinse mâna, dar Jack o ignoră. Puse telefonul portabil pe măsuţa de cafea şi se întoarse în bucătărie. Faye duse receptorul la ureche şi se simţi din nou ca la 15 ani.

— Nu m-ai mai sunat cu privire la călătorie, zise Chris. Ai vorbit cu Jack?

— A, bună. Stai un pic.

Faye se ridică şi se duse la toaletă. Încuie uşa.

— Alo?

Se aşeză pe capacul de la veceu.

— Nu se poate în momentul ăsta, zise ea. Sunt foarte ocupată acasă, trebuie, printre altele, să organizez petrecerea lui Jack. Poate mergem la vară?

Chris oftă.

— Faye, am… am auzit de la o tipă pe care o cunosc şi care lucrează în PR că firma ei va organiza petrecerea lui Jack.

Faye trase cu piciorul cântarul de la locul lui de sub chiuvetă. Se urcă pe el. Nicio schimbare. Era condamnată să fie veşnic grasă.

— Da, mi-am dat seama că nu aveam de fapt timp şi de asta. Îmi cer scuze, nu mai pot sta de vorbă, am o groază de lucruri de făcut.

— Auzi…?

Vocea caldă a lui Chris răsuna la celălalt capăt al firului.

Faye îşi aminti cât de tare râsese într-o seară când ieşiseră cu Jack şi cu Henrik, iar lui Chris îi venise brusc ideea să danseze cu toţii pe mese. Jack o luase pe Faye de mână. O strânsese puternic.

— Da?

— Nu vrei să mergem oricum, ca să poţi să cântăreşti lucrurile mai bine? Uită de petrecerea lui Jack. Eu ştiu că nicio agenţie de organizare de evenimente din lume nu o poate face mai bine decât tine.

Faye împinse cântarul înapoi sub chiuvetă şi îşi promise să nu se mai cântărească timp de o săptămână. Ca să apuce să vadă nişte rezultate.

— M-am gândit la ceva, continuă Chris. Aş avea nevoie de cineva ca tine în firma mea. O persoană inteligentă care înţelege şi business-ul şi ce vor femeile. Nu ţi-ar plăcea să începi să lucrezi din nou? Julienne merge oricum la creşă acum.

Faye închise ochii. Nu mai suporta să-şi vadă chipul în oglindă.

— Grădiniţă, Chris.

— Ce?

— Nu e creşă, e grădiniţă. Şi nici nu vreau, nici nu am nevoie de un job la tine. Dacă voiam un job, nu crezi că aş fi făcut deja rost de unul şi singură?

— Dar…

— Ştii care e problema ta, Chris? Crezi că eşti mai bună decât mine. Tu îţi imaginezi că toată lumea vrea să trăiască o viaţă fără sens ca tine, dar mie nu mi se pare foarte amuzant să-mi petrec serile trăgându-mi-o cu un antrenor de 24 de ani sau să fiu atât de beată încât să nu-mi mai aduc aminte nimic a doua zi. E vulgar şi jenant. În loc să-mi ţii mie lecţii, ar trebui să te mai maturizezi. Îmi iubesc soţul, îmi iubesc fiica, am o *familie!* Vreau să fiu cu ei. Şi cred că eşti geloasă, de fapt, pe mine şi pe viaţa mea. Cred că asta e de fapt problema. Şi înţeleg că niciun bărbat nu suportă să trăiască alături de tine! Şi…

Chris închisese. Faye se holba la chipul său în oglindă. Nu o recunoştea pe femeia care o privea înapoi.

Stockholm, august 2001

Cabana în care urma să aibă loc petrecerea şi care era destinaţia noastră finală se afla într-o zonă industrială pustie. Într-un colţ construiseră un bar provizoriu. Grădina răsuna de şlagăre. Pe nesimţite, lumea începuse să se îmbrăţişeze şi să se sărute sau să se strecoare perechi-perechi în cele două cămăruţe de la etajul casei.

Eu mă trezisem din beţie şi îmi dădeam ochii peste cap către Chris, care avea o mină plictisită. I-am trimis un mesaj lui Viktor şi l-am întrebat ce făcea. Zâmbeam în timp ce-i scriam. Cu o zi în urmă, vorbiserăm serios despre mutarea mea în noul lui apartament din zona Gärdet, deoarece oricum nu eram aproape niciodată în mica garsonieră de pe strada Villagatan pe care tocmai o subînchiriasem.

— Nu mai fac faţă la încă o beţie nereuşită. Mai bine mă duc la o petrecere în oraş, a zis Chris.

Eu contemplam Sodoma şi Gomora în versiune studenţească desfăşurându-se în faţa ochilor mei.

— Pot să vin şi eu?

— Sigur. Chem un taxi. Trecem mai întâi pe la mine pe acasă ca să ne aranjăm. Puţim de-a dreptul.

Chris stătea cu chirie în piaţa Sankt Eriksplan. Pe fiecare bucăţică din suprafaţa de treizeci şi cinci de metri pătraţi a apartamentului zăceau

răspândite haine. Patul nu era făcut, iar pereţii erau complet goi în afară de un raft pe care erau aşezate cărţile de curs. În caz că m-aş fi întrebat cum intrase la ASE, răspunsul se afla pe birou. Rezultatul la testul naţional de aptitudini pentru studii superioare[9] zăcea aruncat nonşalant printre facturi şi broşuri cu reclame. Chris luase 2,0. Maximum. Nu mă mira.

Am făcut un duş rapid.

— Ai sâni frumoşi, a zis Chris impresionată, când am ieşit într-o pereche de chiloţi de-ai ei. Şi un corp cu forme superbe. Ce mişto că nu te iei după idealurile anorectice.

— Mulţumesc, am răspuns eu jenată.

Era prima dată când primeam un compliment pentru sânii mei sau pentru corpul meu de la o fată.

— Ai să-mi împrumuţi un sutien? Al meu miroase a peşte rânced…

I-am arătat sutienul meu cleios.

— La ce-ţi trebuie sutien? E ca şi cum ai conduce un Ferrari decapotabil cu capota pusă. Fă-le o favoare tuturor lesbienelor şi bărbaţilor straight din lume şi lasă balcoanele astea mişto să fluture în libertate.

— Să-mi dau foc la sutien, deci? i-am zâmbit eu.

— Yeah, sister! a strigat Chris luându-şi propriul sutien puturos şi învârtindu-l deasupra capului.

Am început să râd dând din umeri în timp ce mă contemplam în oglinda mică sprijinită de peretele din hol. Când m-am privit cu ochii lui Chris, mi s-a părut brusc că arăt mult mai bine.

— Încotro ne îndreptăm?

— Mergem la unul din barurile ieftine de pe lângă ASE. Acolo se găsesc partidele bune. Adică nu moştenitorii şi progeniturile bancherilor, că ăia sunt deja prea degeneraţi din cauza consangvinizării, ci cei care sunt cu adevărat interesanţi. Ia probează asta!

Chris mi-a aruncat o bucată mică de pânză gri.

— Ce-i asta, o mănuşă de bucătărie? am zis eu sceptică, întinzând pe mine rochia care părea să mi se oprească sub fese.

— Less is more, baby, a zis Chris în timp ce-şi întindea tone de rimel pe gene.

Mi-am pus rochia, care era cât se poate de provocatoare. Decolteul era mai mult decât generos. M-am întors, îmi lăsa spatele aproape gol.

— Sexy, sexy, sexy, a izbucnit Chris când am pozat în faţa ei. Dacă asta nu te ajută să te împerechezi, atunci nimic n-o va face.

— Am prieten, am zis eu.

— Detalii, mi-a răspuns Chris cu indiferenţă. Vino şi aşază-te aici, ca să-ţi aranjez părul. Arăţi ca şi cum tocmai ai fi coborât dintr-un autobuz de provincie.

A început să gesticuleze cu o foarfecă şi un ondulator de păr în mâini.

Eram sceptică, dar m-am supus. Chris nu era genul de tipă pe care s-o contrazici.

O oră mai târziu treceam pragul barului N'See Bar. Localul era plin de studenţi din anii mai mari, exact aşa cum promisese Chris. Câteva chipuri mi se păreau cunoscute.

— Tu ocupă nişte locuri, iar eu mă duc să cumpăr bere, a zis Chris şi a început să-şi facă loc înspre bar.

Mi-era ruşine că plătise şi taxiul şi berile, dar chiar n-aveam niciun ban. Bursa îmi ajungea pentru mâncare şi chirie, dar nu-mi mai rămânea mare lucru pentru altceva, de aceea căutam cu disperare un job studenţesc.

Am găsit o masă în capătul celălalt al barului. Dintr-un difuzor plasat un pic prea aproape răsuna piesa de la Oasis „Don't look back in anger".

Uşa dinspre stradă era deschisă. Terasa tocmai se închisese şi câţiva clienţi ezitau dacă să intre sau nu. Mi-am verificat telefonul. Niciun mesaj de la Viktor.

Chris a pus pe masă două beri spumegânde. Halbele erau pline de condens. Simţeam cum îmi alunecă în mână în timp ce beam. Capul îmi vuia uşor, ca un început de mahmureală după tot ce turnasem în mine în cursul după-amiezii, dar berea mi-a atenuat rapid starea de rău. Chris a desenat ceva cu degetul în condensul de pe paharul meu. Am întors halba ca să văd ce era. O inimioară.

— De ce faci asta?

— Poartă noroc, a zis Chris dând din umeri.

Am şters inimioara. Norocul nu făcuse parte din fosta mea viaţă.

Am ridicat halba şi am dat pe gât aproape toată berea rece. Beam ca să uit. Matilda nu mai exista. Acum eram Faye şi nimeni altcineva. Poate că Faye urma să aibă mai mult noroc? Am desenat o nouă inimioară pe halbă.

Chris era în toiul unei expuneri despre cât de infantil se purtaseră tipii în timpul ritului de iniţiere, când în bar au intrat două persoane.

— Mă asculţi sau ce faci? a întrebat Chris trăgându-mă de mânecă.

Am încuviinţat absentă. Inimioara din condensul de pe halbă încă se mai

vedea, deşi mult mai vag. Chris şi-a dat ochii peste cap şi s-a întors să vadă ce-mi atrăsese atenţia.

— Oho! a exclamat ea.

— Ce e?

— Nu ştii cine e? a întrebat Chris arătând cu degetul spre uşă.

— Nu. Ar trebui să ştiu?

Tânjeam după încă o bere, dar eram nevoită să aştept să-mi facă din nou cinste.

— Jack Adelheim, mi-a şoptit Chris.

Numele nu-mi spunea nimic. Am ridicat degetul şi am şters inimioara pe care o desenasem.

[6]

Miercuri seara, la şase şi jumătate, se auzi soneria de la intrare. Era Johanna, babysittera preferată a lui Julienne. În timp ce Jack lucra, Faye îşi pusese cele mai frumoase desuuri marca La Perla, rochia neagră Dolce & Gabbana care îi plăcea lui şi se machiase cu grijă.

— Ce bine arăţi, îi zise Johanna şi se aplecă să se descalţe.

— Mulţumesc! răspunse Faye şi făcu o piruetă, iar Julienne începu să chicotească cu veselie de pe canapeaua din salon.

— Ce bine că ieşiţi în oraş, zise Johanna. Unde vă duceţi?

— La Teatergrillen.

Faye rezervase masa cu o seară înainte. Îi făcuse plăcere să audă schimbarea din tonul vocii ospătarului-şef şi a celorlalţi chelneri când se prezentase şi îi informase că ea şi soţul ei, Jack Adelheim, intenţionau să le facă o vizită.

Julienne se uita la o ecranizare după cărţile lui Astrid Lindgren. Faye se aşeză lângă ea, o îmbrăţişă şi îi spuse că avea să adoarmă cu Johanna şi că ei cel mai probabil aveau să întârzie.

Johanna se aşeză lângă Julienne pe canapea, o cuprinse cu braţul pe după umăr şi o întrebă dacă avusese o zi bună şi ce făcuse. Julienne se dădu mai aproape de Johanna şi începu să-i povestească cu însufleţire.

Faye îi zâmbi Johannei cu recunoştinţă. Ea şi Jack aveau nevoie de această seară.

Faye voia ca Jack să-i vadă întreaga ţinută, în speranţa că ochii îi vor sclipi aşa cum se întâmpla în anii de la început. În dressing, îşi puse pantofii cu toc Yves Saint Laurent, apoi trecu pe lângă bar şi turnă un whisky. Cu paharul în mână, ciocăni la uşa biroului. Inhală mirosul înainte de a deschide uşa. Îi plăcea mai mult mireasma de whisky decât gustul în sine al băuturii, care i se părea groaznic.

Jack se afla în spatele biroului, total absorbit de ecranul calculatorului. În camera din turn domnea ca de obicei liniştea. Afară era întuneric beznă.

— Da? mormăi el fără să-şi ridice privirea.

Avea părut ciufulit. Ca de obicei, îşi trecuse mâinile prin breton în timp ce lucra. Faye puse paharul de whisky în faţa lui. Îl împinse cu două degete spre el de-a lungul mesei. Jack îşi ridică privirea surprins. Avea ochii roşii şi obosiţi.

— Ce e?

Ea se dădu înapoi şi făcu o piruetă. Nu se mai simţise de mult atât de frumoasă.

— Mi-am pus rochia ta preferată. E aia pe care mi-ai cumpărat-o la Milano.

— Faye…

— Aşteaptă, încă nu ţi-am arătat piesa de rezistenţă, zise ea şi, trăgându-şi în sus rochia, îi arătă chiloţii negri de dantelă.

Costaseră peste două mii de coroane şi aveau cea mai delicată margine de dantelă franţuzească în jurul fâşiei de mătase. Mărimea M. Cu un pic de efort, în curând avea să-şi poată cumpăra o pereche mărimea S. Sau poate chiar XS.

— Arăţi foarte bine.

Jack nici măcar nu o privea.

— Ţi-am pregătit un costum. Bea-ţi whisky-ul mai întâi, iar apoi poţi să te schimbi. Bem câteva cocktailuri la Grand Hôtel şi apoi avem o masă rezervată la Teatergrillen. Taxiul soseşte peste o jumătate de oră. Aş fi preferat să mergem pe jos, dar s-ar putea să fie dificil în pantofii ăştia…

Îi arătă pantofii negri cu tocuri înalte.

Chipul lui Jack fu străbătut de o umbră. Faye îşi văzu corpul reflectat în ferestrele din turn. O apariţie patetică înfăşurată în Dolce, cu tocuri mari şi aşteptări şi mai mari. Jack uitase de ieşirea în oraş promisă pentru această seară. Să bea, să vorbească, să râdă. Să-şi aducă aminte cât de mult îi plăcea să-şi petreacă timpul cu ea. Să-şi aducă aminte de serile de la Barcelona, Paris, Madrid şi Roma. De primii ani la Stockholm, când aproape că nu se puteau desprinde unul de celălalt.

Îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în plâns. Pereţii camerei din turn se apropiau ameninţător de ea, o sufocau. Întunericul de afară era ca o gaură neagră în care i se scurgea întreaga existenţă. Mina lui Jack era din ce în ce mai chinuită. Detesta momentele când o privea cu milă. În ochii lui părea probabil ca un câine care gâfâie după afecţiune.

— Am uitat cu totul de seara noastră. Avem aşa de multă treabă acum. Nici n-o să crezi că Henrik…

Se forţă să zâmbească. Să nu fie nesuferită sau insistentă. Să fie plăcută şi binevoitoare. Să nu fie în prim-plan.

Văzu însă în oglindirea din fereastră cât de împietrit îi era zâmbetul. O mască schimonosită.

— Înţeleg, iubitule. Lasă, lucrează. Mergem altă dată. Chiar nu e nicio problemă. Avem toată viaţa la dispoziţie.

Pe chipul lui Jack se observau mici zvâcniri. Spasme scurte, ticuri pe care le avea de fiecare dată când era stresat.

— Iartă-mă, o să mă revanşez. Îţi promit.

— Ştiu. Nu te mai gândi la asta.

Faye înghiţi şi se întoarse înainte ca el să apuce să vadă cum îi luceau ochii. Închise cu grijă uşa camerei din turn în urma sa.

Pe canapea, Julienne încerca sa împletească părul roşcat al Johannei.

— Ce pricepută eşti, murmură Johanna.

De obicei, îi făcea plăcere să schimbe câteva vorbe cu ea. De data asta însă, îşi dorea ca Johanna să dispară pur şi simplu. De-abia îşi mai stăvilea lacrimile, iar nodul din gât o sufoca.

— Mama m-a învăţat, zise Julienne.

— Ce bine. Ce carte vrei să citim în seara asta?

— Madicken, cred. Sau Pippi.

După discuţia cu Jack din urmă cu o săptămână, Faye cumpărase toate cărţile lui Astrid Lindgren pe care le găsise în librărie.

Îşi drese vocea. Chipul plin de pistrui al Johannei apăru deasupra marginii canapelei.

— Gata, plecaţi? întrebă ea.

— Nu. Schimbare de planuri. Mergem în altă zi. Probleme la muncă.

Faye încercă să râdă, dar întunecimea din sufletul ei clocotea ameninţător, cu urcuşuri şi coborâşuri, gata să dea în foc.

Johanna îi aruncă o privire piezişă.

— Ce păcat. Şi tu care ţi-ai dat silinţa să te aranjezi. Vrei să o ajut eu pe Julienne să meargă la culcare?

— Nu, mă descurc.

Faye înghiţi nodul din capul pieptului când o văzu pe Julienne trăgând-o pe Johanna de braţ să rămână. Scoase două bancnote de cinci sute de coroane din poşetă şi i le înmână. Johanna ridică mâna care îi rămăsese liberă într-un gest de protest.

— Nu e nevoie, n-am stat mai mult de un sfert de oră.

— Seara era oricum rezervată. Ia banii şi îţi chem şi un taxi.

Julienne se smiorcăia şi continua să o tragă pe Johanna de mână.

— Nu vreau să plece Johanna! Vreau să mai stea!

Johanna se aplecă şi o mângâie pe obraz.

— Ne vedem poimâine, când vin să te iau de la grădiniţă. Şi atunci îţi

citesc încă din taxi în drum spre casă.

— Promite-mi!

— Îţi promit. La revedere, scumpete.

După ce încuie uşa după Johanna, Faye îşi dădu jos pantofii şi îi lăsă aruncaţi pe podeaua din hol. O luă apoi pe Julienne, o duse la baie şi îi spuse să se spele pe dinţi.

— Poţi să scuipi acum. Pe urmă mergem să citim Madicken.

— Vreau să-mi citească Johanna! Citeşte mai amuzant.

— Johanna nu-i aici, deci va trebui să te mulţumeşti cu mine.

O duse pe Julienne în braţe până în cameră. Fetiţa se zbătea, lovind-o pe Faye cu picioarele ei osoase. Durerea de stomac devenise insuportabilă, iar nodul din gât o sufoca de-a dreptul.

Faye o puse pe Julienne jos şi o zgâlţâi. Tare. Prea tare.

— De ajuns!

Plânsul se opri brusc.

Julienne o privea şocată. Faye nu-şi pierdea niciodată răbdarea de faţă cu fetiţa sa, îi zâmbea mereu, o mângâia pe obraz, îi spunea că e cea mai bună din lume. Întunecimea dinăuntrul ei se punea în mişcare. Trimitea tunete dintr-un loc îngropat în adâncuri. O altă epocă. O altă viaţă.

Julienne se cuibări în pat cu genunchii strânşi la piept. Faye ştia că ar trebui s-o consoleze, să-şi ceară iertare, să detensioneze situaţia. Dar nu mai avea puterea s-o facă. Era golită de energie.

Închise ochii şi încercă să-şi revină. Trecutul o ajungea din urmă însă, îi arăta cât de neînsemnată era. Cine era de fapt.

— Noapte bună, zise ea în şoaptă, apoi stinse lumina şi ieşi din cameră.

*

Faye hoinărea pe coridoarele de la NK[10]. Vechiul şi renumitul magazin universal era unul dintre puţinele locuri care îi dădeau o senzaţie de linişte. Câteodată, sentimentul de sufocare era atât de real, încât singurul lucru care o mai putea alina puţin era să cutreiere buticurile prevăzute cu aer condiţionat şi să pună mâna pe toate hainele fine.

Vânzătoarele o cunoşteau. Erau fete tinere care îşi ţuguiau buzele injectate până la refuz într-un zâmbet şi despre care ştia că ar fi făcut orice ca să facă schimb de locuri cu ea. În lumea lor, Faye avea totul. Milioane în cont, statut social, un soţ care îi garanta locul în societate.

NK era aproape pustiu. În faţa buticului Tiger, gândurile o purtară ca de

obicei la asasinarea ministrului de externe Anna Lindh şi la fuga făptaşului prin magazin. Unul dintre acele momente suprarealiste în care aparenţele şi comoditatea dăduseră nas în nas cu hidoşenia vieţii. Lumea se oprise în loc pentru o clipă. Contemplase Suedia cu ochi increduli. Ţara care în majoritatea celorlalte colţuri ale lumii era privită ca o societate ideală, fără probleme, fără criminalitate, populată exclusiv de blondine înalte cu bustul generos, mobilată de la IKEA şi răsunând de piesele celor de la ABBA. O imagine la fel de falsă ca propria-i viaţă. O imagine la fel de ireală precum figura Annei Lindh, zăcând înjunghiată printre costumele gri de la Tiger şi cămăşile albe neşifonabile.

Stomacul lui Faye scânci încetişor în timp ce pipăia un taior-pantalon la un preţ un pic sub zece mii de coroane. În loc să mănânce, doar bea sucuri pe care producătorii i le livrau acasă. Cinci sticle pe zi. Verzi, galbene, albe şi roşii. Despre care reclama zicea că sunt pline de toate vitaminele şi mineralele de care ai nevoie. Şi au un gust bun. În realitate, erau groaznice la gust. Mai ales sticla verde. Trebuia să se ţină de nas în timp ce bea şi să-şi inhibe senzaţia de vomă. Lipsa alimentelor solide aproape că o adusese în pragul nebuniei.

De două săptămâni se hrănea doar cu sucuri. Din când în când, îşi permitea luxul de a mânca un fruct. Ceea ce, în afară de oboseala cronică, o făcea, de asemenea, să fie nesuferită cu Julienne şi cu Jack. Citise pe net că unul dintre efectele secundare curente erau schimbările bruşte şi puternice de dispoziţie, dar nu crezuse că era adevărat. De ce n-ar reuşi să urmeze o dietă simplă fără să-i dispară buna dispoziţie, când oamenii erau capabili să facă lucruri incredibile în fiecare zi? Aterizaseră pe Lună. Îl învinseseră pe Hitler. Construiseră Machu Picchu. Britney Spears îşi refăcuse cariera după căderea nervoasă din 2007. Atunci, cu siguranţă, şi ea putea să fie înfometată, dar totuşi drăguţă cu cei dragi, nu? Mai ales că Julienne devenise mai fragilă şi mai anxioasă după seara în care Faye îşi pierduse cumpătul. Însă nu putea să vorbească cu fiica sa despre asta. N-ar fi ştiut ce să-i spună. Timpul avea să vindece toate rănile, îşi zicea în sinea ei. În cazul ei, aşa fusese.

Se îndrepta spre ieşirea din butic cu mintea măcinată de aceste gânduri şi fu gata să intre într-o femeie care îi zâmbea larg.

— Bună! izbucni Lisa Jakobsson. Ce mă bucur să te întâlnesc din nou! Ce-ţi face scumpetea de fetiţă?

— E bine, mersi de întrebare, răspunse Faye.

Îşi trecea cu înfrigurare prin revistă amintirile, încercând să rememoreze

momentul când o întâlnise pe prezentatoare, fără să fi fost separate de ecranul televizorului.

— Şi Jack?

Lisa îşi lăsă capul într-o parte cu un gest din care reieşea regretul.

— Săracul, pare să muncească inuman de mult. Noroc că te are pe tine să ai grijă de el.

Lisa continuă să vorbească despre ce persoană de încredere era Faye şi în curând aceasta din urmă îşi dădu seama că dispoziţia i se îmbunătăţise. Cât de înfometată după complimente era de fapt?

— Trebuie să ne vedem la o cină toţi patru cât de curând, zise Lisa.

Faye îşi aduse aminte că Lisa era cuplată cu un coleg de la canalul de televiziune care difuza o serie de programe de divertisment semipopulare. Stătuseră exagerat de mult de vorbă cu ea şi cu Jack la o premieră de teatru.

— Mai vedem, zise Faye scurt şi zâmbetul larg de pe buzele Lisei deveni brusc nesigur. Din păcate, trebuie să plec acum.

Stockholmul era o junglă în care ea şi încă o mână de soţii de milionari erau regine. Faye ştia că lumea îi analiza fiecare cuvânt, fiecare silabă pe care o rostea, că se fandoseau şi o linguşeau doar pentru că era soţia lui Jack.

Ştia că Lisa n-ar fi ezitat o clipă să-şi lase bărbatul pentru Jack. Sau pentru altcineva ca el. Pe femei le atrăgeau banii şi puterea. Chiar şi pe pseudofeministele ca Lisa.

Iar avuţia era singura putere care îi mai rămăsese lui Faye şi senzaţia era atât de îmbătătoare, încât pentru o clipă îi eclipsă chiar şi chiorăitul maţelor. Chiar dacă asta o făcea să se urască.

După ce se despărţi de Lisa, Faye coborî pe scara rulantă la raionul de parfumuri şi trecu pe lângă o planşă enormă cu un manechin uscăţiv cu ochii fumurii şi gura întredeschisă. Îi aminti încă o dată de toate kilogramele de care nu reuşea să scape.

Jack nici măcar n-o atinsese din seara când uitase că trebuiau să iasă în oraş, abia dacă o privea când se întindea pe jumătatea ei de pat.

Stomacul îi scânci din nou.

Îşi scoase telefonul mobil şi îi trimise un mesaj lui Jack.

„Te iubesc!” Adăugă o ideogramă în formă de inimioară.

Intră pe pagina de Facebook a lui Jack şi constată că-şi schimbase poza de profil. Înainte avusese o poză cu ea, Julienne şi el în faţa palatului Drottningholm cu vreun an în urmă. Noua poză era o fotografie profesionistă de pe site-ul Compare. Deschise rubrica „Îmi place”, apăsă pe numele

fiecărei tipe tinere în parte şi le cercetă profilurile. Păreau să fie făcute după acelaşi tipar, înfometate, dornice, ieşite la vânat. Toate erau slabe şi aveau buze scumpe şi mari şi părul lung, bine întins cu placa.

Faye se forţă să-şi pună telefonul în geantă.

Vânzătoarele din spatele tejghelelor pline de parfumuri o urmăreau cu privirea. Ridică o sticluţă de parfum de la Gucci şi împroşcă un pic în aer. Căuta o mireasmă mai dulce, mai tinerească. Făcu câţiva paşi înapoi. Găsi o sticluţă roz semnată YSL care îi plăcu. Înşfăcă un eşantion şi pulverizăde două ori. Mult mai bine. Îi amintea vag de ceva, dar nu-şi dădea seama exact de ce.

Vânzătoarele se săturaseră să o privească şi se întorseseră cu spatele. Luă o cutiuţă şi o băgă în geantă. Parfumul fireşte. Nu orice apă de colonie ieftinuţă.

Mobilul scoase un bip. Îi răspunsese în sfârşit Jack?

„Nu mi-ai mai răspuns. /John Descentis”

Faye oftă. Sperase că va înţelege cum stau lucrurile atunci când nu-l sunase.

„Din păcate, am aranjat cu altcineva. Altă dată, poate.”

Chiar în momentul când puse telefonul înapoi în geantă, se auzi un nou bip.

„Nu vrei să ne vedem şi să stăm de vorbă?”

„Nu pot. Mă duc la cinema.”

Cinema? Pe asta de unde o mai scosese? Când era mai tânără, îi plăcea mult să meargă la cinema. Odată, ea, Sebastian şi mama se îmbrăcaseră frumos, se duseseră la Grebbestad, mâncaseră o prăjitură şi văzuseră două filme în aceeaşi seară. Ambele filme care rulau în micul cinema. Sebastian bâjbâise după mâna ei în întuneric. Apoi se întorseseră acasă cu burţile pline de pop-corn şi suc, iar mama şi Sebastian pălăvrăgiseră tot drumul despre filme. Tăcuseră abia după ce trecuseră podeţul dinainte de Mörhult, unde înotau lebedele cu puii lor în fiecare an.

Pe Faye o străbătu un frison. Gândurile păreau să-i alunece tot mai des pe cărări întunecoase.

Mobilul îi vibră în mână.

„Îmi place la nebunie să merg la cinema. La ce cinematograf?”

„Rigoletto.”

„Bine. Ne vedem acolo.”

Faye scutură din cap. Ce-o apucase? De ce să se ducă la cinema tocmai cu John Descentis? În acelaşi timp, se bucura că cineva voia s-o întâlnească. Poate că asta avea s-o ajute să se gândească la altceva în afară de Jack şi cina

lor ratată.

Când Faye deschise uşa grea de la intrarea cinematografului Rigoletto, John Descentis o aştepta deja, aşezat pe o bancă. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să se întoarcă şi să plece, dar îi era frică să nu cumva s-o vadă.

— Deci ai venit până la urmă?

Avea o voce răguşită, dar jovială.

— Credeam că o să se repete faza cu petrecerea.

Faye se aşeză lângă el, păstrând o oarecare distanţă.

John Descentis era îmbrăcat în negru, ca de obicei. Purta un tricou şi blugi. Pe braţ îi atârna o geacă de piele maro-închis. În mână ţinea o găletuşă de pop-corn; o alesese pe cea mai mare.

— A fost o schimbare de planuri, după cum ţi-am scris.

— Poate la aniversarea de anul viitor, zise John mereu cu zâmbetul pe buze.

Se mută mai aproape de ea.

— La ce film vrei să mergi?

Degaja un iz de parfum, piele şi bere răsuflată. Corpul ei reacţionă la acest miros într-un mod care o surprinse.

Arătă cu degetul spre afişul în care ochii albaştri ai lui Bradley Cooper priveau drept spre camera de filmat.

— Şi mie mi-ar plăcea să-l văd pe ăsta, zise el.

— De ce ai vrut să ne întâlnim, de fapt? întrebă ea. Ce vrei de la mine?

— M-am gândit doar că ar fi plăcut să stăm un pic de vorbă, zise el şi se ridică. Păreai o persoană autentică atunci când ne-am întâlnit la Riche. Spre deosebire de restul lumii de acolo…

Nu-şi termină propoziţia.

Faye trase adânc aer în piept.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să par nesuferită. Am avut o zi grea.

— Cu toţii avem zile din astea din când în când. Avem cu toţii secrete. Şi năpaste. Singura diferenţă e că despre ale mele poate oricine să citească în presa de scandal.

— Ce-ai spus?

Ce voia să spună? Îi cunoştea secretele?

— Ca în cântecul meu. „Secrete.” *Avem cu toţii secrete şi năpaste*, zice cântecul. Dar poate nu-l ştii?

Sala se deschise şi John făcu semn cu capul într-acolo. Faye respira lent, îi vedea pe Sebastian şi pe mama râzând, uitându-se la o comedie romantică, în

timp ce mâncau pop-corn din cornete mari de hârtie. Liberi pentru o clipă.

Cumpărară bilete şi Faye îl urmă pe John în sala goală. Se aşezară pe ultimul rând şi Faye îşi scoase din nou telefonul. Jack tot nu răspunsese. Neliniştea începea s-o copleşească. N-o mai iubea? Nu mai era atrăgătoare în ochii lui?

În primele minute din film, Faye simţi cu intensitate privirea lui John îndreptată spre ea. Nu înţelegea de ce, dar apropierea de el avea o influenţă ciudată asupra sa. Fără să fi luat o hotărâre conştientă, începu să bâjbâie cu mâinile pe pantalonii lui. Cu privirea fixată pe ecran, la chipul cu contururi clare al lui Bradley Cooper, îi descheie nasturii de la pantaloni şi constată cu stupoare că nu purta chiloţi pe dedesubt. Niciunul dintre ei nu zicea nimic, dar ea îi auzea respiraţia sacadată, ceea ce o excita. Se aplecă în jos şi îl cuprinse cu gura. Îl auzea respirând din ce în ce mai greu şi, culmea absurdului, continuând de asemenea să bage pop-corn în gură în timp ce gemea. Faye simţi cum se umezeşte între picioare, uită cui i-o sugea, i-o sugea lui Jack, i-o sugea atât de bine încât avea să înţeleagă cât de norocos era. Cu ochii închişi, se săltă ca să-şi dea jos pantalonii şi chiloţii. Se aşeză crăcănată peste pula tare a lui John, a lui Jack şi se afundă. O umplea în locuri la care tânjise, pe care le uitase, ţinea în continuare ochii închişi şi mişcările îi erau din ce în ce mai viguroase, în timp ce şoptea:

— Fute-mă, Jack, ah, fute-mă.

Exact când ajunse la orgasm, John o umplu cu o salvă caldă şi lipicioasă. El scoase un geamăt, în timp ce vocea caldă a lui Bradley Cooper umplea sala de cinema.

Preţ de câteva clipe, Faye se prăbuşi amorţită în braţele lui John Descentis. Apoi se ridică. Sperma picura dinăuntrul ei, iar din tot ce i se păruse atât de excitant cu puţin timp înainte nu mai rămăsese acum decât murdărie.

Îşi luă poşeta şi ieşi din sală fără să se uite în urmă.

Stockholm, august 2001

— Ce-i aşa special la acest Jack Adel… cum naiba l-o fi mai chemând? am întrebat eu când Chris mi-a pus încă o bere în faţă.

— Adelheim, a complet Chris aşezându-se. Glumeşti, nu?

— Adică, în afară de ceea ce e evident. Şi anume, că arată bine. Într-un mod destul de stereotipic.

— Nu doar arată bine. E şi de viţă nobilă. Şi se trage dintr-o familie cu o reputaţie promiscuă. La şcoală, toată lumea vrea să se împrietenească cu el.

Totul se învârte în jurul lui. Toate fetele îl vor. Eu m-aş fute cu el până la inconştienţă, a zis Chris sec.

Tocmai luasem o gură mare de bere şi mi-am pus mâna la gură ca să nu împroşc toată masa. Comentariul lui Chris nu era aşa de amuzant de fapt, dar alcoolul făcea camera să se clatine şi dădea o nuanţă pronunţat umoristică tuturor afirmaţiilor ei.

Chiar în acea clipă, se apropiară de masa noastră Jack şi prietenul lui. Păreau să caute un loc unde să se aşeze.

— Ce se întâmplă? a şoptit Chris, care era cu spatele la ei, dar îmi observase curiozitatea din privire.

— Caută locuri… şi…

Chris făcu ochii mari şi închise gura.

— Se îndreaptă spre noi, am şoptit eu.

— La naiba! Nu te uita la ei! Nu te mai holba! Râzi mai bine. Râzi ca şi cum tocmai aş fi spus cel mai bun banc pe care l-ai auzit vreodată!

M-am lăsat pe spate şi am început să mă prefac că râd. Mă simţeam complet ridicolă. Chris râdea şi ea. Un râs puternic şi exagerat, care suna aproape isteric. Jack Adelheim şi prietenul lui au aşteptat până ne-am potolit.

— Putem să ne aşezăm aici? a întrebat Jack. Promitem să nu vă deranjăm.

Prietenul lui îşi ţinea berea un pic prea strâns în mână şi se bălăngănea uşor cu privirea aburită.

— OK, a zis Chris tacticos, cu o expresie de mirare prefăcută.

Jack s-a aşezat lângă mine pe canapea, iar prietenul lui lângă Chris. Prietenul a întins o mână tremurândă deasupra mesei.

— Henrik.

— Mat… Faye, am zis eu încă neobişnuită cu noua mea identitate.

Era greu să-mi lepăd pielea. Mai greu decât crezusem.

M-am întors şi am dat mâna şi cu Jack. Zâmbea. Un zâmbet frumos, larg. Ochii lui albaştri mă priveau fix. Chiar *era* frumos, asta nu puteam să neg. Dar eu îl aveam pe Viktor şi nu eram genul ăla de fată. În plus, Chris mi-ar fi spart nasul cu halba de bere, dacă mă apropiam de Jack.

— Mă bucur de cunoştinţă.

După ce am terminat de făcut prezentările, Chris s-a aplecat spre mine şi m-a întrebat demonstrativ ce părere aveam despre noul preşedinte al SUA, George W. Bush.

Mi-am dat ochii peste cap şi i-am făcut o scurtă expunere care rezuma în linii mari conţinutul editorialului apărut în *Dagens Nyheter*[11] în acea

dimineaţă. Jack şi Henrik s-au băgat imediat în discuţie. Dezbăteau folosind argumentele mele ca punct de plecare. Jack de partea mea. Henrik împotrivă. Din cauza muzicii – Brian Adams cânta „Summer of ’69” – nu auzeam decât fragmente din ce ziceau.

După câteva momente, uitasem tot ce-mi spusese Chris despre Jack. Era doar un tip de treabă cu care era uşor de conversat. Henrik cumpărase o nouă rundă de bere.

— Mulţumim că ne-aţi dat voie să stăm cu voi, declarase el împingând două halbe spre noi.

Nu-şi putea lua ochii de la Chris. Ea însă nici măcar nu catadicsea să-l privească.

Barmanul a anunţat că închideau într-o jumătate de oră şi că lua ultimele comenzi. Chris a început să se fâstâcească.

— Trebuie să merg la toaletă, s-a scuzat ea.

Henrik a luat imediat poziţia de drepţi şi i-a făcut loc să treacă. Jack s-a întors spre mine.

— Ce planuri aveţi pentru seara asta?

Mă cuprinsese şovăiala. Am aruncat o privire spre mobilul care nu arătase încă niciun semn de viaţă de la Viktor.

— Ăăă, nu ştiu. Chris vrea să mai meargă prin oraş, deci probabil că îi voi ţine companie o vreme. Voi?

Jack avea o prezenţă atât de intensă, încât devenea un pic stânjenitor să mă aflu în preajma lui. Mă influenţa, aproape că mi se băga pe sub piele. Încă nu-mi dădeam seama cum ar trebui să reacţionez.

Henrik rămăsese în picioare, scrutând barul cu privirea.

— Noi mutăm petrecerea acasă la Henrik. Puteţi să veniţi şi voi, fireşte, dacă vreţi.

— Da, poate. Trebuie doar să vorbesc cu Chris mai întâi.

— Sigur, întreab-o, zise Jack fără ca ochii lui albaştri să mă slăbească. Unde lucrezi? Sau eşti studentă?

Genele dese, închise la culoare îi încadrau ochii şi făceau ca albastrul lor să pară şi mai intens. Pe sub masă, coapsele noastre se atingeau uşor.

— Sunt studentă la ASE, am zis eu cu nonşalanţă şi am luat o gură de bere.

Întotdeauna mi-a fost greu să-mi ascund mândria faţă de realizările mele. Că îmi revenisem după cele întâmplate, luasem ce note avusesem nevoie să iau, făcusem ceea ce mulţi alţii doar visau să facă, fără să mă bucur de condiţiile de care dispuneau majoritatea studenţilor de la ASE din Stockholm.

— Zău? Şi eu. Eşti în primul an?

— Da.

Îmi învârteam paharul de bere, întrebându-mă unde dispăruse Chris.

— Şi cum ţi se pare? Îţi place?

Îmi acorda întreaga sa atenţie şi asta mă făcea să mă fâstâcesc. Preferam să mă ascund în tenebre. Viktor nu mă fixa niciodată în felul acesta. Era unul dintre motivele pentru care mă simţeam atât de confortabil în compania lui. Îmi lăsa secretele în pace. Dar Jack părea să-mi citească totul în privire.

— Îmi place, am zis eu în cele din urmă. Chiar dacă n-a trecut decât o săptămână de când am început. Deci e destul de greu de spus.

Chris s-a întors la masă. Ne privea plină de curiozitate.

— El… ă, parcă Jack te cheamă, nu? am zis eu nesigură şi el a confirmat. Jack m-a întrebat dacă vrem să mergem la… Henrik? Sau mergem în oraş?

Îmi era greu să ascund ce-aş fi vrut să facem de fapt.

În ochii lui Chris se citea cât de impresionată era de spiritul meu întreprinzător. Spre uimirea mea însă, a dat din umeri doar.

— Poate. Mai vedem, a zis ea. Mai întâi vreau să dansez.

— Atunci am putea să mergem la Sturecompagniet, a intervenit Henrik.

— N-am chef să stau la coadă, a zis Chris cu un suspin şi şi-a săltat părul roşcat.

— Nicio problemă. Ne bagă Jack, a spus Henrik. Nu-i aşa, Jack?

— Sigur, a zis el fără să mă slăbească din ochi. Nicio grijă.

S-a ridicat şi mi-a oferit mâna. M-am uitat pe furiş la mobil. Niciun mesaj. Dintr-odată, Viktor părea neimportant. Am băgat mobilul în geantă şi l-am luat pe Jack de mână.

Exact cum promisese Jack, paznicii ne-au lăsat să sărim peste coadă. În drum spre secţiunea VIP, era în mod constant oprit de tipi care voiau să schimbe câteva vorbe cu el sau de tipe care se băgau în seamă clipind des din gene şi ţuguindu-şi buzele. Îmi imaginam că eu eram imună la puterea de atracţie a lui Jack şi că era pur şi simplu amuzant că lumea, atât fetele, cât şi băieţii, era atât de fascinată de el.

A făcut turul de onoare al secţiunii VIP, dând mâna cu toată lumea ca şi când ar fi fost un preşedinte în vizită de stat, iar în tot acest timp Chris, Henrik şi cu mine ne-am instalat la bar. Henrik a comandat cocktailuri şi vodcă. Nivelul beţiei din club atinsese deja cote maxime. Îşi urlau unii altora în urechi, împroşcându-se cu salivă. Femeile erau îmbrăcate în rochii

minuscule sau în maiouri mulate şi fuste scurte. Bărbaţii, în cămăşi subţiri în culori pastel şi blugi sau pantaloni de pânză. Făceam faţă cu brio concurenţei în rochia mea împrumutată, fiindcă simţeam privirile alunecându-mi pe trup. Eram examinată, evaluată, dar atenţia acordată îmi făcea plăcere. Observam cum îl influenţa pe Jack, când acesta apărea temporar în câmpul meu vizual.

— Mereu dispare aşa? l-a întrebat Chris pe Henrik, care se mişca stângaci, ratând mereu ritmul.

— Da. Cunoaşte pe absolut toată lumea, a suspinat el, apoi s-a înveselit. Ce bine că aţi venit cu noi, ca să nu mai fie nevoie să stau aici de unul singur!

M-am aplecat spre ei, ca să-i aud mai bine.

— Şi toată lumea îl cunoaşte? am zis.

— Nu. Câteodată mă întreb dacă măcar eu îl cunosc. Şi asta în ciuda faptului că suntem prieteni de mult timp şi avem de gând chiar să ne facem o firmă împreună.

Henrik s-a aplecat şi a sorbit câteva înghiţituri din cocktail.

— Nimeni nu pare să-i poată da de cap, de-aia sunt toţi aşa de fascinaţi de el. Sau, cel puţin, asta-i teoria mea. Plus combinaţia de familie aristocrată cu trecut decadent. La care se adaugă câteva conflicte de familie suculente făcute publice şi câteva tragedii.

A mai bolborosit ceva, după care a mai sorbit un pic din băutură prin paiul roz. Apoi şi-a îndreptat spatele şi şi-a aranjat ochelarii.

Jack se oprise în faţa unui grup de fete la celălalt capăt al barului. Fetele au izbucnit în râs când l-au văzut făcând câţiva paşi de dans caraghioşi. Când s-a despărţit de ele, l-au urmărit cu priviri înfometate.

Jack s-a apropiat de noi şi şi-a pus braţele în jurul taliei mele şi a lui Chris. Simţeam căldura pe care o degaja palma lui pe pielea mea. Mă mângâia cu degetul mare. Un fior mi-a străbătut corpul.

— Nu voiaţi să dansaţi? a întrebat el vesel înainte de a se întoarce spre Henrik. De ce nu le-ai condus pe ringul de dans, chiar trebuie să mă ocup singur de tot?

Henrik a făcut un gest de neputinţă.

— Doar ştii că nu mă pricep la dans.

— Într-adevăr, sunt dureros de conştient de asta. Eu şi toţi patronii de cluburi din oraşul ăsta.

Henrik s-a îmbujorat, dar l-a lăsat să facă haz de el. Comunicarea dintre cei doi nu era nicidecum marcată de rea-voinţă.

Jack i-a făcut cu ochiul.

— Un ultim păhărel de tărie şi un dans?

Henrik părea deja obosit şi fără vlagă, dar a dat aprobator din cap.

— OK.

Jack l-a strigat pe barman, care s-a aplecat către el, întinzându-i mâna. Au schimbat câteva cuvinte şi dintr-odată şi-au făcut apariţia încă patru păhărele de tărie.

— Fac cinste, a strigat barmanul şi l-a bătut pe umăr pe Jack, după care s-a întors să ia următoarea comandă.

Am ridicat paharele să dăm noroc şi apoi le-am dat pe gât cu o grimasă. După ce a pus paharul jos, Jack m-a cuprins din nou cu mâna de talie şi a început să înainteze de-a curmezişul spre abdomen. Îngrijorată, am aruncat o privire piezişă către Chris. Nu părea să fi observat nimic, căci stătea de vorbă cu Henrik. Cei doi lăsau impresia că se împăcau foarte bine. Aveam un nou cocktail în mână şi alcoolul părea să-mi fi amorţit orice mustrare de conştiinţă. Singurul lucru important aici şi acum era mâna lui Jack care degaja căldură şi împrăştia o senzaţie de plăcere pe stomacul meu.

Şi totuşi, mă gândeam la Viktor. Şi la cât de deplasat era să stau aşa cu un tip pe care îl cunoşteam de câteva ore. Căci eu eram îndrăgostită de Viktor, nu?

În plus, nu voiam nici să stric prietenia care tocmai se înfiripa cu Chris pentru un flirt fără rost. O adoram deja. Chris era o forţă a naturii. Iar Jack părea să fie mai important pentru ea decât pentru mine.

În acelaşi timp, Jack avea ceva care mă făcea să mă simt năucită. Mâna i se oprise, degetele i se odihneau atingându-mi uşor şoldul. Iar eu îmi doream să continue să-mi atingă corpul pe dibuite. Brusc, mi-am dat seama că trebuia să opresc totul. Înainte chiar de a fi început. M-am eliberat şi am observat că Jack părea mirat, deşi se străduia s-o ascundă.

— Trebuie să plec acum, am zis şi mi-am lăsat cocktailul pe jumătate băut pe bar.

— Deja? Era vorba să mergem la Henrik să mai petrecem.

— Eu mă duc acasă, am zis cu hotărâre. La iubitul meu.

— Aha, deci ai un iubit, a zis Jack luându-mă în zeflemea, dar mie mi s-a părut că pe chip i se întrezăreşte dezamăgirea.

Deşi e posibil să fi fost doar ce-mi doream eu să văd.

— Da.

— Cred că vin şi eu cu tine.

— Poftim? De ce?

A arătat cu degetul în spatele meu şi m-am întors să văd despre ce era vorba. Chris şi Henrik stăteau îmbrăţişaţi, cu limba unuia în gura celuilalt. Chris îl prinsese cu mâna de ceafă şi-l trăgea spre ea.

M-am întors din nou spre Jack.

— Eu plec acum. Ne mai vedem.

Jack m-a apucat de mână.

— Aşteaptă. Lasă-mă să te însoţesc acasă. Unde locuieşti?

— În Gärdet. Sau, mai bine zis, iubitul meu locuieşte acolo şi dorm la el. De ce vrei să vii cu mine? Poţi s-o iei cu tine pe oricare dintre fetele cu care ai stat de vorbă mai devreme. Mi-e greu să cred că vreuna dintre ele o să te refuze.

Am făcut semn cu capul spre fetele de pe ringul de dans care se fandoseau pe melodia celui mai nou hit Sugababes.

— Dar nu vreau. Vreau să te conduc pe tine acasă. Eşti interesantă. Şi frumoasă. Eşti altfel.

— Zău?

Mi s-a pus un nod în stomac, căci mi-am adus aminte de toate celelalte dăţi când mi se spusese că sunt altfel, într-un alt fel decât acum. Cu totul alt fel.

— Da, a răspuns Jack. Şi îmi place numele tău. Ţi se potriveşte.

M-a privit drept în ochi. Implorator ca un băieţel. Am oftat.

— OK. Atunci mergem acasă la mine. Pe strada Villagatan. Şi te las să mă însoţeşti doar până la uşă.

Lui Jack i s-a luminat chipul.

Ne-am strecurat afară prin mulţimea adunată în semicerc în faţa clubului şi am pornit-o agale pe strada Sturegatan. Jack a aprins o ţigară pe care mi-a dat-o mie, apoi a mai luat una, şi-a pus-o între buze şi şi-a aprins-o. De când ieşiserăm afară, niciunul dintre noi nu rostise nici măcar o vorbă. Tăcerea era totuşi plăcută.

Pe lângă noi a trecut un taxi. Am aruncat o privire spre Jack, care mi-a zâmbit. Am intrat în parcul Humlegården.

— Care e firma la care lucraţi?

— N-avem una deocamdată. Căutăm o idee bună. Dar cum am găsit-o, cum ne apucăm serios de treabă, ne facem un plan de afaceri profesionist, găsim investitori, ajungem milionari.

— Investitori?

— Da, vrem să fim pe picioarele noastre. Părinţii mei nu sunt o soluţie. Tata… nu mai ţin deloc legătura cu tata. Iar mama locuieşte în Elveţia cu

noul ei soţ, îmi trimite vederi de Crăciun, dar nimic mai mult. Iar noi o să avem nevoie de capital. Pentru birouri, să facem angajări, pentru marketing şi PR.

O schimbare mică, aproape imperceptibilă în tonul vocii. Mă întrebam ce putea însemna. Jack urmărea cu privirea un bărbat care se afla pe cealaltă parte a străzii. A tras adânc din ţigară. Era a treia pe care o fuma de când începuserăm această scurtă plimbare.

— Henrik şi cu mine ne-am promis unul altuia că vom fi independenţi din punct de vedere financiar înainte de 30 de ani.

A suflat un cerculeţ de fum.

— Aţi găsit deja un nume? Pentru firma voastră deocamdată inexistentă…

Am rânjit ca să-i dau de înţeles că îl tachinam.

Jack a răspuns serios la întrebarea mea glumeaţă.

— Avem câteva propuneri, dar niciuna care să se potrivească perfect. Vreau ca numele să arate că firma noastră e cea mai bună, că nu există alta care să ne poată întrece.

Jack a făcut încă un cerculeţ de fum.

— Ce zici de Compare? am zis eu după un oarecare timp de gândire. Un nume îndrăzneţ care arată că firma face faţă comparaţiei cu toate celelalte.

Jack s-a oprit şi m-a privit.

— Îmi place, a zis el într-un târziu. Sună bine.

— Mulţumeşte-mi dacă vă hotărâţi să-l folosiţi vreodată, am răspuns eu zâmbind.

Ajunseserăm pe strada Karlavägen şi eu tremuram de frig. Începuse să se facă răcoare şi nu aveam haine mai groase la mine.

La câţiva metri distanţă, printr-o fereastră larg deschisă, ajungea până la noi sunetul muzicii. Chiar în acel moment s-a deschis şi uşa imobilului cu pricina. Un bărbat şi o femeie au ieşit împleticindu-se. Jack a păşit iute şi a reuşit să proptească uşa cu piciorul înainte ca aceasta să se închidă la loc. Acum îmi ţinea uşa făcând o plecăciune teatrală.

— Ce faci acolo? am zis, cuprinzându-mi bustul cu braţele.

— Continuarea petrecerii.

— Îi cunoşti pe cei care locuiesc aici? am întrebat nedumerită şi l-am urmat înăuntru.

— O să-i cunosc în curând, la fel ca tine. Hai, vino.

Jack m-a luat de mână şi m-a condus în sus pe scara largă din piatră.

— Bem câteva cocktailuri şi pe urmă ne cărăm.

— Glumeşti? am chicotit, lăsându-l să mă tragă după el. Ai de gând să urci şi să suni pur şi simplu la uşă?

— Da.

Aproape că alerga în sus pe scară cu mine după el.

— Nu eşti sănătos la cap!

Am început să râd.

Jack s-a întors şi m-a sărutat rapid, iar atingerea lui uşoară a fost electrică.

Am simţit nevoia să mă opresc o clipă înainte de a-l urma spre apartamentul dinăuntrul căruia răsuna muzica.

Pe uşă era o plăcuţă cu numele „Lindqvist”. Am sunat şi în prag a apărut o femeie cam la 30 de ani, cu obrajii îmbujoraţi de la băutură. În fundal: muzică, şuşotit de voci, clinchet de pahare şi râsete. Jack şi-a afişat cel mai orbitor zâmbet, iar eu m-am tupilat ruşinată în spatele lui.

— Salutare! a zis el cu o voce stridentă. Cum se aude că daţi o petrecere şi fiindcă pare să fie mare distracţie, ne-am gândit să sunăm. Ne primiţi şi pe mine şi pe prietena mea să ne încălzim un pic?

Am tresărit când l-am auzit numindu-mă prietena lui, dar am continuat să îi fac jocul. Ceva s-a clintit înăuntrul meu când l-am auzit folosind acest cuvânt despre mine. Femeia a izbucnit într-un râs cordial. A încuviinţat din cap şi ne-a făcut loc să intrăm.

— Poftiţi înăuntru. Eu sunt Charlotte.

Am făcut prezentările. Niciunul dintre ceilalţi oaspeţi nu părea să se fi descălţat, aşa că nici noi n-am făcut-o. Charlotte ne-a condus într-un salon în care, sub lustra enormă de cristal, erau împrăştiate vreo patruzeci de persoane îmbrăcate de petrecere. Charlotte s-a oprit fix sub lustră şi şi-a ridicat paharul.

— Ia ascultaţi! Ei sunt Jack şi Faye. Li s-a părut că ne distrăm aşa de bine, încât s-au hotărât să urce şi să vină la noi.

Râsete difuze. Cineva a strigat „Bine aţi venit”, altcineva a adăugat „Daţi-le ceva de băut!”. Înainte să apuc să mă dezmeticesc, stăteam deja de vorbă cu o juristă peltică pe nume Amanda care părea să fie cu vreo zece ani mai în vârstă decât mine.

Toţi erau veseli, deschişi, amabili şi rafinaţi. Am uitat rapid de timiditate. Cât de penibil s-ar fi simţit Matilda! Faye adora oamenii din jurul ei, conversaţia, ambianţa, lanţul de sunete care urcau şi coborau sub lustra masivă de cristal. Faye era stăpânită de un sentiment de apartenenţă.

Ştiam, de asemenea, că Jack se afla prin apropiere. Cu el mă simţeam în siguranţă. În timp ce vorbeam cu Amanda, eram tot timpul conştientă de

locul în care se afla el. Camera părea înclinată în direcţia lui. Era o prezenţă electrizantă, mergea de colo-colo, făcea glume, râdea, umplea paharele goale, de parcă era apartamentul lui, petrecerea lui. Făcea totul cu o naturaleţe fermecătoare. Nu mă mai aflasem niciodată în apropierea unei persoane care să strălucească aşa cum o făcea Jack Adelheim.

Privirile ni s-au întâlnit. Zâmbind, mi-a făcut cu ochiul şi a ridicat paharul spre mine. Bulele din şampanie sclipeau în lumina lustrei.

Cineva i-a pus mâna pe umăr şi Jack s-a întors cu spatele. A dispărut. Şi dintr-odată simţeam că-mi lipseşte. Privirea lui, armonia creată într-o singură secundă, zâmbetul lui. M-am întors să ascult ce avea de spus Amanda despre condiţiile de lucru nerezonabile la care era supusă la unul dintre cele mai mari birouri de avocatură din Stockholm. În spatele meu, camera părea rece fără privirea lui Jack asupra mea. Cineva mi-a înmânat încă un pahar de şampanie.

O oră mai târziu, oaspeţii începeau să plece. Afară se lumina de ziuă. Noi eram printre ultimii rămaşi. Jack a ridicat o sticlă de vin pe jumătate băută şi a dus-o la gură.

— Provizii pentru drum, a rânjit el.

— Furt calificat, am replicat eu.

— Îhâm.

A mai luat câteva guri serioase şi apoi mi-a întins sticla mie. Eu mă gândeam doar la buzele lui care atinseseră gura sticlei, închipuindu-mi că-i voi simţi gustul, amestecat cu cel de vin alb călduţ.

În timp ce hoinăream prin oraşul tăcut, gura nu ne tăcea deloc. De-abia reuşeam să-mi recapăt suflul între hohotele de râs. Jack reproducea conversaţii şi îi imita pe invitaţii de la petrecere cu gesturi precise. Eu i-am povestit despre Chris şi tipul din autobuz.

Ajunseserăm în faţa porţii mult prea repede. S-a lăsat brusc tăcerea. Dintr-odată mi se părea ireal şi nefiresc să introduc codul, să deschid uşa şi să intru fără el.

— OK, a zis Jack, care se simţea şi el subit stingherit. Atunci, ne mai vedem.

— Da.

— *So long*, Faye, a zis el, ca o replică dintr-un film hollywoodian ieftin şi s-a întors să plece.

— Aşteaptă!

A rămas împietrit în mijlocul unui pas, s-a întors şi şi-a trecut mâna prin păr, privindu-mă întrebător.

— Da?

— Nu… nu-i nimic…

S-a răsucit înapoi. A început să se îndepărteze. A ridicat sticla.

Eu rămăsesem pe loc. Aşteptam să se întoarcă. Să mă privească o ultimă dată. Să-mi facă cu mâna. Să se repeadă înapoi. Să mă sărute din nou, cum trebuie, de data asta. Încă simţeam atingerea buzelor lui.

Dar el doar şi-a aprins o ţigară, în timp ce se îndrepta legănat şi fără griji spre strada Karlavägen. Apoi a cotit-o la stânga. Şi a dispărut.

[7]

Faye o ţinea pe Julienne cu o mână şi cu cealaltă trăgea după ea coşul gol de cumpărături în timp ce străbăteau culoarele supermarketului Ica din piaţa Karlaplan. Menajera lor era bolnavă de două zile şi Faye avea de gând să-i facă o surpriză lui Jack, aşteptându-l cu mâncare gătită. Faimoasele ei spaghete bolognese. Secretul era ţelina. Şi trei feluri de ceapă. Şi, în plus, trebuia să fiarbă îndelung la foc mic. Pe vremea când erau tineri şi săraci, pregătea în fiecare luni o cratiţă mare, care le ajungea amândurora până joia. Luă ceapă roşie, ceapă galbenă, ceapă albă şi ţelină.

— Vreau eu să ţin coşul, zise Julienne.

— Dar poţi?

— Daa, zise Julienne, dându-şi ochii peste cap.

— Bine, scumpa mea.

Faye îi dădu mânerul coşului şi îi ciufuli uşor părul. O contemplă preţ de câteva clipe în mijlocul aglomeraţiei din magazin. O iubea atât de mult, încât uneori credea că o să-i plesnească inima.

— Să-mi zici dacă e prea greu, spuse ea şi se îndreptă spre frigidere ca să ia nişte carne tocată.

Julienne trăgea după ea coşul pe rotile.

Trecură pe lângă un bărbat mai în vârstă care o ajuta pe o femeie tot în vârstă să ia o conservă de pe un raft. Faye nu-şi putea dezlipi privirea de la ei. Bărbatul îi întinse cutia femeii, care stătea aplecată greoi peste un cadru de mers. Ea îl bătu uşor pe mână, iar verigheta îi sclipi în lumina neoanelor. Faye se întreba de câtă vreme erau căsătoriţi. Oare aşa aveau să se poarte şi ea şi Jack? Întotdeauna văzuse aceste imagini cu claritate. Cum îmbătrâneau nedespărţiţi, cum făceau riduri şi se ramoleau împreună. N-avea de gând să renunţe la această viziune niciodată. Chiar dacă acum treceau prin momente un pic mai dificile. Dacă ar fi întrebat cuplul cu cadrul de mers, cu siguranţă şi ei i-ar fi putut povesti despre dificultăţile întâmpinate de-a lungul drumului. Dificultăţi pe care le depăşiseră.

Julienne îşi ridică privirea.

— De ce plângi, mami?

— Pentru că e atât de frumos.

Julienne era confuză.

— Ce e frumos?

— Că el… ah, nimic.

Cuplul în vârstă o coti pe un alt culoar şi dispăru.

Faye luă ultimele lucruri de care avea nevoie şi se îndreptă spre casă cu Julienne după ea. Posterele cotidianelor de seară promiteau că tocmai au găsit soluţia-miracol pentru a slăbi cât mai rapid şi mai uşor cu putinţă. Înşfăcă ziarul *Expressen* şi verifică o ultimă dată că tot ce-i trebuia se afla în coş. Renunţase de mult la sucuri şi în trei zile pusese la loc toate kilogramele pe care le pierduse. Şi câteva în plus.

Alese coada de la casa unde o fată tânără şi frumuşică servea eficient şi rapid. O femeie puse un pachet de tampoane pe bandă. Chiar în momentul în care casiera îl scana, Faye îşi dădu seama că-i întârziase ciclul. Foarte mult. Ar fi trebuit să-i vină menstruaţia cu două săptămâni în urmă. Cel mai probabil era din cauza dietei, îşi zise în sinea ei, dar voia totuşi să fie sigură.

Le veni rândul.

— Aveţi…?

Se uită cu coada ochiului la Julienne a cărei atenţie era îndreptată asupra unui caniş de la intrarea în magazin.

— Teste de sarcină?

— În aparatul de acolo, zise casiera şi îi arătă cu degetul.

Oftaturi şi priviri agresive când Faye trecu pe lângă cei care stăteau la coadă. Apăsă pe butonul cu produse de farmacie şi navigă până la teste de sarcină. Julienne contempla în continuare căţelul de la intrare. Faye luă două teste şi se întoarse la casă.

— Patru sute optzeci şi nouă de coroane, vă rog, zise casiera după ce le scană.

Faye scoase cardul său American Express şi plăti.

— Mă scuzaţi, zise ea. Ştiţi cumva dacă… dacă Max are liber azi?

Casiera ridică din sprâncene. Zâmbea oare pe sub mustaţă?

— Max a fost concediat. Se pare că tracasa clienţii.

— Am înţeles, zise Faye. Mulţumesc oricum.

Se grăbi să iasă din magazin ţinând-o strâns de mână pe Julienne.

Putea să jure că Jack era în spatele concedierii lui Max. Şi asta însemna că îi păsa de ea totuşi? Nu-i aşa?

Julienne ducea ziarul şi se uita la pozele de pe prima pagină.

Ce avea să se întâmple dacă era însărcinată? Cum o să reacţioneze soţul ei? Când îl întâlnise, Jack îi mărturisise că voia să aibă patru copii. Dar, după venirea pe lume a lui Julienne, nu părea să fie prea interesat să mai aibă şi alţii. Nici măcar nu vorbiseră despre asta. Dar ea? Ea îşi mai dorea oare încă

un copil? Da, îşi dorea. Mai ales acum. O surioară sau un frăţior pentru Julienne putea să-i facă pe ea şi pe Jack să se apropie din nou unul de celălalt şi să pună capăt stării ciudate, oarecum în suspensie, în care se afla viaţa lor.

Iar lui Julienne i-ar prinde bine un frate sau o soră. Ar putea deveni cei mai buni prieteni. Faye îşi dorise dintotdeauna o soră. O aliată.

Îşi alungă rapid aceste gânduri. Învăţase să şi le controleze, să nu-şi lase mintea s-o ia razna. N-avea niciun rost să se gândească la lucruri pe care nu le putea influenţa.

Când ajunseră în apartament, Julienne aruncă ziarul şi geaca pe jos în hol. Faye agăţă geaca la locul ei în cuier, cără sacoşele în bucătărie şi începu să despacheteze. Cu coada ochiului, văzu cum Julienne iese din camera ei cu iPad-ul în mână şi se trânteşte pe canapea cu cizmele încă în picioare.

— Descalţă-te, dacă vrei să stai pe canapea, zise Faye.

Niciun răspuns. Puse deoparte tigaia şi se duse în salon. Începu să o descalţe pe Julienne de cizmele de iarnă ude şi murdare.

— Nu vreau!

Julienne dădea din picioare. Lovi cu cizmele canapeaua, care se murdări de noroi. La naiba, acum trebuia să spele şi să pună rapid la uscat husa de canapea înainte să ajungă Jack acasă. Julienne se zbătea şi mai tare. Căzu noroi şi pe covor.

— Nu vreau! Nu vreau! Nu vreau!

Julienne continua să dea din picioare cu înverşunare. Faye reuşi să o descalţe de cizme şi o trase de pe canapea, dar ea se repezi la loc ţipând. Faye se duse la bucătărie şi se întoarse cu o cârpă. Poate că reuşea să şteargă murdăria de pe pânză, dacă se mişca destul de repede. O ignoră pe Julienne. Spre uşurarea ei, reuşi să cureţe grosul de murdărie de pe canapea şi se aplecă, încercând să şteargă şi covorul. Julienne dădu să o lovească cu piciorul, dar Faye i-l prinse în mână.

— Aşa nu se face!

— Ba da!

Întunecimea o împresura. Senzaţia era în acelaşi timp cunoscută şi neobişnuită. Faye înghiţi cu greutate. Îşi încleştă pumnii de câteva ori.

Julienne trebuie să fi observat transformarea, căci se holba la ea scâncind.

Faye trecu o ultimă oară cârpa peste covor. Îşi aranjă o şuviţă de păr şi îi întoarse spatele lui Julienne.

— Eşti grasă, zise Julienne.

Faye se răsuci.
— Ce-ai spus?
Julienne se zgâia provocator la ea.
— Grăsano.
Arătă spre ea cu mâna ei mică.
— Eşti o grăsană.
Faye făcu un pas spre ea.
— Ba nu sunt. Nu se vorbeşte aşa!
— Ba eşti! Tati a zis că eşti!
— A zis tati că sunt grasă?

Vocea i se stinse. Nu mai ştia ce să zică, rămăsese perplexă în mijlocul camerei. Julienne păru să priceapă că mersese prea departe şi începu din nou să plângă. Faye se îndepărtă împleticindu-se. Simţea că o ia ameţeala. Nici nu-şi mai dădea seama unde se află. În spatele ei o auzea pe Julienne strigând-o printre suspine.

Se închise în baie. Încuie uşa şi îşi rezemă fruntea de ea câteva secunde. Lăsă lemnul răcoros să o potolească, să o tempereze. Scoase un test de sarcină. Julienne lovea cu pumnii în uşa şi ţipa. Faye îşi lăsă chiloţii şi pantalonii în jos până la genunchi. Se aşeză pe vasul de toaletă şi desfăcu pachetul cu dinţii. Întinse beţişorul între picioare, se relaxă şi lăsă urina caldă să acopere beţişorul fără să-i pese că se uda pe degete. De partea cealaltă a uşii, Julienne continua să ţipe.

Stockholm, septembrie 2001

Stăteam în autobuz şi contemplam pe geam maşinile care se perindau prin faţa mea. Aerul era cald, înăbuşitor. Şoferul deschisese trapa de pe acoperiş ca să lase aerul să intre, dar nu se simţea aproape nicio diferenţă, doar o mică adiere pe umeri. Pe scaunul de lângă mine stătea o femeie trupeşă, plină de sudoare, cu un copil care îi plângea în braţe.

Am trecut pe lângă parcul Humlegården. Aici mă plimbasem cu Jack. În mintea mea, rememorasem acea noapte de august de sute de ori.

De atunci, nu scăpasem nicio ocazie de a mă duce în Chinatown – cum numea Chris zona dintre ASE şi liceul Norra Real –, în speranţa de a-l întâlni pe Jack. Dar nu dădeam niciodată de el.

În afară de asta, viaţa mea era pentru prima dată frumoasă şi interesantă. La şcoală mă descurcam fără probleme, doar mereu avusesem talent la învăţătură. Încă de când începusem clasa întâi, şcoala fusese oaza mea,

singurul loc de pe pământ unde excelam cu uşurinţă. Profesorii nu mai pridideau cu laudele la adresa mea. Cursurile erau antrenante şi interesante, îmi plăcea la nebunie.

Chris şi cu mine ne petreceam aproape tot timpul liber împreună. Niciuna dintre noi nu avea nevoie să tocească. Chris pentru că se mulţumea cu note medii, iar eu pentru că încă din copilărie nu aveam nevoie să citesc un text de prea multe ori ca să mi-l amintesc în întregime.

Rolul principal pe care Viktor îl avusese în viaţa mea înainte se transformase acum într-unul de figurant. Nu-mi prea puteam explica ce se schimbase, dar, după ce îl întâlnisem pe Jack, sentimentele mele faţă de Viktor se răciseră. Mă distanţasem. Inventam examene inexistente pentru a motiva de ce nu aveam timp să-l văd. Îi evitam apelurile şi lăsam să treacă două-trei zile înainte de a-l suna înapoi. Am tot amânat să mă mut la el, deşi era deja planificat, astfel că, în cele din urmă, până şi el a încetat să mai pomenească de asta.

Răceala mea l-a schimbat pe Viktor, făcându-l patetic şi nesigur. A devenit din ce în ce mai insistent, se ţinea scai de mine, iar eu eram din ce în ce mai distantă. Relaţia noastră era pe ducă, dar el se agăţa de mine cu disperare. Mă suna tot timpul, mă copleşea cu daruri şi dovezi de iubire, mă întreba mereu unde sunt şi ce fac. A început brusc să-mi pună întrebări despre trecutul meu, despre familia mea, despre viaţa mea dinainte de el. Am refuzat să-i răspund. Ce puteam să-i spun, de fapt? Dar închiderea mea, refuzul de a-i povesti mai multe despre mine n-au făcut decât să-i sporească disperarea. Am devenit un cifru ce trebuia decodat. Era ca şi cum ar fi crezut că dacă reuşea să descifreze codul, aveam să-l iubesc din nou.

Şi mai grav era că Viktor avea multe calităţi şi nu era nimic în neregulă cu el. Era chipeş, cumsecade şi ambiţios. Se purta cu mine de parcă aş fi fost o prinţesă. Era fidel şi de încredere, calităţi rare în jungla din Stockholm.

Dar nu era Jack Adelheim. Iar eu mi-am dat seama că trebuia să-i dau papucii. Tot amânasem, însă acum nu se mai putea.

Când autobuzul a încetinit, în apropiere de parcul Tessin, nu mai aveam niciun dubiu. Avea să fie neplăcut să-l rănesc, dar trebuia să se termine.

— Scuze, vreau să cobor aici, am zis eu.

Femeia cu copilul în braţe s-a ridicat cu greutate şi mi-a făcut loc să trec. Pe faţa ei se citeau oboseala şi resemnarea. De sub tricoul prea strâmt îi ieşeau colaci de grăsime, care se revărsau peste blugi. Ţâncului îi curgeau balele. La nas îi atârnau ciucuri de muci verzi ca nişte boabe de struguri.

Doamne-Dumnezeule! Niciodată n-aveam să devin o astfel de mamă. Iar copilul meu avea să fie perfect întotdeauna. Copilul meu şi al lui Jack. Am tresărit şi m-am îmbujorat, ruşinată de visurile mele jenante. Însă ajunsesem să visez doar la Jack. Atât atunci când dormeam, cât şi când eram trează. Nu mai era niciun pic de loc pentru cineva ca Viktor.

Uşile s-au deschis cu un fâsâit şi soarele fierbinte m-a lovit drept în faţă. Viktor avea să mă aştepte ca de obicei în mijlocul parcului. Parcă-l vedeam intrând pe poartă. Vesel, gândindu-se că vom merge să mâncăm pizza. Şi apoi acasă să ne uităm la un film, să facem sex şi să adormim împreună. Nimic din toate astea nu avea să se întâmple.

Teoretic, mi-era milă de el, dar, în realitate, nu simţeam nimic. Dorul de Jack eclipsa totul şi mă făcea nepăsătoare. Iar noua versiune a lui Viktor mă enerva. Crescuse ocrotit în bula lui, obţinuse totul cu uşurinţă. Naivitatea lui mă atrăsese la început, dar acum doar mă irita, şi nu ştia nimic despre viaţă, în vreme ce eu ştiam prea multe. Viktor habar n-avea cine eram eu. Sau *ce* eram.

Purta o cămaşă de blugi şi pantaloni de pânză de culoare deschisă. Zâmbea larg, în timp ce s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz.

— Mi-a fost dor de tine, a zis el şi m-a cuprins de după umăr. Iei studiile prea în serios. La ce pizzerie vrei să mergem? Valhalla sau Theodoras?

— Trebuie să stăm de vorbă, i-am zis eu. Vino, hai să ne aşezăm.

L-am tras după mine până la o bancă verde. Viktor s-a întors cu faţa spre mine şi şi-a dat jos ochelarii de soare. I-a pliat încet şi i-a pus în buzunarul de la piept. Se ferea să mă privească în ochi.

— S-a întâmplat ceva? Eşti bine? m-a întrebat, prefăcându-se că nu ştia ce aveam să-i spun.

La mică distanţă de noi, un grup de beţivi jucau pétanque şi beau vin. Voci vesele, răguşite.

— Nu mai vreau să fim împreună. S-a terminat.

Auzeam cât de rece suna şi am făcut un efort să par tristă. Viktor privea în gol.

— OK… Am făcut ceva ce nu trebuia?

Se foia pe bancă. Îmi evita privirea. A înghiţit cu greutate. Şi apoi a înghiţit din nou.

— Nu. N-ai făcut nimic.

Îmi era şi mie greu să-l privesc în ochi. Nu voiam să-mi observe dispreţul. Preferam deci să urmăresc meciul de pétanque. Nivelul de alcoolizare al

beţivilor făcea ca bilele să ajungă pe unde se nimerea, dar ei jubilau şi se bucurau oricum. În spatele beţivilor, o fetiţă a alunecat şi a căzut pe pietriş. Mama ei a apărut în fugă. I-a şters genunchii murdari şi juliţi, a ridicat-o şi a luat-o în braţe.

— Să schimb ceva poate? Sau ai pur şi simplu nevoie de puţin timp?

Avea vocea spartă. Începea să-şi dea seama ce însemnau cuvintele mele şi era cât pe ce să izbucnească în plâns. M-am uitat împrejur. Dacă începea să plângă, aveam de gând să mă ridic şi să plec. Nu suportam să văd oamenii plângând. Avusesem parte de atâtea lacrimi că-mi ajungeau pentru restul vieţii.

— Nu. Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu mai sunt îndrăgostită de tine.

— Dar eu sunt foarte îndrăgostit de tine! Eşti cel mai bun lucru din viaţa mea. Cea mai bună persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

Şi-a pus mâna peste a mea. Şi a început să o frământe ca pe un aluat, să o maseze. Ca şi cum asta m-ar fi putut face să mă răzgândesc. Ca şi cum eu aş fi fost cea care avea nevoie de alinare, nu el.

Marea problemă a oamenilor, mi-am dat eu seama atunci, e că îşi proiectează propriile tristeţi asupra altora. Vor să le împărtăşească. Ei cred că simplul fapt că avem un ADN asemănător ne poate face în mod automat să ne simţim trişti în faţa aceloraşi situaţii. Tristeţea nu e mai uşor de suportat când e împărtăşită, dimpotrivă, devine chiar mai grea. Iar Viktor habar n-avea ce e adevărata tristeţe.

— OK, înţeleg, a zis el, încuviinţând din cap. N-ai putea totuşi să vii la mine acasă ca să putem vorbi în linişte? Nu suport să stau aici printre alţi oameni. Mai dă-mi o ultimă seară. Doar una. Apoi dispar din viaţa ta, plec fără niciun protest. Te rog…

Mă strângea atât de tare de mână, încât începuse să mă doară şi ştiam că ar trebui să refuz. Pentru că asta nu reprezenta o consolare. Dar era o portiţă de scăpare uşoară, aşa că am acceptat.

Scurta plimbare până la apartamentul lui mi-a lăsat timp să regret în repetate rânduri decizia luată. Totuşi, poate că despărţirea avea să fie mai uşoară dacă îl lăsam să-şi verse amarul. În acelaşi timp, aş fi vrut să amân discuţia neplăcută care mă aştepta, nu mai suportam să-i aud declaraţiile de dragoste şi reproşurile. El avea nevoie de răspunsuri, dar eu n-avem niciunul. Ştiam doar că inima mea aparţinea altuia şi că trebuia să-mi văd de drumul meu.

Ca să câştig câteva momente de răgaz, m-am oferit să mă duc eu să cumpăr

pizza. Bănuiam că avea să fie o seară lungă şi amândoi eram înfometaţi. Viktor nu mi-a răspuns. Stătea nemişcat pe pat cu umerii încovoiaţi şi cu o expresie disperată pe chip.

— Mă întorc imediat, i-am zis, evitându-i privirea plină de reproş.

Mi-am luat apoi portofelul din geantă şi am închis uşa de la intrare în urma mea. Îi pot acorda încă o seară, mi-am zis în sinea mea. Apoi sunt liberă.

M-am întors douăzeci de minute mai târziu. Viktor mă privea ciudat când am pus pizzele pe masa din garsoniera lui. Aproape triumfător. Stătea în continuare pe patul nefăcut, dar lângă el se afla un obiect pe care l-am recunoscut. Mi-a sărit inima din piept. Era jurnalul. Viktor scotocise în geanta mea. Şi caietul meu se afla tot acolo. Cel în care luam notiţe în timp ce învăţam şi care în ultima vreme se umpluse de mâzgăleli copilăreşti. Numele lui Jack într-o inimioară. Numele meu urmat de numele de familie al lui Jack. Prosteală. Ridicol. Dar lui Viktor nimic din toate astea nu i se părea ridicol.

— Acum ştiu cine eşti de fapt, a zis el calm.

Avea vocea monotonă. Spartă. Ceva se rupsese înăuntrul lui.

— Eu ştiu cine eşti. Întrebarea e dacă *el* ştie…

Cuvântul „el” suna ca un reproş. Am simţit cum mă cuprinde panica. Nimeni nu trebuia să ştie. Jurnalul descria vechea mea viaţă. Adevărul despre ea ar fi schimbat totul. Aş fi fost supusă aceloraşi priviri ca atunci când încă mai eram Matilda. Aş fi suferit din nou aceeaşi umilinţă. Nimeni n-avea să se mai uite la mine cu aceiaşi ochi. Mai ales Jack.

— M-ai înşelat. Te-ai culcat cu Jack Adelheim. Am tot dreptul să-i spun. Ştie despre noi? Că ai un iubit?

Îmi dădeam seama că era inutil să încerc să-i explic. N-avea nicio importanţă că nu mă culcasem cu el, că fusese doar un sărut fugar.

Viktor arăta ca un animal rănit, cu ochii negri de ură şi disperare. Nu mă îndoiam că era în stare să facă orice ca să mă întorc la el. Sau ca să se răzbune. Să mă facă să simt aceeaşi durere care îi sfâşia acum lui inima. De fapt, avea să spună adevărul despre cine eram nu numai lui Jack, ci întregii lumi. Asta însemna sfârşitul pentru Faye şi noua mea viaţă. Totul avea să se prăbuşească.

Panica a lăsat locul unei răceli glaciale pe care o recunoşteam de dinainte. M-a învăluit o senzaţie bizară de linişte şi mi-am dat seama că nu aveam variante. Nu puteam să-l las pe Viktor să-mi stea în cale.

M-am uitat în ochii lui şi am simţit că îl uram. Plătisem un preţ exorbitant ca să ajung unde mă aflam acum, doar ca să-mi iasă el în cale ca un mare

judecător. Habar n-avea de durerea pe care o suportasem, de lucrurile pe care fusesem nevoită să le fac, de imaginile cu care trebuia să trăiesc pentru tot restul vieţii.

N-am suflat însă niciun cuvânt despre toate astea. Bărbaţii sunt simpli. Bărbaţii sunt uşor de manipulat, iar Viktor nu făcea excepţie. O mai făcusem şi puteam să o fac din nou.

M-am aşezat lângă el. L-am luat de mână. I-am vorbit cu căldură, mângâindu-i dosul palmei cu degetul mare. Am simţit cum se relaxează. Fără voia lui.

— Poţi să faci ce vrei. Te înţeleg. Înţeleg că eşti trist şi rănit. Dar nu te-am înşelat cu Jack Adelheim şi nu vreau să ne despărţim supăraţi. Facem aşa cum voiai tu. Petrecem o ultimă seară împreună. Sau chiar toată noaptea, dacă vrei. Şi dimineaţa. Apoi poţi să faci cum vrei. Să mă răneşti la rândul tău, dacă doreşti. Spune-i totul lui Jack. E dreptul tău. Dar vreau să petrecem o ultimă noapte împreună.

Simţeam că se înmuiase. Că voia să mă creadă. Că nu putea să spună nu unei ultime şanse de a fi aproape, îl cunoşteam. Aşa cum cunoşteam bărbaţii.

Am mâncat pizza şi am băut împreună două sticle de vin. Eu am gustat doar din paharul de vin şi Viktor a băut restul singur. Am făcut dragoste pe canapea. M-a penetrat cu putere, brutal. L-am lăsat să-şi facă de cap. Am închis ochii şi m-am gândit la Jack. I-am evocat chipul cu ochii minţii şi m-am forţat să-mi părăsesc trupul în timp ce Viktor mă pătrundea printre suspine. După ce a terminat, s-a întors cu spatele la mine. Eu m-am ridicat şi m-am dus să mă spăl. Din cauza usturimii, faţa mi se contorsiona în grimase în timp ce încercam să mă şterg cu grijă. Când m-am întors, dormea. Nimic n-avea să-l mai trezească acum.

Am ieşit pe balconul mic şi mi-am aprins o ţigară. Luminile oraşului sclipeau în noaptea de vară. Se auzeau voci şi muzică. După ce am terminat de fumat, mi-am mai aprins o ţigară. Am intrat înapoi la Viktor, care era întins pe spate şi sforăia cu gura deschisă. L-am mişcat. Nicio reacţie. Era extenuat de la vin şi de la tulburările sufleteşti. Am pus ţigara pe pat şi am rămas pe loc să mă asigur că lenjeria de pat, de proastă calitate şi uşor inflamabilă, ia foc. La început, doar ardea mocnit. Apoi a început să se formeze o flacără.

Senzaţia de răceală glacială începea să se potolească. Mă cuprindea din nou panica, simţeam cum îmi zvâcnesc tâmplele. Mi-am luat privirea de la flăcări şi m-am grăbit spre uşă. Când am lăsat-o să se închidă în spatele meu,

atât patul, cât şi draperiile luaseră foc.

Când am ieşit afară, în stradă, mă încerca o senzaţie de vomă. Oamenii zâmbitori care îmi ieşeau în cale treceau prea aproape de mine, făceau prea mult zgomot. Îmi ţineam strâns geanta. Jurnalul se afla din nou într-un loc sigur. Iar eu eram în continuare liberă.

[8]

Testul de sarcină ieşise pozitiv. În pântecele lui Faye se afla un embrion, o nouă fiinţă. Pe jumătate ea. Pe jumătate Jack. El îşi dorise mereu un fiu, un moştenitor. Poate că acum îi putea oferi unul.

Aşezată la masa din bucătărie, Faye îşi trecu mâna peste abdomen, incapabilă să se apuce de trebăluit. Îşi dădu seama că nu mai mâncase de câteva ore bune. Pe aragaz stătea neatins sosul ei de carne tocată, fiindcă Jack încă nu apăruse. Acum nu o mai împiedica nimic să mănânce. Copilul avea nevoie de substanţe hrănitoare ca să se dezvolte. Se ridică şi se îndreptă spre aragaz. Băgă un deget în sos şi constată că încă era călduţ. Îşi puse paste în farfurie. Adăugă sos din belşug şi mâncă întreaga porţie în picioare lângă insula de bucătărie. Gustul era divin. Închise ochii şi mestecă în timp ce senzaţia de bine se răspândea, iar corpul i se destindea. Era aşa o desfătare să poată mânca din nou, încât îi dădură lacrimile.

Grija pentru siluetă n-avea decât să aştepte până după naştere, acum lucrul cel mai important era să consume suficiente substanţe nutritive pentru două persoane.

La fel ca data trecută, avea să înceapă să facă sport direct după naştere, dar avea să urmeze şi o dietă strictă imediat după ce termina cu alăptatul. Viaţa ei n-avea să se învârtească doar în jurul bebeluşului, însă prioritatea sa era Jack şi mariajul lor. Fiul lor avea să marcheze un nou început pentru relaţia lor şi pentru ea ca femeie şi soţie.

Îşi mai puse o porţie şi aşeză farfuria pe masă.

Peste o oră, uşa se deschise, iar speranţa o făcea pe Faye să simtă fluturi în stomac. Îl strigă pe Jack şi el băgă capul pe uşa de la bucătărie. Faye se ridică şi îi ieşi în întâmpinare. În curând, încreţitura dintre sprâncene avea să-i dispară.

— Am să-ţi dau o veste minunată, dragul meu, zise ea. Vino şi aşază-te aici.

Jack oftă.

— Sunt obosit, nu poate să aştepte până…?

— Nu, vino acum.

Faye nu mai putea de nerăbdare.

Jack ridică din sprâncene, dar se aşeză la masa de bucătărie. Faye ştia că se va bucura când avea să-i spună, deci ignora mina lui stresată.

— Da? zise el.

Faye îi zâmbi.

— Sunt însărcinată, dragule. O să avem încă un copil.

Expresia de pe chipul lui rămase neschimbată.

— Poate că va fi băiat, adăugă ea. Tu ţi-ai dorit să ai şi un băiat.

Faye îşi mângâie pântecele şi zâmbi din nou. Lui Jack îi plăcuse dintotdeauna zâmbetul ei, avea obiceiul să spună că e contagios. Acum însă, doar îşi trecu obosit palma peste faţă.

— Ce e? întrebă Faye.

Iarăşi simţea nodul din gât.

— Acum nu e momentul cel mai potrivit, Faye. Nu mai vreau încă un copil.

— Ce vrei să spui?

Ce era cu el? De ce nu se bucura?

— Pentru mine, Julienne e de ajuns.

— Dar…

Vocea de-abia i se mai auzea. Nu recunoştea expresia din ochii lui Jack.

— Nu se poate. Îmi pare rău, dar trebuie să… ştii tu…

Faye scutură din cap.

— Vrei… vrei să fac un avort?

Jack încuviinţă din cap.

— Da, e trist, asta-i clar, dar chiar nu se poate altfel.

Voia să se năpustească asupra lui. Să-l scuture bine. Dar ştia că era vina ei. Îl luase prin surprindere, trebuia să-i lase timp să digere noutatea.

Jack se ridică.

— OK? zise el.

Faye înghiţi cu greutate. Jack făcea atâtea eforturi pentru ea şi pentru Julienne. Cum putea să-i ceară mai mult?

— Da, înţeleg, zise ea.

Lui Jack i se înmuiară trăsăturile feţei. Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Mă duc să mă culc, zise el.

În drum spre dormitor, se opri şi se întoarse spre ea.

— Îl sun pe doctorul meu mâine, ca să terminăm cu asta cât mai repede.

Uşa de la dormitor se închise, iar Faye se ridică grăbită. Plecă în goană la baie şi ridică iute capacul de la veceu. Dădu afară spaghetele şi sosul, gustul de roşii amestecându-se cu gustul amar de bilă. După ce trase apa, îşi sprijini capul de porţelanul răcoros şi începu să plângă.

Stockholm/Barcelona, septembrie 2001

Dormisem buştean mai bine de 24 de ore, când m-a trezit soneria stridentă a telefonului. Era Axel. Când i-am auzit vocea spartă, care îmi povestea ce se întâmplase, cum Viktor murise după ce adormise cu ţigara aprinsă în pat, m-au podidit lacrimile. Hohoteam atât de tare, încât mi se cutremura tot corpul.

Fusesem nevoită să fac ceea ce făcusem, n-avusesem altă alegere, dar preţul pe care îl plăteam era scump. Preţul era mereu scump.

După convorbire, am rămas ghemuită în pat cu genunchii la piept. Mă concentram asupra propriei mele respiraţii. Inspiram şi expiram.

Cuvintele lui Viktor încă îmi răsunau în ureche. *Eu ştiu cine eşti. Întrebarea e dacă* el *ştie*… Viktor nu şi-ar fi ţinut gura. Pentru ca el să continue să trăiască, Faye ar fi trebuit să moară.

Câteva zile mai târziu, a început să plouă cu picături mari. Mi-a dat o senzaţie de eliberare. Ploaia a măturat canicula sufocantă care se aşternuse ca o pătură peste Stockholm.

Chris era plecată. Părinţii ei o invitaseră în apartamentul lor din Mallorca, iar eu eram din nou singură în Stockholm. Când i-am trimis un mesaj scurt în care îi spuneam ce se întâmplase cu Viktor, s-a oferit să se întoarcă acasă, dar am asigurat-o că eram bine.

M-am cufundat în microeconomie, macroeconomie, statistică şi analiză financiară. Singurul lucru care însemna ceva era şcoala. Să reuşesc, să fiu cea mai bună. Totul depindea de mine, nimeni altcineva nu putea să facă treaba în locul meu. Iar eu mă hotărâsem. Aveam să-mi clădesc o cu totul altă viaţă. Să-mi deschid firma mea, să călătoresc la business class, să câştig mai mulţi bani decât aveam nevoie, să am un soţ frumos (Jack), copii cuminţi şi bine-crescuţi, să am case şi apartamente răspândite prin locuri interesante despre care citisem şi pe care le văzusem în filme. Voiam totul. Şi aveam să obţin totul.

Telefonul, lăsat la încărcat pe pat, a început să sune. Probabil era Chris, care voia să-mi dea raportul despre aventurile ei în Spania. M-am întins pe pat şi m-am uitat la ecran înainte de a răspunde. Era un număr pe care nu-l aveam salvat în memorie.

— Alo, da?

— Bună!

— Cine e la telefon? am întrebat, deşi recunoscusem imediat vocea.

— Sunt eu, Jack. Jack Adelheim.

Am închis ochii. Nu voiam să par prea nerăbdătoare.

— A, bună… i-am răspuns eu după câteva clipe de aşteptare.

— Te deranjez?

Avea un ton aţâţat. Plin de voioşie. Se auzea muzică în surdină.

— Bineînţeles că nu. Ce ai pe inimă?

Mă străduiam să adopt un ton nonşalant şi m-am întors pe burtă.

— M-am gândit să te întreb dacă nu vrei să vii cu mine undeva? în seara asta, adică. Am nevoie să stau puţin departe de Henrik.

— Sigur. În ce bar vrei să ne vedem?

— Bar? Nu, mă referam la o călătorie.

Am început să râd. Era sărit de pe fix.

— O călătorie?

— Da, pentru câteva zile. Duminică ne întoarcem acasă, împachetează nişte haine şi ne vedem la gară. Plecăm la Barcelona.

— OK.

Mi-am dat seama că îmi ţinusem respiraţia.

— Vrei să vii? m-a întrebat el mirat.

— Da.

— Atunci ne vedem peste treizeci de minute.

Am închis fără să-mi fi dat bine seama ce acceptasem. Apoi m-am ridicat din pat şi am început să-mi fac bagajul.

La aterizare, eram cherchelişi. Începuserăm să bem imediat ce ajunseserăm pe aeroportul Arlanda şi continuaserăm să turnăm în noi cocktailuri cât durase zborul pe deasupra Europei. După câteva minute de stat la coadă, am făcut rost de un taxi. Eu eram distrată şi mă legănam pe picioare. Îmi simţeam sângele pompând cu intensitate prin toate venele şi capilarele din corp.

— Hotel Catalonia, *por favor*[12], a zis Jack după ce ne-am instalat pe bancheta din spate. *Está en el Born, lo conoce usted?*[13]

Maşina a pornit în trombă şi în aceeaşi clipă am simţit mâna lui Jack pe coapsa mea; îmi ardea pielea.

— Nu ştiam că vorbeşti spaniolă.

— Nu ştii multe lucruri despre mine, a răspuns Jack făcându-mi cu ochiul.

Şi-a mutat mâna un pic mai sus pe coapsa mea şi tot sângele mi-a dat năvală între picioare.

— Ce fel de hotel e?

— N-o să fii dezamăgită.

I-am zâmbit şi am întors capul în partea opusă. Cum să mă dezamăgească tocmai Jack?

Noaptea întunecată de septembrie era foarte caldă şi umedă. Oameni îmbrăcaţi lejer cutreierau străzile în căutare de răcoare, locuri unde să cineze şi să socializeze. Am coborât geamul maşinii ca să mă bucur de curentul de aer ce-mi mângâia faţa. Simţeam nevoia să mă răcoresc.

Nu mă mai aflasem niciodată mai departe de Suedia decât Danemarca, unde fusesem o dată cu maşina împreună cu familia mea. O vacanţă care se terminase brusc. Dar nu voiam să mă gândesc la asta acum. Am lăsat vântul să-mi mături toate amintirile, convinsă că le puteam înlocui cu altele noi. Fiecare celulă din corp se reînnoieşte, e înlocuită. Atunci şi amintirile ar trebui să poată fi substituite.

— Ador oraşul ăsta. O să-ţi dai seama că e mai uşor să respiri aici, a zis Jack închizând ochii.

Genele lui lungi şi întunecate îi desenau evantaie pe obraji.

— Ai mai fost aici?

M-a privit, cu sclipirile luminilor nocturne şi ale reclamelor luminoase reflectate în albastrul ochilor săi.

— De două ori.

Aş fi vrut să-l întreb dacă fuseseră călătorii asemănătoare. Dacă mersese cu alte taxiuri, cu promisiuni nerostite şi mâna pe coapsele altor femei. Poate că asta era şmecheria standard a lui Jack Adelheim? Poate îşi urma manualul său obişnuit de seducţie? N-avea oricum nicio importanţă. Trei zile în acest oraş împreună cu Jack erau atât de tentante, încât nici nu-mi trecea prin cap să-mi pierd timpul cu gelozii fără sens şi gânduri inutile. În acest moment, mă aflam aici. Cu mâna lui Jack pe coapsa mea.

Am cotit pe un bulevard, ne-am oprit la un semafor şi apoi am intrat într-un cartier frumos. Străduţele deveneau din ce în ce mai înguste. Drumurile pietruite mângâiau cauciucurile maşinii. Am aşteptat să treacă o maşină din direcţia opusă. Simţeam transpiraţia lipicioasă la subsuori, am închis însă ochii şi am lăsat sunetele să mă îmbete. Râsete, zgomot de tacâmuri, discuţii însufleţite şi muzică. Peste tot baruri, restaurante, cafenele. Mirosul dulceag de haşiş.

Voiam să iau mâna lui Jack, să o strâng, să-l privesc în ochi şi să-i spun cât de minunat era, cât de mult mă bucuram să fiu cu el aici. Dar mă hotărâsem să nu iau nicio iniţiativă. Nu voiam să anticipez nimic.

— Am ajuns, a zis Jack.

O faţadă albă cu uşi de sticlă. Deasupra lor un panou cu numele hotelului scris cu litere mari. Hotel Catalonia Born. A apărut în fugă un uşier tânăr, a dat roată maşinii şi mi-a deschis portiera.

— Gracias, i-am zis eu zâmbind.

Când m-am ridicat şi am coborât din maşină, simţeam deja că îmi lipsea căldura mâinii lui Jack.

— Înveţi repede, a strigat Jack în timp ce plătea şoferul.

Uşierul ne-a luat bagajele, am intrat, iar Jack a început să vorbească în spaniola lui aproximativă cu recepţionerul. Când lacunele în comunicare deveneau prea mari, mai adăuga şi câteva cuvinte în engleză. Am completat nişte formulare şi am predat paşapoartele. Un zgomot ascuţit de imprimantă, apoi le-am primit înapoi.

— Suntem gata, a zis Jack.

Recepţionerul l-a strigat pe uşierul care ne aştepta şi l-am urmat în liftul care ne-a dus până la etajul cinci. Când am intrat în cameră, mi-am dat seama că Jack rezervase un apartament de lux. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva.

— E incredibil, am zis, şi intenţia mea de a părea o cunoscătoare s-a dus pe apa sâmbetei. Doamne-Dumnezeule, încap zece garsoniere ca a mea aici!

În mijlocul camerei mari trona canapeaua aşezată în faţa unui televizor plat. Lângă ea, un bar bine aprovizionat. Peretele exterior fusese înlocuit cu ferestre panoramice enorme ce ofereau o privelişte spectaculoasă.

Am tras perdelele groase care ascundeau uşa de la terasă, am deschis uşa şi am ieşit. Căldura se înfăşură în jurul meu ca un voal de mătase. Dedesubtul meu strălucea oraşul. M-au izbit mirosurile şi sunetele lui. Dintr-un apartament răsuna muzică de chitară. Marea întunecată şi nesfârşită îmbrăţişa ţărmul.

— Ce părere ai? m-a întrebat Jack.

S-a postat în spatele meu, mi-a înconjurat talia cu braţele şi şi-a lăsat capul pe umărul meu.

— Nu ştiu ce să spun, am răspuns, şi m-am răsucit spre el.

Privirile ni s-au întâlnit. Aş fi vrut să mă năpustesc asupra lui, să-l sărut, să ne smulgem hainele de pe noi, să-l împing în jacuzzi, să mă aşez deasupra lui, să-l simt înăuntrul meu.

— Patronul hotelului e o cunoştinţă, a zis Jack.

A trecut pe lângă mine şi a încercat apa cu degetul.

— E suedez?

— Da. Ne lasă să stăm gratis.

— Glumeşti?

— Nu glumesc niciodată când e vorba de bani, a zis Jack. Hai să ieşim în oraş să mâncăm ceva.

În faţa hotelului, am luat-o la stânga. Tocurile mi s-au înfundat în strada pietruită şi m-am împiedicat. Jack m-a prins de mână. Înainte să plecăm de la hotel, îmi împrospătasem machiajul, îmi schimbasem lenjeria de corp şi îmi pusesem o fustă neagră. Mă simţeam frumoasă. Şi eram convinsă că Jack mă dorea. Privirea lui înfometată era tot timpul aţintită asupra mea. O parte din mine ar fi vrut să-i propună să renunţăm la mâncare şi să rămânem în cameră să facem sex până la extenuare. Dar eram prea curioasă să văd oraşul.

La fiecare colţ de stradă se aflau grupuri de oameni. Ecouri de râsete răguşite răsunau de-a lungul străduţelor. Un bărbat cu ochii negri şi tricou de fotbalist s-a apropiat de noi.

— Haşiş?

Jack a început să se tocmească la preţ. Bărbatul gesticula. Au ajuns rapid la o înţelegere, Jack i-a înmânat nişte bancnote şi a primit la schimb un pacheţel. A desfăcut hârtia şi a scos un bulgăre maroniu.

— Miroase!

Am închis ochii şi am inspirat mirosul dulceag. Nu mai încercasem până atunci. Nici haşiş, nici altceva mai tare decât ţigările normale şi alcoolul. Dar aici, la Barcelona, împreună cu Jack, totul părea atât de firesc. Jack era drogul care mă făcea să vreau să încerc toate celelalte droguri din lume.

Jack a împăturit hârtia cu grijă şi a băgat pacheţelul în buzunar. Muzica se auzea din ce în ce mai tare pe măsură ce ne apropiam de o piaţetă. De-a lungul faţadelor erau îngrămădite scaune şi mese. Oamenii fumau, ciocneau pahare şi mâncau.

— Aici? m-a întrebat el arătând cu mâna.

— OK, am încuviinţat eu.

Eram prea copleşită de atmosfera dimprejur ca să-mi mai pese unde mâncam.

Ne-am aşezat la o masă. Şi-a făcut apariţia un chelner în cămaşă albă şi cu papion la gât. Jack a cerut tapas pentru amândoi, bere pentru el şi un mojito pentru mine.

Au sosit băuturile. Jack s-a întins, a luat o frunză de mentă din paharul meu şi a băgat-o în gură.

— Care-i treaba cu tine, Faye?

— Cred că trebuie să fii mai concret.

— Ai totul. Eşti frumoasă, bei ca un bărbat şi, din spusele celor cu care am vorbit la şcoală, eşti cea mai deşteaptă din anul tău. Henrik mă tot bate la cap să te luăm cofondatoare a firmei noastre. Trebuie să existe şi vreun defect. Eşti cumva bărbat de fapt? Ai un picior de lemn?

Şi-a aplecat capul, prefăcându-se că se uită sub masă.

Eu am început să râd şi să-i trag şuturi. Masa se legăna, iar Jack a început şi el să râdă.

— În plus, mai eşti şi nostimă. Te bucuri că eşti aici? m-a întrebat.

O schimbare bruscă i-a marcat chipul. L-a străbătut o undă de seriozitate şi o umbră subtilă ce semăna cu nesiguranţa. Ochii lui albaştri priveau drept spre mine, drept în mine. M-au trecut fiorii. Mi-am desprins privirea de la el. Nu puteam să-i arăt cât de înnebunită eram după el, nu încă. Bărbaţii ca Jack au nevoie să lupte, să vâneze ca să cucerească pe cineva. Altfel, îşi iau tălpăşiţa.

Ştiam, de asemenea, că nu trebuia să-i spun nimic despre Matilda. Dar asta nu era greu. Amintirea trecutului se prăfuia pe zi ce trecea. Doar Sebastian îmi mai apărea în vis. Dar chiar şi asta se întâmpla din ce în ce mai rar.

— Oraşul mai e cum e, însă compania ar fi putut fi mai la înălţime, am zis eu privindu-l provocator.

— Zău?

Jack îşi învârtea paharul de bere, rânjind în timp ce mă cerceta cu privirea.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu iubitul tău? m-a întrebat el curios.

În faţa ochilor mi-a apărut chipul lui Viktor, adormit pe pat, în momentul când a luat foc lenjeria de pat.

— Ne-am despărţit, am răspuns eu scurt.

Jack nu-l întâlnise niciodată, nu ştia niciun detaliu. Iar eu nu voiam să dezvolt subiectul.

În ochii lui se reflecta lumina lumânării.

Chelnerul ne-a pus în faţă o farfurie cu şuncă uscată şi bucăţi fine, triunghiulare de brânză. Am luat o bucată de şuncă. Era unsuroasă la pipăit, dar mi s-a topit în gură.

— Îmi place aici. N-am mai fost în Spania.

— Dar unde-ai mai fost?

— În Danemarca. Şi la Fjällbacka.

— Eşti cumva de acolo?

— Da. Din Fjällbacka adică, nu din Danemarca.

Mi-a venit în minte călătoria în Danemarca. Legoland. În mod previzibil însă, se terminase catastrofal.

— Cum e?

— E opusul a ce vezi aici, i-am răspuns eu, făcând un gest spre piaţă. Străzi goale. Un singur loc unde te poţi duce dacă vrei să ieşi în oraş. Toată lumea bârfeşte pe toată lumea.

— Şi părinţii tăi încă mai locuiesc acolo? Ai fraţi sau surori?

Jack s-a întins după o bucată de şuncă, dar nu şi-a luat privirea de la mine.

În faţa ochilor mi-a apărut chipul lui Sebastian. Desfigurat, în seara aceea sinistră.

Am înghiţit în sec de câteva ori.

— Sunt singură la părinţi. Iar părinţii mei au murit.

Chelnerul a revenit cu mai multă mâncare. Felii de cartofi, creveţi cu usturoi în ulei, măsline şi chiftele în sos tomat.

Am dus paharul la gură. Romul mă ardea pe gât. Era un mojito tare. Nu ca băuturile scumpe, dar apoase care se vând pe lângă piaţa Stureplan. Simţeam că am un aer trist. Făceam eforturi să-mi recapăt controlul asupra expresiei feţei, dar alcoolul pe care îl tot beam de când plecasem din Stockholm nu-mi uşura sarcina. Mi-am aprins o ţigară, ca să mai câştig un pic de timp.

— Mi-ar plăcea să merg acolo odată.

Jack n-a întrebat nimic despre celălalt lucru. Îl iubeam şi mai mult pentru asta.

— Nu, nu ţi-ar plăcea.

— Ba da, bineînţeles că da. Îmi place, să vizitez locuri noi. Nu mă satur niciodată de vizitat locuri noi.

Şi nici de femei, mi-am zis în sinea mea. Dar n-am spus nimic.

— Am prieteni care au fost la Fjällbacka vara. Se pare că e foarte frumos, a zis el în timp ce înmuia o bucată de pâine albă în uleiul de la creveţii cu usturoi.

— Care e secretul *tău*, Jack? am întrebat eu ca să schimb subiectul.

Am mai sorbit din mojito, simţind că stelele de pe cerul nopţii de deasupra noastră veneau tot mai aproape de mine.

— Tata e alcoolic şi dependent de jocuri de noroc, a zis el repede.

A mai luat o bucată de pâine şi a înmuiat-o în uleiul cu usturoi.

— E un ratat nenorocit care şi-a băut mare parte din moştenire. Şi e ruşinea familiei. Numele de familie e singurul lucru pe care nu mi l-a putut lua. Sunt de acord, numele ăsta deschide multe uşi. Dar nu mulţumită lui, ci mulţumită

restului familiei şi strămoşilor noştri.

— Habar n-aveam de asta.

— Nu sunt lucruri pe care să le pui pe cartea de vizită. Puţină lume le cunoaşte. De obicei, când mă întreabă cineva, spun că stă în străinătate. E mai uşor aşa. Dar în cercurile mai selecte din Stockholm nu e un secret. Toată lumea îl cunoaşte pe tata.

— Iar mama ta?

— S-a recăsătorit. Şi noul ei soţ e un nemernic, dar cel puţin unul treaz. Nu prea ştie să aleagă bărbaţii. Dar poate că aşa stau lucrurile când alegi în funcţie de câţi bani au bărbaţii respectivi. Locuiesc în Elveţia. Eu am plecat de acasă când aveam 16 ani. Unchiul meu, Carl, mă lasă să stau în unul dintre apartamentele lui şi-mi dă o sumă de bani pentru chirie şi mâncare în fiecare lună, cu condiţia să-mi văd de studii.

— Fraţi?

— Nu. Sunt singur la părinţi, ca şi tine.

Jack îşi trecu mâna prin păr, dar bretonul i se revărsă la loc peste frunte. Un bărbat colinda de la o masă la alta, vânzând trandafiri roşii. Când a ajuns la masa noastră, Jack a scuturat din cap şi vânzătorul a trecut mai departe.

— Ce uşor mi-e să discut cu tine, a zis Jack. Ţi-am spus lucruri despre care nu vorbesc de obicei.

— Ciudat. Şi eu am aceeaşi senzaţie. Mă întreb de ce oare.

În aceeaşi clipă, mi-am dat seama că era o minciună. Nu-i spusesem multe lucruri lui Jack.

— Poate pentru că suntem asemănători.

Jack şi-a aprins o ţigară şi a tras un fum.

— Alţii nici măcar nu observă cât de singuri suntem noi de fapt.

Mă fascina faptul că se considera singur. Nu-l văzusem pe Jack decât înconjurat de oameni.

— Cum adică suntem asemănători? l-am întrebat eu, curioasă.

Faptul că ne considera asemănători era copleşitor.

— Ne plac alţi oameni doar într-o anumită măsură. Le înţelegem jocul. Ne prefacem. Pretindem că suntem ca ei, că suntem mulţumiţi. Dar, de fapt, suntem…

A făcut o pauză şi m-a privit cu atenţie.

— Faye, eşti o femeie romantică. Tu crezi că nu se vede. Te prefaci că eşti nonşalantă, indiferentă. Dar vrei ca viaţa să fie mai bogată, mai frumoasă. Nu te vei mulţumi cu o viaţă mediocră. Vrei să ajungi în vârf, să ai lumea la

picioare. Eşti ambiţioasă. De asta n-ai rămas la Fjällbacka, ci te-ai mutat la Stockholm. Şi de asta suntem atraşi unul de celălalt. Suntem la fel. Suntem înfometaţi. Dar ai un dezavantaj, dacă vrei să avansezi. Eşti femeie. Iar asta e o lume a bărbaţilor.

Aş fi vrut să protestez. Să-i zic că n-are dreptate. Dar, de fapt, eram de acord cu el. Aşa că am înghiţit în sec şi am dat din cap. Am deschis gura să-i răspund, dar am fost întreruptă de chelner, care venise cu şi mai multe feluri. În curând, masa noastră s-a umplut de farfurii. Calamari, ciuperci fripte, paella, cârnaţi de miel şi aioli. Paharul meu gol a fost înlocuit cu un pahar mare de vin roşu şi Jack a primit încă o bere. Ne-am năpustit asupra bunătăţilor, iar eu mi-am dat seama că nu mă uitasem deloc la ceas de când ieşisem din apartamentul meu.

Am mai rămas la masă încă vreo oră după ce am terminat de mâncat. Nu reuşiserăm nici pe departe să mâncăm tot. Beam vin şi bere şi vorbeam. Mă îndrăgosteam din ce în ce mai mult cu fiecare secundă ce trecea. Mă luase ameţeala. Şi de la vin şi de la multitudinea de senzaţii. Îmi simţeam stomacul sătul şi greu. Niciodată nu fusesem atât de fericită cum mă simţeam atunci şi acolo. Credeam în steaua mea.

Am tras un fum din ţigară şi am lăsat fumul să se ridice spre cer.

— Mâine mergem la plajă, a zis Jack. Dacă nu cumva preferi piscina de pe acoperişul hotelului.

— Vedem noi de ce avem chef.

Nu eram în stare să aleg. Voiam totul.

— Ai dreptate. Vedem noi.

A plătit şi ne-am întors la hotel. Pe străduţele înguste era acum mai puţină lume. Mă bălăngăneam dinadins pe străzile pietruite, ca să am o scuză să mă sprijin de el.

Când am urcat în apartament, mi-am dat seama că încă nu văzusem dormitorul. Am deschis uşa şi, de la întrerupător, am crescut intensitatea luminii. La fel ca în salon, peretele ce dădea spre terasă era înlocuit cu ferestre panoramice. Pe pereţi, artă modernă. Două fotolii din piele. Şi un pat enorm. În faţa ferestrelor panoramice era plasată o cadă model vechi, cu picioare aurite de leu.

— Jack! Avem o cadă în dormitor, am ţipat. Vino să vezi!

El a apărut în spatele meu.

— Ştiu. Într-o bună zi o să am şi eu una la fel.

— Şi eu, am zis.

— Bine. Atunci rămâne stabilit.

— Stabilit?

— Da, cum ne decorăm casa.

M-am prefăcut că nu-l aud. Nu-l cunoşteam destul de bine, încât să ştiu cu ce tertipuri umblă. Nu-mi dădeam seama dacă vorbeşte serios sau glumeşte. Iar eu nu eram una dintre fetele aristocrate, naive şi privilegiate, care-şi trăiseră întreaga viaţă în spatele unui gard înalt şi erau obişnuite ca toată lumea să fie la cheremul lor. Eu ştiam că viaţa nu e un basm cu sfârşit fericit. Acum însă, viaţa mea semăna cu un basm. Şi mie îmi era de ajuns.

M-am apropiat de cadă, am deschis robinetul şi am băgat mâna sub jetul de apă.

— Hai s-o încercăm.

— Acum?

— Da.

M-am întors cu spatele la el, mi-am scos maioul peste cap şi mi-am dat jos fusta. Am rămas în pantofii cu toc. Îi simţeam privirea intensă în spatele meu şi savuram acest moment în care îl aveam la degetul mic. Cu mişcări lente, mi-am desfăcut sutienul şi mi-am dat jos chiloţii. Apoi mi-am aruncat pantofii din picioare şi am rămas complet goală. În oglindirea din fereastră îl vedeam cum rămăsese împietrit. Eu eram cea care deţinea acum controlul.

S-a aşezat pe pat. A început să-şi dea jos pantofii şi pantalonii. Nu mă scăpa deloc din ochi. Mă încânta faptul că-mi aparţinea, că îl prinsesem în mrejele mele.

— Vii sau ai nevoie de ajutor?

— Cred că am nevoie de ajutor, a zis.

M-am întors încet către el. Simţeam că vinul mi se urcase la cap. Am făcut câţiva paşi în direcţia lui şi i-am dat jos tricoul şi pantalonii. Avea un corp incredibil. Musculos şi bronzat. Muşchii braţelor şi pectoralii îi stăteau încordaţi sub piele. M-am postat în faţa lui. M-am aşezat în genunchi şi l-am privit în ochi. El s-a aplecat să mă sărute, dar eu mi-am dat capul la o parte şi l-am apucat de chiloţi. Şi-a ridicat fundul ca să pot să-i trag în jos. Sexul îi stătea drept în sus. M-am aplecat şi i l-am luat în gură. O secundă. Două. Trei. Nu-l slăbeam deloc din ochi. Apoi m-am lăsat pe spate.

— A venit momentul să facem o baie, am zis eu provocator şi m-am îndreptat spre cadă.

S-a ridicat şi a venit după mine. Cada era pe jumătate plină, apa caldă, cu un iz de clor. În secunda următoare, i-am simţit palma pe braţul meu. Mă

strângea tare, aproape agresiv. M-a tras de-a lungul camerei, înapoi în pat. M-a oprit la picioarele patului şi m-a împins. Am căzut pe burtă. Mi-am curbat şoldurile ca să-i arăt că dorinţa mea era la fel de pătimaşă, că îmi menţineam controlul asupra lui. Când m-a penetrat, am scos un geamăt. O fracţiune de secundă de durere. A fost însă grijuliu şi mi-a lăsat timp să-mi revin. M-am aşezat în patru labe şi a început să mă pătrundă cu mişcări lente. Uşa de la terasă era deschisă şi înăuntru răzbăteau acorduri de muzică amestecate cu râsete şi şipote de voci. Claxonul unei maşini. Sunetele ajungeau la mine estompat, îndepărtat. Îi simţeam mâinile în jurul taliei în timp ce mă penetra. Dumnezeule, felul în care mi-o trăgea mă făcea să mă topesc de plăcere.

— Mai tare, am gâfâit eu. Mai tare.

M-a apucat de ceafă. Mi-am înfundat capul în pernă, continuând să fac ce voiam eu. M-a trecut un fior şi orgasmul mi s-a răspândit în tot corpul. O secundă mai târziu a ajuns şi Jack la paroxism cu un geamăt puternic. S-a împins înainte şi a căzut cu toată greutatea peste mine. Am rămas aşa câteva clipe. În tăcere, copleşiţi de intensitatea actului care tocmai fusese consumat.

Apoi ne-am mutat în cadă. Jack a adus pacheţelul de marijuana şi a răsucit un joint pe care îl dădeam de la unul la altul.

— Eşti extrem, extrem de sexy, a zis Jack.

— Tu eşti OK, am zis eu. Nici prea-prea, nici foarte-foarte.

M-a stropit cu apă, iar eu am scos un ţipăt care s-a transformat curând într-un râs în hohote.

Apoi ne-am strecurat goi sub cearşafuri. M-a luat în braţe şi m-a tras lângă el. Îşi trecea degetele peste corpul meu, dar evita sânii, fundul şi organele genitale. Imediat ce o pornea în jos, se oprea şi schimba direcţia. Era frustrant. Respiraţia mi se îngreunase. Nu mai eram eu cea care îl avea sub control. M-a apucat ameţeala când mi-am dat seama că îl lăsasem să preia controlul. Asta mă speria, dar în acelaşi timp mă excita.

— Noapte bună, viitoare soţioară, mi-a şoptit el.

După câteva minute, l-am auzit sforăind uşor.

Eu eram în continuare excitată. I-am pus mâna pe sex şi am simţit cum se întăreşte. M-am strecurat sub plapumă şi i l-am luat în gură. S-a trezit şi a aruncat plapuma de pe noi. Fără să scot niciun cuvânt, l-am încălecat, mi-am proptit mâinile pe pieptul lui şi m-am lăsat pe spate. El şi-a pus mâinile la ceafă. Mă privea înfometat, dar nu zicea nici el nimic.

Încă un orgasm. L-am lăsat să ejaculeze în mine.

Apoi m-am răsucit pe partea mea de pat.

— De acum încolo, aşa ne spunem unul altuia noapte bună, am zis eu.

[9]

Casa lui Henrik şi a lui Alice Bergendahl era situată în Gåshaga, pe insula Lindingö. Proprietatea era dotată cu un chei propriu şi o plajă cu nisip fin şi aproape că s-ar fi potrivit mai bine în peisajul din Los Angeles. Casa, cu o suprafaţă de şase sute şaptezeci de metri pătraţi, dispunea de tot ce trebuie, de la sală de cinema, sală de gimnastică şi piscină acoperită, la pivniţă de vinuri, sală de biliard, masă de ping-pong şi nu mai puţin de cinci băi. Înălţimea tavanului în „salonul” enorm – s-ar fi putut parca uşor câteva tiruri înăuntru – era de zece metri.

În timp ce Faye, Henrik, Jack şi Alice luau cina la lumina lumânărilor admirând peisajul oferit de îngusta coastă Höggarnsfjärden, copiii lor se jucau cu bona în altă parte a casei. Camerele copiilor erau plasate cât mai departe cu putinţă de camerele în care Alice şi Henrik îşi petreceau cea mai mare parte a timpului.

Afară bătea un vânt rece. Valurile se rostogoleau spre mal, se chinuiau să ajungă până la ei şi, în cele din urmă, se dădeau bătute şi se rostogoleau înapoi.

Alice comandase mâncarea de la un serviciu de catering şi pe enorma masă din sufragerie se afla un bufet libanez gata pregătit să fie servit. Faye se uită pe furiş la Alice. Purta o rochie roşie, strâmtă, decupată pe lateral, ca, să poată vedea toată lumea că e aşa de costelivă, încât ai fi zis că e un dispozitiv de parcat biciclete. Ignora preparatele libaneze şi mesteca o frunză de salată. În curând va începe cu siguranţă să lingă doar frunzele alea, îşi zise Faye în sinea ei.

Faye însă se înfruptă din toate felurile de mâncare. Bău şi vinul Amarone, roşu şi robust. Copilul din pântecele său avea oricum să-şi sfârşească scurta viaţă într-o capsulă de metal. În seara asta trebuia să ia tableta pe care o cumpărase de la farmacie. Prima din două.

— Ţi-a plăcut? întrebă Alice zâmbitoare.

Urmărise îndeaproape fiecare îmbucătură pe care o luase Faye. Numărase cu siguranţă caloriile în minte. Le notase satisfăcută în contul său cu minus.

— Foarte mult, zise Faye. A fost o idee bună să comanzi mâncare libaneză.

Jack izbucni într-un râs scurt.

— Libanez sau nu, văd că înfuleci tot ce ţi se pune în faţă, zise el. Te îndopi de-a dreptul.

Faye îşi coborî privirea. Oare aşa o vedeau ceilalţi? Ca pe o persoană care

băga în ea tot ce-i ieşea în cale?

Henrik se aplecă spre ea.

— Ce mai faci? o întrebă el. Nu mai treci deloc pe la birou.

— Nu, cred că cel mai bine e să vă las să lucraţi în linişte. Aveţi atâtea de făcut.

— Da, e drept. Dar avem mereu timp pentru tine.

— Mulţumesc, Henrik, dar e mai bine să vă las să vă vedeţi de treabă.

De ce păreau nişte străini? Nişte cunoştinţe politicoase care făceau conversaţie uşoară ca să treacă timpul? Odinioară, ea, Jack şi Henrik se distraseră împreună. Avuseseră discuţii adevărate. O trataseră de la egal la egal, ba chiar îi recunoscuseră superioritatea când le dăduse lecţii în discuţiile despre planuri de afaceri şi instrumente financiare. Ea venise cu ideea de afacere pe baza căreia Jack şi Henrik construiseră Compare. Acum se simţea ca un copil căruia i se dădea voie să se aşeze la masa adulţilor.

— Ai terminat, Henrik? Taxiul trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

Jack se ridică şi se şterse la gură. El şi Henrik se întâlneau cu nişte vechi prieteni în oraş. În drum spre locul de întâlnire, aveau să le conducă pe ea şi pe Julienne acasă. Faye o auzi pe Julienne coborând în fugă treptele.

— Nu vreau să mă duc acasă, zise Julienne şi îl privi cu stăruinţă pe Jack. Vreau să rămân aici.

— Rămâi atunci aici cu mami. N-ai nimic împotrivă, Alice, nu?

Faye îşi muşcă buzele. De-abia aştepta să ajungă acasă şi să se cuibărească pe canapea în haine de casă cu un pahar şi o sticlă de vin. Să bea până va uita ce o aştepta mâine.

— Bineînţeles, o să fie distractiv pentru copii, zise Alice.

Ca de obicei, strălucea când îl privea. Mai ceva decât atunci când îşi privea propriul soţ.

— Super, zise Jack, iar Julienne se năpusti pe scări în sus.

Faye şi Alice îşi conduseră soţii până la uşă.

— Distracţie plăcută, băieţi, zise Alice şi îl sărută pe Henrik pe gură.

— Babysittera vine mâine la ora nouă, zise Faye.

— A, da. Bine, ne vedem mai târziu, spuse Jack şi dispăru.

Puseră farfuriile în maşina de spălat vase şi băgară resturile de mâncare în frigider.

— Lasă restul, zise Alice. Se ocupă menajera mâine.

Scoase încă o sticlă de vin şi se aşezară pe canapea, în faţa ferestrei panoramice.

— Ce treabă ai mâine? întrebă Alice.

— E doar o consultaţie la medic.

— Nimic grav?

— Nu, nimic grav.

— Drăguţ oricum din partea lui Jack să te însoţească.

Faye mormăi drept răspuns.

Alice, cu ochii ei mari de căprioară şi cu tenul perfect. Era oare mulţumită de viaţa sa? O pasiona ceva în mod deosebit? Faye nu mai suporta să joace jocuri. Erau amândouă prizoniere într-o colivie de aur. Ca doi păuni. Cu toate că, mai nou, Faye se simţea mai degrabă ca unul dintre porumbeii râioşi din piaţa Hötorget. Şobolani zburători, după cum avea obiceiul să le spună Chris cu scârbă.

Faye nu voia să stea de vorbă cu o pasăre de colivie. Voia să vorbească cu o persoană adevărată. Mai dădură pe gât încă două pahare.

Alice spunea o poveste fascinant de plicticoasă despre aventurile fiului ei Carl la grădiniţă. Mai exista oare şi altceva în viaţa lui Alice în afară de Henrik şi de copii? Şi de statutul lor. Dincolo de aparenţe, exista oare o persoană adevărată? Sentimente adevărate? Visuri adevărate? Sau poate că Faye era cea disfuncţională. Care nu se putea mulţumi cu ce avea. Majoritatea oamenilor visau la o astfel de viaţă. Să-şi permită să cumpere orice, să nu fie nevoie să meargă la serviciu, să aibă copii frumoşi, să fie invitaţi la deschiderea unui nou magazin Louis Vuitton şi să poată cheltui mai mulţi bani pe o poşetă decât câştiga suedezul de rând într-o lună.

— Ce ai face dacă nu l-ai avea pe Henrik? întrebă ea.

— Ce vrei să spui?

— Cu ce te-ai ocupa?

Alice reflectă îndelung. Ca şi cum era ceva la care nu se mai gândise niciodată până atunci. În cele din urmă, dădu din umeri.

— Amenajare de interior, cred. Îmi place să înfrumuseţez case.

— Şi atunci, de ce nu te apuci de asta?

Alice nu-şi amenajase nici măcar propria casă, care fusese amenajată de o firmă scumpă şi la modă cu o listă lungă de vile din Lidingö la activ.

Alice dădu din nou din umeri.

— Atunci cine s-ar mai ocupa de copii?

Faye făcu ochii mari şi se uită roată prin salon.

— Aceeaşi persoană ca şi acum. Bona! Serios, chiar nu visezi niciodată să faci altceva? Să faci ceea ce vrei *tu* de fapt, fără să ţii seama de Henrik şi de

copii. Să fii o persoană independentă.

Era prea beată, ştia asta, dar nu se putea abţine. Voia să crape portiţa coliviei de aur în care se afla Alice măcar pentru câteva clipe. Chiar dacă şi viaţa ei părea să fie la fel, diferenţa era de fapt enormă. Ea avea studii care o puteau propulsa oricând înapoi pe piaţa muncii şi făcuse o alegere conştientă împreună cu Jack, deoarece amândoi credeau că e în interesul familiei. Spre deosebire de Alice, ea nu era dependentă de soţul ei.

Faye luă încă o gură de vin. Copilul avea să primească o beţie pe cinste drept cadou de adio, asta era clar.

Se înecă şi fu nevoită să tuşească.

— Sunt o persoană independentă, zise Alice. Nu vreau să schimb nimic.

Îşi umezi buzele. Era absolut fenomenală. Îi străluceau penele de păun.

— Eşti extraordinar de frumoasă, zise Faye.

— Mulţumesc.

Alice se întoarse zâmbitoare spre ea, dar Faye nu putea lăsa baltă subiectul, nu se putea abţine.

— Nu te deranjează că Henrik nu s-ar fi uitat niciodată la tine dacă nu erai frumoasă? Că ăsta e motivul pentru care ne aflăm în casa asta? Ca să fim puse la expoziţie? Ca nişte păpuşi. În cazul meu, poate că nu mai e de actualitate, dar a fost în trecut, cel puţin.

Îşi mai turnă vin în pahar; nici măcar nu remarcase că îl golise deja.

— Încetează. Ştii foarte bine că nu e aşa.

— Ba bineînţeles că aşa e.

Alice nu răspunse, dar îşi întinse paharul, ca Faye să-l poată umple şi pe al ei. În lumea lui Alice, caloriile din vin nu păreau să fie puse la socoteală.

Se aşternu tăcerea. Faye oftă. Din casă se auzeau strigăte de copii.

— Ştii ca te-am invidiat dintotdeauna? murmură Alice.

Faye se uită la ea mirată. În privirea lui Alice se citea ceva nou, o umbră de tristeţe. Asta e oare adevărata Alice?

— Nu, zise ea. Habar n-aveam.

— Henrik vorbeşte mereu la superlativ despre tine, spune că eşti cea mai deşteaptă femeie pe care a întâlnit-o vreodată. Tu înţelegi lucrurile despre care vorbesc ei, te pricepi la afaceri. Mănânci ce vrei, bei bere, îi faci să râdă. În primul rând, cred că te invidiez pentru faptul că-l faci pe Henrik să râdă. Te… da, chiar te respectă.

Faye îşi schimbă poziţia. Se gândea la cât de mult din tot ce spusese Alice nu mai era de actualitate. Descria trecutul. Nu mai rămăsese nimic care să-i

provoace invidia. Nimic care să merite respect. I se întâmpla chiar să se întrebe dacă existase de fapt vreodată sau dacă era pur şi simplu o imagine pe care şi-o crease ea însăşi despre trecut.

Câteodată îi reveneau în minte frânturile unor amintiri neplăcute. Toate dăţile în care nu putuse să dea de Jack când avusese nevoie de el. Unele, cum ar fi naşterea lui Julienne, erau atât de dureroase, că nici măcar nu îndrăznea să se apropie de ele. Aşa că le refula. Şi ierta. De fiecare dată.

Faye lăsă paharul de vin pe măsuţă. Julienne apăru în fugă şi întrebă dacă aveau voie să facă baie în piscină.

— Fac şi Carl şi Saga baie? întrebă Faye aruncând o privire rapidă spre Alice.

— Da, zise Julienne cu convingere şi dădu insistent din cap.

După ce Julienne dispăru, Alice oftă.

— Da, ştiu că Henrik nu s-ar fi căsătorit niciodată cu mine dacă n-aş fi arătat bine şi n-aş fi fost şi de familie bună. Nu sunt naivă. Mă face însă fericită şi se poartă frumos cu mine. Ştiu femei care o duc mult mai rău la acest capitol.

Îşi ridică paharul. Se bâlbâia uşor.

— În societatea noastră de rahat, dacă eşti femeie, n-ai voie să spui că vrei să aibă altcineva grijă de tine. Eu vreau. Vreau ca Henrik să fie bărbatul în casă. Şi nu-mi pasă dacă mai fute în lături din când în când.

Gesticula febril, gata să verse vin roşu pe canapeaua albă.

Faye nu-şi putea lua privirea de la ea.

Poveştile lui Jack despre toate infidelităţile lui Henrik, cum putuse oare să le considere amuzante? Nu-şi imaginase niciodată că Alice ştia totul. În sinea ei, îşi spusese de fiecare dată: săraca Alice, frumuşică şi prostuţă.

— Alice, eu…

Îi zvâcneau tâmplele, o copleşeau mustrările de conştiinţă.

— Încetează. Ştiu că e adevărat. Iar tu cu siguranţă ştiai deja de toate lucrurile astea.

Alice dădu din umeri.

— Bărbaţii sunt bărbaţi. Tot la mine se întoarce. Cu mine doarme şi mănâncă la micul dejun. Se joacă cu copiii noştri. Ştiu că mă iubeşte. În felul lui. Sunt mama copiilor lui. Şi, sincer, nu mai e o problemă pentru mine. M-am… m-am obişnuit.

Se uita pe fereastră la apa întunecată.

— Eu n-aş face faţă niciodată, zise Faye.

O senzaţie călduţă în stomac. Jack nu era ca Henrik. Iar ea nu era ca Alice.

Alice se întoarse spre ea.

— Dar, Faye, ei…

— Să nu îndrăzneşti! zise Faye atât de tare, încât Alice tresări. Ştiu că mulţi dintre bărbaţii din jurul nostru sunt infideli. Şi dintre femei, de altfel. Dacă tu accepţi lucrul ăsta, treaba ta. Dar Jack şi cu mine suntem suflete pereche. Am realizat atâtea lucruri împreună. Dacă insinuezi vreodată altceva, o să te trântesc la pământ. Ai înţeles?

Expresia înfricoşată a lui Alice o obligă pe Faye să-şi controleze furia. Nu trebuia să-i arate lui Alice cine era de fapt. Cine fusese.

Se ridică bălăngănindu-se.

— Mulţumim pentru seara asta. Acum trebuie să plecăm acasă.

După ce uşa de la intrare se trânti în spatele ei şi al lui Julienne, Faye întoarse capul. Vedea înăuntru prin fereastra de lângă uşă. Alice rămăsese pe canapea, cu privirea fixată asupra apei.

Stockholm, septembrie 2001

În taxiul care ne aducea de la aeroport, mă pregăteam sufleteşte ca Jack să dispară şi viaţa mea să-şi reia cursul normal. Nu eram obişnuită cu fericirea, iar câteva doze mici îmi erau de ajuns. Eram mulţumită cu ce fusese sau, cel puţin, încercam să mă conving că eram, în timp ce taxiul părea să se apropie de Stockholm cu o viteză infernală.

Jack însă mă ţinea de mână, în vreme ce suburbiile de la nord de oraş se perindau prin faţa ochilor noştri.

— Ce-ai de gând să faci azi?

— Nu ştiu, am zis.

Am trecut de intersecţia Järva krog, iar călătoria noastră începea să fie încetinită de ambuteiajele înspre oraş. Pe mine nu mă deranja. Dimpotrivă.

— Nici eu. Nu vrei să ieşim la o bere?

Şi asta am şi făcut. Iar în seara aceea am dormit în garsoniera lui Jack de pe strada Pontonjärsgatan, din cartierul Kungsholmen.

A doua zi, am lenevit în pat până la prânz. Am stat de vorbă, ne-am uitat la filme şi am făcut dragoste. Spre după-amiază însă, m-au copleşit mustrările de conştiinţă şi m-am instalat pe balcon să învăţ. Weekendul la Barcelona fusese superb, dar acum aveam mult de recuperat.

Brusc, am auzit un ţipăt dinăuntru, de pe canapeaua pe care Jack stătea şi

se uita la ştiri.

— Ce e? am strigat eu, dar nu mi-a răspuns.

Am închis cartea şi am intrat înăuntru.

Jack rămăsese împietrit în faţa televizorului. Avea faţa albă ca o coală de hârtie.

Imaginile de la ştirile CNN erau mai înfricoşătoare decât mi-aş fi putut închipui vreodată. Avioanele. Zgârie-norii care explodau. Corpuri de oameni care cădeau de la sute de metri. Oameni care săreau de la ferestre sau care cutreierau străzile Manhattanului prăfuiţi şi plini de sânge.

— Ce se întâmplă? am şoptit, holbându-mă neîncrezătoare la ecran.

Jack a ridicat către mine o privire înceţoşată de lacrimi.

— Un avion a intrat în World Trade Center. Toată lumea a crezut la început că e un accident, dar dintr-odată a intrat încă un avion în celălalt turn. Mai multe avioane au fost preluate de piraţi ai aerului. Pare să fie un atac terorist.

— Un atac terorist?

— Da.

Atmosfera din studioul de televiziune era confuză. Rămăseserăm hipnotizaţi în faţa ecranului. Imaginile şocante, panica, necunoscutul, imprevizibilul ne lăsaseră fără cuvinte.

Jack s-a ridicat şi a încuiat uşa de la intrare. A adus o sticlă de whisky şi două pahare. Când turnurile s-au prăbuşit, unul după celălalt, ne-au dat lacrimile. Distrugerea, toţi morţii contrastau puternic cu fericirea noastră.

Brusc am simţit nevoia de a fi aproape de Jack, de a-i simţi forţa, de a fi sigură că mă va apăra. Rănile mele erau în siguranţă în braţele lui. El nici măcar nu ştia de existenţa lor, dar asta n-avea nicio importanţă. Prezenţa lui îmi conferea oricum alinare. Era ca şi cum propriile lui răni se împleteau cu ale mele.

Am înţeles dintr-odată perioada de babyboom din anii patruzeci. Faptul că femei şi bărbaţi laolaltă, în perioade de criză, au nevoie de alinare, revin la instinctele animalice, la esenţial, la simplitate. Sentimentul de siguranţă pe care îl degajă procesul de înmulţire este însuşi fundamentul supravieţuirii speciei.

M-am întins după telecomandă şi am oprit sunetul. Jack m-a privit întrebător.

— Ce…?

Ceva din felul în care îl priveam l-a făcut să se oprească. L-am ridicat în

picioare. I-am dat jos hainele una după alta, până când a rămas gol puşcă în faţa mea. Apoi m-a dezbrăcat şi el pe mine şi ne-am întins pe canapea. Când m-a penetrat, m-a împresurat o senzaţie de siguranţă totală. Singurul lucru care conta era faptul că mi se dăduse voie să stau întinsă sub el, cu membrul lui înăuntrul meu. Ca şi cum viaţa însăşi s-ar fi aflat înăuntrul meu. Cu ochiul minţii, vedeam imaginile de la televizor, mi se perindau pe retină. Imaginile corpurilor care cădeau din turnurile în flăcări rulau fără încetare. Fumul şi văpăile când clădirile imense, aparent indestructibile, căzuseră la pământ.

Plângeam.

Dar aveam nevoie de mai mult. Tot nu era de ajuns. Câteodată îmi era frică exact de asta. Că nimic n-avea să fie vreodată îndeajuns.

— Mai tare, i-am cerut.

Jack s-a oprit. Respiraţia lui sacadată nu se mai auzea. Prin peretele subţire auzeam televizorul vecinului care se uita la aceeaşi emisiune de ştiri.

— Fute-mă cât de tare poţi, i-am şoptit. Vreau să mă doară.

I-am simţit ezitarea.

— De ce?

— Nu mai pune atâtea întrebări, i-am răspuns. Simt pur şi simplu că am nevoie de asta acum.

Jack m-a privit mirat, dar a făcut apoi cum l-am rugat. M-a prins mai strâns de şolduri, străpungându-mă tot mai tare. Respira gâfâit şi mă trăgea de păr. Fără nicio reţinere. Fără să încerce să mă menajeze.

Mă durea, dar îmi doream să mă doară. Durerea îmi era cunoscută. Era ca un balsam pe toate rănile mele. Mă făcea să mă simt în siguranţă. Lumea ardea, iar durerea era ancora mea.

11 septembrie.

Data asta îşi avea deja locul ei în viaţa mea. În aceeaşi zi, cu patru ani mai devreme, tatăl meu fusese arestat pentru uciderea mamei mele. La un an după ce Sebastian fusese găsit atârnând de o curea în camera lui.

Aveam 15 ani când a murit. Poate că acela a fost momentul când am devenit cine sunt. Poate că în ziua aceea am devenit Faye.

Jack mă penetra tot mai frenetic şi acum îl auzeam şi pe el plângând. Ne contopeam în tristeţe şi durere, iar când s-a prăbuşit în cele din urmă deasupra mea, mi-am dat seama că împărtăşiserăm un moment pe care niciunul dintre noi nu avea să-l uite.

Am stat pe canapea o bucată bună de vreme în după-amiaza şi seara aceea, ţinându-ne de mână în timp ce priveam lumea în flăcări.

Anul următor avea să fie cel mai frumos din viaţa mea. A fost anul în care am pus bazele vieţii noastre comune şi ale legăturii indestructibile care ne unea.

Mi-a povestit totul despre copilăria lui. Despre insecuritate, certuri şi lipsa cronică a banilor. Despre Crăciunurile fără cadouri, rudele care când îşi făceau milă de ei, când nici nu voiau să audă de tatăl lui. Despre cum lucrurile s-au dus şi mai rău de râpă după ce i-a părăsit mama lui. Despre casa din care treptat dispăruse totul, vândut sau amanetat, despre oamenii care apăreau la orice oră pentru a-şi recupera datoriile sau ca să stea la băute cu tatăl lui. Despre uşurarea pe care o simţise odată ce lăsase acea viaţă în urma sa.

Eu nu i-am povestit nimic. Iar Jack n-a pomenit niciodată nimic despre viaţa mea de dinainte. Acceptase faptul că eram singură pe lume. Că nu mai aveam pe nimeni. Într-un fel, cred că-i convenea. Aşa eram doar a lui. Ne aveam unul pe celălalt, iar el putea fi eroul meu.

Mă întâlneam cu Jack după cursuri în micile baruri de pe strada Hantverkargatan sau din zona Chinatown, câteodată doar noi doi, alteori veneau şi Henrik şi Chris, şi discutam despre viaţă, economie, politică şi visuri. Eram toţi egali. Deşi Chris şi cu mine ne simţeam mai degrabă ca nişte regine în lumea lui Henrik şi a lui Jack. Câteodată observam că Jack mă privea cu gelozie când vedea cum se uitau la mine alţi bărbaţi. Şi nu-i plăcea că făceam lucruri de una singură. Voia mereu să ştie unde mă aflam şi ce făceam. Gelozia lui mi se părea adorabilă. Îmi doream să fie stăpânul meu. Şi am încetat să mai fac lucruri fără el. Chris protesta câteodată, dar ne întâlneam atât de des toţi patru, încât nu prea se simţea diferenţa. Am încetat să mă mai îmbrac în fuste scurte şi bluze decoltate. În afară de dăţile când eram doar noi doi. Atunci voia să mă îmbrac în haine cât mai mulate, mai scurte şi mai decoltate cu putinţă.

„Tu nu eşti ca alte femei”, avea obiceiul să-mi spună.

Nu l-am întrebat niciodată ce voia să spună cu asta. Absorbeam doar spusele lui. Îmi doream să fiu altfel.

Făceam sex peste tot. Câteodată ne dădeam întâlnire între două cursuri, deschideam rânjind uşile toaletelor şi ne scoteam în grabă hainele unul altuia. Ne-am tras-o prin tot Stockholmul. La biblioteca municipală, la McDonald’s-ul de pe Sveavägen, în parcul Kronoberg, într-o sală de curs goală, în cluburi ca Sturecompagniet, East şi Riche, în mijlocul nopţii într-un metrou gol cu

destinaţia Ropsten, la petreceri, în casa părinţilor lui Henrik şi pe balcon. De două-trei ori pe zi. Jack nu se mai sătura de mine. Eu aş fi putut să zic pas de câteva ori, dar sexul era fantastic şi mă făcea să mă simt cea mai dorită femeie din lume. Simpla lui privire îndreptată asupra mea, faptul că-i citeam în ochi cât de mult mă dorea mă excita. Nu-i plăcea să fie refuzat, se supăra şi devenea frustrat, prin urmare, nu-l refuzam niciodată. N-avea niciun rost să complic prea mult lucrurile, îmi spuneam în sinea mea. Dacă el era fericit, eram şi eu fericită.

[10]

Spitalul Karolinska. Un ventilator vâjâia monoton. Canapelele vechi de pluş au oftat când cineva şi-a schimbat poziţia. Între pereţii aproape goi a răsunat ecoul unui strănut.

Faye butona pe mobil. Se uita la poze de la nunta ei şi a lui Jack. Chipurile lor bronzate, pline de speranţă. Oaspeţii eleganţi, somptuoşi. Cotidianul *Expressen* trimisese chiar şi un fotograf care făcuse poze de pe balconul unui hotel. Ea ar fi preferat o nuntă mai mică în Suedia. S-ar fi putut mulţumi şi cu ceremonia de la starea civilă. Dar Jack insistase să facă o nuntă mare în Italia. Într-o casă lângă lacul Como. Patru sute de invitaţi, dintre care nu cunoştea decât vreo zece. Străini care o felicitaseră şi o sărutaseră pe obraz pe sub voal.

Rochia i-o alesese Jack. O rochie de prinţesă cu fusta din tul şi dantelă fină, cusută special pentru ea de Lars Wallin. Era frumoasă, dar nu o reprezenta. Dacă ar fi putut alege singură, ar fi ales ceva mult mai simplu. Însă când i-a văzut privirea lui Jack în timp ce venea spre el în biserică, s-a bucurat că i-a făcut pe plac.

Îşi puse telefonul în geantă. Jack avea să apară dintr-o clipă în alta. Avea să-şi treacă mâna prin păr, apoi să se aşeze, să o cuprindă de după umeri şi să-şi ceară scuze pentru întârziere. Pentru că a lăsat-o să aştepte de una singură.

„Ducem fericirea şi necazurile împreună”, după cum spusese în frumosul lui discurs de nuntă, care le făcuse pe invitate să lăcrimeze şi să o privească pe Faye cu invidie.

Era cea mai în vârstă dintre femeile care aşteptau şi singura care nu era însoţită de un bărbat. În afară de o fată care părea să aibă maximum 16 ani şi care era împreună cu mama ei. Băieţii le îmbrăţişau pe fete. Le mângâiau drăgăstos mâinile. Vorbeau în şoaptă, le priveau cu seriozitate şi vigilenţă. Cu toţii aveau senzaţia că ceva foarte privat era expus în văzul întregii lumi. Voiau doar să fie singuri. Fără priviri. Fără întrebări. Din când în când, o asistentă chema pe câte cineva. Îi priveau cu toţii pe cei care intrau în cabinet.

Numele lui Faye fu strigat, iar ea aruncă din nou o privire la mobil. Niciun SMS de la Jack. Niciun apel ratat. Se simţi nevoită să verifice dacă avea semnal.

Se ridică şi o urmă pe asistentă într-o cameră. Răspunse întrebărilor standard în timp ce se gândea dacă asistenta o recunoscuse sau nu. Cu toate

că nu avea nicio importanţă, de fapt. Faye presupunea că era obligată să păstreze confidenţialitatea.

— Vine cineva să vă ia după aceea? întrebă asistenta.

Faye îşi coborî privirea. Îi era ruşine, fără să ştie de ce.

— Da. Soţul meu.

Neoanele din tavan împrăştiau o lumină rece pe masa de consultaţie acoperită cu hârtie.

— OK. Unele persoane preferă să se plimbe un pic pe coridor, ca să grăbească procesul şi să ţină durerea sub control. Să-mi spuneţi dacă e ceva, iar eu voi încerca să vă ţin sub observaţie.

— Mulţumesc, zise Faye.

Încă nu o putea privi în ochi pe asistentă. Cum ar fi putut să-i explice de ce venise singură, când nici măcar ea însăşi nu înţelegea?

— Aţi luat pastila ieri?

— Da.

— Bine, iat-o pe a doua.

O pastilă într-un păhărel de plastic şi o mână caldă pe umăr. Se forţă să nu-şi pună capul în poala tinerei asistente şi să înceapă să bocească. Băgă deci pastila în gură fără să se uite la ea.

— Luaţi-le şi pe astea, zise asistenta şi îi puse în faţă câteva calmante.

Faye le înghiţi. Era obişnuită să înghită.

Faye era întinsă pe o mobilă care semăna cu un fotoliu mai mare şi se uita în tavan. Din fericire, scăpase de masa de consultaţie verde şi era recunoscătoare că putea să stea întinsă după draperie fără să fie deranjată de nimeni. Îi puseseră o pereche de chiloţi care semănau cu un scutec în care să elimine fetusul şi simţea deja că începuse să sângereze. Asistenta care îi făcuse ecografia îi spusese câte săptămâni avea fetusul, dar nu reţinuse vârsta exactă, nu voia să ştie.

„Unde eşti?” îi scrise lui Jack.

Niciun răspuns.

Sigur se întâmplase ceva. Avusese oare un accident? O sună pe babysitteră şi o întrebă cum se simţea Julienne.

— E bine, ne uităm la film.

— Şi Jack?

Faye încerca să pară neutră. În timp ce vorbea, sângele îi picura printre picioare şi era absorbit de scutec.

— V-a sunat?

— Nu. Credeam că e cu tine.

Îl sună apoi pe Henrik. Nici el nu răspundea. Gândurile i se învălmăşeau în cap. Parcă vedea cum aveau să bată la uşă doi poliţişti serioşi care aveau să-i spună cu regret că Jack murise. Ce-avea ea să se facă atunci? O senzaţie de déjà-vu. Aceeaşi nelinişte care o rosese în timpul naşterii lui Julienne.

Sarcina cu Julienne trebuia să ajungă la termen la începutul lui iunie. Jack fusese drăgăstos pe tot parcursul ei, chiar dacă nu avusese destul timp pentru vizitele la ginecolog şi alte lucruri practice specifice acestei perioade. Compare se afla într-o fază de expansiune intensivă, iar Faye înţelegea că firma trebuia să fie pe primul loc acum, când aşteptau un copil, şi Jack chiar voia să construiască ceva pentru familia sa.

Când simţise primele dureri, Jack se afla la birou. La început, Faye nu-şi dăduse seama că era vorba de contracţiile travaliului, crezuse că erau aceleaşi contracţii false, difuze pe care le simţise intermitent în ultima lună. Apoi însă, deveniseră atât de puternice, încât fusese nevoită să se ţină de blatul de bucătărie ca să nu se prăbuşească.

Cocoşată de durere, îl sunase pe Jack. Intrase căsuţa vocală. Îi trimisese un mesaj spunându-i că trebuia să vină urgent. Probabil era în vreo şedinţă. Când sunase la maternitate, îi spuseseră că trebuia să se prezinte imediat acolo, dar ea nu voia să plece fără Jack. Îşi imaginase cum avea s-o ajute să urce în maşina lor, cum îi va înjura apoi cu nervozitate pe ceilalţi şoferi în timp ce va conduce cu mare viteză spre maternitate. Spre prima întâlnire cu copilul lor mult-aşteptat.

Contracţiile se înteţeau cu fiecare minut ce trecea, dar telefonul continua să tacă. Nici Jack, nici Henrik nu-i răspundeau la apeluri sau la mesaje. În cele din urmă, o sunase pe Chris şi o întrebase dacă nu putea să o însoţească şi să stea cu ea până la venirea lui Jack.

Un sfert de oră mai târziu, Chris apăruse în apartament cu sufletul la gură, pe tocuri înalte şi într-o haină cu imprimeu de leopard. Când împingând-o, când cărând-o, reuşise să coboare treptele cu Faye. În taxi, în drum spre maternitatea Danderyd, Faye îşi dăduse seama că-şi uitase bagajul, făcut cu mare grijă, care era gata de mai bine de două luni. Îi ordonase atunci şoferului să se întoarcă, însă Chris ţipase la el să o ignore pe Faye şi să continue în aceeaşi direcţie cât de repede cu putinţă. Tot ce se afla în bagaj putea fi cumpărat, argumentase ea şi adăugase că, de când lumea şi pământul, copiii veneau pe lume fără vreo listă lungă de lucruri pe care e musai să le ai la

îndemână.

Chris preluase şi sarcina de a da de Jack şi suna şi trimitea mesaje cu frenezie. Când taxiul începuse să încetinească în apropierea spitalului, Chris băgase telefonul în geantă.

— Ştie unde suntem, spusese ea. Ştie ce se întâmplă. Acum trebuie să ne concentrăm să ajungem la maternitate înainte ca pruncul să apuce să se nască aici în taxi, OK?

Faye dăduse aprobator din cap. Durerea o învăluia ca un talaz uriaş şi nu se putea concentra la altceva în afară de respiraţie.

Coborâse din maşină ţinând-o strâns pe Chris de mână. Parcă nu i se întâmpla ei. În depărtare, o auzea pe Chris dând ordine şi ţipând la personal la intrarea într-un coridor. Fără îndoială, avea să fie nevoită să-şi ceară scuze mai târziu, dar în momentul acela falsetul strident al lui Chris fusese singura ei sursă de siguranţă.

Julienne venise pe lume după cinci ore. Cinci ore de dureri care o făcuseră pe Faye când să se teamă de moarte, când să tânjească după ea. Chris fusese lângă ea în tot acest timp. Îi şterse transpiraţia de pe frunte, ceruse epidurală, ţipase la moaşă, îi masase spatele, o ajutase cu masca de oxigen şi ţinuse evidenţa contracţiilor. Iar când apăruse Julienne, Chris fusese cea care tăiase cordonul ombilical şi i-o dăduse cu grijă lui Faye, punându-i-o la piept. Fusese singura dată când Faye o văzuse pe Chris plângând.

După două ore, apăruse şi Jack, foarte ruşinat. Îi adusese cel mai mare buchet de flori pe care Faye îl văzuse vreodată. O sută de trandafiri perfecţi, pentru care personalul nu putuse găsi vază. Avea privirea plecată şi bretonul căzut peste ochi, iar Faye simţise că o părăsesc şi furia şi dezamăgirea.

Jack bolborosise ceva despre şedinţe şi mobilul care se descărcase, o înlănţuire de circumstanţe nefericite. Părea distrus, iar Faye îşi spusese că oricum el fusese cel care pierduse cel mai mult. Ratase venirea pe lume a celui mai perfect copil care se născuse vreodată.

Cu grijă, i-o dăduse pe Julienne. Era înfăşurată într-o păturică şi sforăia mulţumită după prima ei porţie de mâncare de la ieşirea din burtică. Jack plângea în hohote, dar, în spatele lui, Chris stătea cu mâinile încrucişate. Faye îşi luase rapid privirea de la prietena sa şi începuse să-şi privească soţul care o ţinea pe fetiţa lor nou-născută în braţe. O iubea. Nimeni nu e perfect.

Faye respiră adânc şi îşi alungă amintirile. Reuşise să se forţeze să uite scena naşterii, dar această situaţie amintea prea mult de ce se întâmplase atunci. Chiar dacă azi n-avea să se nască niciun copil. Dimpotrivă, avea să se

stingă o viaţă.

Burta i se încorda şi se contracta. Se muşcă de buze ca să nu înceapă să plângă. Trebuia să fie puternică, pentru Julienne şi pentru ea însăşi. Jack avea să fie mândru de ea.

Simţea pe frunte o fierbinţeală ca de febră, iar hainele pline de transpiraţie i se lipeau de corp. În spatele unei perdele se auzea cineva care plângea în hohote.

— Lasă, iubito, trece.

Altcineva o îmbrăţişa şi o consola.

Crampele îi sfâşiau burta. Secundele treceau. Răsuflă uşurată când simţi că durerile o lasă. Îşi dădu seama cât de încordată fusese şi că îşi ţinuse respiraţia. Ar fi vrut să o consoleze şi pe ea cineva. Nu mai suporta singurătatea. Scoase telefonul şi o sună pe Chris. Începu să plângă. Îi explică unde se afla. Nu-i mai păsa dacă o auzea cineva. Gemu cu putere când apăru o nouă crampă şi strânse telefonul atât de tare în mână, încât i se albiră încheieturile.

Sudoarea i se prelingea pe şira spinării.

— Vin imediat, zise Chris.

Ca de obicei.

— Chiar vii? scânci Faye.

— Bineînţeles, draga mea.

După o jumătate de oră, pe coridor începu să răsune ecoul tocurilor lui Chris. Se aplecă deasupra lui Faye. Îi mângâie părul cu mâinile ei cu manichiură perfectă. Îi şterse fruntea cu un şerveţel pe care îl scoase din *sac de jour*-ul său de la YSL.

— Iartă-mă, şopti Faye. Iartă-mă pentru tot.

— Nu te mai gândi la nimic, draga mea. Asta e. Acum trebuie să facem un efort să scăpăm de chestia aia pe care o ai în tine şi pe urmă plecăm de aici. OK?

Vocea răguşită a lui Chris era hotărâtă şi în acelaşi timp empatică, ceea ce reuşi să o facă pe Faye să se calmeze. Dintotdeauna avusese acest dar. De-abia acum Faye îşi dădea seama cât de mult îi lipsise.

O privi în ochi.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, răspunse Chris. Am fost lângă tine când s-a născut Julienne. Fireşte că sunt lângă tine şi acum.

Faye se schimonosi de durere şi îi strânse mâna lui Chris. Era cea mai

frumoasă mână pe care o văzuse vreodată.

În timp ce o viaţă stinsă se scurgea dinăuntrul ei, Faye îşi apăsă obrazul de palma lui Chris.

Stockholm, februarie 2003

Locuiam într-un apartament cu trei camere în Bergshamra. Unchiul lui Jack îi ceruse înapoi celălalt apartament când unul dintre copiii lui se întorsese din străinătate. Era pe linia roşie de metrou, aproape de oraş, dar totuşi într-o altă lume. Vecinii erau un amestec de suedezi şi familii de imigranţi. Mame cumsecade şi amabile. Copii care ţipau şi făceau gălăgie în spatele blocurilor, dar altfel erau de treabă şi bine-crescuţi când îi întâlneam pe palier.

Jack şi Henrik absolviseră amândoi ASE-ul. Henrik cu note maxime, Jack cu note mediocre. Niciunul dintre ei nu-şi căuta însă de lucru. Munceau cât era ziua de lungă încercând să pună pe picioare Compare. Ideea de afaceri a firmei era să angajeze agenţi de telemarketing cu salariul exclusiv bazat pe performanţă, care să fie mai înfometaţi şi mai agresivi decât ai oricărui predecesor. Motivaţie, motivaţie, motivaţie, avea Jack obiceiul să predice. Citatul lui preferat era „Lupii înfometaţi vânează cel mai bine”, iar modelul de afaceri pe care îl creasem pentru ei era potrivit pentru lupi înfometaţi. Şi, mai presus de toate, era potrivit pentru doi bărbaţi ambiţioşi ca Jack şi Henrik.

Livingul nostru era biroul lor. Împărţeau un birou mare şi lucrau cot la cot pe nişte scaune pe care le găsisem la gunoi, dar lui Jack îi spusesem că le-am moştenit de la bunica mea.

Le admiram încrâncenarea şi eram sigură că aveau să reuşească, sigură că se aflau pe drumul cel bun. De aceea am rămas uimită într-o după-amiază, când m-am întors acasă şi l-am găsit pe Jack stând pe canapea şi privind în gol.

— Ce-ai păţit, iubitule? l-am întrebat şi m-am aşezat lângă el.

— Am rămas lefteri. Henrik şi-a cheltuit toate economiile, iar eu degeaba am tot cerşit după capital. N-am reuşit să facem rost de investitori. N-am fost destul de buni, pur şi simplu.

Şi-a trecut mâinile prin păr.

— Poate că nu-i chiar aşa de rău. O să ne angajăm amândoi. Henrik zicea oricum că ar vrea să plece la Londra să lucreze în finanţe. Poate că e mai bine să renunţăm la aceste visuri infantile şi să devenim adulţi de-adevăratelea.

Mâine îi spun că eu renunţ, aşa e cel mai bine. Poate mă duc şi eu la Londra, că acolo se fac bani adevăraţi. Sau la New York. Wall Street. Poate mă duc la Wall Street.

Poliloghia lui Jack suna ca o tehnică de auto-convingere, dar mi-am dat repede seama că nu era nimic serios. Să renunţe la vis era ultimul lucru pe care şi-l dorea. În plus, m-a cuprins panica la simplul gând că ar putea pleca, lăsându-mă singură. Din nou.

Nici nu eram în stare să concep viaţa fără Jack. Am alungat senzaţia de rău şi i-am zis cât de calm am putut, cu mâna pe mâna lui:

— Dar ce s-a întâmplat? Eu credeam că vă merge bine. Ieri când ne-am dus la culcare eraţi super entuziaşti. V-am auzit vorbind la telefon.

— Ne puseserăm toată încrederea în nişte investitori, dar azi ne-au informat că până la urmă nu sunt interesaţi. Deci, am rămas lefteri, iubito. Tu ne întreţii în acest moment din bursă şi din jobul de la cafenea, n-am avut bani nici măcar să-mi plătesc factura la telefon luna asta.

Aşteptările mai multor generaţii îi apăsau pe umeri, iar pe chip i se citea dezamăgirea. El era cel care trebuia să repare ceea ce stricase tatăl său ca să salveze onoarea familiei. Dar acum era gata să renunţe la această cruciadă.

I-am cuprins faţa cu mâinile.

— Nu. N-am de gând să te las să renunţi la visul tău.

— N-auzi ce zic? Avem nevoie de bani. De un venit. Iar tu eşti studentă…

S-a întors cu faţa spre mine. Avea ochii adânci şi apoşi ca un căţeluş. Jack avea nevoie de mine, într-un fel în care nimeni nu mai avusese vreodată.

— Pot să fac o pauză de un an.

— Dar ţie îţi place la nebunie la facultate!

Ochii lui albaştri mă priveau fix şi eu observasem deja scânteia care se aprinsese în adâncul lor, pricepusem că se opunea doar de formă.

— Dar de tine îmi place şi mai mult. Şi ştiu că o să reuşeşti, dacă ţi se oferă şansa. Noi doi suntem o echipă. Jack şi Faye. O să cucerim întreaga lume, parcă aşa era vorba. Pot să termin facultatea cu un an mai târziu. Ce înseamnă un an într-o perspectivă mai largă?

Am dat din umeri.

— Eşti absolut sigură? a întrebat Jack, trăgându-mă spre el.

— Fireşte că sunt, am râs eu.

Fericirea clocotea în mine ca un suc acidulat. Îi oferisem un cadou, iar el îl acceptase pentru că mă iubea.

— Ştiu că ai fi făcut la fel pentru mine. Şi cred în Compare, ştiu că vom

deveni milionari. Şi atunci va trebui să-mi plăteşti!

— Mai încape vorbă? Tot ce e al meu e şi al tău. Al nostru.

M-a sărutat, apoi m-a luat pe sus şi m-a dus în dormitor.

Un an nu era aşa de rău. Pentru Compare însemna totul. Pentru studiile mele, nu la fel de mult. Şcoala era o bagatelă pentru mine, nu trebuia să fac eforturi ca Henrik ca să obţin note mari. E clar că nu-mi făcea plăcere să şterg mese, să servesc cafea, să fiu ciupită de fund de moşi care credeau că ospătăriţa era inclusă în preţul unei cafele şi-al unei plăcinte. Dar Jack era dragostea vieţii mele. Sufletul meu pereche. Ne sprijineam unul pe celălalt. Data viitoare avea să fie Jack cel care-mi sărea mie în ajutor.

Le-am comunicat celor de la facultate decizia mea chiar în acea seară şi l-am sunat pe şeful meu de la Café Madeleine. A fost super încântat. Ştiam că avea planuri de extindere, dar îi era greu să facă faţă când trebuia să se ocupe şi de gestiune. Mi-a oferit fără ezitare postul de gestionară. Salariul lunar părea incredibil. Douăzeci şi două de mii de coroane. Am acceptat.

Singura care s-a opus deciziei mele a fost Chris. A venit să mă vadă la Madeleine după ora de închidere. Era neagră de supărare.

— Noi două trebuie să stăm de vorbă, mi-a zis.

Am străbătut piaţa Stureplan udă de ploaie şi am intrat într-un bar. Chris a comandat două beri pe un ton răstit şi m-a împins la o masă.

— Ştiu că nu e ce vrei să auzi şi că poate chiar te superi pe mine. Poate că ăsta e momentul când prietenia noastră se duce de râpă. Cineva trebuie să ţi-o spună, însă! Faci o greşeală.

Am oftat. Oare cum ar fi putut Chris să mă înţeleagă? Ceea ce fusese între ea şi Henrik nici măcar nu se putea compara cu ce era între mine şi Jack.

— Ştiu că-mi vrei binele. Dar asta trebuie să fac acum. Jack trebuie să se poată ocupa exclusiv de Compare pentru ca visul lor să poată deveni realitate.

— Ce se întâmplă atunci cu visul *tău?* La naiba, Faye, dacă Jack şi Henrik puşi la un loc ar fi avut jumătate din capacitatea ta intelectuală, ar fi deja milionari.

— Atât timp cât sunt lângă Jack, sunt fericită. Visurile lui sunt şi ale mele.

— Te temi că te părăseşte dacă nu faci asta?

— Nu.

Aproape că începusem să râd. Era un gând absurd. E drept că vorbăria lui despre Londra şi New York mă îngrijorase un pic, dar asta era tot. Jack voia să fie cu mine la fel de mult cât îmi doream şi eu să fiu cu el.

Chris i-a făcut un semn iritat barmanului să ne mai aducă un rând.

— OK atunci, a mormăit ea. Dar de ce nu poate să facă o pauză de un an cu Compare şi să se angajeze? De ce trebuie să renunţi tu la studii de dragul lui?

Şi-a aprins o ţigară cu mâinile tremurânde.

— E tipic, la dracu’, a mormăit ea.

M-am întins după pachetul de ţigări al lui Chris. Lui Jack nu-i plăcea să mă vadă fumând, dar acum puteam să profit. Trebuia doar să-mi aduc aminte să cumpăr gumă de mestecat mentolată înainte să plec acasă.

— E doar un an, Chris. Pe urmă vin înapoi. Atunci Jack şi Henrik vor fi pus deja Compare pe picioare.

Am făcut un cerculeţ perfect de fum şi l-am suflat spre chipul sceptic al lui Chris. A lăsat baltă subiectul, dar în privirea ei se citea clar ce gândea.

Şase luni mai târziu a fost lansată Compare şi a devenit un succes imediat. Tinerii agenţi de telemarketing ai lui Jack şi Henrik şi metodele lor noi de lucru au trecut prin toată Suedia ca o armată de invadatori. Rezultatele obţinute erau cu mult superioare celor ale predecesorilor. Firme de peste tot stăteau la coadă ca să încredinţeze telemarketingul lor echipei de la Compare. Ploua cu bani peste noi. După aproximativ un an, eram milionari.

Nici eu, nici Jack nu mai consideram că era necesar ca eu să-mi reiau studiile. Ne atinseserăm deja scopul, împreună. De ce să mă chinui cu examene la facultate, când lucrurile mergeau deja atât de bine pentru noi?

Faci facultatea ca să reuşeşti în viaţă, iar noi reuşiserăm deja. Viitorul era atât de luminos, încât aveam nevoie de ochelari de soare.

[11]

Catastrofa se apropia tot mai mult. Bineînţeles că ar fi trebuit să vadă semnele. Să deschidă ochii. Se zice că nimic nu ne orbeşte pe noi, oamenii, atât de mult precum dragostea, dar Faye ştia că nimic nu ne orbeşte mai rău decât *visul* dragostei.

Speranţa e un drog atotputernic.

Se hotărî să-şi schimbe tactica. În loc să stea acasă ca un căţeluş trist în aşteptarea lui Jack, avea de gând să-i lase ceva timp de respiro în care să i se facă dor de ea. Mai erau două săptămâni până la petrecerea lui de aniversare. De la agenţia de organizare de evenimente primise doar ora la care trebuia să vină, nimic mai mult. În afară de codul vestimentar „costum”. Pe vremea când încă mai credea că avea să organizeze ea petrecerea soţului său, Faye se gândise la nişte teme mai amuzante. „The Great Gatsby” sau „Studio 54”. Acum era clar că Jack nu-şi dorea aşa ceva. Câteodată se întreba dacă nu cumva îşi închipuise doar că îl cunoştea. Părea să-i iasă totul de-a-ndoaselea în ultima vreme. Cel puţin când era vorba de Jack.

Faye bătu la uşa biroului său din turn, auzi un „daa” iritat şi păşi înăuntru.

Afişă un zâmbet. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Privirea lui Jack era îndreptată spre ecran.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să te deranjez. Voiam doar să-ţi spun că o iau cu mine pe Julienne şi plecăm într-o călătorie de câteva zile.

Jack îşi ridică mirat privirea. Profilul lui chipeş se oglindea în geamul ferestrei.

— Zău?

— Da. Tu eşti atât de ocupat acum, iar eu… eu nu prea am ce face. Am închiriat o casă în Falsterbo.

Se pregătea să-l audă pe Jack protestând, nu se arătase niciodată entuziasmat când fusese vorba să facă lucruri fără el. Dar spre mirarea ei, părea aproape uşurat.

— E o idee excelentă. O călătorie o să-ţi facă bine după, hm, după neplăcerile prin care ai trecut.

Îi evita privirea. Când sosise acasă într-un târziu în seara zilei în care Faye făcuse avortul, se scuzase doar scurt spunându-i că apăruse ceva urgent la muncă. Nimic mai mult. Niciun trandafir de data asta. Nicio lacrimă. Iar ea înghiţise încă o dată, acceptase ce nu putea schimba, chiar dacă îi lăsase un gust amar. Dar încă mai simţise mâna răcoroasă a lui Chris pe fruntea sa când

se dusese la culcare în seara aceea.

— Chiar crezi?

Îşi modulase vocea în aşa fel încât să aibă un ton neutru. Trebuia să privească înainte. Niciodată înapoi. Urma să întoarcă această situaţie. Avea mai multă forţă decât îşi putea închipui Jack. Se jucase de-a sexul slab destulă vreme. Pentru că de asta avea nevoie Jack. Dar acum îşi dădea seama că venise momentul să preia comanda, fără ca Jack să-şi dea seama de asta. Nu era genul de bărbat căruia să-i placă să fie condus.

— Da, desigur, zise Jack şi-i zâmbi.

Chipul lui părea mai tânăr, mai senin. Faye se relaxă. Era pe drumul cel bun. Aveau pur şi simplu nevoie să ia puţină distanţă unul de celălalt.

— Şi, în plus, o să fie distractiv să fiţi doar tu şi Julienne, mamă şi fiică, adăugă Jack.

Suna un pic tras de păr, dar Faye acceptă puţinul care i se oferea.

— O călătorie a fetelor, nu? Când începe şcoala, o să fie mai greu să faceţi aşa ceva.

Apoi întrebă nonşalant în timp ce se juca cu un pix:

— Cât timp veţi lipsi?

— Cinci nopţi, cred.

Faye întinse mâna spre el, iar el o luă într-a lui. Spre mirarea şi uşurarea ei.

— Eşti sigur că e OK pentru tine?

— Bineînţeles! Deşi o să-mi fie dor de voi, fireşte.

Îi trimise o bezea înainte să iasă din cameră.

— Şi nouă o să ne fie dor de tine, zise ea.

Şi chiar vorbea serios. Deja îi era dor de el.

*

Traficul pe E4 era lejer, în mare parte camioane. Lui Faye îi făcea plăcere să conducă, iar Julienne părea încântată de ideea de aventură.

— Putem să facem baie? întrebă ea.

— Marea e foarte rece. Să vedem ce zici după ce o să încerci apa.

Un răspuns plin de diplomaţie. Ştia că apa avea să i se pară mult prea rece lui Julienne. Mai trebuia să treacă ceva timp înainte ca apa să fie cât de cât bună de scăldat.

Julienne se cufundă în iPad. Faye depăşi un camion de la DHL, al cărui şofer se uită tânjind după Porsche-ul lor Cayenne, apoi intră din nou pe banda din dreapta.

Se auzi soneria telefonului. Era Jack.

— Ce faceţi?

Părea vesel, iar Faye zâmbi larg. De multă vreme nu mai auzise altceva în afară de iritare în vocea lui.

— Tati! strigă Julienne.

— Bună, iubirea mea! Eşti bine?

— Da, foarte bine! răspunse Julienne şi reveni apoi la iPad.

— Unde sunteţi?

— Tocmai am trecut de Norrköping, zise Faye. În curând va trebui să facem o pauză, în locul acela cu litere aurite…

— McDonald’s! chiui Julienne fericită.

Nu mai putea fi păcălită.

Jack râdea şi Faye simţi cum toate amintirile neplăcute se evaporau, se dezintegrau ca puful de păpădie în care avea obiceiul să sufle în copilărie.

După ce terminară convorbirea, Faye se concentră mai departe la condus. Mai aveau o bună bucată de drum de parcurs.

— Mami, mi-e rău.

Faye aruncă o privire spre Julienne, a cărei faţă avea o nuanţă alb-verzuie.

— Nu poţi să te uiţi pe geam? Cred că ţi s-a făcut rău de la cât ai stat cu ochii în ecran.

Faye luă mâna dreaptă de pe volan şi o puse pe fruntea lui Julienne. Era caldă şi transpirată.

— Ţi-e foame? Vezi că e un măr în punga de la picioarele tale.

— Nu. Mi-e rău.

— Putem să ne oprim la McDonald’s deja, dacă vrei.

Julienne stătea tăcută, privind fix înainte. O să-i treacă, îşi zise Faye.

După câteva minute, Julienne începu să tuşească, iar Faye trase pe dreapta cu o grimasă. Chiar în momentul în care maşina se opri, fetiţa vomită pe torpedou.

Faye ieşi în grabă şi se duse roată spre scaunul pasagerului. O scoase afară pe Julienne, care scâncea slab, şi o ţinu de frunte când vomită din nou.

Pe lângă ele trecu un camion, iar curentul produs de el făcu maşina să se zgâlţâie.

Faye o aşează pe Julienne din nou pe scaun, goli o sacoşă şi i-o puse în poală. Găsi un sul de hârtie în portbagaj şi şterse cum putu înăuntru. Mirosul îi întorcea stomacul pe dos şi nici nu îndrăznea să se gândească la ce avea să spună Jack când va afla ce s-a întâmplat. Interiorul maşinii trebuia spălat şi

asta cât mai rapid.

— Dacă îţi vine să vomiţi din nou, încearcă să vomiţi în pungă, draga mea.

Faye deschise fereastra şi respira pe gură. Când porni maşina, mirosul era îngrozitor. Whitney Houston cânta că avea să iubească de-a pururea, iar Faye dădu volumul mai încet. Prefera varianta originală a lui Dolly Parton.

După un kilometru, se opriră la o benzinărie. Faye o lăsă pe Julienne pe un scaun şi se duse să cumpere detergent şi o cârpă. În timp ce curăţa, blestemă ideea de a pleca cu maşina.

Ar fi putut să ia avionul şi să închirieze o maşină la aeroport. De ce trebuia să complice mereu lucrurile? Jack avea dreptate. Era complet incapabilă. Şi ca soţie, şi ca mamă.

Toată buna dispoziţie se risipise.

Faye o luă pe Julienne, îşi cumpără o banană pe care se grăbi să o mănânce, azvârli coaja la gunoi şi apoi urcară amândouă la loc în maşină.

— Cum te simţi, draga mea?

— Vreau acasă. Nu putem să mergem acasă? Te rog!

— Încearcă să dormi puţin şi pe urmă o să te simţi mai bine.

Julienne era prea obosită ca să mai protesteze. Îşi sprijini capul de portieră şi închise ochii. Faye îşi puse mâna pe coapsa ei şi ieşi din nou pe autostradă.

Cu vreo treizeci de kilometri înainte de Jönköping, se sătură de Whitney Houston. Cu ochii la drum, bâjbâia după telefonul mobil ca să-şi pună un podcast, dar nu reuşea să dea de el. Încetini, se plasă în spatele unui Volkswagen Golf roşu şi se întinse după geanta pe care o pusese pe bancheta din spate, ca să nu se murdărească de vomă. Bâjbâia cu mâna şi maşina îşi schimbă uşor traiectoria. Julienne scânci, plescăi somnoroasă, apoi adormi la loc.

Faye opri maşina. Căută prin buzunare şi pe sub scaune. Telefonul mobil era însă de negăsit. Îşi dădu seama că putea fi oriunde. Pe marginea drumului unde se opriseră mai întâi. La staţia de benzină. Îşi sugrumă un ţipăt ca să n-o trezească pe Julienne. De frustrare, lovi cu mâinile în volan. În telefon avea numărul şi adresa vecinei care trebuia să le dea cheile casei.

Faye întoarse pe un drum adiacent şi o porni înapoi spre Stockholm. În tinereţe nu renunţa niciodată, dar în ultimii ani exersase din plin această practică.

Matilda n-ar fi renunţat niciodată. Faye însă ştia exact cum se face.

Faye o căra pe Julienne pe un braţ, iar în cealaltă mână ducea geamantanul

cu hainele lor. Uşa liftului se închise şi ea îşi examină chipul în oglindă: cearcăne întunecate în jurul ochilor, tenul poros şi palid. Picături de transpiraţie pe frunte şi pe buza superioară. Şi o privire în care se citea abandonul.

Julienne deschise ochii.

— Unde suntem? bâigui ea cu glas somnoros.

— Acasă, draga mea. Ţi s-a făcut rău, mergem în Skåne în altă zi.

Julienne afişă un zâmbet şters. Dădu aprobator din cap.

— Sunt obosită, şopti ea.

— Ştiu, scumpa mea. În curând vei putea dormi.

Liftul se opri brusc. Faye deschise uşile şi o ridică pe Julienne mai sus pe şold. O dureau braţele de la greutate. Julienne îşi înfăşurase braţele şi picioarele în jurul ei ca o maimuţică şi protestă slab când Faye o puse jos ca să caute cheile.

Jack detesta când ea suna la uşă şi-l deranja. În cele din urmă, Faye deschise uşa şi păşi înăuntru. Cu ultimele forţe, o dezbrăcă pe Julienne de geacă şi de cizme, o cără până în pat şi îi spuse noapte bună. Apoi urcă în turn să vadă dacă Jack era acolo şi lucra.

Biroul era gol şi înăuntru era un iz de aer închis. Deschise fereastra ca să aerisească şi o propti de un ghiveci ca să nu se trântească.

Jack trebuie să fie la serviciu, îşi zise ea uşurată în timp ce se îndrepta spre dormitor ca să facă un duş şi să se schimbe. Era recunoscătoare că avea să apuce să se aranjeze un pic înainte să vină el acasă. Ştia că era jalnică şi arăta ca o cârpă stoarsă; nu voia ca soţul ei să o vadă aşa.

Faye apăsă pe clanţă şi se simţi dintr-odată ca şi cum toată camera s-ar fi umplut cu apă. În jurul ei, totul împietri. Nu-şi putea auzi decât propria respiraţie superficială şi un ţiuit în urechi care devenea din ce în ce mai strident.

Jack stătea în picioare la capătul patului, cu spatele la ea. Gol puşcă. Faye se holba la fundul lui. Îi vedea aluniţa bine cunoscută de pe fesa dreaptă. Aluniţa se mişca înainte şi înapoi, în timp ce el îşi împingea gemând şoldurile înainte şi înapoi. În faţa lui, în patru labe, stătea o femeie cu spinarea arcuită şi cu picioarele crăcănate.

Faye se clătină şi puse mâna pe tocul uşii ca să se sprijine.

Totul se petrecea cu încetinitorul. Sunetele erau estompate, atenuate. Hainele erau împrăştiate în jurul patului ca şi cum s-ar fi grăbit să şi le dea jos.

Nu ştia cât timp stătuse aşa înainte să fie reperată. Poate că scosese vreun ţipăt, fără măcar să-şi fi dat seama. Jack se întoarse, Ylva Lehndorf sări ca arsă şi încercă în zadar să se acopere cu o pernă.

— La dracu', credeam că sunteţi în Skåne! ţipă Jack. Ce naiba cauţi aici?

Faye stătea nemişcată, încercând să-şi găsească cuvintele. Cum putea să fie furios? Pe ea? La început, rămase mută. Un lung şir de cuvinte i se revărsă apoi din gură. Julienne, telefonul mobil, drumul de întoarcere. Încercă să se justifice, să-i ofere scuze. Jack ridică mâna şi Faye tăcu instantaneu.

Jack îi făcu semn Ylvei să se îmbrace şi îşi puse şi el un halat. Era cu siguranţă frustrat pentru că nu putuse merge până la capăt. Detesta să fie întrerupt. Orgasmul neconsumat îi rămânea în corp toată ziua, avea obiceiul să spună.

Jack se aşează pe marginea patului. Se uită la ea cu o privire fermă şi rece.

— Vreau să ne despărţim, zise el.

Faye se simţi de parcă ar fi căzut cerul pe ea.

— Nu, zise şi se propti în tocul uşii. Nu, Jack! Te iert. Hai să nu mai vorbim despre asta, ai făcut o greşeală, asta-i tot. Trecem noi şi peste asta.

Cuvintele îi răsunau în minte. Se legănau între cele două părţi ale creierului, săreau de colo-colo fără a se putea înrădăcina. Dar se auzise spunându-le. Deci trebuie să le fi zis. Cu seriozitate.

Jack îşi clătina capul dintr-o parte în alta. În spatele lui, Ylva îşi pusese lenjeria de corp şi se holba pe fereastră.

Jack privea drept spre Faye, o examina din cap până în picioare, iar ea îşi trecu mâna prin păr cu un gest nervos. Pe deplin conştientă de cum arăta. El îşi înnodă şi mai strâns cordonul halatului.

— Nu e nicio greşeală. Nu te mai iubesc, nu mai vreau să trăiesc împreună cu tine.

— Trecem noi şi peste asta, repetă Faye.

Aproape că n-o mai ţineau picioarele. Şiroaie de lacrimi i se prelingeau pe obraji. Îşi auzi disperarea din glas.

— Nu auzi ce spun? Nu te mai iubesc. O… o iubesc pe ea.

Făcu un semn cu capul spre Ylva, care se întoarse şi o privi pe Faye. Era în continuare în lenjeria de corp. La Perla gri. Abdomenul ei ferm, sânii perfecţi şi şoldurile înguste, băieţeşti, totul era o ofensă la adresa lui Faye. Reprezenta tot ce Faye nu mai era.

Jack oftă şi privirea vigilentă a Ylvei se transformă în dispreţ când Faye îngenunche în faţa lui Jack. Simţea podeaua tare sub genunchi. Schimbaseră

toate podelele când se mutaseră. Faye ar fi vrut să raşcheteze şi să lăcuiască podelele vechi, dar Jack strâmbase din nas la auzul propunerii. Preferase să aducă unele din Italia. Şi să plătească mii de coroane pe metrul pătrat. Dar durerea de genunchi ar fi fost oricum aceeaşi indiferent dacă stătea pe podeaua cea scumpă sau pe cea originală. Înjosirea ei, de asemenea.

— Te rog, îl imploră ea. Mai dă-mi o şansă. O să mă schimb, o să fiu mai bună. Ştiu că e greu de trăit cu mine, că am fost rea… nesăbuită… proastă. Dar o să te fac fericit. Te rog, Jack, dă-mi o şansă. Tu şi cu Julienne sunteţi tot ce am. Eşti viaţa mea.

Faye încercă să-l prindă de mână, dar Jack şi-o trase înapoi. Părea scârbit. Iar ea îl înţelegea. Şi ea era scârbită de sine însăşi.

Jack se apropie de Ylva, care se aşezase pe pat cu picioarele sale lungi puse unul peste altul. Cu o mină de proprietar mândru, se aşează lângă ea. Îi puse o mână pe umărul gol. Ylva îşi puse mâna peste a lui. O contemplau împreună pe Faye, care era în continuare îngenuncheată pe podeaua de lemn făcută la comandă în Italia.

Jack scutură din cap şi zise fără niciun tremur în voce:

— S-a terminat. Vreau să pleci acum.

Faye se ridică anevoios de pe podea. Ieşi din dormitor cu spatele, incapabilă să-şi ia privirea de la mâna lui Jack, aşezată pe umărul osos al Ylvei. Nu se întoarse decât după ce trecu pe lângă uşa închisă a camerei lui Julienne. Ştia că ar trebui să se gândească la fiica sa acum, să ia o decizie, dacă s-o ia cu ea sau nu, să-i spună sau să nu-i spună despre despărţire. Însă singurul gând pe care creierul său reuşea să-l formuleze era că trebuia să plece de acolo. Acum.

Cu imaginea fundului gol al lui Jack între picioarele Ylvei pe retină, se târî afară şi lăsă uşa de la intrare să se închidă în spatele său. Abia când se afla în casa scărilor îşi dădu seama că uitase să-şi pună pantofii.

Faye stătea pe jos în faţa apartamentului lui Chris. Plângea în hohote.

Într-un fel sau altul, reuşise să oprească un taxi şi, după ce aruncase o privire către ea, fără niciun cuvânt, şoferul o ajutase să urce pe bancheta din spate.

Bătuse la uşă, în speranţa iluzorie că Chris o putea salva de tot ce i se întâmplase, dar când nu-i deschisese nimeni, se prăbuşise pe jos. Acum nu mai ştia dacă avea să fie în stare să se mai ridice vreodată.

— Faye? Doamne fereşte, ce s-a întâmplat?

În sfârşit.

Faye ridică privirea şi o văzu pe Chris apropiindu-se de ea cu grijă. Faye întinse braţele spre ea; plângea acum atât de tare, încât nu mai vedea nimic în faţa ochilor.

— Ajută-mă, fu tot ce reuşi să îngaime.

Partea a doua

— Cum puteţi fi siguri că… el e într-adevăr făptaşul?

— În acest stadiu nu vă pot spune nimic, zise poliţista fără să o privească în ochi pe Faye.

— Vă rog, mi-am pierdut fiica. Jack n-ar… e drept că am avut problemele noastre, totuşi, nu pot să cred că… trebuie să fie o greşeală…

— Chiar n-ar trebui să…

Poliţista se uită în jur. Celălalt poliţist plecase să-i aducă o ceaşcă de cafea lui Faye. Îi zise cu o voce joasă:

— N-am găsit sânge doar în maşină. GPS-ul arată că Jack a fost într-un port de pe malul lacului Vättern în mijlocul nopţii. Acolo am găsit o barcă în care sunt pete de sânge, care cel mai probabil provine de la Julienne.

Faye dădu din cap, apoi făcu o grimasă din cauza durerii pe care mişcarea i-o provocă în rănile de pe faţă. Interogatoriul era înregistrat şi ştia că n-avea să afle nimic ce nu trebuia să afle. Voiau s-o facă să aibă încredere în femeia cu privirea înţelegătoare din faţa ei şi să se apropie de ea. Voiau s-o facă să coopereze. Nu înţelegeau că nu era nevoie să joace astfel de jocuri cu ea. Chiar avea de gând să coopereze. Jack nu trebuia să scape.

— Vreţi să sunăm pe cineva? Cineva care să vină la dumneavoastră aici?

Faye scutură din cap. Gemu din nou de durere. Fusese bandajată la spital şi avea şi câteva copci.

— Atunci suntem gata pe ziua de azi. Dar vom reveni cu siguranţă cu mai multe întrebări.

— Aveţi numărul meu, bâigui Faye.

— În curând soseşte preotul. Dacă doriţi, puteţi merge acasă, fireşte. Dar nu ştiu dacă e o idee bună să staţi singură acum.

— Preotul?

La început, Faye nu pricepuse ce voia să spună poliţista. La ce-i trebuia ei preot?

— Păi, da, ştiţi oamenii care… care se află în situaţia dumneavoastră au nevoie de consolare, de cineva cu care să vorbească.

Faye ridică privirea şi se uită la ea.

— Oamenii ai căror copii au fost ucişi, vreţi să spuneţi?

Poliţista ezită, dar în cele din urmă răspunse:

— Da.

[12]

O mişcare în pat. Cineva se aşezase pe el. Faye se forţă să deschidă ochii şi întâlni privirea lui Chris. În ea citea îngrijorare şi în acelaşi timp hotărâre.

— Te iubesc, Faye, dar stai în patul ăsta de două săptămâni. Şi imediat cum auzi numele lui Jack sau al lui Julienne, începi să plângi. Nu mai merge aşa.

Făcu un semn din cap către uşă.

— Dacă vrei ceva de la mine, n-ai decât să vii să mă cauţi. Dacă vrei să mănânci, n-ai decât să vii la bucătărie şi să-ţi faci de mâncare. În camera asta eu nu mai intru nici dacă mă strigi să-mi spui că Denzel Washington e întins pe pat gol puşcă şi cu cătuşe la mâini.

A doua zi, Faye îşi făcu apariţia în bucătărie în chiloţi şi într-un tricou cu Nirvana.

Chris ţinea în mână o ceaşcă de cafea, iar pe masă stătea deschis un număr din *Vanity Fair*. O privi pe Faye pe deasupra ceştii.

— Găseşti de mâncare în frigider. Eu urmez în continuare dieta Lindsay Lohan.

Faye trase un scaun şi se aşeză.

— Care ce presupune?

— Cafea, ţigări şi o pilulă de a doua zi.

Zâmbi ironic.

— Ia şi mănâncă ceva. Eu plec în curând la muncă. Vrei să vii cu mine?

Faye scutură din cap.

— Rămâi acasă atunci. Uită-te la un film, plângi un pic, plânge-ţi de milă. Mă bucur că cel puţin ai ieşit în sfârşit din camera aia. A început să pută acolo.

Faye puse mâna pe braţul lui Chris şi o privi în ochi.

— Mulţumesc, zise ea. Pentru tot. Pentru că eşti… înţelegi ce vreau să zic.

— Pentru nimic. Poţi să rămâi în *casa de Chris* până te pui din nou pe picioare. Atâta vreme cât faci duş regulat.

Faye aprobă din cap. Era o propunere mai mult decât decentă.

Faye se simţea mizerabil. Aproape mahmură. După ce plecă Chris, se aşeză pe canapea, îşi luă telefonul mobil şi-l sună pe Jack. Îl sunase în fiecare zi. Pentru că voia să vorbească cu Julienne, firește, dar şi mai mult poate ca să-i audă vocea. Era din ce în ce mai iritat de fiecare dată când suna, iar convorbirile deveneau din ce în ce mai scurte. Era ca şi cum ar fi vorbit cu un

străin.

— Da? o luă el din scurt.

— Bună, sunt eu.

— Am văzut. Julienne nu e aici acum. Tocmai au plecat la grădiniţă.

— Au plecat?

Jack îşi drese vocea. Faye auzea zgomote şi voci în fundal.

— N-am reuşit s-o duc eu pe Julienne azi, am avut ceva treabă, aşa că a dus-o Ylva.

Lui Faye nu-i venea să creadă. De-abia trecuseră două săptămâni şi Jack şi Ylva se jucau deja de-a mama şi copilul. Faye era înlocuită. Dată la o parte. Ca o menajeră sau o bonă oarecare.

Fusese groaznic să n-o vadă pe Julienne, dar până acum nu avusese destulă forţă, pur şi simplu. Îşi zisese în sinea ei că era mai bine pentru fiica sa să rămână în mediul ei obişnuit în care se simţea în siguranţă şi că i-ar fi făcut rău să-şi vadă mama zdrobită de durere.

— Alo? zise Jack.

— Trebuie să vin să-mi iau câteva lucruri, spuse Faye, forţându-se să adopte un ton normal. Şi vreau s-o văd şi pe Julienne.

— Acum nu e momentul cel mai potrivit.

— Pentru ce?

— Să vii să-ţi iei lucrurile. Totul e cu fundul în sus acasă. Ne-am… ne-am cumpărat o casă. Şi tocmai ne mutăm.

Faye închise ochii. Se concentră asupra respiraţiei. Nu trebuia să se lase înfrântă.

— Unde *vă* mutaţi?

— În Gåshaga. Destul de aproape de Henrik şi Alice, de fapt. N-a fost planificat, dar noi… hm, a apărut o ofertă superbă pe site-urile imobiliare.

Noi. Se referea la ei cu „noi”. Jack şi Ylva. Din 2001 fuseseră Jack şi Faye, iar acum era *noi* cu altcineva. Faye fu nevoită să pună telefonul jos ca să nu mai audă. Îl cicălise ani de-a rândul să se mute la casă, că avea să-i facă bine lui Julienne, dar Jack nu voise. Îi plăcea să fie aproape de oraş şi de birou. Acum însă el şi cu Ylva găsiseră „o ofertă superbă pe site-urile imobiliare”. Ca prin minune.

— …dă-mi un mesaj cu lucrurile de care ai nevoie şi ţi le trimit printr-o firmă de curierat.

— Aşa am să fac, zise ea cu dinţii încleştaţi. Cum rămâne însă cu Julienne? Trebuie s-o văd.

— De fapt, cred c-ar fi mai bine să aştepţi până îţi găseşti un apartament, dar treacă de la mine acum. Poţi să vii săptămâna viitoare, după ce terminăm cu mutatul, zise el cu mărinimie şi apoi închise.

Cu ochii minţii, Faye o vedea pe Ylva dichisind-o pe Julienne, alintând-o, costumându-se împreună, simţindu-se bine, uitându-se la film, împletindu-i părul. Ştia cu siguranţă să împletească şi în spic. Chiar şi varianta pe dos pe care o voia mereu Julienne, dar care nu-i ieşea niciodată lui Faye.

Iar de fiecare dată când închidea ochii, în faţa sa apăreau Jack şi Ylva. Ylva cu buzele sale perfecte şi sânii bombaţi. Şi Jack care o penetra, îi spunea cât era de frumoasă şi îi repeta numele printre gemete când ajungea la orgasm.

Culmea ironiei era că Ylva Lehndorf era tot ce ar fi putut să fie Faye, dacă Jack n-ar fi pretins că are nevoie de o soţie casnică, care să aibă grijă de el atunci când avea nevoie de ajutor. De ce se răzgândise?

El fusese cel care o transformase în altcineva. O persoană pe care nici măcar ea însăşi n-o mai recunoştea. Şi dacă nu era soţia lui Jack Adelheim, atunci cine era? De-a lungul anilor petrecuţi cu Jack, renunţase la toate celelalte roluri, unul după altul. Nu mai rămăsese nimic.

[13]

Faye împrumutase maşina lui Chris. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia ţinea volanul. Avea s-o întâlnească pe Julienne din nou. În sfârşit.

Pe Lidingövägen traficul era aproape inexistent. Soarele strălucea şi cerul albastru era străbătut ici şi colo de norişori fini. Urmă instrucţiunile GPS-ului şi se opri în faţa unei coline. În vârful ei se afla un căsoi de piatră asemănător cu un palat. O construcţie fantastică. Exact genul de casă la care visase şi ea.

Tesla lui Jack era parcată în faţa casei. Câţiva bărbaţi descărcau lăzi dintr-un camion.

Apăsă pe soneria de la poartă privind în obiectivul camerei de filmat şi trebui să aştepte câteva secunde înainte ca poarta să se deschidă cu un zgomot sec. Intră şi parcă în spatele camionului.

Un şef de echipă chelios se răsti la ea să mute maşina fiindcă stătea în drum. Faye ridică mâna în semn de scuze şi făcu întocmai cum i se spusese.

Julienne îi ieşi în întâmpinare alergând şi Faye îşi dădu jos centura şi sări afară. Îşi îmbrăţişă fiica, inhalându-i prelung mirosul. Lacrimile ameninţau să dea năvală, deşi îşi făgăduise să nu plângă. Să se abţină, indiferent ce s-ar întâmpla.

Jack apăru pe treptele de la intrare. Purta pantaloni de pânză bej şi un pulover verde pe dedesubtul căruia ieşea la vedere gulerul unei cămăşi bleu. Era mai chipeş ca niciodată.

— Scumpa mea, ce dor mi-a fost de tine! zise Faye sărutând-o pe Julienne pe frunte. Acum trebuie să stau puţin de vorbă cu tati. Nu vrei să te duci să te joci un pic şi vin şi eu imediat?

Julienne aprobă din cap, o sărută pe obraz şi o luă la fugă înapoi spre casă.

Jack îi zâmbea nestingherit. Faye îi cercetă chipul, dar pe el nu se citea nici urmă de vină. O parte din ea voia să-l zgârie pe faţă. Cealaltă voia să i se arunce în braţe şi să-şi lipească obrazul de puloverul lui.

— Cum ţi se pare? zise el şi făcu un gest spre faţada din spatele său.

Era de-a dreptul bizar. Se comporta de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Trebuie să vorbim, i-o tăie ea scurt.

Adrenalina îi pulsa în corp, făcând-o să se legene înainte şi înapoi pe tălpile picioarelor.

— Despre ce?

— Despre ce s-a întâmplat. Despre… despre asta, poftim.

— Trebuie totuşi să fi înţeles că avea să se întâmple, nu? Nu pot să cred că

te-a luat prin surprindere.

Jack oftă.

— Bine, hai, intră un pic.

Jack intră înaintea ei în casă. Holul era plin de cutii. Doi bărbaţi cărau o canapea în sus pe trepte.

— Hai să ne aşezăm aici, zise el conducând-o printr-un salon spre o verandă acoperită, făcută numai din ferestre şi cu vedere la apă.

Faye se aşeză pe un scaun pe care nu-l recunoştea. Ylva trebuie să-l fi adus de la ea de acasă. Sau poate cumpăraseră numai lucruri noi. S-a terminat cu vechiturile. Să vină noutăţile. Indiferent dacă era vorba de soţii sau de mobile.

— Am nevoie de bani, Jack. Nu mult, cât să mă descurc până mă pun pe picioare.

El îşi coborî privirea şi aprobă din cap contemplându-şi mâinile.

— Sigur. Îţi fac un virament de câteva mii de coroane.

Faye pufni, iar Jack ridică mirat din sprâncene.

În spatele lui vedea apa limpede. Lui Julienne avea să-i placă la nebunie să poată da fuga acolo vara, să facă o baie.

— Trebuie să cumpăr un apartament. Presupun că vrei ca Julienne să se simtă bine când e la mine, nu?

— Nu văd de ce ar fi responsabilitatea mea să-ţi plătesc locuinţa. E treaba ta cum te descurci. Dar, e drept că fiica mea trebuie să se bucure de un anumit standard, chiar dacă pentru maică-sa nu a fost o prioritate să câştige un ban. Îţi trimit nişte bani ca să poţi închiria ceva. Însă îţi sugerez să-ţi faci rost de un job.

Faye începuse să scrâşnească din dinţi. Faptul că era nevoită să vină să cerşească o făcea să se simtă prost. Dar tot avutul lor era în mâinile lui Jack. N-avea niciun ban pus deoparte şi nici job. Trebuia să se gândească la Julienne însă. Rolul de mamă era mai important decât amorul propriu. Trebuia să facă rost de o locuinţă ieftină, provizorie, până la partaj. Habar n-avea cât îi revenea, însă ar trebui să poată pune mâna pe o parte bunicică din averea lui Jack, nu? Jucase totuşi un rol important în acumularea ei. Iar Jack îi spusese că tot ce era al lui îi aparţinea, că succesul era meritul amândurora. Cum putea să fi uitat subit?

Faye îl cerceta cu privirea. Avea părut tuns un pic mai scurt decât de obicei. Îşi aminti de vremurile când tocmai se mutaseră împreună şi ea îl tundea în bucătăria apartamentului din Bergshamra. *Indiferent de cât de*

bogat voi deveni, o să te las mereu pe tine să mă tunzi, atingerea ta e atât de plăcută, îi zisese. Încă una dintre promisiunile pe care nu le respectase. În ultimii trei ani se tunsese la Marre, cel mai căutat frizer al celebrităţilor din Stockholm.

— Cum facem cu Julienne? întrebă ea.

— Rămâne aici până îţi găseşti o locuinţă decentă, orice altceva e inacceptabil. Se înţelege de minune cu Ylva, deci nu e nevoie să-ţi faci griji din pricina asta.

Jack zâmbi mulţumit. Pe fereastra de la verandă se vedeau nişte gâşte sălbatice care se perindau de-a lungul plajei. Sper că se găinăţează mult, îşi zise Faye în sinea sa.

Îşi luă privirea de la mersul legănat al păsărilor.

— Te-ai hotărât? întrebă ea încet.

— Cu ce să mă hotărăsc?

— Cu privire la ea. Asta e ce-ţi doreşti?

Jack se scărpină în frunte. Se holba la ea ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea.

— Nu e foarte evident? zise în cele din urmă. Nu eram fericit cu tine, Faye.

Faye simţi o împunsătură în piept, de parcă i-ar fi înfipt un cuţit între coaste. Ar fi vrut să-l întrebe de când o înşela cu Ylva Lehndorf, dar se abţinu. N-ar fi făcut faţă mai multor cuţite înfipte în inimă în acelaşi timp.

Se ridică brusc şi o strigă pe Julienne.

— O aduci înapoi în seara asta la ora şase, OK?

— Da.

Julienne veni în fugă. Faye o luă de mână şi ieşiră din casă. În timp ce scotea maşina din curte, Julienne îi povestea veselă despre noua ei cameră. Era, se pare, „chiar mai frumoasă decât camera prinţesei Barbie”.

Faye apăsă acceleraţia până la podea.

[14]

Săptămânile treceau. Se perindau într-o toropeală liniştită. În fiecare seară, Faye împrumuta maşina lui Chris, se ducea pe Lidingö şi parca la oarecare distanţă de vila magnifică. Prin ferestrele panoramice îşi putea vedea viaţa de dinafară, ca într-un film, singura diferenţă fiind că Faye nu mai era cea care deţinea rolul principal. Şi că nu mai era viaţa ei. Jack şi Ylva despachetau cutii, beau vin, se sărutau, luau cina, râdeau. În camera lor pâlpâiau lumânări de stearină, cu siguranţă împreună cu lumânările parfumate de la Bibliothèque. „Niciodată nimic la reduceri, doar ce-i mai scump", după cum avea obiceiul să zică Jack în glumă, chiar dacă, de fapt, vorbea serios. Câteodată o întrezărea pe Julienne. Mereu singură. Sau cu bona pe care Jack o angajase cu normă întreagă.

Lui Chris îi spunea că dădea doar o tură prin oraş, dar prietena sa o cunoştea prea bine ca să se lase păcălită. Durerea o copleşea în continuare când şi când, dar Faye îşi spunea că avea să treacă. Jack era heroina ei şi, după ce avea să depăşească sevrajul, îşi va putea reveni. Cu timpul, durerea avea să dispară. La fel cum se întâmplase şi înainte.

Îşi amintea vag că odinioară fusese cea mai puternică persoană din familie. Acea forţă trebuia totuşi să mai subziste pe undeva. Nu era posibil ca Jack să-i fi luat chiar şi asta.

Faye era aşezată la masă, în bucătăria lui Chris, când se auzi telefonul. Era Jack. Preţ de o secundă, îşi imagină că avea să-i spună că totul fusese o greşeală şi că avea s-o roage să vină înapoi acasă. Sau că tot ce se întâmplase în ultima vreme nu fusese decât un lung coşmar. L-ar fi primit înapoi fără să clipească. S-ar fi bucurat ca un căţeluş. Ar fi scheunat şi ar fi sărit în jurul lui dând din coadă.

Jack îi transmise însă că nu avea să capete niciun ban.

— Acordul prenupţial e în vigoare, îşi încheie el prelegerea. Iar tu l-ai semnat. Presupuneam că nu poate fi atacat, dar am vrut să verific cu avocaţii mei mai întâi. Şi e într-adevăr valid.

Faye încercă pe cât posibil să-şi disimuleze furia, dar auzea singură cât de forţat îi suna tonul vocii.

— Am renunţat la studiile mele la ASE ca să te întreţin când tu şi Henrik aţi deschis firma. Îţi mai aminteşti? Iar apoi, când am vrut să mă angajez, mi-ai zis că nu e nevoie şi să nu-mi fac griji. Mi-ai promis că acordul prenupţial e o simplă formalitate. Pentru consiliul de administraţie. Că aveam cu

siguranţă să primesc partea care mi se cuvenea. Ideea în sine pentru structura firmei a fost a mea!

Jack nu răspundea.

— Asta-i opera ei, nu-i aşa? zise ea.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ea, Ylva, nu vrea să-mi revină niciun ban. Nu ţi se pare că m-aţi înjosit îndeajuns? Nu mai am nimic, Jack. Mi-aţi distrus viaţa.

— N-o amesteca pe Ylva. Sunt banii mei, eu i-am câştigat în timp ce tu te-ai lăfăit acasă. Doar nu-ţi închipui că banii se câştigă la prânzuri prelungite la Riche împreună cu fetele.

Jack pufni.

— Pune-te dracului pe muncă, la fel ca oamenii de rând. Trezeşte-te un pic la realitate. Restul lumii n-are parte doar de vacanţă, aşa cum ai avut tu în ultimii ani. În timp ce eu am muncit din greu ca să asigur traiul familiei.

Faye făcu un efort să rămână calmă. Inspiră. Apoi expiră. Refuza să creadă că el avea să tragă pur şi simplu o linie peste toţi anii lor împreună. Peste tot ce trăiseră şi făcuseră.

Jack îi întrerupse şirul gândurilor.

— Dacă continui să cauţi ceartă, am să te distrug. Lasă-ne în pace şi pe mine şi pe Ylva.

Faye rămase cu telefonul în mână multă vreme după ce Jack închisese. Apoi, spre marea sa mirare, începu să urle. Un strigăt primordial, pe care nu-l mai auzise de mulţi, mulţi ani, dintr-o altă viaţă. Acum vibra între pereţi ca un ecou violent.

Strigătul încetă şi Faye începu să gâfâie. Se lăsă pe spate. Durerea provocată de spătarul tare al scaunului îi dădea satisfacţie. Furia care o străbătea ca o forţă primitivă era bine-venită.

Simţi întunecimea atât de cunoscută curgându-i prin toţi porii, întunecimea pe care reuşise s-o uite. Se prefăcuse că nu existase niciodată, că nu făcuse niciodată parte din ea. Acum însă începea să-şi amintească încetul cu încetul cine era, cine fusese.

Ura era foarte familiară şi îi dădea o senzaţie de siguranţă. O înfăşură într-o pupă călduţă, îi dădea scop şi sens, o ajuta să-şi recapete echilibrul. O să-i arate ea lui Jack. O să se ridice.

[15]

Faye luă metroul pentru prima dată după mai mulţi ani. Se urcă la staţia Östermalmstorget, merse până la Norsborg şi apoi înapoi. Coborî la T-centralen şi rătăci prin piaţa Sergelstorg, unde traficul de droguri încă îşi urma cursul, la fel ca atunci când se mutase la Stockholm, în urmă cu treisprezece ani.

Dar Stockholmul părea un oraş nou. Erau atâtea de văzut şi de descoperit acum, când nu mai trebuia să ţină seama de vorbele lui Jack cum că „nu se cade”. Faye avea 32 de ani, dar se simţea renăscută.

În dreptul plăcii memoriale a lui Olof Palme traversă strada Sveavägen.

La o terasă de lângă cimitir, câteva suflete curajoase stăteau aplecate deasupra halbelor de bere, fumând în adierea primăvăratică a vântului. Săraci, şomeri, proscrişi. Nişte pramatii, după cum ar fi zis Jack.

Faye deschise uşa şi intră înăuntru. Barmanul ridică din sprâncene, cercetându-i paltonul care se vedea că era scump. Jack o lăsase cel puţin să-şi păstreze hainele când golise apartamentul.

Comandă o bere şi se aşeză într-un colţ. Avea un gust slab, de parcă ar fi fost diluată. Gândurile i se rostogoleau în minte. Cât de înjosită fusese de fapt? Oare tot ce îi spusese Jack fusese o minciună? Ylva era oare singura sau mai fuseseră şi altele? Erau lucruri la care nu avusese puterea să se gândească până acum. Simţea nevoia să cultive acest gând, să-şi hrănească furia. Bineînţeles că fuseseră şi altele. Doar îl cunoştea pe Jack. De fapt.

Scoase mobilul din geantă şi o sună pe Alice.

— Ai câteva momente la dispoziţie? întrebă Faye când Alice răspunse în cele din urmă.

Faye îi auzi ezitarea.

— Vreau să te întreb câteva lucruri. Şi vreau să-mi răspunzi sincer.

— Aşteaptă puţin…

În fundal, ţipetele copiilor se auzeau şi mai tare. Alice o strigă pe bonă, închise o uşă şi zgomotul începu să se estompeze.

— OK, te ascult, zise ea.

— Sunt convinsă că eşti la curent cu ce s-a întâmplat cu Ylva. Presupun că durează de ceva vreme. Vreau să ştiu de când şi dacă au mai fost şi altele.

— Faye, eu…

— Nu mai mânca rahat, Alice. E clar că ai ştiut tot timpul. Nicio problemă. Nu caut ceartă. Vreau doar să aflu adevărul.

Alice rămase tăcută un timp. Faye îi acordă acest răgaz. În cele din urmă, Alice respiră profund.

— Jack te înşală de când îl ştiu eu pe Henrik. Cu toată lumea, Faye. Fute pe oricine are puls. Câteodată îmi venea să-ţi trântesc adevărul în faţă, să te cobor de pe piedestalul pe care stăteai şi-l judecai pe Henrik. Şi pe mine. Dar n-am făcut-o niciodată. Pentru că ştiu ce înseamnă.

Alice tăcu. Înţelesese probabil că se dăduse de gol, indiferenţa pe care o afişase cu atâta ardoare până acum era, de fapt, falsă. Indiferenţă în care Faye nu crezuse niciodată.

Faye aşteptă să se decanteze ceea ce auzise. Nu durea atât de tare cum îşi imaginase. Se simţea mai degrabă uşurată. O parte din ea ştiuse deja cum stăteau lucrurile.

— Îmi pare rău, zise Alice un pic nesigură.

— E în regulă. Bănuiam.

— Nu-i spui nimic lui Jack despre convorbirea asta, da?

— Îţi promit.

— Mulţumesc.

— Ar trebui să-l părăseşti pe Henrik, continuă Faye sec şi la obiect. Suntem prea bune pentru rahatul ăsta ca să fim călcate în picioare şi abuzate aşa. Cred că vei înţelege asta într-o zi. Eu n-am făcut-o voluntar, dar adevărul m-a ajuns din urmă acum. Iar după ce treci prin asta şi te ridici, te simţi de-a dreptul eliberată.

— Dar eu sunt fericită.

— Şi eu eram. Sau cel puţin aşa credeam. Însă timpul ne ajunge pe toţi din urmă, Alice. Mai devreme sau mai târziu, o să te trezeşti şi tu în situaţia mea. Ştii asta, nu?

Faye închise fără să mai aştepte răspunsul lui Alice. Ştia că prietena sa nu avea răspuns. Că nimic din ce-i spusese nu reprezenta o noutate pentru Alice, care cu siguranţă se confrunta cu aceleaşi gânduri de o mie de ori pe zi. Asta era însă problema lui Alice. Nu a ei.

Ea era pregătită de război acum.

Faye ştia că deţinea în arsenalul său o armă sublimă, şi anume feminitatea sa. Asta îi făcea pe bărbaţi să o subevalueze, să o privească doar ca pe un obiect şi să-i jignească inteligenţa. Jack n-avea cum să câştige acest meci. Era mai deşteaptă decât el. Fusese dintotdeauna. Îl lăsase doar să uite asta şi uitase şi ea.

Dar acum avea să-i aducă aminte. Avea să le aducă aminte amândurora.

Pentru început, era nevoită să-l lase să creadă că totul era ca de obicei – că ea era aceeaşi Faye supusă, îndrăgostită până peste urechi şi naivă. Asta era simplu. Jucase acest rol atâta amar de vreme, încât îl ştia pe de rost.

Pe ascuns însă, avea să-şi deschidă propria firmă, să devină bogată şi în cele din urmă să-l distrugă pe Jack. Deocamdată, nu ştia cum să procedeze şi avea şi câteva chestiuni practice de rezolvat. În primul rând, avea nevoie de o locuinţă. Nu mai putea să profite de ospitalitatea lui Chris. Rămânea de văzut doar unde îşi putea găsi ceva. Era prea lefteră pentru centru, dar în acelaşi timp nici nu se putea muta prea departe de grădiniţa lui Julienne. În plus, trebuia să adune capital, să revină în formă, să-şi aducă la zi cunoştinţele din domeniul finanţelor, să-şi creeze o reţea de relaţii. Avea o mie de lucruri de făcut. O mie de obiective de atins înainte de a-l putea distruge pe Jack. Se simţea entuziasmată.

— Îmi daţi, vă rog, o foaie de hârtie? îl rugă pe barman. Şi un pix.

Barmanul îi puse un pix pe bar şi arătă cu degetul spre un teanc de şerveţele. Faye făcu o listă cu lucrurile pe care trebuia să le rezolve. După ce termină, îl sună pe Jack ca să încheie o pace temporară. N-avea nicio reţinere, nu era decât un joc. O primă mutare în partida de şah. Avea nevoie de un armistiţiu pentru a-şi aduna forţele şi a se putea regrupa.

Puse la înaintare vocea sa catifelată şi un pic vulnerabilă. Aşa cum şi-o amintea el.

— Am fost atât de tristă, zise ea. De asta m-am purtat aşa de urât cu tine. Dar acum mi-am revenit, mi-am dat seama că ai avut dreptate în multe privinţe. Mă ierţi?

Luă o gură de bere. Era pe terminate şi Faye îi făcu semn barmanului să-i mai aducă una.

— Da, înţeleg că ţi-a fost greu, zise Jack cu un amestec de mirare şi mărinimie pompoasă.

Faye bău ultima gură de bere în acelaşi moment în care una nouă îi fu pusă în faţă. Desena cerculeţe în spumă. Îşi aduse aminte de inimioara pe care Chris i-o desenase odinioară în condensul de pe halbă.

— Mi-a fost. Dar nu e nicidecum o scuză. Am să fac un efort. De dragul lui Julienne. Şi pentru tine. Mama fiicei tale nu trebuie să se comporte nedemn şi să te sâcâie cu privire la bani. Nu ştiu ce m-a apucat. Nu am… nu am fost eu însămi.

Faye tăcu, dându-şi seama că poate exagerase. Dar Jack nu auzise altceva decât confirmarea a ceea ce el susţinuse încă de la început, şi anume, că el era

cel care avea dreptate şi nu ea.

Jack voia să se vadă ca fiind eroul, personajul nobil. Iar Faye îi dădea acum ocazia să-şi confirme această imagine despre sine însuşi. Aşa cum făcea întotdeauna toată lumea din jurul lui.

— E în regulă. Încearcă doar să nu mai fii aşa… aşa de ostilă, zise Jack.

După ce termină convorbirea, Faye îşi bău berea şi comandă încă una. Nu mai avea cine să-i facă observaţie, începu să chicotească şi nu se mai putea opri. Ameţită de băutură şi de libertate.

[16]

Vila roşie cu două etaje fusese construită în anii douăzeci şi se afla într-un cartier idilic de case din Enskede. Faye deschise poarta vopsită în verde, trecu pe lângă o grădină bine îngrijită şi sună la uşă.

Femeia din prag avea pometii obrajilor înalţi şi bine conturaţi, părul alb prins într-un coc şi purta pantaloni de stofă şi un pulover negru cu guler rotund. Ţinuta corpului îi era dreaptă, aproape militărească. Îi întinse o mână noduroasă.

— Kerstin Tellemark. Intră, zise ea şi îi făcu loc.

Faye fu condusă printr-un hol mic cu fotografii alb-negru până într-un salon mobilat cu gust. Tablouri vechi cu motive maritime sau cu peisaje decorau tapetul maroniu, lângă un perete se afla o canapea veche, iar într-un colţ un pian.

— Ce casă frumoasă, zise Faye, sincer încântată.

— E cam desuetă, răspunse Kerstin ca şi cum ar fi vrut să se scuze, dar Faye observă că îi căzuse bine complimentul. Vrei o cafea?

Faye scutură din cap.

— Bine atunci. Deci tu şi cu fiica ta vreţi să locuiţi aici?

— Da, o cheamă Julienne şi are patru ani.

— Divorţ?

Faye aprobă din cap.

— Fără complicaţii?

— Nu.

Kerstin ridică din sprâncene.

— Lucrezi?

— Nu încă. Dar o să-mi găsesc de muncă. Am… am studii de ASE. Trebuie doar să mă pun pe picioare mai întâi.

Kerstin se ridică şi o conduse pe Faye pe trepte în sus. La etaj se aflau un salon de dimensiuni mai mici şi două dormitoare. Era perfect, exact ce îi trebuia.

— Cinci mii de coroane pe lună.

— Îl iau.

Două zile mai târziu, Chris o ajută să se mute. Kerstin stătea pe scări cu braţele încrucişate şi le privea cărând înăuntru cele trei cutii care conţineau tot avutul lui Faye. Majoritatea hainelor pe care le luase din apartament le vânduse într-unul dintre second-handurile mai răsărite de pe Karlavägen. Ca

să mai facă rost de nişte bani.

Nu mai voia să primească nimic de la Jack. Doar să ia de la el. Avea să fie mai distractiv aşa.

După plecarea lui Chris, Kerstin bătu la uşă. Faye tocmai îşi despacheta hainele şi o invită înăuntru, dar Kerstin rămase în prag.

— Fiica de care vorbeai unde e?

— La tatăl ei. Vine peste câteva zile, zise Faye în timp ce întindea o cămaşă.

— Te-a părăsit?

— Da.

— A cui a fost vina?

— Vina?

— E mereu vina cuiva.

— Atunci a fost vina lui. Şi-a băgat pula în tot şi-n toate, iar eu am fost prea proastă să-mi dau seama.

Faye tresări când îşi dădu seama ce spusese, dar Kerstin se mulţumi să aprobe din cap.

Faye aşeză hainele pe umeraşe în şifonier, dădu cu aspiratorul, puse lenjerie nouă pe pat şi se întinse pe spate, cu mâinile încrucişate la ceafă. Trebuia să-şi găsească ceva din care să-şi câştige traiul. Rapid. La început doar ca să poată supravieţui. Ca să-i poată plăti chiria lui Kerstin şi ca să cumpere mâncare şi cele trebuincioase lui Julienne. Dar trebuia să fie ceva atât de flexibil, încât să-i permită să conceapă un plan de afaceri în acelaşi timp. Nu putea deci să aibă un şef care s-o controleze în orice moment.

Faye se duse la fereastră. Un bărbat blond la vreo 50 de ani plimba un rhodesian ridgeback mare care părea să răspundă la numele „Hasse”. Câinele se smucea şi trăgea de lesă, iar bărbatul făcea eforturi semnificative ca să rămână în picioare.

Faye zăbovi cu privirea asupra lor.

Câteva ore mai târziu, Kerstin o întâmpină pe Faye cu o invitaţie la cină. Făcuse pârjoale cu cartofi şi sos brun. Pe masa rotundă din bucătărie scosese gem de merişoare şi castraveciori muraţi.

— E delicios, zise Faye.

— Mulţumesc.

Kerstin mai puse încă o porţie în farfuria lui Faye.

La fereastră se afla o fotografie cu Kerstin în tinereţe. Avea părul şaten,

tunsoare paj şi purta o rochie scurtă, albă.

Kerstin urmări privirea lui Faye.

— Londra, pe la sfârşitul anilor şaizeci. Eram bonă la o familie şi îndrăgostită de un englez, lordul Kensington. Au fost nişte ani frumoşi.

— De ce n-ai rămas acolo?

— Pentru că mama lordului Kensington, lady Ursula, nu vedea cu ochi buni faptul că singurul său fiu voia să trăiască cu o bonă suedeză. Câţiva ani mai târziu, s-a căsătorit cu o fată de familie bună pe care o chema Mary.

— Ce păcat, zise Faye.

— Asta e. Nu pot să mă plâng.

— Te-ai căsătorit vreodată?

— Da. Cu Ragnar.

Kerstin îşi întoarse privirea. Se trase de gulerul puloverului, aparent fără să-şi dea seama.

Faye o privi câteva clipe, apoi se uită cercetător împrejur. Nu vedea nicio poză cu Ragnar. Sau cu Ragnar şi Kerstin.

Tacâmurile scoaseră un clinchet surd când Kerstin le puse pe farfurie. Se ridică, dispăru în living şi se întoarse cu o fotografie. O aşeză pe masă în faţa lui Faye. În fotografie se vedea un bărbat la bustul gol şi în pantaloni scurţi albi, stând într-un şezlong.

— Ragnar, zise ea. La Palma în 1981.

— E o fotografie frumoasă, remarcă Faye. Trebuie să fie greu să pierzi pe cineva cu care ai trăit atât de mult. Cât timp a trecut de când s-a stins?

— S-a stins?

Kerstin făcu ochii mari şi o privi fără să înţeleagă ce voia să spună.

— Nu, nu, Ragnar e încă în viaţă. Ticălosul putrezeşte într-un azil din Södermalm.

— Nu înţeleg.

— A făcut un accident vascular cerebral acum trei ani.

— Şi de atunci locuieşti singură?

Kerstin dădu aprobator din cap.

— Da. Dar mă simt bine aşa, zise ea şi băgă un cartof în gură. E linişte şi pace. Singurul lucru care-mi deranjează liniştea şi tihna sufletească e că ticălosul ăla încă mai respiră.

Se uită la fotografie. Apoi o întoarse pe dos şi spuse:

— Mai ia o pârjoală. Mâncarea bună e ca un balsam pentru suflet.

Faye aprobă din cap şi luă tava din mâinile lui Kerstin. Nu mai mâncase

ceva gustos de o grămadă de vreme.

[17]

În dimineaţa următoare, Faye se trezi devreme. Coborî treptele scârţâitoare şi fu întâmpinată de mirosul de cafea proaspăt făcută.

Kerstin se trezise deja. Citea ziarul *Dagens Nyheter*, iar în faţa ei se afla şi un exemplar nedesfăcut din *Dagens Industri*. Fotografia lui Ragnar care rămăsese pe masă cu o seară înainte dispăruse.

— Bună dimineaţa, zise Kerstin. Ia-ţi o ceaşcă.

Faye se aşeză la masă şi se întinse după *Dagens Industri*. Citi editorialul. Apoi o dezbatere. Pe pagina următoare, dădu nas în nas cu chipul lui Jack. Tresări, vru să dea pagina instinctiv, dar privirea îi fugi automat la titlu. Apă la moară. Îi dădea apă la moară.

Titlul era *Adelheim neagă zvonurile privind cotarea la bursă*. Kerstin trebuie să fi auzit cum trăsese aer în piept, căci îşi ridicase privirea din ziar şi o scruta.

— Veşti proaste? întrebă ea.

— Nu-i nimic. Doar o persoană pe care am cunoscut-o odinioară.

În articol, Jack dădea o declaraţie scurtă în care afirma că nu era probabil ca firma Compare să fie cotată la bursă. Confirma însă că directoarea financiară, Ylva Lehndorf, părăsise firma şi începuse să lucreze pentru serviciile muzicale Musify. Jack explica mai departe că fusese o hotărâre de comun acord şi îi ura Ylvei mult succes în noua carieră. Niciun cuvânt despre faptul că trăiau împreună. Se ştia cu siguranţă, dar *Dagens Industri* era un ziar serios care nu amesteca bârfele despre viaţa privată cu afacerile.

Deja a început s-o schimbe pe Ylva, îşi zise Faye în sinea ei. Următorul pas era s-o facă să nu mai lucreze deloc. Faye nu prea ştia cum să reacţioneze. Să se bucure? Să-i pară rău? Într-un fel, ar fi fost mai simplu dacă ar fi fost convinsă că Ylva era într-adevăr mai bună decât ea. Mai inteligentă, mai puternică. Dar Ylva începuse deja să se supună. Ceea ce îi întărea impresia că nu era altceva decât curva lui Jack. Cumpărată cu banii şi şarmul lui Jack.

Faye frunzări din nou articolul, apoi dădu pagina. Deocamdată nu ştia ce anume îi putea fi de folos, nu avea niciun plan clar. Se mulţumea deci să adune informaţii.

— Ce planuri ai pentru azi? întrebă Kerstin.

— Aveam de gând să ies la o plimbare. Apropo, ştii cumva dacă e vreun loc prin apropiere unde să pot lipi nişte afişe?

— Afişe?

— M-am gândit să încep o mică afacere.

— Zău?

Kerstin puse ziarul pe masă şi o scrută pe Faye cu privirea.

— Da, ca îngrijitoare de câini. Aproape toată lumea din cartier pare să aibă câine. Pot să-i scot la plimbare în timpul zilei până mă hotărăsc ce vreau să fac. Ca să mai câştig un ban, simplu şi rapid. Rămâne de văzut cum procedez pe urmă. Dar cel puţin câştig un pic de timp.

Kerstin o cercetă cu atenţie. Apoi se întoarse la ziarul său.

— Încearcă la biblioteca din Dalen, îi sugeră ea.

Faye listă douăzeci de afişe pe care le lipi în locuri strategice peste tot în Enskede. Se gândea la ce-ar fi zis Alice şi prietenii ei dacă ar fi văzut-o. Spre bucuria ei, îşi dădu seama că nici măcar nu-i mai păsa. Nu-şi putea permite un abonament la o sală de sport, iar plimbatul câinilor avea să-i ofere posibilitatea de a face mişcare ca să scape de kilogramele în plus. În acelaşi timp, avea să facă rost de bani, lucru de care, de asemenea, avea nevoie pentru a putea merge mai departe.

Chris i-ar fi împrumutat bani fără să clipească, dacă ar fi rugat-o. Dar Chris o ajutase deja destul. Faye trebuia să se descurce de una singură acum, ca să-şi dovedească sieşi şi tuturor celorlalţi de ce era în stare. Era prima dată după mulţi ani când se simţea pregătită de luptă. În cele din urmă, se dovedise că trecutul era un atu. Şi nu doar un coşmar care o făcea să se trezească leoarcă de transpiraţie, cu imaginea lui Sebastian pe retină. La tatăl său refuza să se gândească. Atâta stăpânire de sine mai deţinea încă.

Grăbi pasul, se opri lângă un stâlp de iluminat din faţa unei vile văruite în galben şi scoase rola de scotch pe care o cumpărase de la supermarket.

Pe o trambulină de pe gazonul din faţa vilei galbene săreau două fete de vârsta lui Julienne. Râdeau şi ţipau.

Faye le privi îndelung.

De câte ori vor fi înşelate? De câte ori le vor fi spulberate visurile? În faţa lor, se întindea un lung şirag de perle ce reprezentau răutăţile la care aveau să le supună bărbaţii. Să joace rolul secundar, să fie judecate după felul cum arată, să facă eforturi pentru a fi acceptate, pentru a plăcea – toate acestea erau experienţe care uneau femeile de toate vârstele şi din toate timpurile, pretutindeni în lume.

Atunci avu o revelaţie. Avea la dispoziţie o întreagă armată. Care de-abia aştepta să atace. Majoritatea femeilor – indiferent cât de bogate şi de succes

sunt – au fost înşelate de un bărbat. Majoritatea au un fost iubit, un ticălos care le-a înşelat, un mincinos, un trădător care le-a frânt inima şi le-a călcat-o în picioare. Un şef care a preferat să-l promoveze pe colegul de lângă doar pentru că e bărbat, deşi avea calificări mai slabe şi era mai puţin competent. Ca să nu mai vorbim de comentariile şi mâinile plimbăreţe la petrecerea de Crăciun a firmei. Majoritatea femeilor au răni de război. Într-un fel sau altul.

Şi totuşi, tac. Lasă de la ele. Sunt mărinimoase. Dau dovadă de înţelegere şi iartă. Îi consolează pe copii când el nu apare, aşa cum a promis. Trec peste insulte. Continuă să-i invite pe părinţii lui la aniversările copiilor, deşi i-au ţinut partea la divorţ şi mai şi comentează jovial că noua lui parteneră e fantastică. Pentru că aşa sunt femeile. Întorc furia înăuntru. Spre ele însele. Nu se lăfăie în prim-plan şi nici nu cer să li se facă dreptate. Fetele bine-crescute nu se bat. Fetele bine-crescute nu ridică vocea. Sunt lucruri care le sunt inoculate femeilor din fragedă pruncie. Femeile primesc, acceptă, poartă răspunderea tuturor relaţiilor, îşi înghit mândria şi se sub- apreciază până la limita distrugerii.

Faye nu era prima femeie din istoria lumii care fusese înjosită de soţul ei, tratată ca o idioată, înlocuită cu o versiune mai tânără.

Până aici v-a fost, îşi zise Faye. Împreună suntem puternice şi nu mai vrem să ne ţinem gura.

[18]

Faye nici n-apucă bine să intre în casă că telefonul începu deja să sune. În aceeaşi seară, o mai contactară încă patru proprietari de câini ca s-o întrebe dacă avea timp să se ocupe de câinii lor. Instinctul o ghidase în direcţia cea bună. Exista o cerere crescută pentru serviciul pe care îl oferea.

De la parter ajungea până la ea zăngănitul oalelor din bucătărie. Faye se oferise să pregătească cina, dar Kerstin insistase să se ocupe ea. Fusese totuşi de acord ca Faye să contribuie în fiecare lună cu două mii de coroane la cheltuielile comune pentru mâncare. Era o soluţie care le mulţumea pe amândouă.

Faye porni laptopul, deschise Excelul şi alcătui un orar simplu pentru noua ei activitate. A doua zi avea deja două programări. Cerea o sută douăzeci de coroane pe oră. După ce termină orarul, îşi înregistră un PFA. Iar pentru ziua în care urma să-şi transforme firma în societate pe acţiuni, avea numele deja ales.

Ploua cu găleata. Apa îi intrase pe sub palton şi simţea umezeala peste tot. Faye nici măcar nu-şi mai aducea aminte de ultima dată când fusese atât de udă. Zorro şi Alfred trăgeau de lese, aparent nepăsători că ploua.

Dacă cineva i-ar fi spus cu câteva luni în urmă că avea să-şi serbeze ziua de naştere pe o ploaie torenţială împreună cu doi golden retrieveri, ar fi zis că a luat-o razna.

Viaţa ne poartă însă pe cărări neaşteptate, iar Faye ştia mult prea bine lucrul ăsta.

În ultimele săptămâni îşi crease noi obiceiuri. Se trezea în fiecare zi la cinci şi jumătate, făcea un duş, mânca un mic dejun constând dintr-un ou cu pastă de icre şi ieşea. De la două ieşiri cu câinii, ajunsese rapid la opt, iar unii dintre stăpânii câinilor făceau chiar câte două rezervări pe zi. Iar Kerstin nu avusese nimic împotriva ideii ca Faye să se ocupe de câini şi acasă în anumite seri.

Faye strănută. De-abia aştepta să ajungă acasă şi să intre în cada cu apă fierbinte, aşa cum făcea în fiecare zi după ultima ieşire.

— Cred că e de ajuns acum, băieţi, zise ea în timp ce ploaia se înteţea.

După ce predă câinii stăpânei, doamna Lönnberg, Faye se îndreptă spre casă cât putu de repede. Demult nu-şi mai simţise picioarele atât de obosite.

Deschise uşa cu grijă, ca să n-o deranjeze pe Kerstin, care citea de obicei la ora asta, şi o luă pe scări în sus. Când intră în baie, descoperi cada gata

pregătită. Pe chiuvetă se afla o vază cu un buchet de flori proaspăt culese din grădină.

Kerstin apăru în spatele ei.

— Mulţumesc, îi şopti Faye.

— M-am gândit că ţi-ar putea fi de ajutor, zise ea. E… am ceva pentru tine. Un mic cadou. E pe masa din bucătărie.

— De unde ştiai?

— Că e ziua ta? Scrie în contractul de închiriere. Sunt eu bătrână, dar oarbă nu sunt. Bagă-te în cadă acum.

Când ieşi din cadă, îi chiorăiau maţele de foame.

Se strecură pe scări în jos, deschise frigiderul şi scoase câteva ouă fierte pe care le tăie felii şi le dădu cu pastă de icre din belşug. Se aşeză la masă cu sandviciurile cu pâine crocantă pe o farfurioară şi deschise pachetul verde.

Era o pereche de adidaşi Nike negri.

Lui Faye îi dădură lacrimile.

Se încălţă cu ei şi făcu câţiva paşi prin salon. Erau moi şi îi veneau perfect. Se opri în faţa uşii de la dormitorul lui Kerstin. Pe sub uşă răzbătea o dâră de lumină, aşa că ciocăni.

Kerstin era întinsă pe pat, cu o carte în mână. Faye se aşeză pe marginea patului şi ridică un picior ca să-i arate cum îi veneau adidaşii.

— Se potrivesc perfect, mulţumesc.

Kerstin închise cartea şi şi-o puse pe burtă.

— Ţi-am povestit cum l-am întâlnit pe Ragnar?

Faye scutură din cap.

— Eram secretara lui. Era căsătorit. Cu zece ani mai mare decât mine, director şi milionar. Avea un zâmbet care aproape mă făcea să leşin. Mă invita la prânz în locuri selecte, îmi oferea flori, mă copleşea cu complimente.

Făcu o pauză. Îşi trecu mâna peste plapumă.

— M-am îndrăgostit. Şi el. Până la urmă şi-a părăsit soţia, care a luat copiii şi a plecat din vila lor. Iar eu, naiva de mine, m-am mutat la el. Mi-am dat demisia, îmi petreceam zilele jucând tenis, făcând menajul şi ocupându-mă de Ragnar. Vara călătoream în Spania şi Grecia, într-un an am fost în Statele Unite. Aşa au trecut patru ani. Cinci. Şase. N-aveam îndeajuns de multă minte încât să-mi fie măcar ruşine pentru ceea ce-i făcusem fostei lui soţii. N-aveam curajul să-l confrunt când vedeam cum se poartă cu ea şi cu copiii lor. Dimpotrivă, eram uşurată că nu eram nevoită să-l împart cu ei. Îmi ziceam în sinea mea că asta meritau. Că nu-l iubiseră niciodată aşa cum îl iubeam eu.

Îşi umezi buza inferioară cu limba.

— Restul… restul a apărut pe nesimţite. Întunecimea. Violenţa. Primele dăţi mi-am zis că erau nişte întâmplări izolate. Îşi cerea scuze. Îmi dădea explicaţii. Iar eu le acceptam bucuroasă. Treptat însă, ocaziile au început să se înmulţească. Iar eu n-am putut să ies din cercul vicios. Nu mă întreba de ce, habar n-am.

Kerstin tuşi, ducându-şi mâna încleştată la gură.

— N-am avut curajul să plec, continuă ea.

Avea vocea slabă şi puternică în acelaşi timp.

— Deşi am ajuns să-l urăsc cu fiecare fibră din corp. Cu infidelităţile puteam să trăiesc. Nu însemna nimic în comparaţie cu trupul meu din ce în ce mai zdrobit. Şi ce mi-a luat. Noi… eu aşteptam un copil. Dar m-a bătut aşa de rău, că am pierdut sarcina. După asta, i-am dorit moartea. În fiecare secundă visez să-l văd mort. Să nu mai respire. Când a făcut accidentul vascular cerebral, la început n-am vrut să chem ambulanţa. Stăteam şi mă uitam la el cum se zvârcolea pe podea. La ochii care mă rugau să-l ajut. Mă bucuram să-l văd vulnerabil, dependent de ajutorul meu. Aveam de gând să-l las acolo, dar un vecin îl auzise ţipând şi a sunat la uşă. Am fost nevoită să deschid şi până la urmă a trebuit să chem ambulanţa. Mi-am jucat foarte bine rolul de soţie şocată, dar când l-au băgat pe Ragnar în ambulanţă, am văzut în ochii lui că înţelesese. Şi că avea să mă omoare dacă îşi revenea vreodată.

Faye nu-şi dădea seama dacă femeia din faţa ei credea că ceea ce îi povestea avea s-o şocheze, dar brutalitatea bărbaţilor n-o mai mira de mult.

Kerstin îşi aranjă o şuviţă albă care i se rătăcise pe chip.

— Ştiu cine eşti, zise ea. Şi înţeleg ce s-a întâmplat, mai mult sau mai puţin. Ai fost căsătorită cu Jack Adelheim.

Faye încuviinţă din cap.

Kerstin mângâie cuvertura. Apoi îşi întoarse privirea spre Faye.

— Înţeleg că pregăteşti ceva. Te-am văzut cu caietele, listele şi schiţele tale pentru viitor. Zi-mi ce vrei să fac şi am să încerc să te ajut.

Faye se săltă pe pat. Îşi sprijini capul de spătar şi o cercetă cu privirea pe femeia la care stătea în gazdă. Ceea ce îi povestise aceasta era impresionant, deşi Faye îşi dăduse deja seama de felul cum stăteau lucrurile. Faptul că şi Kerstin suferise la rândul ei era mai presus de orice îndoială, dar era oare de încredere? Faye ştia că va avea nevoie de ajutorul altora şi se hotărâse să aibă încredere în suratele sale. Dar asta nu însemna că toate femeile erau de încredere. Nu era atât de naivă. Însă ura din vocea acestei femei mai în vârstă

era la fel de întunecată ca şi a sa. Aşa că închise ochii, îşi luă avânt şi îi explică pe îndelete cum avea să facă astfel încât să-l distrugă pe Jack.

Planul se încropise în timpul orelor lungi de plimbări cu câinii prin cartier, ore în care putuse să-şi pună strategia la punct în linişte.

Kerstin asculta şi încuviinţa din cap. Din când în când zâmbea.

— Mă pricep la organizare. O să-ţi fiu de mare ajutor, zise ea.

Sec. La obiect. Apoi îşi luă cartea şi continuă să citească. Faye interpretă gestul ei ca pe un semnal că era momentul să se retragă.

Totul se pusese în mişcare. Fără drum de întoarcere. Şi nu mai era singură.

[19]

Cu ajutorul lui Kerstin, Faye îşi extinse activitatea. Lunile treceau şi firma se dezvolta. Angajaseră încă două femei cu jumătate de normă, îşi măriseră perimetrul de acţiune şi modificaseră beciul ca să poată ţine câini acasă peste noapte.

Kerstin o ajuta pe Faye cu partea administrativă, iar ce nu ştia să facă, după toţi anii în care fusese casnică, învăţa acum de pe internet. Era eficienţa întruchipată şi cu ajutorul ei, începură rapid să facă profit. Era nevoie de timp ca să adune capitalul care îi trebuia lui Faye. Obiectivul era două sute de mii de coroane. Dar Faye se hotărâse să aibă răbdare, n-avea decât să dureze atât cât avea să dureze.

Bineînţeles că nu putea să adune acest capital doar din veniturile firmei sale, însă investea fiecare coroană în plus. Studia ziarele financiare şi urmărea toate sursele mari de ştiri, ca să fie la zi şi să poată folosi aceste informaţii când făcea investiţii. Avea un talent înnăscut pentru economie, dar nu-şi asuma riscuri exagerate. Se menţinea la un nivel la care, încetul cu încetul, capitalul i se mărea.

Slăbise cincisprezece kilograme din momentul când Jack îi spusese că voia să divorţeze. Nu că i-ar mai fi păsat, dar îi cunoştea slăbiciunile lui Jack. Slăbiciunile bărbaţilor. Să piardă în greutate era un pas necesar în atingerea obiectivului pe care şi-l fixase.

Vechile ei haine atârnau pe ea acum şi Kerstin fusese nevoită să-i mai facă nişte găuri în cureaua care-i ţinea blugii sus. Când Kerstin îi spunea că merita să-şi cumpere haine noi, Faye râdea doar. Nici în ruptul capului. Două sute de mii. Înainte de a-i avea, nu voia să cheltuiască niciun bănuţ pe lucruri neimportante.

Faye începuse să o ţină pe Julienne la ea o săptămână din două încă de când se mutase la Kerstin, dar acum apăreau semnale clare că Ylva Lehndorf se plictisise să se joace de-a mama şi copilul în vila de pe Lidingö. Iar Jack nu era interesat să o ţină pe Julienne la el mai mult decât era necesar şi Faye ştia asta. Faptul că-i îngrădise accesul la fetiţă nu fusese altceva decât încă o metodă de a o prigoni. Jack suna acum din ce în ce mai des ca s-o întrebe dacă nu putea să se ocupe de Julienne.

Kerstin era în al nouălea cer cu un copil în casă. Făcea tot ce-i cerea fetiţa şi o ducea cu mare plăcere la grădiniţă dimineaţa.

Faye şi Kerstin aveau grijă de Julienne împreună. Ca o mică familie. Când

Faye întreba dacă Julienne nu-i ocupa prea mult timp, Kerstin o privea ca şi când ar fi fost nebună.

— Fiica ta e fata pe care mi-am dorit-o dintotdeauna, în sfârşit nu mai sunt singură, zise ea arătând cu degetul spre Julienne, care stătea ghemuită şi desena în living. E un miracol, un înger şi mă ia cu frică atunci când mă gândesc la ziua când veţi pleca de aici.

Faye îşi dădu seama cu uimire că şi ea simţea la fel.

În lumina soarelui de august, Faye şi Chris se plimbau pe lângă stadionul din Enskede cu trei câini: un Schnauzer pitic şi doi golden retrieveri. Spre uimirea amândurora, Chris îl ţinea de lesă pe schnauzerul pitic pe care îl chema Ludde. Prietena ei detestase dintotdeauna animalele.

— Cred că aş vrea să-mi iau şi eu unul din ăsta, zise ea. Ca să nu mai trebuiască să vânez bărbaţi cu care să-mi trăiesc viaţa.

— Nu-i o idee rea, observă Faye. Acum că am termeni de comparaţie, trebuie să recunosc că prefer câinii bărbaţilor în toate zilele săptămânii.

— Apropo de neandertalieni. Cum te simţi? Pari chiar super încântată.

Faye o privi în ochi.

— Aşa şi sunt.

— Îmi face plăcere să te văd aşa, deşi înţeleg că n-ai chef să te ocupi de câini pentru tot restul vieţii. Uite ce bine ţi-au făcut lunile astea fără nemernicul ăla.

Faye se uita la unul dintre golden retrieverii doamnei Lönnberg care se uşura pe un stâlp.

— Am o propunere de afaceri pentru tine, zise ea. O oportunitate de investiţii.

— Zău? Să auzim.

— Nu aici. Nu în felul ăsta.

Arătă cu capul spre unul dintre câinii băloşi care acum se freca cu fervoare de schnauzerul pitic. Trase de lesă ca să-i despartă.

— Ai timp pentru o cină în weekend? Vreau să-ţi arăt planul meu de afaceri.

— Sigur. Cu o condiţie.

— Să auzim.

— Să ieşim în oraş împreună după aia. Să bem vin, să ne distrăm, să stăm de vorbă, să mergem la agăţat. Fac eu rezervarea. Şi fac şi cinste. Tu nu trebuie decât să te înfiinţezi la locul cu pricina cu planul tău de afaceri şi cu

zâmbetul acesta irezistibil care mi-a lipsit enorm de mult. De preferinţă, cu acest corp împachetat în ceva foarte strâmt. Dacă nu ai nimic, pot să-ţi împrumut ceva. Îţi trimit câteva lucruri cu o firmă de curierat mai încolo. A venit vremea să ştergem tot praful aşezat peste tine. În curând o să fie nevoie de un deschizător de conserve ca să se poată intra între picioarele tale. Ştii că se astupă dacă n-o foloseşti multă vreme, nu?

Chris rânji şi Faye afişă un zâmbet larg. O ieşire în oraş cu Chris era o condiţie acceptabilă. În sfârşit, se simţea în stare să revină la viaţă.

[20]

Când Jack o sună, pe ultima sută de metri, ca de obicei, ca s-o întrebe dacă Julienne nu putea veni la ea în weekend, Faye refuză pentru prima oară.

— De ce nu?

— Pentru că ies în oraş cu Chris.

— Dar Ylva şi cu mine trebuie să plecăm, am rezervat deja apartamentul la Sandhamn Seglarhotell.

— Ce noroc că au un bufet pentru copii excelent.

— Dar…

— Fără niciun dar, Jack. Îmi pare rău, dar nu se poate să suni vineri dimineaţă şi să vii cu asemenea pretenţii. Distracţie plăcută la Sandhamn.

Fără să-i mai asculte protestele, termină conversaţia.

La Teatergrillen, ospătarul-şef o salută prieteneşte făcându-i un semn din cap şi o conduse la masă. Faye simţea privirile întorcându-se după ea, pe măsură ce înainta prin restaurant. Purta o rochie neagră, scurtă, strânsă pe talie şi pantofi cu toc. Ambele împrumutate de la Chris. Avea părul lăsat pe umeri. Nu se mai simţise atât de sexy de ani de zile.

Chris se ridică în picioare şi aplaudă teatral. Moşii în costume la două rânduri şi cu burţi revărsate peste curea se holbau la ele în timp ce se înfruptau cu *foie gras* şi stridii.

— Mamă, ce bine arăţi!

— Nici cu tine nu mi-e ruşine, zise Faye şi îşi trecu mâna peste rochia ei cu paiete argintii.

— Chanel, zise Chris şi se aşeză. Cum planul e să amestecăm afacerile cu distracţia, propun să începem. Pentru că pe urmă vreau să mă pot îmbăta fără să mă poţi păcăli să particip la ideile tale sărite de pe fix. N-am luat niciodată cele mai bune decizii după ce am ingurgitat alcool în cantităţi mari. Poate cele mai distractive, dar clar nu cele mai bune.

Faye se aşeză în faţa lui Chris în separeul rotund cu canapele îmbrăcate în catifea roşie.

Un ospătar îi umplu paharul lui Faye în timp ce ea scotea hârtia pe care îşi schiţase planul de afaceri.

— Uite, zise ea şi o împinse spre Chris.

Chris luă hârtia şi citi singurul cuvânt scris pe ea: *Revenge*. Începu să râdă în hohote.

— Ce…?

— Îţi aduci aminte ce mi-ai zis când ai vrut să mă angajezi la tine? Ai zis că înţeleg femeile. Mi-am petrecut ultimele luni analizând nevoile şi dorinţele femeilor. Şi ştii ce-şi doresc toate? Răzbunare. Pentru toate suratele noastre distruse de idioţi, pentru toţi soţii infideli care ne-au dat la o parte pentru una mai tânără. Pentru toţi băieţii şi bărbaţii care au abuzat de noi, care ne-au înjosit şi ne-au înşelat.

Chris părea să se distreze de minune.

— Şi cum ai de gând să te răzbuni? zise ea sorbind din paharul de şampanie.

Avea gusturi scumpe şi era deşteaptă. O combinaţie explozivă.

— Am să-i arăt lui Jack că sunt mai inteligentă decât el, am să-i preiau firma. Şi am s-o fac construind un imperiu, împreună cu alte femei. Te-ai gândit la toate femeile de afaceri fantastice de care dispune ţara asta? Proprietare de magazine universale, de agenţii de PR şi de companii financiare. Chiar dacă, din păcate, sunt mult prea puţine, ele totuşi există şi au început să-şi facă auzită vocea. Voi crea un model de afaceri în cadrul căruia eu deţin cincizeci şi unu la sută din firmă, iar restul de patruzeci şi nouă îl vând investitorilor. Voi recruta patruzeci şi nouă de femei de afaceri şi le voi oferi câte un procent fiecăreia. O să le vizitez pe fiecare dintre ele, le prezint povestea mea, o ascult pe a lor – o să le conving să investească. Aspectul cel mai important e însă social media. Toate tipele de pe Instagram şi care ţin bloguri vor crea linkuri către seria mea Revenge, pur şi simplu pentru că vor fi de partea mea. N-o să am nicio problemă să creez ceva ce va deveni viral.

— Dar ce ai de gând să vinzi?

Chris îi făcu semn chelnerului să umple din nou paharele de şampanie. Paharul ei se golise din trei mişcări. Un grup de oameni de afaceri din separeul de vizavi începuseră să le arunce priviri galeşe, dar Chris le întoarse spatele.

— Produse pentru îngrijirea pielii şi parfumuri, zise Faye.

Chris încuviinţă din cap, dar părea în continuare sceptică.

— E o piaţă dură, zise ea sec. Prea mulţi actori. Concurenţă la sânge. Şi, în plus, e o activitate care necesită multe investiţii şi mult capital, în primul rând pentru marketing şi PR. E un risc enorm.

— Da. Ştiu toate astea. E posibil ca totul să se ducă naibii. Dar nu cred. Şi voiam să te întreb dacă ai fi de acord să cumperi primul procent.

— Cât mă costă?

— O sută de mii de coroane.

— Unde semnez?

Chris îşi ridică paharul şi chelnerul i-l umplu până sus. Faye îl ridică şi ea la rândul ei. Ştia că prietena ei avea să accepte. Primul procent, cel mai uşor, era deja obţinut. Acum nu-i mai rămâneau decât restul de patruzeci şi opt de procente grele.

După ce terminară de mâncat, îl rugară pe ospătarul-şef să le facă rost de o masă la Riche. Fură conduse prin bucătărie, scurtătura pe care doar iniţiaţii o cunoşteau. Le întâmpină lumina stridentă, comenzile bucătarilor prin deschizătura din zid, clinchetul porţelanului, tropăiala picioarelor de colo-colo.

Ca de obicei, la Riche era plin de lume. Chris comandă imediat o sticlă de cava. Erau deja prea ameţite ca să mai bea şampanie. Ar fi fost o risipă de bani, iar lui Faye îi plăceau oricum mai mult cava şi prosecco decât şampania. Dacă ar fi fost să le deguste legată la ochi, cel mai probabil nici n-ar fi simţit diferenţa.

La bar se legănau ameţite mormane de carne. Majoritatea erau cu câţiva ani mai în vârstă decât Faye. Nu era deloc de mirare, căci nu degeaba locul era poreclit „şanţul divorţaţilor”. Era piaţa de carne a populaţiei divorţate între două vârste. Unde mărimea portofelului conta mai mult decât mărimea penisului. Şi unde femei cu prea mult botox încercau cu disperare să se agaţe de iluzia că încă arătau ca la 20 de ani atunci când se aflau într-o lumină favorabilă.

Sticla apăru într-o găleată cu gheaţă şi Faye ridică paharul spre Chris.

— Pentru libertate, zise ea şi-şi dădu seama că sunase mai pompos decât ar fi vrut.

Alcoolul îi redusese capacitatea de a evita banalităţile.

Dar Chris o privi în ochi cu seriozitate.

— Da, ţi-a luat câţiva ani să-ţi dai seama, zise ea. Dar acum eşti liberă. Noroc. Pentru Jack! Dumnezeu să-l aibă în grijă.

Apoi chicoti.

— Crezi că am şanse să reuşesc? întrebă Faye, punând paharul jos. Cu Revenge?

— Cred că prima parte, cea în care cauţi investitori, e cea mai uşoară. După cum ai spus mai devreme, toate am fost fraierite cândva. Într-un fel sau altul. Toate vrem să ne răzbunăm, deci putem să ne identificăm cu mesajul tău, surprinzi lucrurile dintr-un unghi genial pentru marketing şi PR. Răzbunarea aduce vânzări.

Chris rânji şi-şi goli paharul. Chelnerul apăru rapid şi i-l umplu din nou. Erau obişnuiţi cu femeile însetate după vin.

— O să dureze ani buni. Nu e pură nebunie? Că sunt dispusă să pierd atâta timp pe răzbunare?

Peste Faye trecu un moment de ezitare.

— Nu. Nu când ştii ce ţi-a făcut. Încep să te roadă mustrările de conştiinţă?

Înainte ca Faye să poată răspunde, Chris continuă cu paharul ridicat.

— Nu uita că ai participat la punerea pe picioare a firmei. Fără tine, Jack şi Henrik n-ar fi reuşit niciodată. E în regulă să te desparţi, asta-i viaţa, dar nu e OK să-ţi laşi fosta parteneră de viaţă şi mama propriului tău copil lefteră. Nu după cât l-ai susţinut şi după toate lucrurile prin care ai trecut. Ca să nu mai vorbim de toate fazele de prost gust pe care ţi le-a făcut. Şi asta nu doar după ce v-aţi despărţit.

— Ai dreptate. Ştiu că ai dreptate.

— Un bărbat nu şi-ar pune niciodată problema în felul în care o faci tu. Ar merge înainte, fără o secundă de ezitare.

Chiar în acel moment, apăru cineva în capul mesei. Faye ridică privirea. Un tip la vreo 25 de ani îi întoarse privirea. Purta un tricou negru mulat şi pantaloni de culoare închisă. Avea braţele pline de tatuaje. Părul ras, buzele cărnoase. Era insuportabil de chipeş. Ca Jack în tinereţe.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, zise el, dar eu şi prietenii mei am obosit să ne îngrămădim la bar cu ceilalţi păgubaşi. Ne întrebam dacă putem cere azil la masa voastră. Sau cel puţin un permis de rezidenţă temporar.

Alţi doi tipi le făcură cu mâna de la câţiva metri distanţă.

— Un moment, vă rog, zise Chris.

— Sigur, aştept, spuse el şi se întoarse la prietenii săi.

Chris izbucni în râs.

— Ce zici? întrebă ea.

Faye dădu din umeri.

— De ce nu?

— Pentru că, acum câteva luni, mi-ai fi zis că e jenant să stai la masă cu nişte tipi care arată bine şi sunt tineri.

— Atunci eram măritată. În plus, bărbaţii umblă cu tipe mai tinere de când lumea şi pământul fără niciun pic de ruşine. A venit vremea să o facem şi noi şi…

Dădu cu ochii de Alice şi tăcu. Se afla în mijlocul unui grup, la o masă un pic mai încolo. Când înţelese că Faye o reperase, se uită rapid în altă parte.

— Lasă-i să vină, o să fie distractiv, zise Faye şi îşi goli paharul dintr-o înghiţitură.

Simţea privirea sfredelitoare a lui Alice, în timp ce chelnerul îi umplea din nou paharul, şi observase că şuşoteau la masă.

Chris comandă încă două sticle de cava şi se dădu într-o parte ca să le facă loc băieţilor. Cei trei flăcăi erau plini de candoare, simpatici şi fascinaţi. Faye constată că bărbaţii din generaţia lor erau diferiţi de cei din generaţia lui Jack. Pe ei nu-i speriau femeile de succes. Le tratau cu o curiozitate prietenoasă şi puneau întrebări despre afacerile lui Chris. Nu arătau decât admiraţie pentru ceea ce realizase.

Înţelegea totuşi plăcerea de a fi înconjurată de oameni tineri şi frumoşi. Era o senzaţie îmbătătoare.

Conversaţia curgea cu uşurinţă. Subiectele erau lejere. Nimic nu era complicat pentru aceşti băieţi care încă nu trecuseră prin greutăţile vieţii. Flirtau cu neruşinare. Obrajii lui Faye se îmbujoraseră, atât de la vin, cât şi de la complimentele lor. Simţea tot timpul că Alice şi alaiul ei vegheau asupra a tot ce se întâmpla la masa lor. Nici măcar tot botoxul din lume n-ar fi putut să le ascundă expresiile îngrozite de pe chipuri. Întrebarea era mai degrabă dacă aveau să reuşească să-şi lase din nou în jos sprâncenele vreodată.

Jack avea să se enerveze, să o certe, dar n-avea cum să-i facă rău. Nu mai avea nicio legătură cu ce făcea ea. Şi cu cine. Acest gând era mai îmbătător decât cava. Şi, pentru prima dată după multe luni, simţi cum i se aprinde din nou flacăra în corp. Puse mâna pe tipul cu tricoul negru, cel care venise primul la masa lor, îl trase spre ea şi îl sărută. Se udă toată când îi simţi limba în gură şi mâinile pe coapse. Privirea îi rămăsese aţintită spre Alice.

Sărutul nu dură decât câteva secunde. După ce buzele li se desprinseră, Faye îşi înclină capul spre Alice, se întinse după pahar şi îl ridică în semn de urare. Alice se holbă câteva secunde, apoi se întoarse demonstrativ spre persoana de lângă ea.

— Cum te cheamă? întrebă Faye râzând şi îşi îndreptă atenţia spre tipul cu tricoul negru.

Vedea în ochii lui că o dorea şi, când aruncă o privire furişă în jos, observă că avea pantalonii bombaţi. Fu nevoită să recurgă la puţinul de disciplină care îi mai rămăsese ca să nu-i mângâie erecţia chiar acolo, pe sub masă, la Riche. Se aplecă însă spre el ca să-l lase să vadă mai bine la ea în decolteu. Ştia că sfârcurile i se conturau clar, întărite pe sub bluză. Ca de obicei, Chris reuşise s-o convingă să nu-şi pună sutien.

— Robin, zise el holbându-se la sânii ei. Mă cheamă Robin.

— Pe mine mă cheamă Faye. Şi am de gând să vin cu tine acasă în seara asta.

Se aplecă din nou spre el şi îl sărută.

Faye se trezi cu o durere de cap monstruoasă. Frânturi răzleţe din aventurile zilei anterioare răzbătură până la ea în timp ce se întindea. Mâna sa dădu peste un braţ tatuat, musculos. Faye se ridică din pat, se duse la fereastră şi privi afară. Un loc de parcare şi câteva blocuri. Cerul era străbătut de nori gri.

În spatele ei, tipul cu braţul tatuat se mişcă. Robert? Robin?

— Cât e ceasul? murmură el somnoros.

— Habar n-am, răspunse Faye. Dar eu trebuie să plec acum.

Nu se simţea în largul său în această garsonieră din Solna.

— Ce păcat!

Se întinse în aşternuturile negre şi o privi rugător ca un căţeluş. În capul lui Faye răsăriră noi frânturi de amintiri legate de noaptea ce tocmai se încheiase. Dumnezeule, trecuse ceva vreme de când nu mai făcuse sex într-un pat simplu dintr-o garsonieră cu toate accesoriile de holtei – măsuţă de sticlă, canapea din piele neagră, yucca de apartament şi colecţia obligatorie de sticle de vodcă Absolut pe un raft. Bărbaţii tineri păreau să se abţină de la orice fluctuaţie a modei.

— Nu mai spune, zise Faye uitându-se în jur după haine. Ce-ai de gând să faci azi?

— Relaxare totală. Poate mă uit un pic la fotbal.

— Relaxare totală, îl imită ea fără să se poată abţine. Din păcate, această băbătie n-are timp de relaxare totală azi. Trebuie să mă duc acasă.

— Nu eşti deloc băbătie…

Bărbatul afişă un zâmbet drăgălaş şi sexy în acelaşi timp.

— Nu vrei să-mi dai numărul tău de telefon?

— Din păcate, nu, puişor. A fost distractiv azi-noapte. Dar în momentul ăsta bărbaţii nu-s pentru mine.

Îşi auzi amărăciunea din glas. Seara precedentă părea acum o amintire îndepărtată, mahmureala îi zvâcnea în tâmple şi îşi simţea limba încărcată.

El începu să râdă şi azvârli cu perna în ea. Faye se feri.

— Eşti foarte sexy, ştiai? zise el.

Se ridică din pat. Gol puşcă. Pătrăţelele de pe abdomenul lui luceau spre

ea. Faye îşi lăsă privirea să se odihnească asupra corpului său. Uitase cât de rapid îşi reîncărcau bateriile tipii tineri. Noaptea era cufundată într-un văl de ceaţă, dar îşi amintea că şi-o trăseseră de atât de multe ori încât pierduse numărătoarea.

El se îndreptă spre Faye, iar ea păşi zâmbind înapoi, spre fereastră. Simţea răcoarea geamului pe fund. Robin o sărută. Se apropie frecându-se de ea. Îi simţea erecţia atingându-i coapsa. Întregul ei corp tânjea după mai mult. Se aşeză pe pervaz. Faţa lui îi explora tot trupul. O muşca, o săruta, o gâdila. Pe coapse, pe bazin, pe burtă. Ea gemu puternic, îi apucă capul şi i-l vârî între picioarele sale. Se aplecă apoi pe spate, lăsându-se în voia plăcerii pe care i-o oferea el. Eliberată de ideea că trebuia să-i facă pe plac. El se bucura că putea s-o satisfacă şi delectarea ei îl aţâţa. Era o senzaţie pe care n-o mai avusese de mult.

Când ajunse la orgasm, Faye îi mângâie ceafa râzând în hohote.

Începea o nouă etapă în viaţa ei, îi venise rândul să se dedea plăcerilor lumeşti.

[21]

Faye se uita pe fereastră la copacii care se perindau pe lângă ea. Se afla în trenul de Västerås cu schiţele în servietă. Cu o zi în urmă, îşi lăsase activitatea canină în grija lui Kerstin şi acum avea o întâlnire cu o firmă care proiecta ambalaje.

Produsele ei trebuiau să fie de calitate, dar exista ceva şi mai important pentru reuşită. Social media. Totul depindea de oamenii care le vedeau, de vizibilitate, de capacitatea de a deveni viral. Iar ambalajul era o modalitate simplă de a crea nevoia de cumpărare şi de a-i convinge pe influencerii importanţi să facă reclamă produselor ei pe Instagram şi pe Facebook. Produsul trebuie să-l facă pe consumator să se simtă ales şi trebuie să dea bine în poze făcute cu telefonul mobil.

Legat de cutiuţele de cremă, Faye hotărâse că aveau să fie negre şi capacul rotund avea să fie decorat cu un R auriu şi şerpuit. Dar ambalajul nu însemna doar modul în care arătau cutiile. Dincolo de asta, trebuia, de asemenea, să existe un mesaj. În spatele tuturor produselor de succes exista mai nou o poveste. Cum ar fi Elizabeth Ardens Eight Hour Cream. N-avea nicio importanţă dacă era adevărat că inventase crema ca să vindece piciorul unuia dintre caii săi de trap, care era rănit şi a cărui rană se vindecase în opt ore. Singurul lucru care însemna ceva era dacă clienţii voiau să *creadă* povestea. Cui nu-i place o poveste bună? Iar Faye avea o poveste trăsnet.

În timp ce trenul înainta prin Mälardalen, Faye nu simţea decât fericire pură. Asta era exact ce îşi dorise: să pună bazele unei firme. Era visul pe care Jack i-l furase. Fără ca ea să protesteze. Când o înşelase prima oară? Îi fusese oare fidel vreodată? Poate nici măcar atunci când era sigură că o iubea şi o dorea?

Se întrebase multă vreme de ce Jack o înlocuise cu o femeie de carieră precum Ylva, când, de fapt, el fusese cel care îşi dorise ca Faye să rămână acasă, dar începuse să înţeleagă că, pentru bărbaţii ca Jack, ceea ce era interesant era vânătoarea în sine. Voiau tot timpul să se joace cu ceva nou.

Îşi dăduse seama, de asemenea, că îi făcuse plăcere să aibă această putere asupra ei. De a o transforma în altcineva decât era ea de fapt.

N-avea de gând să mai lase vreun bărbat să-i fie stăpân din nou.

Când ieşi din staţie, peste Västerås se revărsa o ploaie mată. Găsi un taxi, se grăbi să urce şi-i dădu şoferului adresa. Deşi Västerås era cu mult mai mare decât Fjällbacka, dintr-un motiv neştiut, oamenii de aici o duceau cu

gândul la oraşul său natal. Înainte avea obiceiul să-şi refuleze aceste amintiri atunci când apăreau. Ceva se schimbase însă, după turbulenţele din ultimele luni. Revedea adesea cu ochii minţii persoane din copilăria şi adolescenţa sa. Privirea tatei când ceva nu era aşa cum voia el. Chipul chinuit al lui Sebastian. Nenorocirea care se abătuse asupra întregului oraş. Braţele palide ale mamei şi plânsetul ei amarnic. Privirile colegilor de clasă după ceea ce se întâmplase apoi. Cuprinse de regret. Curioase. Băgăreţe.

Lăsase toate aceste lucruri în urma sa. Însă avea oare să scape vreodată de ele?

În timp ce ea se pierduse în amintiri, maşina se oprise. Şoferul se întoarse spre ea. Gura i se mişca, dar Faye nu auzea niciun sunet.

— Poftim?

— Cu cardul sau cash?

— Cu cardul, zise ea şi începu să răscolească prin geantă după portofel.

Când coborî din taxi, în faţa sa se ridica clădirea bej a unei fabrici. Ploaia se mai potolise, dar încă mai cădeau picături mici şi reci. Deschise uşa de la intrare şi păşi într-un hol. O recepţioneră cu părul roşcat făcut permanent înălţă capul şi se uită la ea.

— Bine aţi venit, zise ea, pe un ton care suna ca şi când ar fi vrut să zică „ajutaţi-mă, vă rog, să scap de aici”.

Când intrase Faye, recepţionera era foarte ocupată să-şi pilească unghiile.

— Mulţumesc, am o întâlnire cu Louise Widerström Bergh.

Femeia încuviinţă din cap şi tastă ceva la computer.

— Luaţi loc aici, vă rog.

Arătă spre o canapea de lângă fereastră.

— O cafea?

Faye scutură din cap. Pe pervaz, în spatele canapelei, se afla un morman de ziare. Îi căzu în mână un număr din urmă cu trei săptămâni al ziarului de scandal *Se&Hör*, pe care începu să-l răsfoiască. Un articol anunţa că John Descentis se despărţise de iubita sa. Faye examină poza. Era aceeaşi femeie cu care venise la Riche, Suzanne Lund o chema. Jurnalistul afirma că era şi manechin şi cântăreaţă.

„Nu-i uşor de trăit cu mine”, cita articolul spusele lui John. Nu-i, dar cu cine dracu-i uşor? îşi zise Faye, rememorând partida slabă şi disperată din sala de cinema. Murdăria şi scârba pe care le simţise. Şi cum atunci credea că nu merita mai mult. Acum îşi dorea să-i fi spus lui Jack, să-i fi aruncat în faţă ce făcuse. Îi venise să-i spună de câteva ori, dar se abţinuse. De frică să nu fie

tratată doar cu indiferenţă.

Pe coridor se auzeau paşi. O femeie îmbrăcată într-o bluză şi un taior-pantalon se apropie de ea. Avea o mină rece şi o privire care o scruta pe Faye din cap până-n picioare.

— Louise Widerström Bergh, se prezentă ea şi îi întinse o mână moale şi uşor umedă.

— Faye. Faye Adelheim.

Chiar în momentul în care intraseră în birou, îi sună telefonul.

Era Jack. Probabil voia să ţipe la ea şi să o certe pentru scena de la Riche. Refuză apelul şi îşi scoase schiţele. Nu se pricepea la desen, dar putea conta pe ajutorul lui Chris până avea să-şi permită să angajeze un profesionist. Louise se aşezase la birou, iar Faye se instalase pe scaunul din faţa biroului.

— Putem face asta fără nicio problemă, zise Louise şi îşi puse o pereche de ochelari de citit pe nas. Căutaţi un mic proiect cu care să vă ocupaţi timpul?

— Poftim?

— Ştiu, fireşte, cine sunteţi. Presupun că e pentru o petrecere sau ceva de genul ăsta, nu?

Faye trase aer în piept.

— Vreau treizeci de mii din fiecare dintre cele trei ambalaje pe care le vedeţi pe schiţe. Le puteţi livra sau trebuie să caut în altă parte?

Louise făcu o grimasă.

— Treizeci de mii? Din chestiile astea? Sper că ai garanţii. Piaţa e deja supraîncărcată cu produse de felul ăsta, să ştii, iar noi nu ne putem permite să cheltuim bani pe produse pentru care apoi nu suntem plătiţi, sper că înţelegi asta. Dacă erai în continuare căsătorită, ar fi fost altă treabă. Jack Adelheim e un bun garant pentru plată, am înţeles însă că acum sunteţi divorţaţi…

— N-ai citit descrierea conceptului? Pe care ţi-am trimis-o pe e-mail? Nu-ţi dai seama de unicitatea pe care o pot oferi acestei pieţe mofturoase?

Faye simţea frustrarea încleştându-i gâtlejul ca o arsură. Louise Widerström Bergh pufni şi-şi dădu jos ochelarii de citit. Zâmbi cu indulgenţă în direcţia lui Faye.

— Ba da, dar credeam, după cum am spus, că e vorba de vreo petrecere tematică. Ştiu ce fel de viaţă duceţi voi, soţiile din Östermalm, şi pot să spun că e cu mult diferită de realitatea noastră, a celorlalţi. Sinceră să fiu, ideea de a vinde o marcă pe bază de girl power denotă că eşti cu capul în nori. Asta funcţionează doar în oraşele mari, în restul ţării, femeile sunt femei şi bărbaţii bărbaţi. Nu, n-am de gând să-mi asum riscul de a produce aceste ambalaje,

doar ca să alerg apoi după tine ca să-mi recuperez banii.

Începu să râdă şi Faye se ridică. Tâmplele îi zvâcneau.

— Am destul capital cât să plătesc întreaga comandă în avans. Aţi fi putut avea banii în cont mâine. Şi, dacă lucrurile merg cum cred eu, v-aţi fi putut alege cu o sursă de venit bunicică şi stabilă pentru firmă. Poate că ar fi acoperit în fiecare an câteva vacanţe în plus pentru tine şi familia ta. Sau o casă de vacanţă la malul mării. Sau orice altceva îţi doreşti. Acum însă, am să caut în altă parte. Şi am să plătesc casa de vacanţă sau călătoria de Crăciun în Maldive a altcuiva. Şi, crede-mă, o să-i rog să-ţi trimită o felicitare de acolo.

Se răsuci şi plecă. În spatele său, simţea privirea sfredelitoare a lui Louise.

Avea douăzeci de apeluri ratate de la Jack, dar Faye nu-l sună înapoi decât după ce trenul plecase din Västerås. După o lungă introducere pe tema „Ce dracu' faci de nu răspunzi la telefon?", se apucă să-i facă morală, explicându-i cât de nepotrivit era să se arate în public cu abonaţi la ajutorul de şomaj.

— Ce te scoate atât de tare din sărite, de fapt? întrebă Faye când el făcu o pauză ca să-şi recapete suflul.

Iritarea şi frustrarea provocate de nereuşita întâlnirii încă o mai afectau.

Pe fereastră, peisajele se succedau din ce în ce mai rapid. Furia lui Jack o făcea să nu mai simtă nimic. Închise ochii şi rememoră noaptea cu Robin. Deşi ştia că nu era cea mai bună idee, până la urmă îi dăduse numărul său de telefon şi primise deja cinci mesaje cu texte care descriau ce voia să facă cu ea. Vocea lui Jack îi risipi fanteziile şi Faye deschise ochii iritată. Îşi continua pălăvrăgeala cu o voce stridentă şi sâcâitoare. Ca un ţânc căruia i-ai luat jucăria preferată.

— Te duci la Riche şi-ţi dai limbi cu un tip care ar putea să-ţi fie fiu. În public. Genul ăsta de rahat are repercusiuni asupra mea.

— A, Robin, vrei să zici? Are 25 de ani. Şi eu 32. Înseamnă că aş fi avut şapte ani când l-am făcut, în cazul ăsta. Dacă tot te pasionează cifrele, ce zici de asta: e o diferenţă mai mare de vârstă între tine şi Ylva Lehndorf decât între mine şi Robin?

— Nu-i deloc acelaşi lucru, ce dracu'!

— De ce nu? Acum chiar că m-ai făcut curioasă.

— Cel puţin eu nu mă port ca o curvă ordinară prin oraş, fără să-mi pese de reputaţia familiei.

— Nu, tu doar ai futut-o pe la spatele meu, la noi în casă, în patul nostru. Şi, sinceră să fiu, nu ştiu despre ce familie tot vorbeşti, Jack.

Jack mormăi ceva. Era un pic mai resemnat.

— Măcar potoleşte-te dracului şi nu mai face de-astea.

— Fac exact ce-am chef. N-ai niciun drept să-mi dictezi cum să-mi trăiesc viaţa sau cu cine să mă culc. Adio, Jack.

Întrerupse convorbirea. Închise ochii. Simţi limba lui Robin trecându-i peste clitoris. Telefonul scoase un bip. Încă un SMS de la Robin. Ezită, dar până la urmă îi trimise un răspuns: „Tocmai am plecat din Västerås. Ajung la tine în câteva ore. Cine poate refuza o astfel de ofertă?”

[22]

Faye mai luă o gură de vin. Observase că mai mulţi dintre clienţii de la Sturehof aveau ochii aţintiţi asupra ei, dar nu-i păsa. N-au decât să se întrebe ce s-a întâmplat între mine şi Jack, îşi zise ea, n-au decât să bârfească. Le arăt eu lor într-o bună zi.

Îşi aruncă din nou privirea la ceas. Sophie Duval se lăsa cam mult aşteptată.

Pentru a-şi putea găsi un nou partener cu care să coopereze după refuzul lui Louise Widerström Bergh, trebuia să arate că avea investitori pe care se putea baza. Investitori care nu numai că aveau să contribuie cu capital, dar care puteau, de asemenea, să contribuie la aura mitică în care voia să învăluie Revenge.

O întâlnise pe Sophie Duval de mai multe ori împreună cu Jack. Fusese întotdeauna extrem de generoasă faţă de Faye şi avea să fie o excelentă primă investitoare, după Chris. Era foarte cunoscută în lumea afacerilor, era tânără, arăta bine şi presa o vâna neîncetat. Era o femeie care făcea valuri, mereu cu un nou cavaler la braţ şi mereu pe cale de a face o nouă investiţie.

Faye n-o plăcuse niciodată pe Sophie, dar acum era vorba de afaceri şi era convinsă că avea să o facă să vadă avantajele unei investiţii în Revenge.

Faye apucase deja să bea primul pahar, când apăru Sophie.

— Un pahar de şampanie, vă rog. Azi cred că am chef şi de un platou de fructe de mare, zise Sophie fără să se uite la chelner, după ce se instală la masă.

Îşi flutură părul negru şi se întoarse spre Faye.

— Ce mult mă bucur că m-ai contactat! Când ne-am văzut ultima oară? Parcă la petrecerea de aniversare a lui Oscar, când a făcut 50 de ani, la Cannes, nu?

Înainte ca Faye să-i poată răspunde, Sophie se întoarse şi bătu din palme ca să-i atragă atenţia chelnerului.

— De ce Dumnezeu durează atât să vină cu un pahar de şampanie?

Se încruntă la chelnerul care apăru în fugă cu un pahar şi o sticlă.

— Poate că nu e încă şampanie o’clock, dar eu tocmai m-am întors din Hong Kong şi încă mai sunt pe fusul orar de acolo.

În loc de replică la râsul strident al lui Sophie, Faye se mulţumi să ofteze în sinea ei. N-avea decât să fie cât de falsă voia, atâta vreme cât se hotăra să investească.

Platoul cu fructe de mare sosi în acelaşi timp cu păstrăvul comandat de Faye.

— Maaamă, ce bunătate! exclamă Sophie în timp ce sorbea cu desfătare dintr-o stridie. Mai bun ca sexul, după părerea mea.

Luă o înghiţitură zdravănă din cel de-al treilea pahar de şampanie comandat, apoi o privi pe Faye.

— Spune-mi, draga mea, cum te simţi? Ţi-ai revenit? Un divorţ nu e niciodată un lucru amuzant, asta ştiu din experienţă. I-am întâlnit pe Jack şi pe Ylva weekendul trecut la Båstad şi trebuie să recunosc că sunt foarte de treabă. Din câte am înţeles de la ei, şi micuţa voastră Julienne e absolut adorabilă. Erau doar un pic trişti că nu putuseră aranja treburile cu tine, ca s-o ia şi pe ea cu ei.

Se şterse la gură cu şerveţelul din pânză.

— Dacă-mi permiţi să-ţi dau un sfat, în astfel de situaţii, trebuie să ne gândim la binele copiilor, indiferent cât de trişti sau de răniţi ne-am simţi.

Sophie puse mâna peste mâna lui Faye.

— Cel mai important lucru e să le meargă bine copiilor, nu-i aşa?

Faye înghiţi de câteva ori în sec, căci nu putea să arate cât de iritată era de fapt. Fusese weekendul lui Jack, dar acesta îi trimisese un mesaj cu doar trei ore înainte ca să o anunţe că, din păcate, nu putea să aibă grijă de Julienne din cauza unei călătorii de afaceri de ultimă oră.

Faye îi zâmbi lui Sophie. Cel mai important lucru era să aibă o privire de ansamblu, să obţină banii şi investitorii de care avea nevoie.

— Mulţumesc, Sophie! zise ea şi se aplecă să scoată dosarul cu prospectul său referitor la Revenge.

Sophie se întinse şi mai luă o jumătate de homar, făcând un gest de indiferenţă cu mâna.

— Hai să mâncăm un pic mai întâi şi ne apucăm de afaceri pe urmă.

Faye puse dosarul înapoi în servietă şi gustă fără convingere din păstrăv. Îi cam dispăruse pofta de mâncare, dar Sophie părea, dimpotrivă, să fie cu totul preocupată de mâncare. Îşi lingea degetele plescăind gălăgios şi din când în când îi mai scăpa câte un „bună, dragă” strident, când vedea pe cineva cunoscut.

Apucă să mai comande încă două pahare de şampanie înainte de a-şi termina platoul, după care se rezemă mulţumită de spătarul scaunului.

— Ce zici, acum ne putem apuca de afaceri? întrebă Faye şi se întinse din nou după dosar.

— Bineînţeles, draga mea, zise Sophie.

Îşi aruncă privirea la ceas.

— Dumnezeule, uite cât s-a făcut! Sunt deja în întârziere pentru următoarea întâlnire. Draga mea! Ne-am simţit prea bine pur şi simplu! Trebuie să reprogramăm! Sun-o pe secretara mea să ne facă o nouă programare. Dar n-o să poată fi mai devreme de trei-patru săptămâni, căci voi călători în curând la Paris, Londra, New York şi Dubai! Fir-ar să fie, mai nou e ca şi cum aş locui în salonul VIP din aeroport!

Încă un râset strident, după care dispăru.

Faye rămăsese pe loc, mută de mirare. Cu o notă de plată echivalentă cu suma pe care ea o cheltuia în mod normal într-o săptămână.

[23]

La început, Faye nu-şi dădu seama de natura exactă a sentimentului de zădărnicie pe care-l avea. Apoi înţelese. Era resemnare. Pentru prima dată, o încerca o resemnare profundă, atotputernică.

Julienne dormea liniştită lângă ea. Genele i se conturau ca nişte evantaie pe obraji, faţa îi era destinsă şi netulburată şi strâmba un pic din nas în somn. Exact aceeaşi expresie ca pe vremea când era bebeluş şi dormea în leagăn. Faye se amuzase de mina ei pe atunci, i se păruse că semăna cu un iepuraş care strâmba din botic. Acum însă de-abia mai reuşea să afişeze un zâmbet slab. Era epuizată, întâlnirile cu Louise şi Sophie o secaseră de toate puterile.

Nici nu ştia la ce se aşteptase de fapt. Bineînţeles, nu-şi închipuise că toate femeile aveau să înţeleagă în mod automat ce voia ea să facă, ce voia să exprime, prin simplul fapt că erau femei. Dar, cu toate că era naiv, într-un fel sperase că va fi aşa. Acum nu prea mai ştia cum să-şi reîncarce bateriile. Îi rămăsese cea mai importantă dintre întâlniri. Dar dacă şi aceasta eşua? Atunci totul avea să se prăbuşească. N-avea să reuşească să ducă la capăt ce-şi propusese. Jack urma să-şi continue viaţa total neafectat şi fără să fie nevoit să plătească pentru ce făcuse. Doar gândul la asta o făcea să clocotească de furie.

Zgomotele făcute de Kerstin, care trebăluia prin bucătărie, o întrerupseră din meditaţie. Kerstin insistase să pregătească ea cina în seara asta şi Faye ştia că avea cu siguranţă să gătească unul dintre felurile sale de mâncare preferate. Cel mai probabil sarmale.

Julienne mâncase înainte să se ducă la culcare, iar Kerstin voia să poată sta de vorbă în linişte, doar ele două. Încă de când Faye intrase pe uşă la începutul serii, Kerstin înţelesese din felul cum arăta că i se înecaseră corăbiile. De obicei, Kerstin ştia cum să facă s-o însufleţească, dar în seara asta Faye se întreba dacă nu cumva chiar şi ea avea să dea greş. Se simţea copleşită de îndoieli.

Julienne începu să se frământe în somn. Faye n-o lăsa să doarmă cu ea în pat prea des, dar în seara asta voia s-o simtă aproape. Avea să ia cina cu Kerstin, să-i povestească ce se întâmplase şi apoi avea să se strecoare cu grijă din nou în pat lângă Julienne şi să adoarmă ascultându-i respiraţia. Îşi privi fiica, întinsă în cămaşa ei de noapte albă şi subţire, cu imprimeul unui unicorn, îşi puse cu mare băgare de seamă mâna liberă pe pieptul ei şi îi simţi bătăile inimii. Bum. Bum-bum. Bum-bum. Încetul cu încetul, propria ei inimă

îşi ajustă bătăile şi începu să bată în acelaşi ritm. Asta o ajută să-şi facă ordine în gânduri. Din bucătărie se auzea zăngănitul oalelor şi tigăilor pe care le mânuia Kerstin. Mirosul de mâncare se împrăştie prin dormitor şi Faye îşi auzi stomacul chiorăind. Simţi din nou în palmă bătăile ritmice ale inimii fiicei sale. Bum. Bum-bum. Bum-bum. Resemnarea şi frustrarea cauzate de întâlnirile eşuate se destrămară treptat. Nimic nu era încă pierdut. Îi rămânea cea mai importantă întâlnire. Şi nu avea de gând să dea greş.

[24]

Faye înainta pe străzile pietruite spre Blasieholmen. Îşi dădu seama brusc că avea emoţii. Întâlnirea cu Irene Ahrnell era foarte importantă. Prin intermediul companiei sale de investiţii, Ahrnell Invest, Irene deţinea părţi majore din trei dintre cele mai mari lanţuri de magazine universale din Suedia. Dincolo de o eventuală investiţie în Revenge, o putea ajuta să introducă produsele pe piaţă prin propriile ei magazine. Încă de la început, Faye îşi dăduse seama că Irene putea să decidă dacă Revenge avea să devină un succes sau una dintre miile de încercări ratate de a lansa produse pentru îngrijirea pielii şi parfumuri.

De fapt, era o nebunie să încerci să te lansezi pe o astfel de piaţă. Era una dintre cele mai dificile cu putinţă. În primul rând, pentru cineva ca Faye, care nu avea niciun pic de experienţă sau măcar vreo platformă în domeniu.

Chiar dacă întâlnirile cu Louise Widerström Bergh şi Sophie Duval nu ieşiseră cum sperase ea, Irene Ahrnell era de departe cu mult mai importantă pentru reuşita sau nereuşita lui Faye. Cu susţinerea ei, totul devenea posibil. Chiar şi pe plan internaţional.

Faye se informase cu privire la Irene Ahrnell şi ajunsese să ştie totul despre ea. Crescuse în Göteborg într-o familie bogată şi făcuse studii la Yale şi la Oxford. Dona cu generozitate bani organizaţiilor de femei şi sprijinea antreprenoarele. Avea o reţea impunătoare de contacte, care se întindea în întreaga Europă şi chiar şi în SUA. Faptul că Faye reuşise să obţină chiar şi această programare se datora cu siguranţă curiozităţii care o încerca pe Irene cu privire la Faye, după tot ce se scrisese în presă despre divorţul de Jack. Indiferent de motiv, important era că avea o programare. Faye nu dădea doi bani pe cum şi de ce se întâmplase. Restul depindea doar de ea.

Ahrnell Invest se afla la etajul cinci al unei clădiri frumoase ce data de la începutul secolului al XIX-lea. Imobilul avea vedere la mare, iar peisajul era de o frumuseţe ce-ţi tăia respiraţia. Lui Faye i se oferi o ceaşcă de cafea şi fu condusă într-o sală de conferinţe de dimensiuni mai mici. În jurul mesei se aflau şase scaune. Faye nu se putu hotărî unde să se aşeze şi rămase în picioare. Plănuise o introducere îndrăzneaţă. Întrebarea era cum avea să reacţioneze Irene Ahrnell. Exista riscul să o considere lipsită de profesionalism. Întâlnirea cu Sophie o făcuse însă să-şi dea seama că nu-şi putea permite să fie ignorată. Trebuia să se folosească de artificii încă din deschidere şi să solicite atenţia pe care o merita. Nu să aştepte cuminte să i se

ofere atenţia.

Faye simţea transpiraţia scurgându-i-se pe spate în jos. Şi începu să facă exact ceea ce nu trebuia să facă acum. Să ezite şi să aibă îndoieli. Despre sine şi întreaga idee.

Irene intră în încăpere îmbrăcată într-un taior-pantalon bleumarin. Pe dedesubt purta o bluză crem de mătase, despre care Faye bănuia că era marca Vesna W. Şi ea tânjea după una exact la fel, dar nu şi-o putea permite înainte de a strânge capitalul iniţial. Costumul Stella McCartney pe care îl purta acum era împrumutat de la Chris. Cu câteva luni în urmă, nici măcar nu şi-ar fi putut trage pantalonii peste genunchi, dar acum îi venea ca turnat. Nu îndrăznise s-o întrebe pe Chris cât costase.

Irene puse pe masă o ceaşcă de cafea la fel cu a lui Faye şi îi întinse mâna.

— Irene, zise ea pe un ton neutru. Avem zece minute la dispoziţie înainte să fiu nevoită să plec.

Picioarele scaunelor hârşâiră pe podea când cele două femei se aşezară una în faţa celeilalte.

Faye respiră adânc, ca să-şi alunge emoţiile. Îşi aduse aminte motivul pentru care făcea asta. Rememoră imaginea fundului lui Jack bâţâindu-se între picioarele Ylvei, în casa lor, în patul lor.

— De câte ori în viaţă aţi fost înşelată de un bărbat? întrebă Faye şi se forţă să o privească pe Irene în ochi cu calm.

Pe retină, încă îi mai stăruia imaginea lui Jack. Bătăile inimii îi încetiniră. Nesiguranţa îi dispăru. Prima rafală fusese trasă.

Irene păru mai întâi tulburată, dar îşi reveni rapid. Expresia feţei sale trecu de la mirare la ofensă.

— Consider că este o întrebare mult prea intimă pentru a vă putea răspunde în contextul de faţă.

Părea să vrea să se ridice de pe scaun.

Faye o reţinu cu privirea. Refuza să-i fie teamă de prima reacţie a lui Irene. Avusese intenţia de a spune ceva şocant, iar acum acaparase fără nicio îndoială atenţia investitoarei. Se aplecă înainte şi bătu cu mâinile în masă.

— Răspunsul la această întrebare stă la baza ideii mele de afaceri, zise Faye. Mai întâi însă, ţin să vă atrag atenţia asupra faptului că nu v-am întrebat *dacă* aţi fost înşelată. Pornesc de la premisa că aţi fost. Şi de ce oare e atât de ruşinos încât să reacţionaţi atât de puternic? Nu sunteţi dumneavoastră cea care a greşit.

Irene îşi întinse gâtul şi se aplecă înainte. Părea amuzată, dar în acelaşi

timp uşor contrariată. Se pregătea să ia o decizie.

— De două ori, bâigui ea.

Trăsăturile feţei i se destinseră pentru o clipă, dar reveniră apoi rapid la expresia iniţială. Afară, pe strada Strandvägen, se auzeau claxoanele furioase ale unor maşini.

Faye dădu aprobator din cap.

— Şi cu siguranţă nu sunteţi singura. Orice femeie, indiferent de statutul ei social, e înşelată de un bărbat, de regulă, cel puţin o dată. Cu toate astea, noi suntem cele care vedem în asta un lucru ruşinos. Care ne întrebăm unde am greşit *noi?* De ce facem asta?

— Nu ştiu. Ştiţi cumva dumneavoastră?

Acum chiar că-i trezise interesul lui Irene. Uşa era întredeschisă şi lui Faye nu-i mai rămânea decât să păşească înăuntru. Şi să fie invitată să rămână acolo.

— Da, am avut ocazia să reflectez la asta, zise ea. Pentru că e umilitor să fii casată şi respinsă. Câteodată pentru că bărbaţii noştri au găsit pe altcineva cu care să-şi împartă restul vieţii, alteori pentru o partidă dezgustătoare de sex la o conferinţă din Örebro. Dragostea, copiii, timpul şi munca pe care le-am investit pot fi aruncate la gunoi pentru o partidă de sex la beţie într-un centru de conferinţe. Suntem uşor de înlocuit. Şi ei nu par să simtă nici cea mai mică remuşcare. Sau vreo boabă de ruşine. E ca şi cum ar avea dreptul să ne calce în picioare. Şi au o reţea invizibilă în care nu suntem acceptate. Îşi acordă reciproc avantaje pe care noi nu le putem obţine. Pentru că ne consideră inferioare.

Irene nu zise nimic când Faye făcu o pauză ca să tragă aer în piept. Dar privirea, la început dură, i se înmuiase acum. Părea curioasă.

— Aţi visat vreodată să vă răzbunaţi pe un bărbat care v-a înşelat, v-a călcat în picioare, v-a tratat execrabil? întrebă Faye.

— Fireşte, nu cred că există cineva care să n-o fi făcut, zise Irene, iar trăsăturile feţei sale exprimau dintr-odată goliciune şi vulnerabilitate.

Faye presupunea că rememora imagini. Din acelea cu care trebuie să trăieşti pentru tot restul vieţii, ca nişte răni de război care îţi sunt însă crestate în suflet, nu pe trup.

— Şi aţi făcut-o?

— Nu.

— De ce nu?

Irene reflectă.

— Nu ştiu de fapt de ce.

— Fostul meu soţ, Jack Adelheim, omul de finanţe, m-a înşelat ani la rândul. Nu ştiu sigur cu câte femei a apucat s-o facă. Primăvara trecută l-am surprins în timp ce făcea sex cu directoarea lui financiară, Ylva, în patul nostru. Şi asta nu e decât o parte din trădare. Partea mai puţin importantă, de fapt. L-am ajutat să-şi construiască imperiul. Pot să vă spun toată povestea cu altă ocazie, la un pahar de vin. Pe scurt însă, mare parte din tot ce are acum, are mulţumită mie. Şi totuşi, nu numai că m-a înşelat, m-a şi lăsat lefteră. Şi vă mai spun un lucru, Irene: m-am rugat de el în genunchi să mă lase să-l iert, ca totul să poată reveni la normal. Atât de mult îmi doream să-mi salvez familia. Deşi îmi luase totul. Cariera, casa, siguranţa şi respectul de sine. În cele din urmă, am ajuns la concluzia că e destul.

— Şi acum?

— Acum o să-mi plătească. Cu vârf şi îndesat.

— Cum?

Se schimbaseră rolurile. Irene era cea care punea întrebările acum. Era un semn sigur că era interesată. Se trase şi mai aproape de Faye.

— Încetând să-mi mai fie ruşine, zise Faye şi scoase pe masă o schiţă a ambalajelor Revenge. Şi atrăgând un public ţintă enorm. Printr-un marketing inteligent care pune degetul pe un punct sensibil, până acum rămas neatins. Marketing personalizat dus până la extrem. Storytelling în combinaţie cu produse de calitate.

Irene luă schiţa în mână şi o analiză cu atenţie.

— Ce înseamnă R-ul?

— Revenge.

— Înţeleg, zise ea cu un zâmbet pieziş. Şi care ar fi rolul meu în toate astea?

— Campanii publicitare şi distribuirea produselor în magazinele universale în care deţineţi acţiuni. De restul mă ocup eu. Am de gând să recrutez cât mai multe femei de succes cu putinţă pentru acest proiect şi am creat pentru această campanie o strategie cum nu s-a mai văzut până acum. Mai ales în combinaţie cu acest gen de produse. Nu vă cer să investiţi din convingere ideologică. Vreau să vă explic cum gândesc ca să puteţi înţelege ce potenţial enorm există în proiectul ăsta. Publicul ţintă pentru produsele noastre nu sunt femeile pur şi simplu, ci femeile care s-au săturat să fie dezamăgite de bărbaţi.

Ochii lui Irene sclipeau. Luă din nou schiţa în mână şi o contemplă

gânditoare.

Faye aştepta în tăcere, lăsând-o să reflecteze.

Se hotărâse să nu-i ofere nimic, ci să aştepte să deschidă ea subiectul. Procentajul lui Irene avea să fie mai ridicat decât cel de unu la sută pe care îşi propusese să-l ofere femeilor care investeau. Irene avea să primească mai mult: Faye îi oferise deja lui Kerstin cinci la sută din acţiuni. De fapt, îi oferise zece la sută, dar Kerstin refuzase.

— Vreau zece la sută, zise Irene.

— Vă ofer cinci, zise Faye.

Simţea cum i se zbătea inima în piept.

— Şapte.

— Deal.

Făcu un efort să nu izbucnească în urale şi să danseze de fericire. Se ridică în picioare şi Irene făcu la fel. Se opriră în mijlocul încăperii şi dădură mâna.

Irene scoase o carte de vizită din poşetă.

— Sună-mă, indiferent de ce ai nevoie. Ăsta e numărul meu direct. Nu-i nevoie s-o mai suni pe secretară.

Când ieşi în stradă, Faye simţi că îi vibrează telefonul. De fapt, nu voia să fie deranjată, voia să se bucure de acel moment, dar când văzu că era Chris, răspunse.

— A acceptat, Chris! Irene fucking Ahrnell a acceptat!

— Minunat, răspunse Chris cu entuziasm. Bănuiesc deci că eşti bucuroasă?

— Bucuroasă? zise Faye în timp ce se îndrepta spre Stureplan. Mă topesc de fericire. Revenge o să apară în toate magazinele ei. Şi mi-a promis că îşi va mobiliza şi contactele internaţionale dacă lansarea în Suedia are succes. Îţi dai seama ce grozav e?

— Da, îmi dau. Dar va trebui să sărbătorim un pic mai târziu. Pentru că acum am lângă mine două persoane care vor să stea de vorbă cu tine.

— OK…? zise Faye nesigură.

— Stai un pic, să te pun pe difuzor.

— Bună, Faye, sunt Paulina Dafman, zise o voce răguşită. Mă aflu aici împreună cu prietena mea, Olga Niklasson. Ne poţi acorda câteva secunde?

Lui Faye începu să-i salte inima în piept. Olga Niklasson şi Paulina Dafman erau cele mai importante profiluri de pe Instagram din Suedia. Împreună aveau trei milioane de followeri.

— Da, sigur.

— Se întâmplă să bem un pahar de cava la Grand Hôtel împreună cu Chris.

O adorăăăm pe Chris! Ne-a povestit ce ţi s-a întâmplat, despre porcul ăla infidel şi despre ideea ta de afaceri şi suntem foarte interesate. Există cumva vreo posibilitate să intrăm şi noi în joc şi să te ajutăm cu acest proiect?

— Vreţi să participaţi?

— Bineînţeles că vrem, ziseră ele în cor. Şi cred că putem să mai adunăm şi alte tipe mişto cu conturi arătoase. Cunoaştem toată lumea bună, să ştii.

— Chiar aşa şi e, întări Chris. Mă cunosc pe mine, de exemplu…

Faye îşi înăbuşi un chicot.

După ce închise, începu să sară în sus de bucurie. O doamnă mai în vârstă cu un căţeluş în braţe se uită surprinsă la ea. Faye îi răspunse cu un zâmbet larg, iar doamna se grăbi mai departe.

Faye se opri o clipă, îşi văzu reflexia în vitrina celebrei firme de design interior Svenskt Tenn şi în acel moment înţelese limpede că se uita la o învingătoare.

Partea a treia

De undeva se auzea hârâitul cam prea puternic al unui ventilator, ceea ce reducea un pic din impresia de lux pe care încerca să o transmită biroul de avocatură.

Jack ceruse să o vadă la arest. Avocata lui Faye pufnea şi clătina din cap în timp ce îi povestea asta.

— Nu înţeleg cum de are nesimţirea să ceară să vă vadă. Cum îşi poate închipui că aţi vrea să-l vedeţi? Având în vedere ce a făcut…

Faye nu răspunse. Amesteca încet în ceaşcă, aşezată pe un scaun în sala de şedinţe. Contempla aproape hipnotizată vârtejurile din ceaiul roşu, tornada al cărei centru părea să mistuie totul.

Avocata îi puse cu compasiune mâna pe umăr.

— Procurorul va cere închisoare pe viaţă. Nu există niciun risc să primească mai puţin, având în vedere dovezile. După proces, n-o să mai fie nevoie să-l vedeţi niciodată.

— Dar o să fie posibil să se dovedească ceva? Fără…

Vocea lui Faye se stinse.

— Fără corpul ei?

— Există oricum destule dovezi. Şi, în plus, avem şi agresiunea împotriva dumneavoastră. Credeţi-mă. Nu o să iasă de acolo multă vreme.

Faye se opri din învârtit. Puse linguriţa pe un şerveţel alb şi duse cu grijă ceaşca la gură. Băutura o frigea pe limbă, dar primi durerea cu bucurie. Căci acum îi era ca un prieten. Durerea sălăşluia în apele tulburi în care Faye îşi păstra toate secretele.

[25]

Reportera Ingrid Hansson, de la *Dagens Industri*, ciugulea dintr-o salată Caesar. Faye se mulţumise cu un ceai verde. Reportofonul era plasat între ele, iar luminiţa butonului de înregistrare era aprinsă.

— Aţi parcurs un traseu de-a dreptul incredibil cu Revenge, zise Ingrid Hansson. După divorţul de Jack Adelheim, v-aţi transformat din soţie casnică în CEO şi proprietară a unei firme a cărei cifră de afaceri în acest an este estimată la un miliard şi jumătate de coroane. Care este secretul dumneavoastră?

Faye duse ceaşca la gură şi sorbi o înghiţitură.

— Faptul că muncesc din greu, aş zice. Şi că am investitori pricepuţi şi implicaţi.

— Deci totul a început cu divorţul?

Faye dădu aprobator din cap.

— După divorţul de Jack, nu prea ştiam ce să fac cu viaţa mea. Am lansat un serviciu de îngrijire a câinilor cu care mă ocupam în timpul zilei. Seara stăteam şi lucram la planul meu de afaceri.

— A fost un divorţ murdar, având în vedere numele? Adică, Revenge.

Întrebarea fusese pusă pe un ton neutru, dar Faye bănuia că era o capcană. Cunoştea deja toate tertipurile presei. Cei mai nesuferiţi erau jurnaliştii care se prefăceau că sunt de partea ta, care jucau cartea simpatiei. Cărora le făcea o mare plăcere să mai stea un pic de vorbă „off the record” după ce închideau reportofonul.

În lumea mediatică, nu există niciun „off the record” sau „asta n-ai voie să scrii”. Sunt nemiloşi. Dar Faye ştia cum îi putea exploata. Îşi încrucişă picioarele şi îşi puse mâinile una peste cealaltă pe genunchi. Acum îşi putea permite să-şi plătească singură garderoba de lux, care pentru ea reprezenta o uniformă, o armură. Hainele ei simbolizau putere şi succes. Pentru azi, alesese un taior marca Isabel Marant şi o fustă Chanel. Bluza era însă un chilipir de la Zara. Lui Faye îi plăcea să combine, în loc să se îmbrace în haine scumpe de marcă din cap până în picioare.

— Murdar, nu. Dar greu. Aşa cum e orice divorţ.

— Cum aţi descrie relaţia dintre voi acum?

— Avem o fiică împreună şi am fost căsătoriţi peste zece ani. Iar acum, când Compare va fi cotată la bursă, chiar am de gând să cumpăr câteva acţiuni.

— Adevărat?

— Da, am făcut parte din firmă la începuturi. Bineînţeles că vreau să le acord sprijinul meu acum.

Ingrid Hansson se şterse la gură.

— Numele Revenge n-are deci nimic de-a face cu divorţul? întrebă ea. Am auzit multe zvonuri despre cum aţi vândut ideea investitorilor.

Faye izbucni în râs.

— Toate produsele bune au o poveste în spate. O poveste care prinde aripi şi se împrăştie cu viteza vântului pe net şi pe reţelele sociale. N-aş putea să spun că divorţul ar fi fost un dezavantaj. E pur şi simplu o dovadă de inteligenţă în afaceri să găseşti un factor comun cu care să se poată identifica multe dintre femei.

Ingrid dădu aprobator din cap şi schimbă subiectul, interesându-se acum de raportul financiar, cel mai recent bilanţ contabil, expansiunea internaţională şi premiile prestigioase pe care Revenge le primise pentru campania sa de marketing. Plus o serie de întrebări despre investiţiile private ale lui Faye, în primul rând în sectorul imobiliar, care contribuiseră semnificativ la creşterea averii ei. Faye fu generoasă cu informaţiile şi sfaturile. Nu avea nimic de ascuns. Nu cu privire la situaţia sa financiară, în orice caz.

Interviul se termină după o jumătate de oră. Ingrid Hansson părăsi biroul lui Faye, situat într-o clădire elegantă de pe strada Birger Jarlsgatan. Faye o privi gânditoare pe jurnalistă, în timp ce stătea lângă pervaz sprijinită de perete, acordându-şi câteva minute preţioase de repaus.

Când caruselul se pusese în sfârşit în mişcare, toate lucrurile se întâmplaseră cu o viteză uluitoare. Cei trei ani care trecuseră de la divorţ depăşiseră orice aşteptări. Revenge se bucura de un succes răsunător. Mai mare chiar decât visase vreodată. Subestimase efectul pe care aveau să-l producă ideile ei de marketing şi produsele ei. Femeile îi adoraseră abordarea şi, după numai şase luni, magazine din Franţa şi Anglia cumpăraseră licenţe pentru a-i putea vinde produsele. În SUA, tocmai semnaseră un contract cu unul dintre cei mai mari distribuitori.

Punctul de cotitură pentru marcă fusese reprezentat de mediatizarea pe Instagram. Influenţa Paulinei Dafman, a Olgăi Niklasson şi a celorlalţi influenceri din gaşca lor asupra noii generaţii de tinere femei se dovedise mai mare decât îndrăznise Faye să spere. Pentru sute de mii de femei din întreaga Suedie, ele reprezentau noile idealuri. Erau un fel de Sophia Loren, Marilyn Monroe şi Elizabeth Taylor ale secolului XXI. Orice purtau ele, voiau să

poarte şi celelalte femei. Orice cumpărau, cumpărau şi celelalte femei. În calitatea lor de ambasadoare ale Revenge, scriseseră texte pline de inspiraţie pe tema girl power şi făcuseră reclamă produselor, care se aflau pe aceeaşi lungime de undă cu tendinţele feministe care circulau în Suedia. Revenge se lansase la momentul potrivit.

În momentele sale de cinism, Faye se întreba unde era oare mesajul feminist din aceste imagini cu funduri bine antrenate în bikini şi reclame la ceaiuri pentru slăbit. Chris replicase însă cras, explicându-i că uneori trebuia să se folosească de feminismul pe care îl avea la dispoziţie şi argumentând că nu se putea merge mereu în linie dreaptă. În plus, pe net era plin de bărbaţi care, în calitatea lor de influenceri, pozau la bustul gol şi făceau reclamă la pudre de proteine. Deci care era diferenţa până la urmă?

Magazinul online pe care îl lansase, cu un forum special unde femeile îşi puteau dezvălui povestea răzbunării pe bărbaţii lor, reuşea cu greu să facă faţă cererii masive. Iar forumul era plin ochi de poveşti. În fiecare zi apăreau altele noi, nu păreau să se termine niciodată. Facebook-ul fusese un alt instrument care se dovedise crucial, înlesnind dirijarea anunţurilor exact spre publicul ţintă pe care voiau să-l intercepteze: femei sofisticate cu studii superioare. Aceste cliente se bucurau de un standard de viaţă ridicat, ceea ce făcuse posibilă vânzarea la preţuri mai mari şi obţinerea unui profit mai consistent pentru fiecare produs vândut.

La început, toate vânzările se făcuseră online. Când sosise vremea ca Revenge să apară în magazinele lui Irene Ahrnell, Faye şi-a dat seama că era nevoie de ceva în plus pentru a menţine atenţia şi misticismul create online. A contactat mai multe artiste, scriitoare şi actriţe şi le-a rugat să creeze fiecare designul unui ambalaj. Dându-le o libertate totală de exprimare artistică. Şi impulsionând totul printr-o campanie enormă pe social media. Iar apoi lansând produsele sub egida magică a dictonului *limited edition*.

Tinerele femei stătuseră la coadă ca să obţină produsul Revenge care conţinea, tipărit pe ambalaj, mesajul idolului lor despre însurăţire. Dintr-odată, reuşiseră să intre în vizorul altor categorii de clienţi. În micul lor cerc limitat, creaseră o trăire revoluţionară.

Kerstin îşi făcuse apariţia în pragul uşii; îşi drese vocea şi-i spuse:

— Trebuie să te duci s-o iei pe Julienne la ora patru azi.

— Am vreo şedinţă până atunci?

— Nu, m-ai rugat să-ţi păstrez după-amiaza asta liberă.

— Aşa e. Mulţumesc.

— Ne vedem mai târziu acasă, zise Kerstin şi închise uşa.

Părea un pic cam tensionată azi şi Faye se întreba care putea fi cauza. Apoi îşi aminti: Kerstin fusese în vizită la Ragnar în pauza de prânz. De fiecare dată când îl vizita, la întoarcere era în toane rele. Când Faye o întrebase de ce continua să meargă să-l vadă, Kerstin îi răspunsese: „La urma urmei, sunt soţia lui. Mă duc doar ca să nu mă sune personalul să mă cicălească. În plus, îmi oferă o oarecare satisfacţie să-l văd zăcând aşa. Neajutorat. În gând însă, îmi imaginez mereu cum într-o zi îi pun perna pe faţă şi i-o ţin aşa până nu-l mai aud respirând."

Faye privi din nou pe fereastră. Afară traficul era fluid. Nu mai era mult până în octombrie, când Compare, după ani lungi de speculaţii, avea în sfârşit să fie cotată la bursă. Odată cu asta, putea iniţia următoarea etapă a planului său. După mai mulţi ani în care muncise din greu, totul depindea acum de cum aveau să decurgă treburile în perioada ce urma. Îşi luă servieta, în care avea un computer Dell pe care tocmai îl cumpărase, şi părăsi biroul. În pasajul din Sturegallerian găsi o cafenea ai cărei clienţi erau în majoritate elevi chiulangii de la liceele aristocrate din zonă.

Trase cu urechea, amuzată să audă vorbindu-se despre ce poşetă Gucci îşi dorea cineva cadou de aniversare şi cum altcineva se plângea că era obligat să meargă cu familia în Maldive de Crăciun deşi „nu e absolut nimic de făcuuut acolo". Comandă o cafea unei chelneriţe indiferente, deschise capacul laptopului şi se conectă la reţeaua wifi. Jack avea aceeaşi parolă încă de când se născuse Julienne. De-a lungul anilor pe care îi petrecuseră împreună, nu şi-o schimbase decât de două ori. În plus, mai era şi nostalgic.

Sau cel puţin aşa şi-l amintea ea.

Primele documente referitoare la Compare erau salvate ca fişiere PDF pe contul lui de Gmail. Dar ca să ajungă la ele, trebuia deci ca parola să fi rămas aceeaşi cu cea de la computer: *Julienne2010*. Faye duse ceaşca albă la gură şi sorbi din cafea. Îi tremurau mâinile. Tot ce realizase în ultimii trei ani o adusese în pragul acestui moment. Acum nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să afle dacă puterea obişnuinţei izbândise asupra lui Jack, făcându-l prea leneş ca să-şi schimbe parola. Totul depindea de asta.

Scrise literele şi cifrele în căsuţă şi apăsă pe „Conectează-te".

Parolă greşită.

Încercă din nou.

Parolă greşită.

Îşi înăbuşi un strigăt de frustrare. Nemernicul o schimbase până la urmă.

Trânti capacul laptopului şi ieşi din cafenea.

Ce naiba putea face acum? Chiar trebuia să intre în contul lui de e-mail.

După zece minute, se afla din nou la birou. Chiar în momentul când intrase în clădire, începuseră să cadă şi primele picături de ploaie. Kerstin o privi plină de entuziasm.

Faye clătină din cap.

— Roagă-l pe Nima să vină la mine, zise ea şi se grăbi să intre în birou.

Nima, un tip slăbănog, cu tenul palid şi braţele păroase, era inginerul IT al companiei. Era total incompetent în contexte sociale, dar de-a dreptul genial în tot ce avea de-a face cu IT-ul.

Faye îşi dădu jos pardesiul şi îl aşteptă aşezată la birou.

După câteva minute, Nima îşi făcu apariţia în prag.

— Aveţi nevoie de ajutor? întrebă el.

Faye îi zâmbi.

— Intră, zise ea şi făcu semn spre un scaun.

Nima se aşeză. Îşi frământa neliniştit mâinile.

— S-a întâmplat ceva?

— Absolut nimic, zise ea cu un zâmbet dezarmant. Dimpotrivă. Am nevoie de ajutorul tău cu privire la o chestiune. E un pic jenant.

— OK?

— E vorba de Julienne, fiica mea. I-am, cumpărat un computer şi mi-e frică să nu intre pe pagini nepotrivite. Vreau să pot controla ce face. Sunt o mamă supraprotectoare, o cocoloşesc şi-mi fac griji din orice.

Nima dădu aprobator din cap.

— Înţeleg.

— Ce pot să fac?

— De ce informaţii aveţi nevoie?

— De parola ei de Facebook şi alte chestii de genul ăsta. Îmi tot fac griji, copiii vorbesc cu oricine şi sunt atât de naivi.

Nima se încruntă preţ de o secundă.

— Se poate rezolva. Vă sugerez să instalaţi un keylogger pe computerul ei. Aşa, puteţi vedea totul fără să fie măcar nevoie să vă conectaţi la conturile ei de social media.

— Cum funcţionează un…?

— Keylogger. Păi, îl activaţi pe computerul ei. Apoi, puteţi oricând să descărcaţi tot ce a fost scris pe tastatură într-un fişier text. Înregistrează pur şi simplu tot ce a fost apăsat pe taste. Aşa, nu mai e nevoie să vă conectaţi la

Facebook-ul sau Snapchat-ul ei.

— Şi nu există niciun risc să-l repereze?

— Nu, dacă e ascuns printre alte fişiere, nu. Rămâne ascuns în fundal. Şi înregistrează totul pe furiş.

— Super. Şi cum fac rost de un keylogger din ăsta?

— Un moment, zise Nima şi se ridică.

Reveni rapid cu un stick USB negru.

Faye dădu scaunul la o parte şi Nima introduse stick-ul în computer şi îi arătă cum trebuia instalat.

— Şi eu am copii, deci ştiu exact cum e, zise el.

Faye îl privi cu surprindere. N-ar fi crezut că are nici măcar o prietenă.

— Nu ştiam.

— Astrid. Are zece ani şi e tot timpul pe net. Fireşte că ne facem griji ca părinţi.

— Trebuie să fi fost foarte tânăr când a venit pe lume.

— 20 de ani. Fusese planificată, chiar dacă sună cam ciudat. Sunt un pic precoce de felul meu.

— Şi încă mai eşti împreună cu…?

— Johanna.

Faţa i se lumină când îi rosti numele.

— Sigur, ne-am căsătorit.

Faye ridică din sprâncene. Natura umană nu înceta nicicând să o surprindă.

[26]

Banii fac ceva cu oamenii. Pe vremea când încă mai era doamna Adelheim, părinţii celorlalţi copii o sunau pe Faye în principiu în fiecare weekend ca s-o invite pe Julienne la petreceri şi playdates. Se dădeau peste cap să lase impresia că de fapt copiii lor erau cei care voiau s-o întâlnească pe Julienne. Adevărul era însă că voiau să se apropie de ea şi de Jack. Sau mai bine zis, de Jack, dacă e să fim direcţi. Ea era mai degrabă un accesoriu care deschidea calea spre un bărbat de succes.

Prin intermediul lui Julienne, voiau să fie invitaţi la cine la ei, să profite de popularitatea lor, în speranţa că reuşita lor avea să fie molipsitoare.

După divorţ, nici nu o mai salutau. Telefonul nu mai suna. În ochii lor, Enskede era echivalent cu Mogadishu sau Bagdad. Nu exista părinte din Lidingö care să vrea să-şi trimită copilul acolo, cel puţin nu fără gardă de corp şi vreun vaccin suplimentar. Începuseră însă să-l sune pe Jack. La rândul lui, Jack îi delegase aceste convorbiri Ylvei, care trebuia să-şi petreacă o mare parte din timp coordonând petreceri şi playdates în weekendurile când Julienne se afla la ei, ceea ce oricum nu însemna mai mult de un weekend pe lună.

Totul se schimbase însă radical odată cu succesul lui Faye cu Revenge.

Julienne începuse şcoala la Östermalmsskolan. Jack ar fi preferat să o trimită la o şcoală privată cum ar fi Carlssons, unde merseseră copiii regelui, sau Fredrikshovs Slotts Skola, unde se zvonea că plănuise jucătorul de fotbal Zlatan Ibrahimovic să-şi dea fiii, dar Faye refuzase. Nu voia ca Julienne, odată ajunsă adolescentă, să se lamenteze zgomotos cu privire la vacanţele lor exclusiviste.

E drept că nu prea erau copii care să trăiască din ajutor social nici la Östermalmsskolan, dar existau cel puţin câţiva copii pentru care nu era de la sine înţeles că aveau să-şi petreacă verile la Marbella sau New York, vacanţa de iarnă în Maldive şi pe cea de primăvară în cabana de la Verbier sau Chamonix.

Iar lui Julienne îi mergea de minune. Faye era soarele ei şi Kerstin luna. Se bucura anticipat de weekendurile la Jack, dar când se întorcea de acolo, era mai mereu închisă în ea. Ca de obicei, Jack promitea mai mult decât era în stare să ofere.

Faye parcă maşina pe strada Banérgatan. Julienne o aştepta pe o bancă, lângă lift, cu ochii în iPad. Faye se aşeză lângă ea, fără ca Julienne să o

observe măcar. Îşi ridică privirea de-abia când Faye o îmbrânci uşor într-o parte.

Julienne izbucni în râs şi o îmbrăţişă pe Faye.

— Ce joci?

— Pokémon, răspunse Julienne şi îşi băgă iPad-ul în ghiozdan.

Faye o luă pe Julienne de mână.

— Ai avut o zi bună? o întrebă ea în timp ce se îndreptau spre maşină.

— Da.

— Ştii că mergi la tati în weekend, nu?

— Mm.

Faye îi deschise portiera şi îi puse centura de siguranţă.

— O să fie distractiv, nu?

— Aşa şi-aşa.

— Nu-ţi place să mergi la el?

— Câteodată. Se ceartă des şi nu e aşa amuzant. Iar tati e mai mereu plecat sau lucrează.

— Adulţii se ceartă din când în când, Julienne. Şi eu şi tati ne certam. Dar asta n-are nimic de-a face cu tine, chiar dacă înţeleg că nu e plăcut să asişti la aşa ceva. Iar tati lucrează pentru binele tău.

O mângâie pe Julienne pe obraz.

— Vrei să vorbesc cu tati?

Julienne clătină din cap cu vehemenţă.

— Tati s-ar înfuria.

— De ce să se înfurie? întrebă Faye şi o îmbrăţişă.

— A, nu-i nimic, zise Julienne încet.

— Eşti sigură?

Julienne dădu aprobator din cap.

Când Faye deschise uşa apartamentului, Julienne se năpusti înăuntru înaintea ei şi se grăbi spre bucătărie.

Apartamentul cu patru camere şi cu o suprafaţă de o sută şaptezeci de metri pătraţi de pe strada Karlavägen, vizavi de supermarketul Ica Esplanad, costase cincisprezece milioane de coroane. Dar era doar al ei. Al ei şi al lui Julienne.

— Am sosit acasă, Kerstin! strigă Julienne şi Faye o urmă în bucătărie.

— Bună, fetiţa mea, zise Kerstin şi o luă pe Julienne în braţe.

Faye zâmbi. O ajutase pe Kerstin să cumpere celălalt apartament de pe

palier şi luau cina împreună aproape în fiecare seară. Dacă Faye avea de lucru, Kerstin era nespus de bucuroasă să stea cu Julienne. În viaţa lui Faye şi a lui Julienne nu mai exista nicio babysitteră.

Kerstin o alinta exagerat de mult pe Julienne. De fapt, lui Faye nu-i plăcea lucrul ăsta, dar n-o lăsa inima să-i atragă atenţia. Kerstin era citadela şi punctul ei de sprijin.

În timp ce Faye dădu drumul la fierbător şi puse vasele în maşina de spălat, Julienne o tuli spre living.

— Ce n-a mers? întrebă Kerstin în şoaptă.

— Şi-a schimbat parola. Am aranjat lucrurile în alt fel, dar e posibil să dureze mai mult decât credeam.

Din living se auzi sonorul televizorului.

— Există o singură problemă, continuă Faye.

— Şi anume?

— Am nevoie de ajutorul…

Făcu un semn cu capul spre living, de unde răsuna zgomotul televizorului.

Kerstin făcu ochii mari.

— Doar nu i-ai zis de…?

— Bineînţeles că nu. Nu vreau s-o implic, cel puţin nu în mod conştient.

— Faye, n-am nimic împotriva majorităţii lucrurilor pe care le faci, te sprijin şi te admir, dar asta chiar nu-mi place.

— Nici mie, zise Faye. Dar n-am cum să intru în computerul lui altfel.

Fierbătorul se opri cu un clic. Faye luă două ceşti şi le puse pe masă.

— Nu există nicio garanţie în privinţa asta, zise ea încet. Nu ştiu nici măcar dacă documentele mai există. Dar e cea mai bună şansă pe care o avem. Cel mai important e să nu mă las pradă disperării şi să fac vreo greşeală care să poată fi trasată înapoi la mine.

— La noi, zise Kerstin suflând în ceai. Suntem amândouă în aceeaşi barcă. Te sprijin în tot ce faci, dar chestia asta nu-mi place.

Faye încuviinţă din cap. Ideea de a o folosi pe Julienne îi inspira şi ei o puternică senzaţie de aversiune. Dar n-avea încotro.

Erau întinse pe pat la Julienne şi citeau cu voce tare dintr-o carte de Astrid Lindgren. Din bucătărie se auzea zgomotul maşinii de spălat vase.

Înainte să se ducă la culcare, Faye îi arătase lui Julienne stickul USB.

— Iubita mea, vreau să te rog să mă ajuţi cu ceva, îi spusese în timp ce stăteau la masa din bucătărie. Plănuiesc o surpriză pentru tati.

— Ce fel de surpriză?

Faye îi arătase stickul USB.

— Nu pot să-ţi spun încă, dar ştii că tati are obiceiul să lase deschis computerul din camera lui de lucru atunci când se uită la ştirile financiare? Vreau să te rog să bagi ăsta în computer. Şi după aia, te rog să apeşi pe butonul ăsta.

Îi arătă cu degetul.

— Şi asta-i tot. Pe urmă poţi să-l scoţi afară.

— De ce n-am voie să-i spun lui tati? Mi-a zis că nu trebuie să ne ascundem unul de celălalt. Că avem secrete doar faţă de tine.

Faye îşi încruntă sprâncenele auzind vorbele fiicei sale. Ce voia de fapt să spună?

— Pentru că altfel n-ar mai fi o surpriză, răspunse ea. Şi pe urmă, după ce ai făcut ce te-am rugat, am o surpriză şi pentru *tine* când vin să te iau.

— Ce?

— Ceva ce-ţi doreşti de multă vreme.

— Un mobil?

— Eşti fată deşteaptă, văd. Da, propriul tău telefon mobil. Ca să nu mai fie nevoie să-l împrumuţi pe al meu tot timpul.

— Când mi-l dai?

— Duminică. Dacă mă ajuţi, îl găseşti duminică aici, când te întorci acasă.

Faye se simţise josnic. Dar n-avea ce face. Chiar avea nevoie de fişierele cu pricina.

Julienne dormea acum lângă ea, iar Faye îşi puse cartea pe noptieră şi sărută fruntea umedă a fiicei sale. Trăsăturile feţei păreau să degaje armonie în timpul somnului, dar în ultima vreme se schimbase puţin. Stătea deoparte şi era mai tăcută. Faye simţea cum o roade grija şi nu se putea abţine să nu se întrebe ce secrete împărtăşeau Jack şi fiica sa. Probabil era vorba de ceva neînsemnat, cum ar fi faptul că îi dăduse voie să mănânce îngheţată la micul dejun. Dar dacă totuşi îi ascundeau ceva important?

Faye stătea întinsă pe spate în patul său. Încă îi era greu să doarmă pe burtă după operaţia la sâni. Aerul din dormitor era greu de respirat. Se ridică, îşi puse halatul şi deschise uşa de la balcon. Aerul tomnatic îi dădu o senzaţie de răcoare. Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe canapeaua din ratan. Din când în când apărea câte o maşină pe Karlavägen; altfel, Stockholmul părea un oraş adormit.

Trecuseră trei ani. Trei ani fantastici, grei, norocoşi. Când îşi permitea luxul de a se opri să reflecteze asupra a tot ce se întâmplase, se simţea mereu buimacă. Clădise o firmă de succes, investise cu înţelepciune, cumpărase un apartament pentru ea şi pentru Julienne şi altul pentru Kerstin, se pusese pe picioare. Oricât de absurd ar fi părut însă, din când în când se întreba dacă nu cumva tot îi mai era dor de Jack. Sau cel puţin de visul pe care el îl reprezenta.

Ăsta era oare motivul care îi alimenta ura? Era cumva explicaţia faptului că alesese să continue să pună în practică planul pe care şi-l făcuse cu trei ani în urmă? E drept că mai existaseră şi alţi bărbaţi în acest răstimp, dar, înainte ca Jack să fie nimicit, nu îndrăznea să se implice în ceva mai serios. Trebuia să rămână concentrată. Obiectivul era sensul suprem.

Câteodată se întreba dacă nu era cazul să se mulţumească. Acum avea totul. Redobândise succesul. Banii. Statutul social. Pe Julienne. Ceva îi spunea însă că nu era de ajuns. El îi luase mult mai mult. O călcase în picioare până ajunsese aproape să nu se mai poată ridica vreodată. Nu-l putea ierta.

Iar ura ei era hrănită de toate poveştile altor femei pe care le auzise în aceşti ani. Avea obiceiul să-şi înceapă ziua intrând pe forumul magazinului Online sau pe contul de Instagram al firmei şi citind noi istorisiri. Exista o nevoie enormă de vindecare, de recăpătare a mândriei pierdute, de a riposta, de a recupera, de a se răzbuna.

Era un instinct primitiv. Răzbunarea e o temă care apare deja în Vechiul Testament. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Să se facă dreptate. Nu mai era mânată doar de propria ură, ci era întărită de vocile a mii şi mii de femei. Trezise ceva ce se aflase în stare latentă mult prea multă vreme.

Furia lor era şi a ei. Iar furia ei era a lor.

Faye scutură un pic de scrum care îi căzuse pe halat, se întinse după telefonul mobil şi dădu drumul la Spotify. Se auzea melodia „Alice” a trupei Eldkvarn cu volumul dat la minimum.

Mamei ei îi plăcuse dintotdeauna Eldkvarn. De câte ori nu-i povestise de prima oară când îi văzuse în concert şi prinsese pana vocalistului Plura Jonsson! Era înainte să-l întâlnească pe tatăl lui Faye. După aceea, muzica tăcuse pentru ea.

Melodia şi ţigara o transportară pe Faye cu treizeci de ani în urmă. Înapoi la anii copilăriei, la Fjällbacka, înapoi în căsuţa în care locuiseră. Ea, Sebastian, mama şi tata.

Pusese scrisorile primite în ziua respectivă pe măsuţa din faţa ei. În vârful teancului se afla încă o scrisoare de la tata. Niciunul dintre oamenii pe care îi cunoscuse odinioară nu mai era în viaţă acum. Mai rămăsese doar tata. O recunoscuse când presa începuse să scrie despre Revenge. Şi reîncepuse să primească scrisori, după mulţi ani de pauză. La început, una pe săptămână. Apoi două. Apoi trei. Faye nu le deschidea niciodată.

Îşi rugase avocatul să monitorizeze cu atenţie toate aspectele juridice. Nu trebuia să iasă din închisoare acum. Ştia cum stăteau lucrurile în Suedia, condamnarea pe viaţă nu exista de fapt. Nici măcar pentru tatăl ei. Mai devreme sau mai târziu avea să fie eliberat. Dar nu acum. Sub nicio formă nu acum. Mai întâi trebuia să apuce să facă ce-şi propusese.

Ridică scrisoarea şi întinse ţigara spre ea. Uşurarea pe care o simţi când începu să ardă era de nedescris.

Fjällbacka – atunci

Freamătul mării la fereastra dormitorului meu nu putea acoperi zgomotele din bucătărie. Vocile care se auzeau din ce în ce mai tare. A tatei, plină de furie, a mamei, implorând, dar încă sperând că va putea stăvili inevitabilul. Se certau din vina mea. Uitasem să fac curat după gustarea pe care o luasem când mă întorsesem de la şcoală. Cum putusem să uit? Ştiam că tata nu accepta să vadă nimic pe masă. Dacă nu era lăsat de el însuşi. Nu strângea niciodată masa după ce mânca, dar noi ceilalţi trebuia să dereticăm, să facem ordine şi să ţinem o curăţenie clinică. Eu, mama şi Sebastian.

Ca de obicei, mama îşi asumase vina. O iubeam pentru asta. Şi îmi doream cu ardoare să cresc mai mare, mai înaltă şi mai puternică, ca să nu mai fie nevoie să fie pedepsită pentru greşelile mele. Deocamdată eram atât de mică, încât tata nu îndrăznea să mă pedepsească. Îşi încleşta pumnii când făceam ceva greşit, dar îi era frică să nu-mi rupă oasele fragile, să nu mă bată aşa de rău, încât nimeni să nu mă mai poată salva. Aşa că se folosea de mama. Ea putea îndura mai mult.

Prima dată când mi-am dat seama că tuturor le era frică de tata aveam cinci ani şi m-am dus cu el la magazin. Cumpărase ce cumpăra de obicei: un pachet de ţigări, o ciocolată mare şi ziarul *Expressen*. Nici eu, nici Sebastian nu gustam aproape niciodată din ciocolată.

Odată ajuns la casă, un bărbat se băgase în faţa tatei la rând. Chiar înainte ca tata să ajungă lângă banda rulantă, bărbatul îşi aruncase cumpărăturile pe bandă. Se vedea după haine că era un turist. Privirea îngrozită a casierei m-a

impresionat. Frica ei de furia tatei.

Tata n-a acceptat ca un scăldător nenorocit, cum îi numea el, să se bage înainte. Mai târziu, am aflat că bărbatul fusese transportat la spitalul din Uddevalla cu două coaste rupte.

Cartea de matematică din faţa mea rămăsese deschisă la aceeaşi pagină încă de când am auzit sunetul primei lovituri în bucătărie. Împărţirea. Simplă, de fapt. Mă pricepeam la cifre. Dar când au început loviturile, am dat drumul stiloului şi mi-am astupat urechile cu mâinile.

Mâna aşezată pe umărul meu m-a făcut să tresar. L-am ignorat pe Sebastian. Am continuat să-mi astup urechile cu mâinile. Cu coada ochiului, l-am văzut aşezându-se pe patul meu. S-a aplecat spre perete cu ochii închişi, încercând să se detaşeze de tot ce era în jur.

Eu am rămas în lumea mea interioară, în care nu mai era loc şi pentru altcineva.

[27]

Faye şi Chris se întâlniră la Grand Hôtel ca să ia cina şi să bea ceva împreună. Faye n-avea niciun chef de fapt – voia doar ca weekendul să se termine ca să afle dacă Julienne reuşise. Îşi dădu însă seama că era mai bine să se întâlnească cu Chris, să se îmbete, să agaţe sau să fie agăţată de cineva decât să stea acasă şi să se urce pe pereţi. Ospătarul-şef le pregătise o masă pe verandă cu vedere la apă şi la palatul regal. În restaurant era animaţie. La piano bar, în partea cealaltă a încăperii, se auzea o frumoasă voce feminină cântând „Heal the world”.

Chris comandă un hamburger, în timp ce Faye se mulţumi cu o salată Caesar. Chiar în momentul când le soseau cocktailurile mojito, două fete cam la 25 de ani se apropiară de masă şi o rugară pe Faye să facă o poză cu ele.

— Te adorăm, se piţigăiră ele exaltate înainte de a pleca. Eşti un model pe cinste.

— Se vede treaba că data viitoare trebuie să rezerv un separeu ca să pot sta de vorbă cu tine, zise Chris amuzată şi amestecă în mojito cu beţigaşul.

— Hai că nu-i ca şi cum tu ai fi total necunoscută, replică Faye.

Chris zâmbi pieziş.

— Cum te simţi cu noile balcoane?

— Neobişnuit, răspunse Faye scurt.

De fapt, era mulţumită cu cele vechi, dar făcea ce trebuia să facă. Corpul ei era unul dintre instrumentele necesare pentru a-şi atinge obiectivul.

— Le-ai încercat în acţiune?

Faye ridică din sprâncene.

— Cu un bărbat, adică.

— Nu, nu încă.

— Atunci acordă-ţi o şedinţă. Te va unge la suflet.

Chris cercetă încăperea.

— Pe de altă parte, aici e cam greu. Majorităţii bărbaţilor de aici nu li s-a mai sculat pe cale naturală de când a căzut zidul Berlinului.

Faye izbucni în râs şi cercetă clientela. Chris avea dreptate. Bani mulţi, păr puţin, achiziţii serioase de pilule albastre – cam aşa se putea rezuma situaţia.

Chris se aplecă spre ea.

— Cum stăm cu Jack? N-a mai rămas mult până la cotarea la bursă.

— După un impas temporar, ar trebui să fim din nou pe calea cea bună, zise ea şi îi explică lui Chris ce era un keylogger. De ajuns despre mine. Care

mai e viaţa ta?

Chris luă o înghiţitură de mojito şi plescăi uşor.

— Acum câteva luni mă gândeam serios să ies la pensie şi să mă mut la soare. Grupul Queen merge de la sine şi chiar nu am nevoie de mai mulţi bani. Dar acum m-am răzgândit.

— Zău?

— Da, zise Chris fără să o privească în ochi.

— Ai de gând să-mi povesteşti sau trebuie să scot cuvintele cu cleştele?

— Deşi e super jenant, m-am îndrăgostit. Până peste cap, fără scăpare, sunt îndrăgostită lulea.

Faye fu gata să se înece cu o frunză de mentă. Începu să tuşească.

— Îndrăgostită? repetă ea prosteşte. De cine?

— N-o să-ţi vină să crezi, dar îl cheamă Johan şi e profesor de suedeză la gimnaziu.

— Sună foarte… normal, zise Faye, care se aşteptase să fie un participant la reality show-ul Paradise Hotel, tatuat, cu bicepşi babani şi cu reducere de tânăr adult la călătoriile cu avionul.

— Exact asta-i partea cea mai ciudată, oftă Chris.

— Cum v-aţi întâlnit?

— A venit în salonul meu din Sturegallerian cu nepoata lui. Purta un sacou din ăla caraghios cu petice în coate. Când s-a aşezat pe scaun, nepoata a declarat că vrea o creastă. Asta mi-a trezit curiozitatea. Cum avea să reacţioneze? El a dat doar afirmativ din cap şi a zis: „Şi eu mi-aş fi făcut tot o creastă, e super mişto”.

Chris tăcu şi se uită pe fereastră.

— Ce păcat că e luat, mi-am zis eu în sinea mea, pentru că presupuneam că era fiică-sa. Am rămas însă în salon, doar ca să pot schimba câteva vorbe cu el. Şi, când se pregătea să plătească, fata l-a întrebat când venea taică-su să o ia. Atunci mi-a scăzut moralul de-a binelea. Mi-am zis că trebuie să fie gay.

— La naiba!

— Fata a fost întâmpinată în faţa salonului de un tip cu chelie care s-a înroşit ca un rac când a văzut ce frizură avea fiică-sa. S-au despărţit şi eu… ce naiba, cel mai bine e să-ţi zic exact ce s-a întâmplat. Mi-am anulat toate şedinţele şi am început să-l urmăresc.

— Te-ai dedat la stalking?

Faye se holbă amuzată la prietena sa. Era nebunie pură, chiar şi din partea lui Chris.

— Da, dar doar un pic.

— Ce înseamnă un pic?

— Până la Farsta.

— Păi, tu n-ai mai ieşit din centru…

— Din *anno Domini* 2006, ştiu. În orice caz, când am ajuns în piaţa din Farsta s-a întors în cele din urmă către mine. Nu sunt James Bond, se pare, şi îşi dăduse seama că-l urmăream de la Stureplan.

— Şi atunci ce-a zis?

— Că era flatat de atenţie şi că presupunea că mi-era sete după atâta furişat. Eu am recunoscut că mi-era şi atunci el m-a invitat la o cafea.

— Dumnezeule, Chris. Mă bucur enorm pentru tine.

Chris nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Şi eu.

— Şi pe urmă?

— Apoi mi-a oferit o cafea şi m-am îndrăgostit lulea. Ne-am dus la el acasă şi am rămas acolo două zile.

Izbucni în râs şi Faye simţi un val de căldură în stomac.

— Şi acum?

— Acum sunt la fel de îndrăgostită. El e, Faye, e bărbatul pe care l-am aşteptat toată viaţa.

Preţ de câteva fracţiuni de secundă, zâmbetul se transformă în grimasă. Cineva care n-o cunoştea pe Chris atât de bine cum o cunoştea Faye nici măcar n-ar fi remarcat diferenţa.

Exista o problemă.

— Chris, ce s-a întâmplat?

— Ce vrei să spui? replică ea cu o mină aparent indiferentă.

— Te cunosc. Ce e?

Chris ridică paharul şi bău o gură. Apoi îl puse deoparte.

— Am cancer, zise ea cu o voce spartă.

Timpul se opri în loc, sunetele din jurul lor dispărură, contururile se estompară, colţurile ascuţite se rotunjiră.

Vocea lui Chris era înăbuşită şi străină.

Faye nu putea să înţeleagă. Chris cea plină de viaţă şi de energie, nu putea să aibă cancer. Dar avea. O formă neobişnuită de cancer de col uterin. Ceea ce lui Chris i se părea ironic, având în vedere cât de puţin îşi folosise uterul. În jurul lor se auzea clinchetul paharelor. În faţa lor se întindea însorită şi limpede calea de legătură dintre Stockholm şi porturi, iar pe partea cealaltă a

apei se înălţa palatul regal care, ca de obicei, arăta mai mult ca o închisoare citadină decât ca un palat din basme. Era o frumoasă zi de toamnă care-i făcuse să iasă din casă pe o mulţime de locuitori ai Stockholmului. La masa de vizavi lumea mânca sandviciuri tăiate bucăţele de pe un platou de argint cu bijuteriile zăngănindu-le la mâini, iar Faye se întreba cum de puteau să continue să râdă când lumea ei tocmai făcuse implozie.

— De fapt, nu aveam de gând să-ţi zic nimic înainte să scap de el. Dar asta e, acum.

Chris dădu din umeri. Dacă doctorii nu reuşeau să-l oprească, n-avea să supravieţuiască. Faye căuta semne care s-o convingă că glumea cu ea, aştepta să izbucnească unul dintre râsetele prea stridente ale lui Chris, care să elimine tensiunea acumulată. Dar nu izbucni nimic.

— Trebuie să plecăm de aici, zise ea.

De-abia mai putea respira.

— Nu pot să stau aici şi să mă înfrupt din salata asta în timp ce tu-mi povesteşti că ai cancer.

Îi păru imediat rău de ceea ce spusese. Înţelese că lui Chris trebuia să-i fie teribil de frică şi că făcea eforturi să menţină aparenţele. Chiar nu era momentul potrivit să spună ce voia *ea* să facă. Şi nici să-şi plângă de milă.

— Scuză-mă. Mă simt însă atât de tristă, zise ea.

Chris îi zâmbi. Un zâmbet trist de data asta. Era o mină pe care Faye nu o văzuse decât rar sau poate niciodată pe chipul iubitei sale prietene. Se forţă să înghită o bucată de pui. Deşi o înghiţise, se simţea ca şi cum i-ar fi rămas în gât. Puse tacâmurile deoparte, îl trase spre ea pe un chelner aflat în trecere şi comandă două ginuri tonice.

— Tari, vă rog.

Niciuna dintre ele nu mai zise nimic până la sosirea băuturilor.

— Vrei măcar să vorbeşti despre asta? întrebă Faye după ce luă o gură.

— Nu ştiu. Cred că da, dar nu ştiu cum.

— Nici eu. Dar ştiu că trebuie să te faci bine.

— Da, bineînţeles că mă fac. Nu putea să pice într-un moment mai prost însă, acum când îl am pe Johan. M-am îndrăgostit în sfârşit şi acum se găseşte şi tumoarea asta să mi se pună pe col şi să răstoarne totul cu fundul în sus. Cineva acolo sus are simţul umorului.

Râsul lui Chris nu i se oglindea în ochi. Faye dădu aprobator din cap. Îşi potrivi buzele în jurul paiului şi trase în ea şi mai mult alcool. Îl simţea răspândindu-se, încălzind-o, ajutând-o să respire mai uşor.

— Te temi că te părăseşte, asta vrei să spui?

— Fireşte. M-ar mira să nu mă părăsească. Ne ştim doar de câteva săptămâni şi, dacă e să înving boala asta, o să am nevoie de toate puterile mele. O să devin urâtă, neatrăgătoare, fără chef de sex, o să fiu obosită. E… e clar că-mi fac griji. Îl iubesc cu adevărat, Faye, îl iubesc atât de mult.

— Ţi-e frică de…

— …de moarte? Mor de frică. Dar n-o să mor. Vreau să fiu cu Johan, să călătoresc cu el, să îmbătrânim împreună. Niciodată nu mi-am dorit să trăiesc mai mult decât acum.

O nouă grimasă. Faye se simţea nepriceputăşi nesigură. În cele din urmă, îşi puse mâna peste mâna lui Chris. Mâna care îi insuflase curaj în timpul avortului. Acum tremura şi era rece ca gheaţa.

— Mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să-i spui. Indiferent dacă te părăseşte sau nu.

Chris încuviinţă din cap şi dădu pe gât ginul tonic. Faye încă îşi ţinea mâna peste mâna ei.

[28]

Duminică, atunci când se duse s-o ia pe Julienne, fiica sa îi aruncă o privire plină de nerăbdare. Faye uitase cu desăvârşire ce o rugase să facă, boala lui Chris întorsese totul cu susul în jos.

— Unde e? întrebă Julienne.

— Ce?

— Mobilul. Am făcut ce m-ai rugat acasă la tati.

— Foarte bine, draga mea. Ţi-l dau mâine.

Julienne începu să protesteze, dar Faye îi spuse că trebuia să aştepte. Julienne plecă supărată în camera ei şi Faye nu mai avu puterea să o cheme înapoi.

Nu mai avea puterea nici să se bucure că în curând avea să pună mâna pe parola lui Jack.

Chris o rugase să nu povestească nimănui despre cancer. Nu avea nevoie de simpatie sau să i se pună eticheta de pacient cu cancer în frunte, după cum se exprimase ea. Se înţeleseseră ca Faye s-o însoţească la prima sesiune de tratament şi să nu mai aducă vorba despre asta înainte de acel moment.

Dar îi era imposibil să se gândească la altceva.

O viaţă fără Chris? Ea, care îi fusese mereu alături, care se dovedise puternică atunci când Faye nu voise altceva decât să se ascundă. Rolurile se inversaseră acum. Acum Chris avea nevoie de ea. De toată atenţia ei.

Faye avea bani. Avea o companie de succes. Îi arătase lui Jack şi întregii lumi că putea sta pe propriile sale picioare. Nu putea oare să lase keyloggerul care era acum instalat pe computerul lui să-i stocheze parola şi tot ce scria fără să acţioneze în niciun fel? Nu putea să renunţe?

Dar pur şi simplu nu era în stare. I se făcea rău la gândul că nu şi-ar putea duce răzbunarea până la capăt. Nu putea să renunţe. Nu voia să renunţe. Ce fel de persoană era, de fapt? Cea mai bună prietenă a ei era bolnavă. O boală care-i putea fi fatală. Iar ea se gândea în continuare cum să-l distrugă pe Jack.

Fjällbacka – atunci

Prima dată când m-a bătut tata aveam 12 ani. Mama era la supermarket, tocmai plecase. Stăteam la masa din bucătărie şi tata se afla lângă mine, pe latul mesei, concentrat la un rebus. Voiam să mă întorc doar, dar mi s-a întâmplat să lovesc ceaşca. Cu încetinitorul, am văzut-o răsturnându-se şi încă simţeam cum o atinsesem cu mâna.

Ciocolata caldă s-a împrăştiat peste ziarul tatei cu rebusul aproape terminat. Era ca şi cum ar fi fost mâna sorţii, ca şi când ar fi vrut să-mi spună că acum îmi venise rândul.

Tata părea aproape plictisit când şi-a întins mâna şi m-a lovit drept peste ureche. Şi totuşi, ochii mi s-au umplut de lacrimi din cauza durerii. L-am auzit pe Sebastian închizând uşa de la camera lui. N-avea să mai îndrăznească să iasă de acolo înainte de întoarcerea mamei.

Am primit încă o lovitură aproape imediat. Tata s-a ridicat şi, de data asta, mâna m-a lovit pe obrazul drept. Am închis ochii şi m-am încuiat în mine, într-o întunecime care m-a întâmpinat cu bucurie. La fel cum mă întâmpina la şcoală când voiam să scap de toate ţipetele şi strigătele din jur.

Palma tatei îmi sălta pe piele. Am rămas aproape şocată de cât de bine reuşeam să suport durerea.

Când am auzit în cele din urmă paşii mamei în hol, mi-am dat seama că se terminase. De data asta.

[29]

Faye se întâlni cu Chris la spitalul universitar Karolinska. O pătură de nori învăluia oraşul. Stockholmul era gri şi umed, aşa cum e de multe ori toamna. Frunzele începuseră să cadă şi formau mici oprelişti de murdărie maro pe pământ.

Chris tremura de frig în faţa intrării.

— Cel mai grav e că n-am avut deloc poftă de mâncare azi-dimineaţă şi e de preferat să mănânci ceva înainte, mormăi ea şi aruncă o privire la paharul lui Faye de la Seven Eleven în care se afla un latte de proastă calitate. Mi se face rău doar când mă gândesc la cafea.

Faye aruncă paharul într-un coş de gunoi verde.

— Nu era nevoie să faci asta, zise Chris în timp ce treceau de uşile batante.

— Facem asta împreună. OK?

— Da, răspunse Chris şi îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Dacă aş fi fost eu bolnavă, tu m-ai fi tăiat şi mi-ai fi scos tumorile de una singură, zise Faye. Din păcate, mie mi-e frică de sânge, deci mă mulţumesc să-ţi ţin companie şi să nu beau cafea de proastă calitate. Plătesc un preţ destul de mic pentru privilegiul de a petrece câteva ore cu prietena mea cea mai bună.

O trase pe Chris lângă ea.

— Cum te simţi?

— Ca un pacient cu cancer. Şi ştiu… – îi şopti Chris la ureche – … că nu ţi-e frică de nimic. Dar îţi mulţumesc că te prefaci. De dragul meu.

Faye nu zise nimic. Căci singurul răspuns pe care i-l putea da era că îi era frică. Frică de faptul că cea mai bună prietenă a ei avea să moară.

Când au părăsit spitalul, Chris era atât de obosită, încât Faye trebui s-o ducă sprijinită de umărul ei. Faye nu-şi dădea seama dacă era o oboseală fizică sau mentală. Nu ştia nimic despre cancer. Sau despre tratamentul împotriva cancerului.

Chris ar fi trebuit să ia un taxi până acasă, dar Faye se decise să o ducă ea cu maşina şi să petreacă noaptea la ea. Îi trimise un mesaj lui Kerstin, care îi răspunse că avea s-o ducă pe Julienne la cinema.

Chris se odihnea cu capul sprijinit de geam şi cu ochii întredeschişi în timp ce luminile oraşului se perindau pe lângă ele.

— Johan e la tine? întrebă Faye.

— Nu, i-am zis… i-am zis că am şedinţe tot weekendul şi că nu am timp

să-l văd.

— Trebuie să-i spui.

— Ştiu.

Chris zgândărea portiera cu o unghie dată cu ojă roşie.

— Vreau să-l întâlneşti mai întâi. În caz că…

— În caz că ce?

— În caz că mă părăseşte.

— Ce bărbat de rahat mai e, dacă te părăseşte?

— Bărbatul tipic, zise Chris cu ochii închişi şi zâmbi obosită. Tu ştii doar foarte bine cum sunt. Johan de ce ar fi altfel?

Faye nu ştia ce să-i răspundă, miile de poveşti de pe forum o împungeau ca nişte sloiuri de gheaţă în inimă. Toate dezamăgirile. Toate minciunile. Indiferenţa şi egoismul. N-ar fi avut niciun fel de credibilitate dacă îi spunea lui Chris că nu avea dreptate.

Indiferent cât de mult şi-ar fi dorit s-o facă.

Deşi era scurtă, i se păruse că bucata de drum dintre parcare şi lift durase o eternitate. Când ajunseră în cele din urmă în apartament, Chris se năpusti la toaletă să vomite. Faye îi ţinea părul. Nu se mai aflaseră într-o astfel de ipostază de cincisprezece ani. Totul părea să se fi petrecut într-o altă viaţă.

După scurtul episod de ezitare, Faye se hotărâse, bineînţeles, să folosească ceea ce putea obţine cu ajutorul keyloggerului. Cum era deja instalat pe computerul lui Jack, era pe drumul cel bun, dar trebuia să facă în aşa fel încât să şi copieze fişierul cu textul pe un stick USB. Apoi, nu putea decât să spere că totul încă mai era salvat în contul de Gmail. Din câte îl ştia pe Jack, nu prea făcea curăţenie. Voia să păstreze totul, pentru orice eventualitate, „nu se ştie niciodată când o să fie de folos”.

Poate avea să reuşească în timpul petrecerii de aniversare a lui Julienne din weekendul următor.

Apoi trebuia să se ocupe de Ylva. Deşi Jack o redusese deja la umbra persoanei care fusese odinioară, Faye nu putea uita privirea dispreţuitoare pe care i-o aruncase. În propriul său dormitor. Goală şi proaspăt futută de soţul lui Faye. Suplă, bine antrenată şi cu balcoane perfecte de silicon.

Încetul cu încetul, cucerise teritoriul Ylvei, în timp ce Ylva începuse să se transforme într-un alter ego al lui Faye de pe vremea când încă era soţia lui Jack. Trupul lui Faye era suplu şi bine antrenat. Sânii noi. Iar Jack observase schimbarea. De fiecare dată când se întâlneau pentru a o primi sau recupera

pe Julienne, privirea lui îi cerceta corpul. În acelaşi fel ca la început. Atunci când era cea de care nu se mai sătura. Deşi îl ura, avea în continuare o influenţă ciudată asupra ei. Şi nu se obişnuise niciodată să-l vadă împreună cu Ylva. Probabil n-avea să se obişnuiască niciodată.

Viaţa ei sentimentală se reducea la relaţii temporare, de regulă cu bărbaţi mai tineri, pe care îi întâlnea în baruri şi cu care se culca de câteva ori, după care rupea legătura. Nimeni n-avea voie să se apropie de ea. Nimeni n-avea voie să rămână. În momentele sale de mare slăbiciune, visa să-l distrugă pe Jack odată pentru totdeauna… Şi apoi să se întoarcă la el. Era încă unul dintre secretele ei murdare şi ruşinoase. Apele întunecate se umpleau mereu.

[30]

Nimeni nu-l putea acuza pe Jack de zgârcenie, îşi zise Faye când ajunse în dreptul casei. Julienne îşi dorise ca aniversarea ei de şapte ani să fie o „gală”, iar Jack angajase o firmă specializată în aniversări pentru copii, care decorase grădina cu baloane roz, cort de petreceri cu scenă şi, bineînţeles, un covoraş roşu, care în cazul de faţă era roz. Şi un fotograf profesionist, care să le facă poze copiilor când soseau şi să le expună pe un panou. Prin grădină erau răspândite mese care zăceau deja sub greutatea cadourilor şi a felurilor de mâncare. Era pompos chiar şi pentru standardele de pe Lidingö.

Dar e drept că şi Jack avea o nevoie de a ieşi în evidenţă cu mult mai mare decât a oricărui alt tată de pe insulă.

Julienne scoase un ţipăt, sări din maşină şi o luă la fugă pe alee. Jack şi Ylva ieşiră pe trepte şi o întâmpinară. Faye coborî din maşină şi începu să urce colina. Alesese o rochie de culoarea pielii, marca Hervé Léger, mulată, cu decolteu şi mânecă scurtă şi simţea privirile lui Jack asupra sa. Şi Ylva părea să le observe. Îşi deschise demonstrativ braţele în faţa lui Julienne. Faye simţi un pumnal în stomac când Julienne o îmbrăţişă pe Ylva, dar făcu un efort să continue să zâmbească.

— Ce frumos aţi aranjat totul, zise ea.

— Chiar am vrut să facem ceva special pentru ea azi, zise Ylva cu voioşie şi o sărută pe Faye pe obraz.

Mirosea bine a şampon şi a parfum. Şi ea începuse să afişeze un ton servil, de o falsă familiaritate, faţă de Faye, când succesul cu Revenge devenise prea mare şi prea evident ca să poată fi ignorat.

După ce se dezlipi din braţele ei, Faye o contemplă pe Ylva. Nu cumva începuseră să-i apară în jurul gurii aceleaşi cute de amărăciune precum cele pe care Faye le remarcase la sine însăşi în ultima perioadă cu Jack? Şi un pic prea mult botox în frunte?

— Du-te repede la tine în cameră! Acolo te aşteaptă o primă surpriză, zise Jack şi o mângâie pe fiica sa pe obraz.

Julienne o porni în fugă spre casă. Se auzea ecoul paşilor ei urcând pe trepte în sus. Jack se întoarse către Faye.

— Ylva a chemat o… cum îi spune…?

— O machieuză, explică Ylva. E tipa care se ocupă de obicei de Carola[14], de fapt.

Un bărbat tânăr se apropie şi se prezentă ca fiind magicianul. Apoi intră în

casă împreună cu Jack, în timp ce Faye şi Ylva rămaseră pe loc admirând grădina. Apărură doi bărbaţi care cărau o masă.

— Chiar aţi aranjat totul foarte frumos, repetă Faye ca să pună capăt tăcerii.

Nu minţea. Casa era frumoasă şi grădina încântătoare. Ar fi trebuit să-i dea un bonus grădinarului. În plus, păreau să fi scăpat şi de gâştele care se găinăţau pe plaja de lângă casă. Se zvonea că Jack plătise pe cineva să le împuşte în timpul nopţii.

Ylva zâmbi.

— Nu vrei să rămâi la petrecere? July vrea să ne ţinem deoparte pe cât posibil, dar poţi totuşi să rămâi, nu?

Comentariul lui Faye despre casă părea să fi declanşat un impuls spontan de generozitate. Acum părea să regrete, dar invitaţia fusese deja făcută.

Pe Faye o încerca o senzaţie de rău când Ylva îi spunea fiicei sale July. Dar, în loc să-i pună în vedere că fetiţa nu era un cobai, încuviinţă din cap. Pe de o parte pentru că spera să poată pune mâna pe computerul lui Jack, pe de cealaltă fiindcă observase că Ylva regretase imediat invitaţia spontană.

— Cu plăcere.

— Super. Jack a reuşit să-i cheme pe Sean och Ville să cânte două piese.

Sean och Ville era un boyband de care Julienne şi prietenii ei erau absolut obsedaţi. Le ştiau toate cântecele şi nu ratau niciunul dintre update-urile lor zilnice de pe YouTube. În unele weekenduri, Julienne o obliga chiar şi pe Faye să vină cu ea şi să aştepte în faţa studioului lor, pentru ca apoi să-i vadă pe cei doi terchea-berchea aruncându-se într-un taxi, fără măcar să se uite spre fetiţele care mai întâi ţipau de exaltare şi apoi începeau să plângă de dezamăgire.

— Cred că n-a fost ieftin, nu? zise ea.

— Nu, managerul lor a cerut optzeci de mii de coroane pentru câteva piese. Plus şampanie şi prăjituri cu ciocolată…

— Dumnezeule!

— Jack a ezitat la început, dar până la urmă l-am convins. Vreau să aibă o zi de neuitat. Vrei un pahar de şampanie? Poţi să laşi maşina aici şi să iei un taxi până acasă. Sau putem să rugăm pe cineva de la firma de curierat să te ducă acasă şi pe tine şi maşina.

— Cu plăcere.

— Hai să intrăm.

În salon se afla un bar din zinc. Ylva îi dădu ocol, se aplecă şi luă o sticlă.

— Cava? întrebă ea. Mie îmi place mai mult decât şampania, deci am mereu câteva sticle în casă.

— Sigur, mulţumesc.

Ylva luă un pahar, desfăcu sticla şi-i turnă lui Faye.

— Tu nu vrei?

Ylva clătină din cap.

— N-am vorbit niciodată despre… despre ce s-a întâmplat, zise ea.

Afişase o mină care friza regretul. Faye îşi dădu dintr-odată seama cât de mult o ura. Ylva se culcase cu soţul ei luni de-a rândul pe la spatele ei. Iar acum, iat-o în căsoiul lor nenorocit, frumoasă şi suplă, deşi un pic cam umflată de botox, făcând pe tipa înţelegătoare şi aşteptându-se ca totul să fie iertat. Ar fi fost mai onest din partea ei să continue să se poarte cu aceeaşi îngâmfare şi superioritate ca în seara când o surprinsese goală în dormitor. Atunci ar fi urât-o mai puţin.

Dar acum îşi dorea cu ardoare s-o vadă ducându-se de râpă sub ochii ei.

Ylva şi Jack. Chiar se meritau unul pe celălalt. Meritau furtuna de la orizont care în curând avea să le distrugă viaţa perfectă.

— Nu e nevoie, zise ea. Tu şi cu Jack vă potriviţi. Şi totul s-a terminat cu bine pentru toţi trei.

Ridică paharul.

— Sunt foarte impresionată de ce ai reuşit să faci cu Revenge, zise Ylva şi se aşează pe un fotoliu mare cu tapiţerie înflorată.

Designul era opera lui Josef Frank şi fusese achiziţionat de la Svenskt Tenn. Lui Jack îi plăcuseră dintotdeauna stofele lor, în timp ce Faye era de părere că se potriveau mai bine în case de pensionari.

— Mmm, mulţumesc. Ţie cum îţi merge? Te simţi bine la Musify?

— Am de gând să renunţ. Ă… lucrez deja cu normă redusă de vreo doi ani. Jobul lui Jack necesită atât de mult sprijin, mai ales partea de reprezentare, apoi mai sunt casa, Julienne… ştii şi tu cum e.

Ylva făcu un gest cu mâna, fără să o privească pe Faye în ochi. Faye se întreba cât timp putea să-i ocupe Julienne în puţinele ore pe lună când se afla la ei. Însă nu spuse decât:

— Zău?

— Noi… adică Julienne o să aibă un frate sau o soră. Şi ştii cum e Jack, preferă să stau acasă. Iar eu de-abia aştept, că altă familie n-am.

Faye se holbă la ea. Se tot întrebase când avea să sosească şi această zi. Îi fusese teamă de venirea ei. Însă nimic n-ar fi putut-o pregăti pentru lovitura

în plexul solar pe care o reprezenta această noutate. În acelaşi timp, îşi dădea seama că supremaţia Ylvei se apropia de final. Într-un fel, îi era milă de ea, dar, în acelaşi timp, ar fi vrut şi să-i tragă o palmă.

— Mă bucur pentru voi, felicitări.

Faye îşi luă o expresie care spera că semăna cu un zâmbet, deşi măruntaiele i se frământau atât de tare, încât simţea nevoia să se aplece de durere.

Ylva îşi puse mâinile pe burta inexistentă şi afişă un zâmbet strălucitor. Faye zâmbi la rândul său şi luă o gură serioasă de cava. O năpădiseră amintirile despre avort. Răceala şi indiferenţa lui Jack. Naşterea lui Julienne. Cu o sută de apeluri şi mesaje pentru Jack, în timp ce ea o aducea pe lume pe fiica lor, copleşită de durere şi panică.

Se uită pe fereastră. Afară mişuna de angajaţi care pregăteau febril sosirea invitaţilor la petrecere.

— Când e momentul cel mare? întrebă ea.

— Peste şase luni.

Ylva se lumină când Jack se apropie în spatele lor. Îşi turnă un whisky la bar şi se aşeză pe celălalt fotoliu, nu lângă Ylva. Cu vedere liberă în decolteul lui Faye.

Ylva observă şi ea acest lucru.

— E gata totul? întrebă ea pe un ton sever.

— În linii mari. Ceilalţi copii sosesc peste patruzeci şi cinci de minute.

Jack răsuci ceasul de mână spre ea. Era marca Audemars Piguet şi costase aproximativ o jumătate de milion de coroane. Nu Rolex, care lui Jack i se părea cu siguranţă prea mainstream. Oricine avea Rolex acum. Dacă erai cu adevărat cineva, atunci purtai un Audemars Piguet. Sau un Patek Philippe.

— Formaţia pop apare la ora cincisprezece. Dar nu-i spune nimic lui Julienne, ea nu ştie de asta.

Jack îşi înclină capul spre Faye.

— Cum merg afacerile?

— Excelent, mulţumesc. Se pare că şi pentru tine. Cotarea la bursă e un eveniment important.

— O să fie mult de muncă. Dar merită, după toate prin câte am trecut.

Faye zâmbi către el şi Ylva.

— Felicitări pentru copil. Ylva mi-a dat vestea.

Se răsuci şi se aşeză în aşa fel încât Jack să poată vedea şi mai bine sub rochia ei. Nu purta nici chiloţi, căci s-ar fi observat pe sub rochia mulată.

Privirea lui Jack îi urmări mişcările.

Fostul său soţ îşi ridică paharul către ea. Pantalonii i se bombaseră în jurul fermoarului.

— Mm, mă bucur mult, zise el împleticit, cu un zâmbet forţat.

Avea privirea înceţoşată.

Ylva îşi drese vocea.

— Jack a fost un pic sceptic. Are aşa de multă treabă la firmă acum şi ştii şi tu cât de în serios ia Jack rolul de părinte.

Aşa fusese oare şi ea? *Jack e de părere, Jack vrea, Jack crede?* Dumnezeule, trebuie să fi fost de-a dreptul imposibil de suportat. Iar acum iat-o pe Ylva, o versiune mai tânără a sa, cu mâinile pe pântece şi cu un zâmbet prostesc pe chip, adulându-l pe acelaşi bărbat. Orbită de dragoste şi admiraţie. Şi de dependenţă.

Aşa îi plăcea lui Jack să fie femeile sale, înţelese Faye acum. Dar asta o făcu să o dispreţuiască şi mai mult pe Ylva. Avusese oare vreo mustrare de conştiinţă? Pentru nenumăratele ori când se culcase cu Jack la birou, acasă la ei, acasă la ea, în timp ce Faye stătea şi aştepta. Probabil. Dar era orbită de dragostea ei pentru Jack. Şi o dispreţuia pe soţia lui patetică, care stătea degeaba acasă, fără carieră, fără ambiţii. În mod firesc, Ylva se comparase cu ea şi constatase că îi era superioară. Şi considera că Faye nu merita pe cineva ca Jack.

Faye dădu pe gât şi ultima înghiţitură. Privi apoi posomorâtă fundul paharului înalt. Nu se simţea destul de curajoasă încât să se ducă singură la bar şi să-l umple iar.

— Eu mă duc să mă odihnesc un pic înainte să înceapă petrecerea, zise Ylva şi se ridică, aruncând o ultimă privire spre Faye.

După ce plecă, în cameră se lăsă tăcerea. Trecură câteva momente, apoi Jack îşi drese vocea.

— Arăţi de-a dreptul superb, zise el încet.

Privirea lui rămăsese fixată pe decolteu. Faye îl lăsă să se uite. Îşi dădu la o parte părul şi îşi expuse gâtul şi claviculele care nu mai erau ascunse sub straturi de grăsime. Ar fi minţit dacă ar fi spus că nu-i făcea plăcere privirea lui, dar faptul că trupul ei încă se încăpăţâna să reacţioneze la influenţa lui nu însemna că o putea controla.

O parte din ea ar fi vrut să-i arate că nu mai avea nevoie de el. Dar nu trebuia să cadă în capcană şi să-şi arate superioritatea. Pe de o parte, pentru că trebuia să-l facă să se îndrăgostească din nou de ea, ceea ce nu s-ar fi

întâmplat niciodată dacă nu credea că o poate controla, iar pe de alta, pentru că, indiferent cât de mult o rănise, era totuşi Jack. Cuvintele lui încă mai însemnau ceva pentru ea. Oricât de mult încerca ea să nege acest lucru.

— Mulţumesc, răspunse ea distant.

Privirea lui fu din nou atrasă înspre decolteu şi zăbovi asupra lui. Faye îşi luă mobilul şi se prefăcu că trimite un mesaj.

— Ştii că te visez câteodată? zise el ridicându-se de pe fotoliu şi ducându-se la bar să aducă sticla ca să umple paharele amândurora.

Se aşeză lângă ea pe canapea, mult prea aproape.

Mirosul parfumului lui Jack o năuci pentru o clipă. Era acelaşi ca la Barcelona. Faye trase aer în piept, se hotărî să nu se lase pradă amintirilor, tot ce crezuse atunci se dovedise oricum o mare minciună. Trebuia să-l respingă, fără să-l facă însă să-şi piardă interesul. Un echilibru precar. Lui Jack îi plăcea vânătoarea. Aşa îl cucerise şi prima dată, cu mult timp în urmă, într-o altă viaţă. Se întoarse spre el şi îl privi drept în ochii lui albaştri, care acum erau fixaţi asupra ei.

Bărbaţii ca Jack vor mereu ce nu au. Ăsta era motivul pentru care o înşelase. Şi era convinsă că avea să o înşele şi pe Ylva tot din acelaşi motiv, dacă nu cumva o făcuse deja. De aceea, avea să le înşele neîncetat pe toate femeile din viaţa lui.

În spatele lor se auziră zgomote de paşi. Şi ea şi Jack se întoarseră în acelaşi timp şi o văzură pe Julienne venind spre ei. Purta o rochie frumoasă de culoare roz. Era machiată şi arăta cu mult mai în vârstă. Faye nu prea ştia ce să creadă despre felul cum arăta.

— Ce frumoasă eşti, scumpa mea, zise ea totuşi. Arăţi ca o prinţesă.

Julienne făcu o piruetă.

— Jessica zice că pot să mă fac manechin, zise ea.

— Jessica? repetă Faye, căutând să-şi aducă aminte numele colegelor de clasă ale fiicei sale.

— Machieuza, explică Jack, care îi observase confuzia. Are foarte mare dreptate.

O luă pe Julienne pe sus şi şi-o puse pe genunchi, iar Faye avu un moment de şovăială. Cu Julienne între ei pe canapea, pentru o clipă deveniseră din nou o familie. Ceea ce o făcea să se simtă dezorientată, pierdută.

Se întinse după paharul său de cava şi îl duse la buze, în timp ce Jack o contempla cu înfometare.

Din grădină răzbăteau voci stridente. Fetiţele începuseră să apară. Maşini de lux parcau una după alta şi dinăuntru ţopăiau afară fetiţe de şase-şapte ani. Faye se trăsese deoparte, în timp ce Jack şi Ylva făceau conversaţie cu părinţii. Maldărul de cadouri de pe masă creştea încontinuu. Majoritatea împachetate în hârtie albă şi purtând logotipul negru al magazinului universal de lux NK. Magicianul îşi făcu apariţia pe scenă şi fetele începură să ovaţioneze. Chelnerii veniră cu gustări şi sucuri pentru fetele îmbrăcate festiv, care stăteau în jurul meselor rotunde din cortul de petrecere, ca şi cum ar fi fost o gală adevărată. Julienne aplauda fericită. Un cunoscut prezentator de programe pentru copii juca rolul de maestru de ceremonii şi introducea artiştii.

Când Sean och Ville apărură pe scenă în cele din urmă, ovaţiile ajunseră la apogeu. Faye îşi dădu seama că era momentul oportun pentru înregistrarea datelor de pe keylogger. Fetele plecaseră de la mese şi se postaseră la marginea scenei. Ylva şi Jack păreau total acaparaţi de animaţia care se crease când intraseră pe scenă idolii fetelor. Faye părăsi discret cortul, intră în casă şi urcă scările spre camera de lucru a lui Jack. Avea în continuare acelaşi birou pe care îl avusese pe vremea când încă erau împreună. Pentru o clipă, i se făcu dor de camera din turn. De liniştea ei maiestuoasă, plutind deasupra oraşului – o amintire dintr-o epocă îndepărtată. Se distanţă de această senzaţie şi îşi reaminti că trebuia să se concentreze. Clipele petrecute pe canapea cu Jack şi cu Julienne o făcuseră să-şi piardă echilibrul. Nu-şi putea permite aşa ceva.

Îşi lăsă poşeta pe birou şi se aplecă deasupra computerului. Lângă ecran se aflau două fotografii înrămate. Un polaroid alb-negru care o înfăţişa pe Ylva şi care trebuie să fi fost făcut în urmă cu mai mulţi ani. Avea o privire serioasă şi gura întredeschisă şi se uita drept în obiectivul aparatului de fotografiat. Sau îl futea, cum ar fi zis Chris. Cealaltă fotografie îi înfăţişa pe Jack, Ylva şi Julienne la restaurant. Ylva şi Julienne avea rochii identice. Arătau ca o mică familie fericită. Toţi trei râdeau. Faye trase adânc aer în piept. Era doar o iluzie, o faţadă pe care Jack o crease. Nimic altceva.

Atinse mouse-ul, computerul se trezi la viaţă şi introduse vechea parolă a lui Jack. Îşi ţinu respiraţia. Dar nu. Pe asta nu o schimbase. Apăru o fotografie supradimensionată cu Jack şi Ylva. Se îmbrăţişau la bordul unui scuter acvatic. Se sili să nu se mai holbeze la poză, introduse stickul USB pe care îl ţinuse în mână şi urmă instrucţiunile lui Nima.

După câteva secunde, găsise fişierul ascuns cu activitatea lui Jack şi îl

copiase pe stickul USB. Apoi intră în „Documentele mele” şi transferă dosarele care se aflau acolo, deşi nu credea să fie ceva interesant printre ele.

Din coridor se auzi un scârţâit. Închise rapid computerul şi începu să caute cu disperare un loc unde să se ascundă, dar, înainte să apuce să facă ceva, uşa se deschise. Faye se întoarse rapid cu faţa spre uşă.

În prag se afla Jack. Trăsăturile feţei îi trădau mirarea, care se transformă apoi în suspiciune.

Faye fu nevoită să gândească rapid. Îi zâmbi lui Jack. Cu supunere. Ca şi cum s-ar fi scuzat.

— Voiam… voiam doar să văd cum ai mobilat camera de lucru. Mi-a plăcut dintotdeauna biroul ăsta. Şi eram un pic curioasă să văd dacă l-ai păstrat.

Jack prelucra informaţiile. Păru să ajungă la concluzia că ea rămăsese aceeaşi creatură patetică şi naivă care fusese dintotdeauna.

— De ce?

— O, e o prostie, zise ea cu ochii în pământ. Îmi cer scuze, n-ar trebui să mă aflu aici, e totuşi casa voastră, chiar nu se cade. M-a ajuns din urmă nostalgia…

Făcu câţiva paşi spre uşă, dar, când vru să treacă pe lângă el, Jack o prinse de încheietura mâinii. Fu gata să scape stickul USB, pe care îl ţinea chiar în acea mână.

— De ce voiai să vezi cum am mobilat camera de lucru? o întrebă zâmbitor, în timp ce o trăgea spre el.

Faye simţi mireasma bine-cunoscută a parfumului lui. Mădularul lui erect o înţepa în şold şi, fără să vrea, se simţi excitată.

— Ţi-e dor de mine, nu-i aşa? Asta înseamnă „nostalgia” la tine? îi şopti Jack în ureche.

— Încetează, Jack, bâigui ea.

Dar lui nu-i păsa de protestele ei. Ochii îi scânteiau. Nu-i plăcea faptul că protesta. Vechea Faye n-ar fi zis niciodată nu, mai degrabă l-ar fi implorat să o atingă, să-i acorde atenţie.

Vocea îi deveni dispreţuitoare, dar nu-i dădu drumul din strânsoare.

— Deci micuţa Faye şi-a operat sânii ca să fie băgată în seamă la bar. Ţi-e dor să te fută un bărbat adevărat? De asta vii aici şi cerşeşti să ţi-o tragi? Să ştii că am auzit cum te comporţi. Cum te duci acasă la toţi bărbaţii pe care îi întâlneşti la băute. De fapt, nu bărbaţii. Băieţii. Cu câţi ai făcut sex de când ne-am despărţit, Faye? Ai găsit vreo pulă mai mare decât a mea? Pot să pun

pariu că ţi-ai tras-o şi cu mai mulţi în acelaşi timp.

Respira sacadat, excitat de propriile cuvinte, iar membrul i se întărea din ce în ce mai mult pe şoldul ei, o împungea. Trupul ei îi răspundea şi ea îl lăsa să o facă, ca să poată salva stickul USB. Nu protestă când îi trase în jos fermoarul de la rochie şi i-o dădu jos până la brâu. Îi rupse sutienul, îşi lăsă degetele să-i bâjbâie peste sâni. Îi strânse puternic. I se vindecaseră bine, dar încă nu-i revenise simţul tactil, aşa că atingerea lui îi crea o senzaţie ciudată.

— Micuţa Faye care cere să fie fututã.

Jack o întoarse cu spatele. Îi apucă partea de jos a rochiei şi i-o ridică peste şolduri. Îşi desfăcu pantalonii. O împinse în faţă, peste biroul care îi aparţinuse lui Ingmar Bergman, şi o penetră. Ea scoase un geamăt. Se simţea invadată.

— Asta-ţi place, nu-i aşa? ţipă el. Să ţi-o tragi pe la spate ca o secretară în călduri. Acum eşti CEO, dar tot vrei să fii fututã ca o curvă. Aşa fac cu tine, Faye? Aşa ţi-o trag? Băieţii ăia tineri? Te întorc şi te fut pe la spate?

Gâfâia din ce în ce mai tare. Îi despică şi mai mult picioarele ca să o poată penetra mai adânc, o împinse peste birou, cu mâna dreaptă înfiptă în părul ei.

Mişcările deveniseră din ce în ce mai puternice. Faye se ţinea de marginea biroului cu mâna în care nu avea stickul USB. Gemea ca o fetişcană, cum ştia că-i place lui. Cu obrazul stâng pe birou, nimerise nas în nas cu portretul alb-negru în care Ylva afişa mina sa serioasă.

Jack ajunse la apogeu. Pe Faye o încercă o senzaţie de usturime, când el o străpunse şi mai puternic. Gemu o ultimă dată, apoi se desprinse de ea, făcu un pas înapoi şi începu să se încheie la pantaloni. Ea rămase în aceeaşi poziţie încă vreo câteva secunde, apoi se îndreptă şi-şi trase rochia în jos.

— Ai fost mereu o partidă de clasa întâi, zise Jack. Mi-a lipsit asta.

Zâmbi către ea şi arătă cu degetul spre sânii ei, care încă erau la vedere, înroşiţi şi cu sfârcurile mari, umflate.

— Chiar a ieşit bine, îmi plac.

Jack părea plin de încredere. Ordinea fusese restabilită. O montase, recucerise ce era al lui, cel puţin momentan. Iar ea îl lăsă să creadă că aşa şi era.

Fără să-i scape din mână stickul, îşi puse mânecile rochiei şi o trecu peste umeri. Apoi se întoarse cu spatele la Jack şi îşi ridică părul, ca să-i poată trage fermoarul. O secundă mai târziu, Jack dispăruse.

Când Faye îşi făcu din nou apariţia în cort, fetiţele îmbrăcate în rochii scumpe de firmă începuseră să-i cânte lui Julienne. Cântarea era condusă de

Sean och Ville.

Ylva se uită chiorâş la ea şi i-o arătă pe Julienne, căreia tocmai i se pusese o coroană strălucitoare de prinţesă pe cap. Privirea ei era suspicioasă, dar resemnată. Era verde la faţă de la senzaţia de rău alimentată de căldura din cort, iar părul blond i se lipise de tâmple.

Când toţi cei din cort izbucniră în urale, Jack se aşează lângă Ylva, o sărută pe obraz şi o înlănţui cu braţul. Ylva se relaxă. Lui Faye îi scăpă un zâmbet. Pe interiorul coapsei simţea cum i se scurgea încet în jos sperma lui Jack.

Fjällbacka – atunci

Mama suspina în bucătărie, dar nu mă puteam ridica din pat, nu puteam opri loviturile tatei, care nu mai încetau. Nu puteam decât să las întunecimea să-mi învăluie toate grijile, să mă elibereze de frică.

Toamna se apropia cu repeziciune şi tata avea să se poarte din ce în ce mai rău cu mama. Cu mine şi cu Sebastian. Aveam senzaţia că toamnele furtunoase erau fără sfârşit, cu tata ca un animal turbat închis în cuşcă cu prada. Ne învârteam cu toţii unii în jurul altora: un mic grup izolat, într-o localitate izolată.

Mi se întâmpla să visez că avea să vină cineva să ne salveze. Toată lumea ştia. Deşi poate nu-şi dădeau seama de cât de rău stăteau de fapt lucrurile, ştiau destul. De ce nu venea nimeni să ne ia? Să ne salveze. Toată lumea îşi întorcea însă privirea cu laşitate, ignora vânătăile şi rănile. Niciun profesor n-a zis niciodată nimic. Niciun doctor de la policlinică n-a comentat rănile noastre sau ale mamei. Cu o iarnă în urmă, mama avusese nevoie de tratament de opt ori. Un umăr dislocat. O fractură la încheietura mâinii. Un maxilar frânt. Nimeni nu punea la îndoială poveştile ei despre cum căzuse pe scara de la beci sau cum fusese brusc atacată de uşile dulapurilor de bucătărie. Toată lumea închidea ochii.

Cum avea să fie oare în iarna asta?

Plânsetul mamei s-a auzit şi mai clar când s-a deschis uşa de la camera mea. Sebastian a înaintat spre patul meu şi mi s-a cuibărit în braţe. A adormit chircit lângă mine, ca un câine care încerca să se încălzească. Dar mie apropierea de el nu-mi dădea senzaţia de siguranţă. Nimeni nu-mi spusese că eu eram singura persoană care mă putea face să mă simt în siguranţă. Descoperisem asta pe cont propriu.

Eram mai puternică decât ei. Mai ales decât Sebastian.

Respiraţia lui Sebastian se împletea cu zgomotul furtunos al mării de

dincolo de fereastră. Dispăruseră şi ultimii turişti din sezon. Toţi se prefăceau că nu auzeau ţipetele ce răsunau din casa noastră, una dintre puţinele care era permanent locuită. Cu siguranţă, nu voiau să-şi strice vacanţa de vară cu neplăceri. Într-un fel, îi înţelegeam. Dar mă întrebam dacă se gândeau vreodată la copiii din casa de vizavi când îşi încuiau căsuţele de vacanţă şi se întorceau în vilele lor opulente de la Göteborg. Probabil că nu.

[31]

În ziua următoare, după ce o duse pe Julienne la şcoală, Faye se închise în biroul său, deschise computerul şi începu să cerceteze fişierul text. Îi luă zece minute să găsească noua parolă a contului său de Gmail: *venividivici3848*.

Nu spusese nimănui despre ceea ce se întâmplase în biroul lui Jack. Oricât de greu îi fusese să joace înjositorul rol al unei femei care cerşeşte atenţie, nu avusese încotro. Nu trebuia să-i trezească suspiciuni lui Jack, deci fusese nevoită să intre în joc, ca nu cumva el să descopere stickul USB pe care îl ţinuse strâns în mână. Dar nu putea nici să nege că faptul că-l simţise înăuntrul ei din nou îi dăduse satisfacţie. Iar asta o îngrijora. O deranja, însemna o fisură în faţadă pe care nu şi-o putea permite.

Faye se conectă la contul de Gmail, căută în listele de documente şi găsi tot ce căuta. Salvă totul ordonat, metodic.

Se aflau acolo toate lucrurile de care avea nevoie.

Îşi petrecu restul dimineţii descifrând ce mai rămăsese din fişierul text şi urmărind toată activitatea lui Jack de pe computer. Căutările pe site-uri porno după „young girl”, „teen” şi „petite”, schimbul de replici, ca între bărbaţi, cu Henrik despre „gâsculiţa” cu care se culcase la birou şi dispreţul faţă de kilogramele în plus ale unei angajate. Totul putea fi folosit într-o bună zi.

Faye îşi luă cu ea computerul cel nou şi o informă pe Kerstin că urma să plece. Se aşeză la o masă de la Starbucks, în piaţa Stureplan, şi continuă să cerceteze documentele. În marţea următoare, Compare avea să fie cotată la bursă. Avea destul timp la dispoziţie să pună la punct un plan clar referitor la modul cum avea să folosească ceea ce găsise. Cel mai probabil, avea să pună totul în mişcare începând de vineri. Peste patru zile.

Telefonul mobil îi vibră. Era Jack. „Nu mă gândesc decât la cât de bine ne-am distrat ieri. Vrei să ne vedem?” îi scria el.

Se gândi cum să-i răspundă. Lucrurile începuseră să se mişte mai rapid decât crezuse. Trebuia să-i menţină interesul până venea momentul final. Se mai gândi câteva clipe, apoi tastă un răspuns scurt şi apăsă pe „trimite”.

Chris bea un suc de portocale la o masă de la etajul centrului de SPA Sturebadet. Aerul era umed. Pensionari înfăşuraţi în halate de baie din froté mâncau salate la preţuri de două sute de coroane, totul încadrat de clipocitul apei din bazinele de dedesubt.

Faye trase scaunul şi se aşeză în faţa ei la masă.

— De ce ai vrut să ne vedem aici? o întrebă.

Chris înălţă capul surprinsă.

— Bună. Nu te-am văzut. Nu ştiu de ce. Sunetul mă linişteşte într-un fel. E ca şi cum m-aş afla într-un uter călduţ şi încăpător.

Faye se uită cu atenţie la prietena ei în timp ce-şi dădea jos geaca, aranjând-o pe spătarul scaunului. Chris avea o privire absentă.

— Cum te simţi?

— Azi am o zi bună, zise ea. Poate pentru că n-am fost la spital. Iar în seara asta iau cina cu Johan.

— Ce-a zis când i-ai spus?

Chris îşi coborî privirea.

— Nu i-am spus. Nu… nu sunt în stare. Nu vreau să-l pierd.

În ochi i se citea ruşinea. Şi frica. Asta o sperie pe Faye. Nu o văzuse niciodată pe Chris într-o situaţie de care să-i fie ruşine. Şi absolut niciodată fiindu-i frică de ceva.

Îşi luă prietena de mână.

— Iubita mea Chris, te înţeleg. Ţi-ar fi mai uşor dacă aş veni cu tine când îi spui? În caz că… în orice caz.

Chris încuviinţă uşor din cap.

— Ai vrea?

— Bineînţeles, dacă te face să te simţi mai în largul tău.

— Nu vreau să fiu nesuferită. Dar mă simt atât de slăbită, atât de neajutorată. Puţinele ore când reuşesc să fiu eu însămi îmi consumă atât de multă energie, încât tot ce mai am puterea să fac când nu sunt cu Johan e să stau aici. Cine ar fi crezut că am să-mi petrec ultimele zile aici. La Sturebadet.

Apoi afişă un zâmbet autentic. O umbră a adevăratei Chris, îşi zise Faye şi îi zâmbi la rândul ei.

Şcoala unde lucra Johan era construită din cărămidă roşie şi se afla pe strada Valhallavägen. Pe lângă gard se pripăşiseră nişte băieţi şi nişte fete de vârsta lui Julienne. Copiii se întoarseră să se uite la Faye şi la Chris, când acestea coborâră din taxi şi intrară în curtea şcolii.

Intrară pe un coridor lung, plin de dulapuri turcoaz. Nu se vedea nici picior de om.

— Ştii unde e? întrebă Faye.

— Nu, dar n-ar trebui să fie pauza de prânz acum?

Faye se uită la ceas. Era ora douăsprezece. Chiar în acel moment, uşile

claselor se deschiseră în faţa lor, ca într-o mişcare sincronizată, şi elevii se îmbulziră afară. Faye îl atinse pe umăr pe un băiat cu coşuri pe faţă, îmbrăcat într-o pufoaică şi cu şapcă pe cap, şi îl întrebă dacă ştia unde se afla Johan, proful de suedeză.

— Johan Sjölander, adăugă Chris.

Băiatul dădu din cap că nu şi dispăru.

Se traseră lângă dulapuri ca să evite o coliziune cu un grup de băieţi gălăgioşi.

— Sună-l.

Chris îşi puse mobilul la urechea dreaptă, sprijinindu-şi în acelaşi timp mâna liberă pe cealaltă. Când Johan îi răspunse, se întoarse cu spatele.

Coridorul începuse să se golească. Faptul că se afla într-o şcoală gimnazială o afecta oarecum pe Faye. Diferenţele de înălţime, privirile şovăitoare şi nesigure, ierarhiile. Tensiunile evidente, gata oricând să se dezlănţuie. Matilda încercase să treacă relativ neobservată prin astfel de coridoare, dar nu reuşise niciodată. Ştiau cu toţii cine era. Ştiau cu toţii ce se întâmplase.

Chris o bătu pe umăr.

— Ne vedem afară.

— Ce-a zis?

— Părea doar… mirat că sunt aici. Şi bucuros.

Avea o expresie tensionată şi, în acelaşi timp, exaltată. Urmară turma de elevi printr-o uşă de sticlă, pe trepte în jos, şi, când ajunseră din nou în curtea şcolii, se aşezară pe o bancă lângă nişte boschete.

— Cum te simţi? o întrebă Faye.

— Am emoţii.

— O să fie bine. O să fie foarte bine.

Chris încuviinţă din cap fără să pară prea convinsă. Uşa se deschise şi pe ea ieşi un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat în blugi şi cămaşă în pătrăţele. Avea părul blond, ciufulit. Când le văzu, veni drept spre ele cu un zâmbet larg pe buze. Dădea impresia unui om deschis şi bun, iar lui Faye i se păru imediat simpatic. N-avea nimic în comun cu ceilalţi bărbaţi cu care Faye o văzuse pe Chris de-a lungul anilor. Ceea ce pentru ea era un plus. Chris nu se pricepuse niciodată la ales bărbaţi, dar Faye simţea că lucrurile stăteau altfel în cazul lui Johan.

— Chris, zise el cu bucurie. Ce mă bucur să te văd. Ce faci… ce *faceţi* aici?

Chris se ridică în picioare şi îl îmbrăţişă. După ce se desfăcură din strânsoarea îmbrăţişării, Johan se întoarse către Faye.

— Tu trebuie să fii celebra Faye. Mă bucur că te întâlnesc în sfârşit. Aproape că începusem să cred că eşti o prietenă imaginară.

Faye îi strânse mâna. Trebuie să-şi fi dat seama că nu veneau cu veşti bune, cum crezuse la început, căci privirea îi deveni nesigură.

— Totul e în regulă? întrebă el.

— Cred că e mai simplu să ne aşezăm, zise Faye şi făcu un gest către bancă.

Chris nimeri la mijloc. Trase adânc aer în piept, ezită, dar Faye o înghionti cu cotul. Chris se chiorî la ea, apoi îl luă pe Johan de mână.

— Johan, trebuie să-ţi spun ceva… începu ea şi Faye încuviinţă încurajator. Sunt bolnavă. Am cancer. Un tip de cancer greu de tratat.

Cuvintele fuseseră rostite rapid, aproape neclar. Se vedea însă pe chipul lui Johan că auzise ce spusese. Deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise din nou. Respiră profund şi aprobă din cap.

— Ştiu, zise el încet.

— Ştii? izbucniră în cor Faye şi Chris.

— Am găsit programarea la chimioterapie acasă la tine.

— Şi de ce n-ai zis nimic?

— Pentru că… mi-am zis că e dreptul tău să decizi dacă vrei să-mi spui sau nu. Am presupus că o să-mi spui când o să te simţi pregătită.

Chris îl îmbrăţişă.

— Şi… vrei să mă părăseşti? Dacă vrei, să ştii că te înţeleg.

Ochii ei exprimau o asemenea groază, încât Faye simţi cum începeau s-o treacă sudorile.

Dar Johan începu să râdă clătinând din cap. Era un râs reţinut, spintecat, dar totuşi un râs.

— Doamne, Dumnezeule, iubito. E nevoie de mult mai mult decât un cancer ca să mă facă să te părăsesc. Nu am fost niciodată împreună cu cineva care să mă facă atât de fericit ca tine.

— Dar poate că mor. E mai probabil să mor decât să trăiesc.

Johan încuviinţă gânditor.

— Da, e posibil. Şi dacă se întâmplă să mori, ultimul lucru pe care o să-l vezi o să fie mutra mea urâtă.

În jurul lor ţopăiau copii care erau plini de speranţă, care aveau în faţa lor şi momente bune, şi rele. Triumfuri şi greşeli. Şi lui Chris îi mai rămăseseră

multe greşeli de făcut, mereu se pricepuse la greşeli. Şi declara mereu că deciziile proaste sunt cele care fac ca viaţa să merite să fie trăită.

Faye se întoarse într-o parte, astfel încât Chris să nu-i poată vedea lacrimile. Cu coada ochiului, o observă pe Chris aplecându-se către Johan şi dându-i un raport exact al situaţiei. În ciuda subiectului înspăimântător, era cea mai frumoasă conversaţie pe care o auzise vreodată. Iar Chris zâmbea ca un copil de fiecare dată când Johan deschidea gura. Preţ de câteva clipe, Faye se gândi la cum ar fi reacţionat Jack dacă i-ar fi povestit ceva asemănător. Lui Jack nu-i plăcea ideea de boală. Sau slăbiciunea. Ar fi părăsit-o după prima propoziţie.

Faye se ridică, ca să-i lase singuri, dar Johan o rugă să rămână. Apoi se întoarse către Chris.

— Acum că tu ai spus ce aveai pe inimă, e rândul meu să-ţi spun ceva ce am tot ezitat să-ţi spun. Şi e mai bine ca Faye să fie de faţă, pentru că poate mă vei părăsi după asta şi atunci o să fiu *eu* cel care are nevoie de o îmbrăţişare.

Chris avea un aer îngrijorat, iar Faye începu să se enerveze. Chiar nu era momentul potrivit să mărturisească vreo infidelitate sau altă prostie. Se pregătea să o ia pe Chris de mână şi să plece cu ea de acolo.

Dar Johan băgă mâna în buzunar şi scoase ceva, apoi se aşeză în genunchi în faţa lui Chris şi o prinse de mâini. Ceva sclipi printre degetele lui şi inima lui Faye o porni la galop. Aruncă o privire furişă spre Chris, care dădea impresia că nu înţelege ce se întâmplă. Furia i se potoli la fel de repede cum o cuprinsese şi i se făcu pielea de găină. Johan – îngenuncheat pe asfaltul din curtea şcolii – n-avea ochi decât pentru Chris. Câţiva elevi mirosiră că urma să se întâmple ceva şi se apropiară în grupuleţe.

În lumea lui Johan însă, nu existau decât el şi Chris. Îşi drese vocea:

— Chris, eşti cea mai fantastică persoană pe care am întâlnit-o vreodată, eşti cea mai de treabă şi mai inteligentă persoană pe care am cunoscut-o. Te iubesc la nebunie. Din prima clipă când te-am văzut. Dacă nu m-ai fi urmărit până la Farsta, aveam de gând să vin la salon a doua zi să-mi fac o creastă sau orice ar fi fost nevoie. Inelul ăsta… ridică spre ea un inel sclipitor de logodnă, l-am cumpărat la patru zile după ce te-am întâlnit. De atunci îl port mereu la mine. N-am vrut să-ţi las impresia că sunt sărit de pe fix, dându-ţi-l prea devreme, dar, de fapt, pentru mine n-a existat conceptul de prea devreme în relaţia cu tine. Iar acum l-am ţinut ascuns mult prea mult. Vreau deci să te întreb dacă vrei să-l porţi pe deget. Şi dacă… vrei să fii soţia mea.

Elevii din jurul lor explodară în ţipete şi urale. Unii fluierau şmechereşte. O fată strigă cu o voce piţigăiată:

— Haide, acceptă! Johan e beton! Cel mai marfă prof!

Chris îşi duse mâna la gură şi Johan păru brusc tensionat. Chris înghiţi cu greutate şi îşi întinse mâna, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji.

— Bineînţeles că vreau, şopti ea.

Elevii începură să ovaţioneze.

Johan rânji la ei, ridicând degetul mare în sus şi obţinu şi mai multe aclamaţii şi aplauze. Bâjbâi un pic până să reuşească să pună inelul pe degetul lui Chris.

— Te iubesc, bâigui ea, trăgându-l în picioare şi sărutându-l.

[32]

Faye găsi o cafenea care se chema Muggen în zona închisă pentru traficul auto a străzii Götgatan, unde comandă o cafea, deschise laptopul şi se conectă la reţeaua wifi. Descărcase un tunel VPN care să-i ascundă adresa IP şi să o facă imposibil de depistat. Introduse stickul USB pe care strânsese tot ce găsise în contul de Gmail al lui Jack şi trecu în revistă materialul. Aranjase totul clar şi structurat – era visul oricărui jurnalist de afaceri înfometat.

Faye alesese o tânără reporteră de la *Dagens Industri* pe care o chema Magdalena Jonsson. Faye o urmărea de multă vreme. Era incisivă, precisă şi scria bine.

„Dacă vă interesează, mai am material”, scrisese ea şi apăsase pe „trimite”.

Atât de uşor. Tocmai când se pregătea să se ridice să plece, primi un e-mail.

„Ne-am putea întâlni?”

Faye reflectă. Ştia că jurnaliştii nu-şi dezvăluiau uşor sursele, era ceva sacru pentru ei. Dar, în acelaşi timp, erau şi ei tot oameni. Un cuvânt scăpat la beţie, un mobil furat, o conversaţie confidenţială cu un iubit şi totul putea fi dat la iveală. Nu-şi putea asuma un astfel de risc. Nu încă.

„Nu. Dar spuneţi-mi dacă mai vreţi material.”

Primi răspunsul instantaneu.

„Bine, mulţumesc. Trebuie să-i rog pe experţii noştri să verifice autenticitatea, deci poate să dureze câteva zile, dar e incendiar – dacă e adevărat…”

„E adevărat”, scrise ea, după care închise laptopul şi ieşi din cafenea.

Pe prima pagină din *Dagens Industri* trona titlul: „Îndemnul lui Jack Adelheim, CEO la Compare, către angajaţii săi: fraieriţi-i pe cei bătrâni şi slabi”. Sub titlu apărea o serie de clişee din filmul pe care Faye i-l trimisese Magdalenei Jonsson.

Faye luă o gură de cafea lângă insula de bucătărie. Povestea despre cum Jack Adelheim, CEO al companiei Compare, care tocmai fusese cotată la bursă cu cifre record, îşi îndemna angajaţii să-i mintă pe bătrâni ca să le ia banii era expusă în detaliu pe patru pagini. Acolo se găsea tot ceea ce ea adunase din contul lui de e-mail şi îi trimisese Magdalenei Jonsson, transformat în titluri fierbinţi. Cel mai compromiţător element era un filmuleţ făcut cu mobilul pe la începutul perioadei de creştere a companiei, când Jack, la o conferinţă internă de marketing, îşi instruia angajaţii într-o formulare

clară să le vândă „babalâcilor” tot ce se putea şi prin orice mijloace. Profitul era singurul lucru care conta. Rezultatele erau singura măsură a succesului. Filmuleţul dura zece minute, zece minute care îi subminau complet lui Jack onoarea şi morala în calitate de lider de firmă. Era elementul incendiar pe care Faye sperase să-l găsească în contul de Gmail. Restul era doar un supliment. Filmuleţul în sine ar fi fost de ajuns ca să-l distrugă pe Jack. Şi să doboare Compare. Faye îl mai văzuse şi pornise de la premisa că reprezenta o dovadă de aroganţă atât de evidentă, încât îl păstrase.

Acum nu-i mai rămânea decât să aştepte să vadă cât de mare era dauna provocată. Încă îi era frică că n-avea să fie de ajuns. Lumea e cinică. Mass-media, publicul, mediul de afaceri sunt toate animale capricioase. Singurul lucru pe care îl putea face era să creeze circumstanţele propice.

Faye continuă să citească. Avidă, cu chef, maliţioasă. Cu o senzaţie de bucurie în piept, dată de certitudinea că Jack era acum persoana hăituită şi vulnerabilă.

Spre uşurarea ei, presa se dovedi neiertătoare. Perspectiva aleasă de *Dagens Industri* era tranşantă. În articol se pronunţau politicieni, prefecţi şi rude ale persoanelor păcălite. Cronicarul vorbea despre cel mai mare scandal din ultimii zece ani şi lăsa să se înţeleagă că lui Jack Adelheim avea să-i fie imposibil să-şi menţină postul. Faye dădea paginile cu frenezie. După ce termină de citit, verifică şi în *Aftonbladet*, *Expressen* şi *Dagens Nyheter*. Toate cele trei ziare puseseră scandalul pe prima pagină online şi dădeau citate din filmuleţ. Aftonbladet TV îşi dedica până şi emisiunea de dimineaţă discuţiilor despre ce efect puteau avea noile informaţii asupra firmei şi acţiunilor. Vânau cu toţii cele mai dure comentarii din partea numelor cu greutate. Iar publicul li se alătura. Cum îndrăznea Jack? Cum îndrăznea Compare?

Faye încerca să şi-l imagineze pe Jack. Ce făcea? Cum avea să reacţioneze? Avea oare să urmeze îndemnurile comentatorilor şi să-şi dea demisia ca să salveze Compare şi să evite ca acţiunile să-şi urmeze trendul negativ? Poate. Dacă se simţea destul de panicat, destul de tulburat. Din cauza trecutului său, ar fi detestat o umilire publică mai mult decât orice. Ruşinea grea pe care o suferise în copilărie îl putea face să lase totul şi să fugă. Era exact ce nu trebuia să se întâmple. I-ar fi dat ei toate planurile peste cap. Era nevoită să-l aţâţe la luptă, să se agaţe cu ghearele de ce avea până la sfârşit. Să-i gâdile mândria, să-i spună că nimeni nu era mai potrivit să salveze şi să rămână la conducerea companiei decât el. Faye nu credea că

avea să fie o sarcină foarte dificilă. Ştia exact cum trebuia să-l ia.

O sună pe Kerstin, care plecase la birou dimineaţa devreme.

— Ai văzut?

— Chiar acum citeam. E incredibil. Au intrat tare în el. Mai serios decât mă aşteptam.

— Ştiu. Ce… ce ar trebui să fac?

— Dă-te la fund. O să te contacteze el.

— Crezi?

— Nu, scumpa mea, *ştiu*. În vremuri de criză, îi căutăm pe cei care ne oferă sprijin. Când are nevoie de susţinere, Jack vine la tine. O să-ţi ceară sfatul. A avut mereu nevoie de tine. Dar n-a avut destulă minte să-şi dea seama de asta.

— Cât valorează o acţiune acum?

Faye o auzi pe Kerstin tastând ceva.

— A scăzut de la nouăzeci şi şapte de coroane la optzeci şi două de când s-a deschis bursa.

Faye tuşi. Era mult, dar nici pe departe cât voia ea. Dacă avea să scadă sub cincizeci de coroane, avea să-l instruiască pe brokerul său din Isle of Man să cumpere toate acţiunile pe care putea pune mâna. În felul ăsta, avea probabil să reuşească să obţină majoritatea.

Jack şi Henrik deţineau patruzeci la sută din Compare. La început, avuseseră nevoie de mulţi investitori şi le oferiseră acţiuni în firmă. Jack şi Henrik făcuseră mult tam-tam cu privire la faptul că cei care cumpărau acţiuni le împărtăşeau viziunea în ceea ce priveşte firma. Însă faptul că nu deţineau majoritatea acţiunilor îi făcea vulnerabili. Iar ea le pusese în vedere acest lucru de mai multe ori. Fără succes.

— Mai avem de aşteptat, zise ea.

— Nu-ţi face griji. O să iasă bine. O să dureze câteva zile, dar cu cât va creşte nemulţumirea faţă de Jack, cu cât se va descurca mai prost, cu atât mai mult va scădea preţul acţiunilor. Trebuie să-l faci doar să nu renunţe la luptă.

— Ştiu, zise Faye.

Se aşternu tăcerea.

— Când vii la birou? întrebă Kerstin.

— Nu cred că vin azi, Chris are nevoie de mine.

— Du-te la Chris, zise Kerstin. Eu rămân de gardă aici.

Soneria lui Chris răsună strident pe palier. Faye nu-i dăduse de veste că avea să vină în vizită. De fapt, o anunţa doar foarte rar. Uşa lui Chris era

mereu deschisă pentru ea, încă mai avea şi cheia. Aşteptă, ascultând. După câteva clipe, se auzi zgomot de paşi din apartament, yala scoase un clinchet şi uşa se deschise.

Chris arăta obosită. Avea chipul cenuşiu şi cearcăne adânci sub ochi. Când văzu că era Faye, gura îi schiţă un zâmbet obosit.

— A, tu erai. Credeam că e vreun hoţ.

— Păi, şi atunci tu deschizi uşa?

— Aveam nevoie să mă descarc, zise Chris în timp ce se apleca ca să descuie grilajul alb din fier forjat.

— Vai de hoţii ăia. N-ar fi avut nicio şansă. Ai mâncat ceva?

— Nimic de ieri. Nu mi-e deloc foame, nu-mi mai e poftă nici de spumant. Înţelegi deci cât de gravă e treaba. M-am gândit să întreb la spital dacă nu mi-l pot da intravenos.

Chris se aşează pe canapea, în timp ce Faye făcea cafea şi se uita prin frigider şi prin cămară după ceva comestibil. Pregăti două felii de pâine crocantă cu pastă de icre. Chris luă câteva îmbucături, dar apoi împinse farfurioara strâmbând din nas.

— Sunt icrele lui Johan. Mie nu-mi plac icrele nici măcar când sunt sănătoasă.

Se şterse pe buze cu un şerveţel.

— Păi, de ce nu mi-ai zis? întrebă Faye. Dacă ştiam că nu-ţi place, îţi făceam altceva.

Chris dădu din umeri.

— Citostaticele par să-mi fi omorât papilele gustative. M-am gândit că aşa poate reuşesc să mănânc chiar şi icre. Se pare însă că nici măcar citostaticele nu-mi pot face papilele gustative să accepte aşa ceva. Am încercat să-i explic lui Johan că e mâncarea diavolului, dar refuză să mă asculte.

— Ce zic doctorii? întrebă Faye cu delicateţe, în timp ce îi lua farfuria din faţă.

— Trebuie să vorbim despre asta?

— Nu, dar îmi fac griji.

Chris oftă adânc.

— Lucrurile nu prea arată bine. Nu arată deloc bine, de fapt.

Pe Faye o cuprinse spaima.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-ţi zic. Tratamentul nu a avut niciun efect până acum. Adică, în afară de faptul că mi-e rău non-stop, că vomit şi că a început să-mi cadă

părul. E drept însă că sunt suplă, cel puţin, şi nu mai trebuie să transpir la sală.

— Nu ştiu ce să zic.

Chris făcu un gest evaziv din mână.

— Nu putem să vorbim despre altceva? Poartă-te ca de obicei. Ce mai e nou?

— Nu mai citeşti presa?

Chris dădu din cap că nu, cu o mină obosită. Faye se duse în hol, scoase un exemplar mototolit din *Dagens Industri* din geantă şi se întoarse cu el. Puse ziarul în faţa lui Chris. După o privire fugară către Faye, Chris deschise ziarul şi răsfoi până ajunse la articolul cu pricina.

Faye mâncă restul sendvişurilor, în timp ce Chris citea. Nu împărtăşea deloc părerea prietenei sale despre icre.

— E incredibil, zise Chris şi împături ziarul. Te aşteptai să scrie atât de mult?

— Nu, iar ce e şi mai bine e că şi ziarele de scandal, şi *Dagens Nyheter* le ţin isonul. Plus site-urile de ştiri, Facebookul şi alte reţele de socializare.

— Trebuie să fii în al nouălea cer.

— Nu îndrăznesc să mă bucur prea devreme.

— Eşti chiar mai plicticoasă decât mine. Iar eu am măcar scuza că sunt pe moarte. Oricum, asta trebuie sărbătorit. Mă întreb cât de rapid pot să fac rost de o perfuzie cu cava?

— Nu e nevoie, Chris. Sărbătorim pe urmă, după ce se termină totul. După ce te vindeci.

Se forţă să zâmbească.

— Şi cum e viaţa proaspeţilor logodnici?

— E minunată. Adică, atât de minunată cât poate fi când vomiţi de trei ori pe oră. Johan mi-a pregătit micul dejun la pat în fiecare zi.

— Dar ziceai că nu mănânci?

— Nu, dar el nu ştie asta. Şi nu mă lasă inima să-i spun că dacă aş mânca, i-aş vomita pe urmă micul lui dejun select o jumătate de oră mai târziu.

— Când faceţi nunta?

— Păi, asta-i problema. Johan vrea să ne căsătorim în mai puţin de un an. Nu ştiu care-i treaba cu tineretul din ziua de azi. Sunt foarte conservatori. Nu cred că am puterea să o fac aşa de repede.

Faye se abţinu să comenteze că Johan, care era doar cu cinci ani mai tânăr decât Chris, nu prea se mai încadra în categoria tineretului. O privi însă pe

Chris cu seriozitate.

— Trebuie să-i spui că nu vrei, zise ea pe un ton mult mai sever decât şi-ar fi dorit.

Nu voia ca Johan să pună presiune asupra prietenei sale. Chris avea tot timpul la dispoziţie. Trebuia să aibă.

— Problema e că, altfel, poate nu mai apucăm. Din păcate, am şi nişte tumori neinvitate care totuşi vor să participe la eveniment.

— Tratamentul o să funcţioneze. Trebuie să funcţioneze.

— Rămâne de văzut, zise Chris şi se întoarse cu spatele la Faye.

Apoi adormi rapid.

Faye o înveli cu o pătură şi îi mângâie genunchii în timp ce o acoperea bine. Apoi se strecură în linişte afară şi încuie uşa cu cheia ei. În timp ce cobora scările, se simţea abătută. Chris, care totdeauna fusese cu zâmbetul pe buze, părea acum aproape hotărâtă să moară.

[33]

Ştirile financiare ale postului naţional de televiziune arătau într-un grafic traiectoria negativă a acţiunilor Compare în cursul zilei. Imagini filmate în faţa sediului firmei în Blasieholmen se intercalau cu scene de la poarta vilei din Lidingö. Însă nimeni nu reuşea să dea de Jack.

— Unde poate să fie? mormăi Kerstin, care stătea aplecată înainte pe canapea lângă Faye şi se uita încordată la televizor.

— E cu siguranţă în şedinţe cu consultanţi în PR care îşi încruntă frunţile explicându-i cum trebuie să comunice, răspunse Faye.

— Foloseşte la ceva?

— Probabil că nu. Dar consultanţii în PR vor putea obţine un teanc baban de bancnote de o mie pentru sfaturile lor irosite.

Se întoarse către Kerstin.

— N-ai fost la Ragnar azi? Cum mai e?

Kerstin clătină din cap.

— Ştii doar că nu-mi place să vorbesc despre el.

Faye încuviinţă şi îi făcu lui Kerstin pe plac. De data asta.

Cu fiecare oră ce trecea fără ca Jack să-şi facă apariţia, frustrarea jurnaliştilor părea să crească. Când Julienne intră în cameră, Faye schimbă discret canalul. Se ridică să o ducă la culcare, dar Kerstin se oferi să o ajute ea. Între Faye şi Kerstin se crease o relaţie specială, iar Julienne era cea care le cimenta legătura. Acum Kerstin nu-şi mai folosea apartamentul decât când se ducea la culcare, iar Faye nu-şi dorea ca lucrurile să fi stat altfel.

Se auziră râsete din camera lui Julienne şi Faye zâmbi. Le avea pe Julienne şi pe Kerstin în viaţa sa, nu se putea mulţumi oare cu asta? Julienne îl adorase pe Jack dintotdeauna, iar copiii au nevoie de ambii părinţi. Chiar dacă Jack nu avea mereu timp pentru fiica sa şi, mai nou, Julienne plângea uneori când venea momentul să se ducă la el. Faye ştia că era o reacţie normală pentru un copil cu părinţii divorţaţi. Eterna anxietate cauzată de despărţire.

Nu-şi dădea însă seama dacă şi Jack o iubea pe Julienne. O tratase mereu ca pe o prinţesă, dar câteodată avea impresia că pentru el nu era decât un accesoriu frumos pe care voia să-l arate întregii lumi. În plus, nu se poate niciodată conta pe dragostea unui tată, iar Faye simţise acest lucru pe propria piele.

Faye îşi permitea scurte momente de ezitare, dar ştia că nu exista altă soluţie. Jack o asuprise, o umilise şi o înşelase. Renunţase la familia pentru

care ea sacrificase absolut tot. Faye fusese sub influenţa bărbaţilor toată viaţa ei. Nu-l putea lăsa pe Jack să scape.

Se hotărî să nu se mai uite la restul ştirilor şi se duse în bucătărie ca să-şi pună un pahar de vin. Când se întoarse în salon şi se întinse după telefon, primi un mesaj de la Jack.

„Trebuie să te văd”, scria el.

„Unde?”, răspunse ea.

În mai puţin de un minut, telefonul vibra din nou.

„Unde ne-am întâlnit prima dată.”

Ploua cu găleata când Faye închise portiera taxiului şi o luă la fugă zgribulită spre uşa barului. În jurul unei mese se aflau trei tipi la vreo douăzeci de ani cu câte o bere în faţă. Jack era tocmai în spate. În acelaşi loc în care stătuseră ea şi Chris cu şaisprezece ani înainte.

Jack zăbovea deasupra unui pahar de bere pe jumătate gol.

Barmanul o salută cu o mişcare din cap.

— Două beri, vă rog.

Presupunea că berea lui Jack avea să se termine în curând.

Barmanul îi întinse două pahare şi Faye le luă cu ea.

Jack îşi ridică privirea şi ea îi dădu un pahar.

— Bună, zise el şi zâmbi întristat.

Părea vulnerabil. Mărunt.

Părul închis la culoare era pieptănat peste cap şi o şuviţă udă îi atârna rătăcită pe obraz. Era palid şi avea tenul aspru. Ochii injectaţi. Nu-l mai văzuse niciodată atât de descumpănit. Faye fu nevoită să-şi reprime primul impuls de a sări de gâtul lui, consolându-l şi promiţându-i că totul avea să fie bine.

— Cum te simţi?

El clătină încet din cap.

— Ăsta… ăsta e cel mai groaznic lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Lui Faye îi dispăru şi ultima urmă de simpatie când îl văzu cum îşi plânge de milă. Era un maestru al auto-victimizării. Habar n-avea cum trebuie să fi fost pentru ea să piardă totul. Să devină un paria, sărmană, urgisită. Faye trăise deja tot ce simţea el acum. Înzecit. Iar Jack nu-i arătase niciun pic de compasiune atunci. Ea de ce i-ar arăta lui?

Dar, ca să poată obţine ce voia ea, trebuia să-i dea şi lui ce voia.

— Ce ai de gând să faci?

Îşi modulase vocea în aşa fel încât să aibă un ton cât mai blând.

— Nu ştiu, zise el încet.

Faye se gândi la cel mai potrivit mod în care să-i vorbească. Jack nu trebuia să-şi dea demisia, altfel totul ar fi fost în zadar. Avea să fie încă un om de finanţe care se dovedise prea calic. Lumea e plină de astfel de oameni. Ieşirea lui Jack de pe scenă trebuia să fie mult mai spectaculoasă.

Era nevoie să-l convingă să rămână pe poziţii. Voia să-l vadă căzând de la înălţime. Şi se părea că simpla ei prezenţă îl trezise la luptă. O privea cu o strălucire nouă în ochi. În fundal se auzea „Coming around again" de Carly Simon. Una dintre piesele favorite ale lui Faye. Mai ales versurile „So don't mind if I fall apart, there's more room in a broken heart"[15].

Deşi ea îşi simţea inima mai mică de când i-o frânsese Jack. Ca şi când ar fi intrat la apă.

— Toate astea s-au întâmplat cu mai bine de zece ani în urmă, zise Jack. Cum poate fi de actualitate? Pe vremea aia eram tânăr şi înfometat. Facem cu toţii lucrurile de care e nevoie, aşa e în afaceri. Nimănui nu-i pasă de altceva în afară de rezultat. Nici naiba nu se uită la felul în care ai procedat. De ce acum? Trebuie să fie invidia. Oamenii îi urăsc pe cei care reuşesc. Pe cei ca tine şi ca mine, Faye. Pentru că noi suntem mai deştepţi decât ei.

Faye nu-i răspunse. Dintr-odată, erau „noi" din nou. După ce ani la rând o bătuse la cap cu cât de proastă era, acum îi vorbea din nou despre inteligenţa ei. O cuprinse furia şi strânse paharul de bere în mână. Jack îşi continua tirada. Avea o voce tânguitoare, iar pe gât începuseră să-i apară pete roşii. Faye nu le mai văzuse până atunci.

— E imposibil să te îmbogăţeşti în căcatul ăsta de ţară fără să-i mulgi pe alţii de bani. E posibil ca metodele noastre să fi fost dure, dar n-au fost ilegale, ce dracu'. Pensionarii trebuie să aibă şi ei grijă de banii lor, vorbim de oameni în toată firea. Cu simţul răspunderii. În ţara asta de căcat e mereu vina altcuiva, altcineva trebuie să mătură murdăria, să fie arătat cu degetul. Apoi te ia media la puricat, deşi n-ai făcut altceva decât să construieşti o afacere de succes, să dai de lucru la o groază de oameni şi să contribui la PIB-ul Suediei.

Clătină frustrat din cap.

— Singura greşeală pe care am comis-o a fost să câştig şi eu un ban şi asta sare în ochii lumii. Comuniştii dracului. Nu-i las nici de-al naibii să distrugă tot ce-am construit.

Dădu pe gât ce-i mai rămăsese din berea pe care i-o cumpărase Faye şi-i

făcu semn barmanului să-i mai aducă una. Faye îl privea de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Se purta ca un ţânc supărat căruia i-ai luat jucăria preferată. Dacă apărea în presă cu această atitudine, avea să fie căsăpit.

Fu nevoită să-l liniştească. Voia să-l vadă perpelindu-se încet. Nu trebuia să se aprindă rapid ca un foc de artificii.

— Jack, zise ea cu blândeţe şi îşi puse mâna peste a lui. Sunt întru totul de acord cu tine. Dar trebuie s-o iei mai uşor. Spune-le că erai tânăr, dar că acum te-ai schimbat. Du-te eventual la unul dintre azilurile voastre şi lucrează gratis pentru o zi. Invită şi presa. Recâştigă încrederea oamenilor.

Cu ochii minţii, şi-l închipuia pe Jack vizitând un azil. Desigur, jurnaliştii aveau să-şi dea seama de bluf şi totul avea să devină de două ori mai rău. Aveau să-l măcelărească.

Dar totul avea să dureze un pic mai mult.

— Da, poate că ar trebui.

Jack rămase pe gânduri. Petele roşii de pe gât începuseră să-i dispară.

— Gândeşte-te măcar la asta. Ce zic cei din consiliul de administraţie? Henrik?

— Sunt îngrijoraţi, fireşte. Dar le-am explicat că totul o să treacă. Nimeni nu-mi cere demisia, nu există o persoană mai potrivită decât mine la conducere.

Se întinse. În continuare convins de superioritatea şi genialitatea sa. Faye rezistă impulsului de a-şi împinge lent tocurile Jimmy Choo în picioarele lui îmbrăcate în Gucci. Şi, pe lângă asta, încălţate în nişte pantofi Gucci urâţi. Se îmbrăca mult mai bine pe vremea când o avea pe ea pe post de consilieră vestimentară. Ylva părea să vrea să-l vadă îmbrăcat ca un oligarh rus. Cu fiecare an ce trecea de când era cu Ylva, devenea mai fiţos şi mai încărcat de logotipuri.

— Bineînţeles că nu, zise Faye suav. Ce bine că te înţeleg.

Privirile li se întâlniră.

— Mă… mă bucur că ţi-ai făcut timp pentru mine. Ştiu că n-a fost mereu uşor de trăit cu mine. Ce s-a întâmplat cu Ylva… e genul de lucru care se întâmplă pur şi simplu, care nu poate fi controlat…

Începuse să se îmbete şi îi era greu s-o fixeze cu privirea.

— Ea nu mă înţelege ca tine. Nimeni nu mă înţelege ca tine. Nimeni nu m-a înţeles vreodată ca tine. Nu ştiu ce-a fost în capul meu…

Faye se uită în jos la mâinile lor împreunate.

— Acum sunt adult, Faye, m-am maturizat. Atunci parcă nu eram pregătit.

Acum însă îmi dau seama că am greşit. N-a însemnat nimic, de fapt. Voiam doar să am… totul.

Avea o voce patetică şi imploratoare. Se bâlbâia simţitor, îi mângâia mâna cu degetul mare şi Faye fu nevoită să facă un efort uriaş de voinţă ca să nu-şi tragă mâna înapoi. Îi vâjâiau urechile de furie. De ce oare nu văzuse mai devreme cât de slab era? Fusese atât de oarbă? Văzuse doar ceea ce voia să vadă? Pusese restul de la ea? Ca şi cum Jack ar fi fost un desen gigantic dintr-o carte de colorat. Neterminat.

— Nu te mai gândi, zise ea cu o voce aspră. Asta e. Cel mai important e să ieşi din încurcătură.

El se uită în jur.

— Arată la fel ca atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară. Îţi mai aduci aminte?

Faţa i se lumină.

— Bineînţeles. Eu stăteam unde stai tu acum, Chris stătea aici.

Jack încuviinţă din cap.

— Cum ar fi fost dacă am fi ştiut tot ce ne aştepta, cum aveau să evolueze lucrurile. Eram de-a dreptul nebun după tine. La naiba, ce vremuri au fost. Totul era atât de…

— …necomplicat, îl ajută ea.

Furia încă îi vâjâia în urechi, izolând-o de tot ce se întâmpla în jur, în afară de tonul patetic şi sentimental al lui Jack.

— Da. Exact. Necomplicat.

Pentru câteva clipe, se aşternu tăcerea. Apoi ea îşi drese vocea.

— Ce ai de gând să faci?

— O să mă lupt, zise Jack. O să ies din impas.

Îi strânse mâinile o ultimă dată.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, zise Faye, sperând că Jack nu sesizase tonul amar.

[34]

Trecuseră trei zile şi preţul unei acţiuni Compare scăzuse acum la şaptezeci şi trei de coroane. Mai multe persoane cu greutate din elita economică se pronunţaseră şi explicaseră că situaţia lui Jack începea să devină neviabilă. Deţinătorii de acţiuni îşi vindeau portofoliile. Lui Jack îi fuseseră anulate discursurile pe care trebuia să le ţină la două seminare. Dăduse un interviu, dar nu pentru *Dagens Industri* – ziarul care publicase în premieră fragmente din filmuleţ –, ci pentru *Svenska Dagbladet*. Vorbise despre cât de mult aprecia generaţia mai în vârstă. Explicase că totul era de fapt o neînţelegere, că filmuleţul era scos din context, că se întâmplase cu mulţi ani în urmă, că era vorba de o eroare de comunicare, că cineva ţinea morţiş să saboteze o firmă de succes.

Scuze, scuze, scuze.

Publicul detesta scuzele. Şi îl detesta şi pe Jack. Organizaţia naţională a pensionarilor declara că era incredibil că nu-şi asuma răspunderea părăsind firma.

Dar se pare că încă i se acorda încredere în consiliul de administraţie. Deşi se temeau de ce îi aştepta cu Jack în calitate de CEO, le era şi mai teamă de ce-ar fi putut însemna o firmă fără Jack. Jack era Compare. Iar asta era exact ce sperase Faye, de aici avea să i se tragă sfârşitul.

În timp ce Chris se afla într-o sesiune de tratament cu citostatice, Faye îşi sună bancherul din Isle of Man şi îl rugă să cumpere acţiuni Compare de zece milioane de coroane. Cursul se stabilizase uşor, se pare că nu toţi investitorii îşi pierduseră speranţa cu privire la companie. În paralel cu achiziţia unei mici părţi din Compare, Faye îi oferea lui Jack un moment de respiro. Era liniştea dinaintea furtunii. Înainte de următoarea ei mutare.

Fjällbacka – atunci

Mă prefăceam că dorm când Sebastian a coborât din patul meu. S-a răsucit cu grijă într-o parte şi şi-a pus picioarele pe podea. S-a îmbrăcat cu hainele pe care le lăsase pe jos, în timp ce eu continuam să-mi ţin ochii închişi.

L-am auzit deschizând dulapuri şi frigiderul, trăgându-şi un scaun de bucătărie, care a hârşâit pe podeaua de lemn. Un zdrăngănit brusc m-a făcut să tresar şi să deschid ochii. Trebuie să fi scăpat un vas pe jos, vedeam deja cioburile şi iaurtul împrăştiate prin toată bucătăria, îmi imaginam panica lui Sebastian.

M-am ridicat în capul oaselor. Ştiam ce va urma. Tata dormea uşor. Era sâmbătă şi nu voia să fie trezit. Dormitorul mamei şi al tatei se afla la parter, lângă cel al lui Sebastian. Se certaseră până noaptea târziu şi tata era cu siguranţă terminat de oboseală acum. Eu rămăsesem trează, ascultând ţipetele şi loviturile, în timp ce Sebastian dormea adânc, cu braţul peste pieptul meu.

Tata a intrat în bucătărie urlând. Mi-am ridicat genunchii la piept, înlănţuindu-i cu braţele, în timp ce întunecimea clocotea înăuntrul meu. Prin podea răzbăteau ţipetele stridente ale lui Sebastian, apoi vocea împăciuitoare a mamei. Ştiam însă că mama n-avea să-l poată opri pe tata. Trebuia să-şi descarce furia, să spargă ceva, să aibă satisfacţia de a fi rupt ceva în două.

După ce au încetat ţipetele, m-am întins din nou şi am tras plapuma peste mine. Locul unde dormise Sebastian încă era cald.

[35]

Faye o instală pe Chris în pat şi se aşează pe canapea pentru câteva clipe. Încă nu voia să plece. Îşi scoase laptopul şi îşi verifică e-mailurile de la serviciu. Îi era greu să se concentreze, căci auzea respiraţia grea a lui Chris şi o durea nespus să audă cum se chinuia prietena sa. Când ajunsese pe la jumătatea e-mailurilor noi, se auzi bâzâitul mobilului. Era un buletin de ştiri de la *Dagens Industri*. Titlul era „Jack Adelheim se destăinuie!”.

Faye îşi simţea pulsul zvâcnindu-i în tâmple în timp ce căuta interviul. Era mai lung decât crezuse, scris pe un ton mieros de campanie publicitară căreia îi lipsea doar eticheta de „reclamă”. Lui Jack i se permitea să interpreteze totul după bunul plac şi era descris numai la superlativ. Jurnalista îi pasa întrebări care îl avantajau, ca la un meci de fotbal.

Faye derulă până în josul paginii, să vadă numele jurnalistei. Maria Westerberg. Era fotografiată stând foarte aproape de Jack, la intrarea unuia dintre hotelurile cele mai bune din oraş. Amândoi zâmbeau larg. Faye cercetă poza mai îndeaproape. Jack şi Maria se aflau în faţa unui perete de oglinzi şi editorului de imagine trebuie să-i fi scăpat un detaliu când publicase poza. Jack îşi ţinea mâna pe fundul Mariei.

Faye pufni. N-avea de gând să-l lase pe Jack să i-o ia înainte din nou doar pentru că sedusese o jurnalistă. Se întinse după mobil şi-l sună pe Jack. Acesta îi răspunse cu vocea plină de entuziasm şi de o energie reînnoită.

— Cursul urcă din nou. Lumea cumpără acţiuni Compare! strigă el. Ştiam că situaţia va reveni la normal.

Tonul era triumfător. Îşi recăpătase siguranţa de sine.

— Mă bucur pentru tine, Jack. Deşi nu mi-am făcut niciodată griji, şopti ea. Sunt mândră de tine.

Îşi dădea ochii peste cap în timp ce se furişa afară din cameră. În curând avea să sosească Johan.

— Mă întrebam dacă ai chef să ne vedem şi să sărbătorim? zise ea, încântată de cât de bine îşi juca rolul.

Avea nevoie de mai multă muniţie ca să neutralizeze ceea ce el realizase culcându-se cu Maria Westerberg.

— Sigur, zise Jack. Sunt la birou. Dar pot să scap, dacă ai timp.

Faye intră în baie la Chris, deschise dulapul în care ştia că prietena ei îşi păstra somniferele şi luă un pachet de Stilnoct. Chris n-avea să bage de seamă că lipsea unul.

— Mai eşti pe fir? întrebă Jack. Alo? S-a întrerupt?
— Nu, nu, te aud. Mă bucur că poţi. Hai să ne vedem la Grand Hôtel.
— La bar?
— Nu. În apartament.

Faye îi trimisese un mesaj lui Kerstin, care promisese să se ocupe de Julienne. Aveau să joace Minecraft, ceea ce făceau în fiecare seară, mai nou. Kerstin căpătase o mare dexteritate în domeniu şi Faye o surprinsese jucând chiar şi la birou.

În drum spre hotel, Faye îşi spusese în sinea ei că nu exista sacrificiu prea mare pentru a se putea răzbuna pe Jack. Iar acum era întinsă în enormul pat dublu şi se uita în ochii fostului său soţ pentru care nou-câştigata încredere în sine era ca un drog.

— Nu mă satur niciodată de tine, gâfâi Jack privind în jos spre Faye.

Stătea la marginea patului şi o lingea pe sâni, o ciupea, o muşca. Şi ea se desfăta, dar nu graţie partidei de sex, ci la ideea că Jack credea că el e cel care se foloseşte de ea.

Nu mai simţea aceeaşi slăbiciune pentru Jack, aceeaşi dorinţă ca atunci când o făcuseră în camera lui de lucru, pe biroul lui Ingmar Bergman. Nu fusese nimic altceva decât un vis, nicidecum ceva real.

Când o sărută, simţi că i se face rău de la respiraţia lui urât mirositoare. Începuse să-şi vopsească părul ca să ascundă firele cărunte şi părea că poartă o căciulă. Faye bănuia că începuse să folosească şi botox.

Acest gând îi trecu ca un vânt uscat prin trup, secându-i dorinţa şi umezeala dintre picioare. Jack mormăi, îşi udă mâna cu limba şi o umezi pe Faye ca să poată continua să o penetreze până ajungea la orgasm. Faye gemu fals şi forţat de câteva ori şi Jack se lăsă păcălit cu bucurie. De fapt, nici nu era genul de bărbat căruia să-i pese dacă şi femeia avea orgasm. Sau poate doar din motive de amor propriu. După ce terminară, Faye rămase întinsă, iar el se ridică şi începu să se fâţâie gol prin apartament.

Faye se surprinse comparându-i corpul cu cel al bărbaţilor cu care se culcase după ce o părăsise. Deşi ştia că se ducea la sală de cinci ori pe săptămână, nici măcar Jack Adelheim nu putea opri curgerea timpului. Fundul nu-i mai era la fel de bine conturat şi parcă îi crescuseră şi ţâţe bărbăteşti? Era ca şi cum Faye şi-ar fi pus o pereche de ochelari, după prea mulţi ani de miopie.

Preluase oare propria lui imagine despre sine însuşi şi şi-o proiectase pe

retină? Îşi dădu seama că-i lipsea trupul musculos al lui Robin. Sau al lui Mike. Sau al lui Vincent. Sau al tipului cu tricoul cu Nirvana care o dusese la el acasă de la Spybar în weekend. Al oricăruia dintre bărbaţii care îl înlocuiseră pe Jack în pat.

Jack intră fluierând în baie. Faye se ridică rapid şi îşi puse chiloţii şi sutienul. Se întinse după poşeta sa Boy Bag de la Chanel. În ea se afla pudra pe care o obţinuse după ce pisase trei tablete Stilnoct acasă la Chris. În timp ce Jack făcea duş, ceru prin room-service un pahar de whisky pentru el şi o jumătate de sticlă de cava pentru ea. Îl auzea pe Jack cântând „Love me tender" în baie. Vărsă pudra în paharul lui. După ce Jack termină de făcut duş, Faye dădu drumul la apă în cadă.

— Doamne, sunt terminat, zise el şi se întinse pe pat ca o felină mulţumită.

— E tensiunea acumulată după tot ce s-a întâmplat, bea un whisky şi odihneşte-te un pic, zise ea şi închise uşa de la baie.

Intră în apa caldă şi aşteptă. Bău două pahare de cava.

— Jack? strigă ea apoi.

Niciun răspuns. Se ridică şi deschise cu grijă uşa de la baie. Jack dormea cu gura deschisă, gol puşcă. Penisul lui era patetic când nu avea erecţie. Era sprijinit de coapsă ca o larvă albă. Faye chicoti. Jack scoase un sforăit puternic, făcând-o să tresară. Dar fostul ei soţ doar se întoarse într-o parte şi se cufundă în pernă.

Faye îşi puse un halat de baie, scoase laptopul lui Jack, se aşeză la birou, scrise parola şi se conectă la reţea. Câte ore avea oare la dispoziţie? De-abia aşteptase să i se ofere o astfel de ocazie, crease condiţiile propice lăsându-l pe Jack să se apropie de ea treptat şi transformându-se, astfel încât el să o dorească din nou. Voise să-l determine să lase jos garda, să-i facă mărturisiri, să aibă încredere în ea. În seara asta i se oferise această şansă. Şi avea de gând să profite de ea din plin.

Îi citi ultimele e-mailuri trimise, dar nu găsi nimic interesant, în afară de faptul că părea să aibă o relaţie sexuală cu o studentă de la ASE.

Faye îi căută numele pe Facebook şi află că avea 20 de ani. Cercetă pozele cu atenţie. Era frumuşică, blondă, dar cam anostă. Avea oare presa să fie interesată de aşa ceva? Nu, n-aveau să publice asta. În dormitor se auzi vibrând un telefon. Faye se ridică rapid. Păşi în linişte până ajunse lângă Jack şi se uită la mobil, care se afla lângă el. Nu primise niciun mesaj. Jack avea deci două telefoane mobile. Bineînţeles. Cel secret era probabil pentru femeile lui. Scotoci în buzunarul paltonului lui şi găsi un iPhone alb.

Era nevoie de parolă ca să poată intra în el. Sau de o amprentă. Faye îl prinse cu grijă pe Jack de degetul arătător şi i-l puse pe telefon. O secundă mai târziu reuşise să-l deblocheze. Se asigură că nu pornise sonorul din greşeală.

Mesajul era de la Henrik.

Unde eşti?

Nu se obosi să răspundă, ci începu să citească istoricul mesajelor. Era clar acum pentru ea că Jack era complet sărit de pe fix şi cel mai probabil şi dependent de sex. Rămăsese cu gura căscată. În unele zile părea să aibă două sau chiar trei întâlniri sexuale planificate. Nu înţelegea cum de-i mai rămânea timp să se ocupe şi de firmă. Tipele îi trimiteau poze cu ele goale şi filme în care făceau duş şi se masturbau. Jack răspundea cu poze cu penisul său. Se simţea ciudat de indiferentă, deşi unele dintre mesaje şi poze erau mai vechi de trei ani şi era clar că fuseseră trimise pe vremea când încă erau căsătoriţi. Nu-l putea detesta mai mult decât o făcea deja. Era însă dezamăgită. Nimic din ce găsise pe telefon nu-i era de ajutor. Ziarele suedeze nu publică scandaluri legate de adultere decât dacă e la mijloc siguranţa naţională. În Anglia însă, penisul lui Jack ar fi împodobit toate afişele. Pentru orice eventualitate, filmă cu telefonul său în timp ce frunzărea prin poze. Filmă şi mesajele în aşa fel încât să se vadă al cui era telefonul. Printre pozele cu penisul lui se aflau şi nişte selfie-uri.

În *Notiţe* nu erau decât însemnări scurte şi criptice. Locuri şi ore de întâlnire. Încercă să le coreleze pe câteva dintre ele cu mesajele, dar îşi dădu seama că nu corespundeau. Ce fel de întâlniri puteau fi? Întâlniri de afaceri, probabil. Dar atunci de ce nu erau marcate în calendar? Tocmai când voia să pună telefonul la loc, observă pictograma *Reportofon*. Fără să-şi facă cine ştie ce speranţe, intră şi descoperi că avea vreo treizeci şi cinci de memouri vocale salvate. Când apăsă pe unul din ele, bănui că avea să fie vorba de un conţinut sexual, dar ascultă cu uimire o conversaţie între doi bărbaţi. Unul dintre ei era Jack, dar pe celălalt nu-l putea identifica. Păreau să se afle într-o maşină care stătea pe loc. Calitatea sunetului era excelentă. Vorbeau relaxat, ca şi cum ar fi fost buni prieteni.

Se culca Jack oare şi cu bărbaţi? Nimic n-o mai mira.

Nu, era altceva. Ceva mai grav decât filmuleţul cu Jack care crease deja haos în cursul bursier al Compare. Îi venea să râdă de una singură, dar se abţinu. Nu trebuia să-l trezească pe Jack înainte să fi apucat să salveze totul.

Ca să nu lase urme digitale, puse clipurile pe difuzor şi le salvă pe telefonul

său. Controlă apoi calitatea sunetului şi constată că sforăiturile lui Jack se auzeau vag în fundal. După încă o oră, verificase şi laptopul, fără să mai găsească nimic altceva. Era însă mulţumită.

Ceea ce căpătase dăduse un pic de sens partidei de sex surprinzător de slabe. Se întreba cu seninătate dacă Jack fusese mereu un amant atât de slab. Dacă nu cumva fusese încă un domeniu în care se minţise pe sine însăşi. Sau poate că era din cauză că nu avusese alţi termeni de comparaţie. Se gândi la tipul cu tricoul cu Nirvana şi simţi instantaneu că se umezeşte. Îi oferise trei orgasme. Unul după altul.

[36]

Faye introduse codul de la interfonul clădirii în care locuia Chris, pe care acum îl ştia pe dinafară. Chris insistase atât de mult să vină, încât Faye era acum îngrijorată.

Intră în lift, încercând să se gândească la orice în afară de Chris.

Trimisese înregistrările audio aceleiaşi jurnaliste căreia îi oferise şi prima ştire. Noua dezvăluire cum că CEO-ul Compare fusese la curent cu două decese survenite ca urmare a îngrijirii necorespunzătoare într-unul dintre azilurile lor şi încercase chiar să le ascundă făcuse valuri şi şocase întreaga Suedie, nu numai sfera restrânsă a lumii de afaceri.

Cursul acţiunilor Compare se prăbuşi. Atât presa de afaceri, cât şi tabloidele citau cu patimă politicieni, personalităţi publice din lumea afacerilor, dar şi surse anonime din consiliul de administraţie al Compare, care declarau cu toţii că Jack trebuia să-şi dea demisia acum.

Valoarea unei acţiuni ajunsese la şaizeci şi trei de coroane.

Liftul se opri şi Faye se forţă să deschidă uşa. Johan îşi luase concediu fără plată ca să se poată ocupa de Chris, prin urmare vizitele lui Faye deveniseră mai sporadice, îi era frică să nu inoportuneze, să nu-i deranjeze, acum când începuse să-şi dea seama că se apropiau de sfârşitul timpului care le fusese dat împreună. Iar câteodată simţea că nu avea puterea necesară, pur şi simplu. De fiecare dată când o vedea pe Chris atât de bolnavă, simţea cum moare o parte din ea însăşi. Când era vorba de Chris, nu era deloc curajoasă. Ci mai degrabă o puştoaică laşă care voia să fugă de adevăr şi de realitate.

Johan deschise uşa.

— Cum îi merge? întrebă Faye.

El dădu din umeri.

— E… nu ştiu cum să zic.

— Nu vrei să ieşi la o plimbare între timp, să iei puţin aer?

— Poate. Chris vrea oricum să-ţi vorbească între patru ochi.

Lui Faye i se puse un nod în stomac.

Când intră în camera lui Chris, fu nevoită să facă un efort ca să nu scoată un ţipăt. Chris era numai piele şi os acum. I se vedeau coastele şi pielea din jurul umerilor îi stătea întinsă pe clavicule. Ochii i se înfundaseră în orbite şi avea tenul poros, uscat şi cenuşiu.

Afară viaţa îşi continua cursul obişnuit, autobuzele rulau într-un sens şi apoi în celălalt, oamenii se certau, se iubeau, conduceau maşini, se căsătoreau

şi divorţau, doar Chris stătea întinsă în apartamentul cu mansardă de pe strada Nybrogatan şi se stingea încet din viaţă.

Faye se aşează pe scaunul de lângă pat şi o luă pe Chris de mână cu atenţie.

— Mi se apropie sfârşitul, zise Chris.

— Nu mai vorbi aşa.

— Ba da, cineva trebuie s-o facă. Iar tu şi Johan ar trebui să vă dedicaţi zilele unor lucruri mai bune decât să aveţi grijă de mine. Eu sunt pe moarte.

Faye îi strânse mâna mai tare.

— Dar doctorii…?

— A, nu-mi mai dau niciun tratament.

Doctorii îi explicaseră că boala se răspândise. Corpul lui Chris era plin de tumori care nu dispăreau în urma tratamentului. Dimpotrivă, continuau să se înmulţească.

Nu mai era nimic de făcut, puteau doar să-i aline durerea. Îi propuseseră un sanatoriu. Dar Chris refuzase, îi povesti ea lui Faye cu vocea răguşită.

— Johan ştie? întrebă Faye cu prudenţă.

— Nu, nu încă. Nu pot… de asta te-am chemat. Mă întrebam dacă i-ai putea spune tu. N-aş suporta să-i văd chipul. Ştiu că e o atitudine laşă, dar…

— Îi spun, răspunse Faye scurt.

Nu mai îndura nicio secundă în plus din această discuţie.

O bătu încetişor pe Chris pe mână ca s-o liniştească, dar apoi se năpusti în baie. Incapabilă să-şi stăvilească emoţiile, începu să plângă mocnit, chircită pe podeaua băii, cu fruntea rezemată de faianţa răcoroasă.

Nu ştia cât stătuse aşa. Nu se ridicase decât când îl auzise pe Johan deschizând uşa de la intrare.

Faye şi Johan se plimbau în tăcere pe strada Nybrogatan. Faye voia să ia aer şi avea nevoie de spaţiu, ca să fie în stare să-i vorbească lui Johan.

O cotiră pe strada Karlavägen. Ea arătă cu degetul spre The Londoner.

— Cred că o să avem amândoi nevoie de alcool.

Comandă două pahare mari de votcă şi luă deja o gură în drum spre masa la care o aştepta Johan. El bătea darabana cu degetele în masă. Avea un aer posomorât.

Faye trebuia să-şi ţină firea, să fie cea puternică.

— Nu ştiu cum să-ţi spun… Johan. Citostaticele nu au niciun efect, tumorile se înmulţesc. Doctorii au întrerupt tratamentul.

El încuviinţă încet din cap.

— Ştiu.

— Ştii?

— Fratele meu mai mic este doctor. E oncolog la Göteborg. Chris avea o copie a scrisorilor medicale în geantă. Le-am făcut poze cu mobilul şi i le-am trimis. M-a ajutat să le înţeleg conţinutul. Ştiu că nu e frumos că am scotocit prin lucrurile ei şi ştiu că e dreptul ei să-mi spună ce vrea, când vrea. Dar… n-am mai putut să suport să nu ştiu nimic… când e vorba de Chris, nu mă pot abţine. Mă ţine deoparte, deşi nu e nevoie să facă asta.

Faye încuviinţă din cap. Îşi puse mâna peste a lui. Înţelegea perfect. Johan o privi.

— Vreau să mă căsătoresc cu ea, în orice caz. Am făcut o programare la biserică peste două săptămâni. Trebuia să fie o surpriză.

Faye se lăsă pe spate. Dintr-odată nu se mai simţea în largul ei. Ajunsese să-l cunoască destul de bine pe Johan, îl aprecia şi chiar nu părea să fie genul ăla, însă nu se putu abţine, propria ei amărăciune se amestecase cu durerea provocată de boala lui Chris.

— Dacă te căsătoreşti cu ea pentru bani, zise aplecându-se spre el, să ştii că te omor.

Johan tresări. Nu înţelegea dacă glumea sau vorbea serios.

— Înţelegi? Te omor, cu mâinile mele.

Îl lăsă să vadă un strop din întunecimea pe care o ascundea de obicei, preţ de o clipă scoase o picătură din ea la vedere.

— De ce aş…?

Johan o privi şocat.

— Pentru că are o avere de peste o sută de milioane de coroane şi ştiu ce poate face mirosul banilor din oameni. Am văzut lucrul ăsta. Şi am văzut şi de ce sunt în stare bărbaţii. Cât de lipsiţi de scrupule pot fi. Te apreciez, Johan, pe bune, pari un tip cumsecade. Dar cea mai bună prietenă a mea e pe moarte. Singura persoană, în afară de Kerstin, pe care am lăsat-o să se apropie de mine. Şi n-am de gând să permit nimănui s-o păcălească sau să abuzeze de ea acum, când se află pe patul morţii. Deci, dacă ai vreun motiv financiar ca să vrei să te căsătoreşti cu ea înainte… înainte să moară… îţi sugerez, pentru binele tău, să renunţi la nuntă şi să continui să te prefaci că eşti un logodnic iubitor şi cu încrederea neştirbită până la…

Faye îşi înghiţi lacrimile şi luă o gură de votcă.

— Dar, dacă ai intenţii sincere, te ajut cu toate detaliile practice. Şi-mi voi da seama cum stau lucrurile. Nu face greşeala să mă subestimezi.

Johan o privi în ochi fără să se sperie de întunecimea ei. Asta îi linişti temerile. Johan era sincer. Nu-i era frică de ea.

El îşi învârti paharul în mână. În cele din urmă, zise:

— Şi eu te apreciez. Şi apreciez şi faptul că ai grijă de ea. O iubesc pe Chris mai mult decât pe oricine altcineva. Nu am alte motive. Vreau să pot spune că a fost soţia mea.

Se priviră unul pe celălalt.

— Bine, zise Faye, apoi luă o înghiţitură zdravănă şi se şterse la gură cu dosul palmei. Atunci o să organizăm nunta secolului.

Dădură noroc. Dar amândoi tresăriră când auziră sunetul. Răspândise un ecou funerar.

Fjällbacka – atunci

În ziua când urma să fie înmormântat Sebastian, toată şcoala a primit liber. Pentru prima dată avusesem parte de o perioadă de linişte la şcoală. Se întâmplaseră prea multe lucruri într-un timp prea scurt. Starea de şoc învăluia curtea şcolii, clasele, dulapurile de metal pline de mâzgăleli urâte şi fără sens.

Biserica era plină ochi. Sebastian, care nu avusese niciodată prieteni adevăraţi, umpluse dintr-odată o biserică întreagă. Câteva fete de vârsta lui plângeau şi îşi suflau nasul zgomotos în şerveţele de hârtie. Mă întrebam dacă măcar vorbiseră vreodată cu Sebastian.

Mama alesese un sicriu alb. Şi trandafiri galbeni. Trandafirii n-aveau de fapt niciun rost. Lui Sebastian nu-i păsa de aşa ceva. Presupuneam însă că toate astea erau pentru cei rămaşi în viaţă. Sebastian era rece şi zăcea mort în sicriu. Ce-i mai păsa lui acum?

Tata fusese cel care îl găsise atârnând de o curea legată de bara din şifonierul lui. O strigase pe mama şi apoi îl dăduse jos pe Sebastian de pe bară. Îi scosese cureaua de după gât. Îl zgâlţâise, îi ţipase în faţă, în timp ce mama sunase după ajutor.

Durase mult până sosise ambulanţa, dar eu ştiam că n-ar fi avut nicio importanţă dacă s-ar fi grăbit. Sebastian avea buzele albastre şi pielea albă. Ştiam că murise.

Simţeam privirile tuturor în spate de pe primul rând, unde ne aşezaserăm în biserică. Braţul îmbrăcat în costum al tatei zvâcnea lângă al meu. De furie. Pentru că moartea era singurul lucru pe care nu-l putea controla. Singurul lucru în care nu putea băga frica, făcându-l să asculte de el şi să se supună.

Morţii nu-i păsa de el şi asta îl scotea din sărite, chiar acolo, în mijlocul

bisericii, cu ochii la sicriul alb al lui Sebastian şi la trandafirii galbeni aleşi de mama.

N-am avut parte de tradiţionala pomană de după slujbă. Pe cine am fi putut invita? Nimeni dintre cei care umpluseră biserica până la refuz nu era prieten cu noi. Veniseră doar să caşte gura la durerea noastră, să se lăfăie în ea.

Şi eu şi mama ştiam că tata va avea nevoie să se descarce când ajungeam acasă. Simţeam furia clocotindu-i în piept de câteva săptămâni bune. Mama mi-a zis să mă duc la mine în cameră. Mai întâi am ascultat-o şi am început să urc treptele. Când am ajuns la ultima treaptă, am rămas însă pe loc. Mi-am apropiat obrazul de stâlpul de lemn de la capătul balustradei, simţind răcoarea lemnului alb pe pielea mea. De unde mă aşezasem, aveam vedere liberă până în bucătărie. Dacă s-ar fi întors, m-ar fi văzut, dar se roteau unul în jurul celuilalt, ca doi tigri într-o cuşcă. Tata, cu capul în faţă, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii. Mama, cu capul sus, observând cu atenţie fiecare mişcare pe care o făcea tata. Gata. Pregătită.

A primit prima lovitură fără să se dea la o parte. Nu s-a ferit. Pumnul tatei a lovit-o drept în bărbie, propulsându-i capul în spate şi apoi în faţă. Tata a lovit-o din nou. Mici stropi de sânge i-au sărit din gură, împroşcând uşile albe ale dulapurilor de bucătărie, ca într-o pictură abstractă. I-a sărit ceva din gură şi s-a rostogolit pe jos, scoţând un zgomot puternic. Un dinte.

A căzut la pământ, dar el continua să o lovească. Din nou şi din nou.

Am înţeles că mama n-avea să supravieţuiască prea multă vreme în această casă, acum că Sebastian murise.

[37]

Două zile mai târziu, valoarea unei acţiuni Compare atinse un nou nivel record. Faye se afla la un prânz de afaceri, discutând un nou parteneriat cu vedeta pop Viola Gad, care tocmai îl prinsese pe soţul său în pat cu o puştoaică de 18 ani, când primi mesajul lui Kerstin.

„49,95 de coroane. Acum!”

Îşi puse deoparte tacâmurile şi îşi ceru scuze faţă de Viola şi de managerul ei, după care se îndreptă spre toaletă.

Încuie uşa şi se aşeză pe capacul vasului de WC. Brusc avea la îndemână toate atuurile pentru care muncise din greu. Dispunea de suficient capital ca să poată cumpăra cincizeci şi unu la sută din acţiuni, să preia controlul firmei şi să-l dea afară pe Jack. O apucă ameţeala. De fapt, ar fi vrut să înceapă să ţipe. Îl sună pe Steven, brokerul ei britanic, şi îl rugă să cumpere toate acţiunile Compare pe care putea pune mâna. Dacă mai era nevoie de bani, nu trebuia decât s-o sune şi îi mai trimitea câteva milioane.

— *No problem, boss. It will be yours before night fall*[16], zise el.

Mai zăbovi câteva clipe, după care se urni din loc şi se întoarse la masa ei. Pulsul i-o luase razna, dar, când se aşeză în faţa Violei Gad şi a pizzei cu icre, care era specialitatea tavernei Brillo, nimic din haosul interior nu i se putea citi pe chip.

Faye se plimba de-a lungul pieţei Stureplan, unde o întâmpină o mare de oameni care tocmai îşi terminaseră pauza de prânz şi se întorceau la muncă. Aerul era surprinzător de cald. Se aşeză pe o bancă şi începu să reflecteze la cum avea să-şi petreacă restul zilei. În faza de achiziţionare a Compare în care se afla acum, nu prea avea cu ce să mai contribuie. O sună pe Chris, dar aceasta nu-i răspunse. Probabil se odihnea. Johan voia să se ocupe singur de pregătirile pentru nuntă, dar îi promisese că o va contacta dacă va avea nevoie de ajutor. Gândurile o purtară din nou la achiziţie. Un bărbat şi-ar fi sărbătorit succesul şi munca asiduă fără să-i fie ruşine, fără să-şi ceară scuze. Se hotărî să facă şi ea la fel şi îi scrise un mesaj lui Robin, deşi crezuse că se săturase deja de el, dându-i întâlnire la Starbucks.

Robin se afla prin apropiere şi hotărârâ să se vadă un sfert de oră mai târziu. Tipul nu avea probleme cu falsa mândrie masculină. Ştia ce voia ea de la el şi nu făcea caz de faptul că nu-l mai contactase de multă vreme.

Când intră la Starbucks, Robin comandase deja pentru amândoi.

— Mă bucur mult să te văd. N-am ştiut dacă să comand cafeaua cu lapte

sau fără? zise el, arătând cu degetul spre cană.

— Nu o să bem cafea.

Robin izbucni în râs. Chipul lui frumos era prietenos şi vesel şi simplul fapt că se afla în preajma lui acum era relaxant pentru Faye. Nu avea nevoie de explicaţii, cu el nu trebuia să joace vreun rol, nu era nevoie să găsească subiecte de conversaţie complicate sau alte subterfugii. Nu părea să aibă nevoie de altceva în viaţă în afară de antrenament, mâncare, apă şi sex.

— Fără cafea?

Zâmbetul lui îi sugera că înţelesese ce voia să spună.

— Nu, nu vreau să beau cafea, vreau să fac sex.

— Zău, zise el tachinând-o, dar se ridică imediat.

Ca un căţeluş ascultător.

— Am rezervat o cameră la Nobis.

Robin înălţă din sprâncene.

— Ne permitem un lux azi? comentă el şi îşi puse geaca.

— Tocmai am cumpărat o companie care valorează câteva milioane de coroane. Merit orice azi.

— Chiar îmi placi, să ştii!

Robin îi deschise uşa.

— E bine. Atunci o să-ţi fie cu siguranţă mult mai uşor să faci lucrurile pe care am să te rog să le faci în curând.

— Sunt sclavul tău azi.

— Eşti mereu sclavul meu, zise Faye şi zâmbi.

Robin nu protestă.

[38]

Faye şi Johan stăteau de o parte şi de cealaltă a patului lui Chris. Respira zgomotos ridicându-şi şi coborându-şi pieptul, era cenuşie la faţă şi pe sub pielea capului i se conturau oasele craniului. Era atât de firavă, se mistuise atât de repede.

Johan făcu un semn spre uşă. După ce ieşiră în hol, se rezemă de perete.

— Nu ştiu ce să facem. Nu mai poate merge. Trebuie să anulăm nunta.

— Nici gând.

— Nu?

— Nu. Facem nunta aici, acasă. În dormitor chiar, dacă e nevoie. Chris trebuie să se căsătorească.

— Dar cum…?

— Aducem aici preotul, machieuza şi rochia de mireasă. La invitaţi putem să renunţăm, în afară de cercul apropiaţilor. Lui Chris nu-i plac oricum oamenii.

Faye îşi alungă emoţiile. Înăbuşi uraganul de durere care-i clocotea în vine. Chris fusese extrem de puternică atâta amar de vreme. Avusese grijă de ea ca o soră mai mare încă de când Faye sosise la Stockholm. Acum venise momentul ca Faye să-i întoarcă serviciul. Nu degeaba erau ca două surori. Urma să aibă parte de nuntă şi Johan avea să fie doar al ei.

— Mâine la ora două? întrebă ea.

Johan înghiţi cu greutate de câteva ori.

— Îi sun pe toţi cei pe care vrem să-i avem lângă noi şi pe preot. Rochia de mireasă…

— O iau eu în seara asta în drum spre casă. Şi fac rost şi de machieuză.

— Şi mâncarea?

— Mă ocup eu. Tu ai doar grijă ca tu şi Chris să fiţi gata mâine. Vin mâine-dimineaţă şi o ajut pe Chris să se pregătească.

A doua zi dimineaţa, Faye se afla la uşa lui Chris împreună cu Kerstin. Trase adânc aer în piept şi sună. Johan deschise, le îmbrăţişă, apoi se dădu la o parte.

— Totul e gata, zise el. Toată lumea şi-a luat liber, au înţeles că trebuie să procedăm aşa, dacă vrem să apucăm să facem nunta.

— Dar tu cum te simţi?

— Pentru mine n-are nicio importanţă dacă facem o nuntă mare sau mică. Eu vreau doar să mă căsătoresc cu ea înainte să… dispară.

— Bine. Ne vom ocupa de asta.

Johan le conduse în dormitor.

Chris stătea în pat, sprijinită cu spatele de nişte perne. Avea în faţă o tavă cu cafea, suc de portocale şi pâine prăjită.

— Cum se simte cea mai frumoasă mireasă din lume? întrebă Faye, aşezându-se pe marginea patului.

— Mi-am dorit mereu să fiu slabă când mă mărit, dar cred că de data asta am exagerat un pic.

Gluma nu reuşi să o facă pe Faye să zâmbească.

Chris îşi ridică privirea către Kerstin şi Johan.

— Ne daţi voie să rămânem singure? zise ea. Doar câteva clipe, am ceva de discutat cu domnişoara mea de onoare.

După ce se închise uşa, Faye îi cuprinse cu grijă mâna lui Chris. Era atât de mică şi de fragilă, doar cu puţin mai mare decât a lui Julienne.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine, zise Chris cu blândeţe.

— Nu te mai gândi la asta, să organizezi o nuntă e mereu distractiv, indiferent de circumstanţe.

— Nu mă refeream doar la asta, ci la tot. Toţii anii care au trecut, tot ce am făcut. Toate momentele dificile pe care le-am depăşit. E drept că au fost şi momente când ai fost o pacoste, mai ales când erai cu Jack, dar în marea majoritate a timpului ai fost cea mai bună prietenă pe care mi-aş fi putut-o dori.

Lui Faye începură să-i curgă lacrimile; nu le mai putea stăvili.

— Trebuie să… trebuie să vorbim despre asta tocmai acum? Urmează să te măriţi.

— Da, trebuie. Nu mai am mult timp la dispoziţie. Şi vreau să-ţi spun lucrurile astea în timp ce încă mai am mintea limpede.

Faye încuviinţă.

— Nu mi-aş fi putut închipui o prietenă mai bună decât tine, continuă Chris. Îmi pui în evidenţă toate calităţile.

Faye îşi şterse lacrimile care se încăpăţânau să-i curgă de-a lungul obrajilor.

— Tu eşti fisura prin care intră lumina, zise ea, fisura despre care cânta Leonard Cohen. Nu pricep… nu ştiu cum o să mă descurc fără tine.

— O, eu nu-mi fac deloc griji din cauza asta, zise Chris. Îmi pare doar rău că nu pot fi lângă tine.

— Apropo, m-am culcat din nou cu Robin. Îţi aduci aminte de el? Tipul pe

care l-am întâlnit când m-ai obligat să ies cu tine la Riche, după ce îmi plânsesem de milă atâta amar de vreme.

Chris izbucni în râs.

— Vezi, te descurci chiar mai bine fără mine.

Se lăsă pe spate şi respiră profund. Până şi cea mai mică mişcare părea s-o obosească.

— Vrei să te las să te odihneşti câteva clipe? întrebă Faye cu precauţie.

Chris clătină din cap.

— Nu, deloc. De fapt, sunt prea slăbită pentru băutură… dar e totuşi ziua nunţii mele. În dulăpiorul de la noptieră am o sticlă de Jack Daniel’s. Hai să ciocnim o ultimă dată, doar tu şi cu mine.

Faye se aplecă şi deschise dulăpiorul. Îi dădu sticla lui Chris.

— Pentru noi, zise Chris şi ridică sticla. Şi pentru că niciodată nu m-a cuprins amărăciunea că totul se termină în felul ăsta. Dar cum aş putea să simt amărăciune când mi-a fost dat să trăiesc o astfel de viaţă?

Bău câteva guri.

— Pentru tine, Chris, zise Faye. Cea mai frumoasă, cea mai bună soră care a existat vreodată.

Chris începu să clipească des, alungându-şi lacrimile.

— Trebuie să mă pregătesc, dar mai întâi zi-mi cum stau lucrurile cu Jack.

— Avem cincizeci şi unu la sută.

— Deci e gata?

Faye încuviinţă.

— E gata.

Chris o apucă pe Faye de braţ, strângând-o neaşteptat de tare.

— Te iubesc atât de mult.

— Şi eu te iubesc.

Chris înghiţi cu greutate de câteva ori.

— Părinţii mei nu sunt aici, iar tu însemni totul pentru mine şi, deşi nu face parte din tradiţia suedeză, mă întreb dacă… dacă nu vrei să-mi faci onoarea să mă încredinţezi lui Johan.

Faye o luă în braţe pe Chris, strângând-o cât de tare îndrăzni.

— Bineînţeles că vreau.

[39]

Faye privea pe fereastră, intuia mişcarea oamenilor jos, în stradă. Viaţa nocturnă care începea să se facă simţită.

Îşi întoarse din nou privirea către ecran, încercând să alunge gândurile care o purtau la Chris şi trecu în revistă cele mai recente rapoarte. În curând Jack avea să fie informat că fusese concediat. Reprezenta o povară pentru firmă şi trebuia înlăturat. Nu pentru că ar fi avut vreun gând să salveze compania. O parte din ea nu voia altceva decât să lase Compare să se prăbuşească, dar trebuia să se gândească la angajaţi. Găsise deja un om de afaceri priceput căruia îi vânduse toate acţiunile sale pentru o sumă acceptabilă. Cu condiţia să schimbe numele firmei. În felul ăsta, Compare avea oricum să dispară.

În ciuda tuturor scandalurilor, Jack se încăpăţâna nebuneşte să creadă că se putea menţine la suprafaţă. Că *el* era în continuare Compare. Măcar de-ar fi ştiut ce-l aştepta.

Se făcuse târziu. În drum spre casă, Faye îi trimise un mesaj lui Kerstin, întrebând-o dacă nu avea chef să vină la ea. Încheiau aproape fiecare seară cu un pahar sau două de vin. Le păştea clar pericolul de a deveni alcoolice, dar se convingeau una pe cealaltă că urmau dieta mediteraneeană, din care făcea parte consumul zilnic de vin roşu. Kerstin îi povestise că bunica ei avea obiceiul să bea o lingură mare de whisky în fiecare zi pentru durerea de picioare. După asta, începuseră în glumă să pretindă că aveau nevoie de un pahar de vin roşu în fiecare os ca să se menţină sănătoase.

— Mă întreb cum o să reacţioneze Jack când va afla că a fost dat afară, strigă Faye din bucătărie, unde se dusese ca să aducă brânză şi biscuiţi.

Brânza era unul dintre alimentele de bază din frigiderul ei.

Kerstin nu răspunse, deşi Faye o auzea mişcându-se prin living. Faye puse brânzeturile pe o tavă, adăugă struguri şi biscuiţi digestivi şi reveni în încăpere.

Kerstin stătea pe canapea şi privea în gol.

— Ce s-a întâmplat?

Faye puse tava jos. Se aşeză lângă Kerstin şi o înconjură cu braţele. Vedea cât era de tensionată şi o simţea tremurând.

— Şi-a… şi-a…

Kerstin nu era în stare să articuleze cuvintele, clănţănea doar din dinţi. Faye o mângâie pe spate, sfâşiată la rândul ei de îngrijorare. Doar nu era bolnavă şi Kerstin? Nu putea s-o piardă şi pe ea, nu încă una, nu se putea.

Avea momente când de-abia putea respira de teamă că avea s-o piardă pe Chris, deşi ce era mai rău nu se întâmplase încă.

— Ra… Ragnar… se bâlbâi Kerstin.

Faye împietri.

— Ragnar?

— Şi-a… şi-a revenit. M-au sunat de la azil. Se… se simte mai bine acum. Mi-au zis că s-ar putea întoarce acasă în curând, dacă situaţia lui continuă să se îmbunătăţească.

Kerstin izbucni în râs. Un râs strident, aspru.

— Să se îmbunătăţească. Au zis „să se îmbunătăţească”. Habar n-au ei că pentru mine înseamnă să se înrăutăţească. De unde să ştie că leguma aia, căruia i-au şters fundul şi balele, e un nemernic sadic şi respingător, care o să-mi facă viaţa un iad dacă vine din nou acasă? Îmi doresc să fi îndrăznit să-i fi pus perna peste faţă şi să-l fi sufocat când am avut ocazia…

Kerstin se legăna înainte şi înapoi, cu braţele încolăcite în jurul trupului. Cicatricile de pe spate îi străluceau prin pânza subţire şi albă a bluzei. Faye simţi cum furia începu să se manifeste ca o senzaţie de căldură în picioare, care apoi se răspândi în tot corpul şi într-un final îi explodă în creştetul capului.

Kerstin făcea parte din familia ei şi a lui Julienne, era bastionul lor, colacul lor de salvare, îngerul lor păzitor. Nimeni nu trebuia să ameninţe asta. Nimeni nu trebuia s-o ameninţe pe Kerstin.

Kerstin izbucnise în plâns şi Faye o trăsese la pieptul său. Lacrimile care se îmbibau în gluga ei de caşmir aveau să se usuce în curând. Întunecimea se dezmorţea înăuntrul lui Faye. Acolo unde nu era loc pentru lacrimi.

[40]

Soarele strălucea, cerul era senin, oamenii râdeau, vorbeau, beau cafea. Autobuzele şi metroul circulau ca de obicei. Însă într-un pat de la ultimul etaj al spitalului Karolinska se afla cea mai bună prietenă a lui Faye. Cu braţele pline de perfuzii care încă o mai menţineau în viaţă, Chris era pe cale să piardă lupta pe care fusese sortită să o piardă încă de la bun început.

Când Faye coborî din maşină în faţa spitalului, trecuseră doar câteva ore de la vizita ei precedentă. Atunci, Chris de-abia mai putuse vorbi, avusese vocea stinsă, ochii obosiţi şi corpul slăbit. Verigheta pe care o purtase cu atâta mândrie pe deget era prea mare pentru degetul ei subţire. În timp ce Faye se aflase lângă ea, şoptindu-i cât de mult o iubea, verigheta îi căzuse de două ori de pe deget.

În drum spre casă, în maşină, Faye izbucnise în plâns, căci înţelesese că se apropia sfârşitul. Când o sunase Johan, cu vreo oră în urmă, spunându-i să vină de urgenţă, părăsise apartamentul în trombă.

În holul de la intrare, rămase pe loc câteva clipe. Cum să-şi ia adio de la cea mai bună prietenă? Cum să-şi ia adio de la o soră? Cum dracu’ să facă? Cumpără ţigări şi o ciocolată şi se aşeză pe o bancă. Câteva asistente îmbrăcate în halate albastre luau prânzul. Vorbeau de copiii lor. Doi proaspeţi părinţi îşi duceau cu grijă nou-născutul spre parcare. Se opreau la fiecare zece metri, se aplecau deasupra scaunului de maşină şi studiau zâmbitori miracolul.

După două ţigări, Faye aruncă pachetul, băgă ciocolata în geantă şi se îndreptă spre lift.

— Chris e pe moarte, bâigui ea când se închiseră uşile. Chris e pe moarte.

Pe culoar nu se afla nici ţipenie de om. Domnea o tăcere mormântală. Se auzea doar ecoul paşilor ei. Se opri în faţa salonului cu numărul opt şi bătu la uşă înainte de a apăsa pe clanţă. Johan îşi ridică privirea când o văzu intrând, dar nu spuse nimic. Îşi îndreptă apoi din nou privirea spre Chris, mângâindu-i părul.

Faye dădu ocol patului şi se opri lângă el.

— Nu mai are mult, zise el. Nu mai reacţionează, e într-un fel de comă. E… nu o să se mai trezească niciodată. Nu ştiu ce să mă fac, cum am să pot vreodată…?

Chipul i se schimonosi. Faye trase un scaun şi se aşeză lângă el.

— E atât de mică, atât de singură, şopti el ştergându-se la ochi.

Faye nu ştia ce să-i răspundă. Îşi puse mâna doar peste mâinile lor împletite.

— Cel puţin nu are dureri, continuă Johan.

Rostea cuvintele în reprize.

— Ce-i vor face însă când nu va mai fi? Nu vreau s-o ducă în beci ca pe un animal mort şi s-o lase acolo de una singură.

Se făcu linişte.

Faye se lăsă pe spate. Scaunul scârţâi.

— Îmi dai voie să rămân singură cu Chris câteva minute? şopti ea.

Johan tresări. Apoi încuviinţă.

Se ridică, îi puse mâna pe umăr şi ieşi încet din cameră. Cu grijă, ca şi cum i-ar fi fost frică să n-o trezească pe Chris, Faye se mută pe scaunul pe care şezuse Johan. Era călduţ.

Faye se aplecă şi mai aproape de Chris, buzele aproape că îi atingeau urechea.

— Mă doare atât de tare, Chris, zise ea luptându-se să-şi alunge lacrimile. Mă doare atât de tare să ştiu că voi îmbătrâni fără tine. Că toate visurile noastre… să ne mutăm la Marea Mediterană, să ne deschidem un restaurant, să stăm afară pe terasă şi să jucăm table, să ne oxigenăm părul până se albăstreşte… că nimic din toate astea nu se va întâmpla. În momentul ăsta, simt că nu voi mai putea fi fericită niciodată. Dar îţi promit că voi încerca. Ştiu că altfel o să te superi pe mine…

Îşi drese vocea şi trase adânc aer în piept.

— Vreau să-ţi spun că nu te voi uita niciodată. Faptul că ţi-am fost prietenă timp de şaisprezece ani e cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat. Îmi pare rău că nu ţi-am spus niciodată adevărul despre cine sunt. Despre ce sunt. Mi-a fost frică că n-aveai să mă înţelegi. Ar fi trebuit să am încredere în tine. Ar fi trebuit să-ţi spun totul. Îţi spun totul acum, în caz că mă auzi…

În şoaptă, îi povesti lui Chris toate secretele sale. Despre incendiu, despre Sebastian, despre mama şi tata. Despre Matilda şi despre întunecime. Nu-i ascunse absolut nimic.

După ce termină, îi mângâie părul lui Chris şi îşi lăsă buzele să-i atingă obrazul. Îşi luase adio în felul ei.

Îl chemă pe Johan. Rămaseră apoi în tăcere în timp ce Chris îşi dădea suflarea de pe urmă. Şapte ore mai târziu se stinsese.

Când părăsi camera lui Chris, în care Johan rămăsese nemişcat cu fruntea

lipită de mâna rece a soţiei sale moarte, Faye luă cu ea unul dintre buchetele mari de flori care îi împodobiseră camera. Durerea cauzată de moartea lui Chris se transformase în hotărâre. Se aşeză la volan, căută o adresă pe Google şi porni la drum. Ochii i se uscaseră. Nu mai avea lacrimi. Se simţea golită, fără sevă. Secretele ei erau în siguranţă cu Chris.

Parcă maşina la umbra unui stejar mare şi se îndreptă spre intrare. Uşa nu era încuiată. Privi în jur cu vigilenţă. Holul de la intrare şi culoarul erau goale. Dintr-o cameră aflată un pic mai departe se auzeau voci estompate, râsete şi clinchete de farfurii. Părea să fie pauza de cafea a personalului.

Numără în minte uşile de pe partea dreaptă. A treia uşă pe dreapta, îi spusese Kerstin. Fără să o întrebe de ce voia să ştie. Se îndreptă într-acolo cu paşi rapizi, deschise uşa cu hotărâre, dar fără să facă zgomot, şi intră. Nu-i era frică. O cuprinsese o senzaţie de gol lăuntric. Simţea lipsa lui Chris atât de puternic, era ca şi cum i-ar fi fost amputat un braţ.

Îşi ascunsese faţa în spatele buchetului de flori în caz că ar fi apărut cineva pe culoar. Acum îl puse pe comoda de lângă uşă. Trandafiri galbeni. Atât de potrivit. Ştia că trandafirii galbeni semnificau moartea, mesaj care îi scăpase în mod evident persoanei care trimisese buchetul.

Dinspre pat se auzea o respiraţie profundă. Se furişă la capul patului. Jaluzelele erau trase, dar prin ele se strecurau totuşi firişoare slabe de lumină. Ragnar avea un aer slăbit. Arăta deplorabil. Însă Kerstin îi povestise îndeajuns despre ce făcuse încât să nu se lase păcălită. Era un porc. Un porc care nu merita să respire şi să trăiască, în timp ce o persoană precum Chris se răcea într-un pat de spital.

Faye se întinse încet după o pernă care se afla un pic mai jos, pe pat. Un râs puternic pe culoar o făcu să tresară, dar apoi liniştea se lăsă din nou. Nu se auzea decât respiraţia lui Ragnar şi ticăitul tihnit al unui ceas vechi.

Se uită împrejur cu perna în mână. Camera era goală. Impersonală. Nicio fotografie, niciun obiect personal. Pereţi decoloraţi de soare şi un linoleum pricăjit pe podea. Nările îi fuseseră invadate de mirosul de om bătrân. Un iz uşor dulceag de aer închis care se agaţă de bătrâni atunci când se îmbolnăvesc.

Ridică încet perna şi i-o puse peste faţă lui Ragnar. Nu simţi nicio urmă de ezitare. Niciun pic de îngrijorare. Timpul ce-i fusese dat pe lume ajunsese acum la final. Nu era decât carne, balast, încă un bărbat diabolic care lăsase femei cu cicatrici şi lacrimi în urma sa.

Se aplecă deasupra lui. Îi apăsă perna peste faţă cu toată puterea,

acoperindu-i nasul şi gura. Ragnar se zvârcoli un pic când nu mai avu aer. Dar nu era deloc forţă în mişcările lui. Sucea doar uşor din mâini şi din picioare. Faye aproape că nu trebuia să depună efort.

După câteva momente, se linişti. Nu mai fremăta. Nu mai mişca. Faye îi ţinu perna pe faţă până când fu sigură că soţul lui Kerstin murise. Apoi puse perna pe pat, luă buchetul de trandafiri galbeni şi se strecură cu grijă afară.

De-abia când se afla în maşină, pe drum înapoi spre oraş, o podidiră lacrimile şi începu s-o jelească pe Chris.

Fjällbacka – atunci

Am cercetat ridurile de pe chipul poliţistului. Privirea lui sugera implicare afectivă, dar nu mă vedea pe mine, nu vedea adevăratul meu eu. Vedea o adolescentă deşirată care îşi pierduse fratele şi acum, probabil, şi mama. Bănuiam că ar fi vrut să-şi pună mâna peste a mea în timp ce stăteam aşezaţi la masa din bucătărie, dar i-am fost recunoscătoare că n-a făcut-o. Nu mi-a plăcut niciodată atingerea persoanelor străine.

Sunasem la poliţie la ora cinci dimineaţa şi la mai puţin de o oră mai târziu îl ridicaseră deja pe tata. Oboseala mă făcea să vreau să-mi pun capul pe masă şi să închid ochii.

— Când s-a făcut linişte?

Făceam eforturi să rămân trează şi să-i ascult întrebările. Să răspund în mod corespunzător.

— Nu ştiu, pe la trei, cred. Dar nu sunt sigură.

— De ce te-ai trezit? Atât de devreme?

Am dat din umeri.

— Mă trezesc mereu devreme. Şi am… am înţeles că se întâmplase ceva… Mama nu trebuia să plece de acasă atât de devreme.

Poliţistul a încuviinţat cu o mină gravă. A afişat din nou privirea aceea care sugera că ar fi vrut să mă consoleze. Speram că avea să continue să se abţină să dea curs acestui impuls.

Nu aveam nevoie de consolare. Tata fusese deja ridicat.

— Continuăm să căutăm, dar, din păcate, există riscul să i se fi întâmplat ceva mamei tale. Avem câteva indicii în acest sens. Şi, din câte am înţeles, tatăl tău e o persoană… violentă.

M-am forţat să nu izbucnesc în râs. Nu pentru că ar fi fost amuzant, ci pentru că era atât de absurd. „O persoană violentă.” Da, se putea spune şi aşa.

Ştiam însă ce voiau, deci m-am rezumat să dau aprobator din cap.

— Poate că o vom găsi, zise poliţistul. Teafără.

Apoi am simţit-o. Mâna lui peste mâna mea. Cu afecţiune. Cu căldură. Cât de puţin ştia. Cât de puţin înţelegea. A trebuit să fac un efort supraomenesc să nu-mi dau mâna la o parte.

[41]

Săptămânile treceau. Vestea că Jack fusese concediat ajunsese la urechile presei. Graţie ştirilor, care informau despre un nou proprietar ce promitea o revenire în forţă şi o schimbare radicală a politicii etice a companiei, acţiunile Compare crescuseră, atingând un nivel normal. Jack însă se prăbuşea din ce în ce mai mult şi părea să-şi fi pierdut de tot busola. Era ca şi cum timpul se hotărâse brusc să intervină în viaţa lui Jack: îmbătrânise, avea din ce în ce mai multe fire de păr cărunt, pe care nu mai apuca să şi le vopsească, iar mişcările îi erau mai încete, mai obosite.

Ca persoană publică, încerca să menţină aparenţele. Era totuşi în continuare multimilionar. În presa de afaceri declara că avea să revină în forţă numaidecât. Noaptea însă, i se întâmpla s-o sune pe Faye, beat criţă, şi să-i toarne verzi şi uscate despre vremurile de mult trecute. Despre oamenii pe care îi dezamăgise, despre Chris, despre toate sacrificiile pe care le făcuse.

Faye îşi dădu seama că-l considera patetic. Detesta slăbiciunea, asta învăţase chiar de la el. Colapsul lui Jack nu făcea altceva decât să-i uşureze sarcina de a-l nimici.

Jack renunţase la prietenia lui Henrik, deoarece considera că prietenul său îl dezamăgise când se hotărâse să rămână în consiliul de administraţie al Compare. Nici Henrik, nici Jack şi nici altcineva din consiliul de administraţie nu ştia că ea deţinea majoritatea acţiunilor firmei, deoarece nu comunica decât prin intermediul avocaţilor săi britanici.

Sosise momentul să facă ultimii paşi. Venise rândul Ylvei.

Perioada de doliu pentru Chris se încheiase. Era ciudat cât de rapid reveniseră lucrurile la normal. Se gândea la ea, îi era dor de ea în fiecare zi, în fiecare clipă, dar acceptase faptul că nu mai era. Acceptase faptul că nimic nu i-o mai putea aduce pe Chris înapoi.

Poate că prietena sa ar fi încercat s-o oprească, dacă ar fi aflat ce planuri avea. Dar Faye n-avea să afle asta niciodată.

Când Faye şi Julienne îşi făcură apariţia cu sacoşele de cumpărături, îl găsiră pe Jack postat în faţa uşii de la intrare a clădirii. Îl invitase în după-amiaza aceea prin SMS şi el acceptase aproape instantaneu.

— Bună, dragele mele, zise Jack şi îşi puse cu stângăcie braţul în jurul lui Julienne. Aveam impresia că sunteţi doi îngeri care se apropie de mine.

— Ce linguşitor eşti, zise Faye şi Jack o sărută pe obraz.

Când se apropiase de ea, simţise că duhnea a băutură.

Jack îi zâmbea prosteşte.

— Ce ai acolo?

Arătă spre sacoşe.

— M-am gândit să pregătesc sosul meu bolognese, zise ea.

— Bravo, exclamă el şi luă sacosele.

Îşi puse rucsacul lui Julienne peste umăr şi deschise uşa invitându-le să intre.

— Cum te simţi? întrebă Faye în timp ce descuia uşa de la apartament.

Jack se clătină uşor pe picioare.

— Sunt bine.

— Şi Ylva? Se apropie marele moment, nu? Presupun că de-abia aştepţi?

Faye ştia că nu-i plăcea să vorbească despre Ylva.

— Se simte bine, presupun, A plecat la ai ei, deci sunt burlac. Mesajul tău a venit chiar la ţanc.

Faye începu să despacheteze cumpărăturile pe blatul din bucătărie.

— N-ai zis nimic de ăla mic, nu eşti încântat?

— Cred că ştii deja care sunt sentimentele mele în legătură cu asta. Fireşte că-mi voi iubi copilul, dar acum… acum ştiu care e familia mea. Adevărata mea familie.

Faye ar fi vrut să-l ia la bătaie, dar trase adânc aer în piept şi îi zâmbi cochet.

— Deci iarba vecinului nu e întotdeauna mai verde?

— Nu, se poate spune şi aşa.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă ea în timp ce călea carnea tocată. Acum că nu mai ai Compare?

Jack deschise frigiderul, scoase un morcov, îl clăti şi-l băgă în gură.

— Se rezolvă, lumea mă cunoaşte, îmi ştie valoarea. Apropo, campania aia pe care tocmai aţi lansat-o…

— Da?

— Nu cred că tipa aia, vedeta pop, e o alegere bună pentru Revenge. M-am uitat un pic la cifre şi se pare că…

Lui Faye începură să-i zvâcnească tâmplele şi corpul i se încordă. Cine naiba se credea? Dar Jack nici măcar nu observă, ci îşi continuă poliloghia, turuind sfat după sfat.

— Probabil ai dreptate, zise când Jack tăcu în cele din urmă.

Respiră, îşi spuse în sinea ei. Păstrează aparenţele. Aminteşte-ţi planul.

Când se aşezară la masă, Faye fu frapată de cât de ireală părea situaţia.

Erau strânşi în jurul mesei de la bucătărie, făcând conversaţie aşa cum visase mereu pe vremea când erau căsătoriţi.

Sperase şi tânjise după asta ani la rândul.

— Îmi era dor de felul ăsta de mâncare, Faye, zise Jack după ce îşi puse încă o porţie. Nimeni nu ştie să facă sosul de carne aşa de bun ca tine.

Glumi cu Julienne şi o lăudă pentru cuvintele încurajatoare ale învăţătoarei la cea mai recentă şedinţă cu părinţii. Îi spuse că era mândru de ea.

De ce n-am putut să fim mereu aşa, Jack? îşi zise Faye. De ce nu te-ai putut mulţumi cu noi?

Pe la zece şi jumătate, Julienne începu să dea semne de oboseală. Protestă mai întâi, când Jack o luă în braţe, dar apoi îl lăsă să o ducă în dormitor. Când se întoarse, Jack rămase nehotărât între canapea şi televizor.

— OK, atunci eu plec acasă.

— Nu vrei să mai stai un pic?

— Vrei să mai stau?

Faye dădu din umeri şi se cuibări lângă braţul canapelei.

— N-are nicio importanţă pentru mine. Deci, dacă ai alte planuri…

Reacţionă la nonşalanţa ei cu entuziasmul unui căţeluş.

— Mai rămân, zise el şi se aşeză. Mai vrei vin?

— Da, mulţumesc, zise ea şi împinse paharul spre el. Apropo, am şi o sticlă de whisky, dacă e mai pe gustul tău.

— În bucătărie?

Faye încuviinţă. Jack se ridică şi îl auzi cotrobăind.

— În dulapul de deasupra frigiderului, strigă Faye.

Se deschise încă o uşă. Se auzi clinchet de sticle.

— Ăsta e tare bun. De unde-l ai?

— L-am primit de la nişte investitori străini, minţi ea.

De fapt, era al lui Robin. Îl uitase la ea cu câteva săptămâni în urmă, când dormise acolo. Făcuseră sex de cinci ori în noaptea aia. Doar gândul la asta o făcea să se aprindă de dorinţă.

Când se întoarse pe canapea, Jack se aşeză aproape de ea, îi luă picioarele şi i le puse la el în poală. Începu să-i maseze tălpile. Faye închise ochii şi îşi simţi picioarele încălzindu-i-se.

— Ştii că am putea face asta în fiecare seară, zise Jack după un răstimp.

Ea clătină din cap.

— Te-ai sătura după două săptămâni, Jack. Du-te mai bine şi dă drumul la duş, în loc să îndrugi vrute şi nevrute.

— La duş?

— Da, la duş. Dacă e să facem sex, nu vreau să puţi a băutură.

Jack se îmbujoră până în vârful urechilor şi Faye se forţă să nu înceapă să zâmbească văzându-l cum se grăbeşte către baie. În timp ce făcea duş, Faye îşi puse computerul pe o etajeră, vizavi de pat. Dădu drumul la camera web.

Când intră în dormitor, Jack îşi afişă bine-cunoscutul lui zâmbet, însă Faye nu simţi nimic. Faptul că se culca cu el era doar un instrument. O modalitate de a-şi atinge scopul.

După ce actul fusese consumat, rămaseră gâfâind, întinşi în pat unul lângă altul. Ochii lui Jack străluceau plini de speranţă.

— Ce-ai zice dacă aş părăsi-o pe Ylva şi m-aş muta aici?

— Nu se poate, Jack.

— Dar m-ai iertat, nu?

— Faptul că te-am iertat nu înseamnă că vreau să trăiesc cu tine din nou.

— Pot să investesc în Revenge şi să te ajut să te ocupi de firmă. Se dezvoltă tot mai mult, eşti sigură că te descurci? La urma urmei, eu am mult mai multă experienţă în afaceri decât tine. E o diferenţă foarte mare între a fi antreprenor şi a pune bazele unei firme şi a te ocupa apoi de gestiunea ei. Ai făcut o treabă foarte bună, dar acum cred că e momentul să-i laşi pe profesionişti să preia ştafeta.

Acest bărbat neînsemnat, pe care îl făcuse să ajungă să-şi piardă propria firmă, credea că încă mai putea să facă ce voia cu ea.

Faye se sili să-şi menţină calmul. Să se concentreze asupra obiectivului său.

— N-am nevoie de investitori, zise ea. Nu-ţi face griji pentru Revenge.

— Vreau doar să vă protejez, pe tine şi pe Julienne. Să am grijă de voi.

Ar trebui să te protejezi pe tine însuţi, îşi zise ea. Să ţii cont de ce se întâmplă pe la spatele tău. Să dormi iepureşte. Te-am distrus deja. Acum nu mi-a mai rămas decât Ylva.

— E mai bine să pleci acum, Jack, zise ea.

— Te-ai supărat?

Afişă din nou privirea aceea de căţeluş, dar îşi pierduse puterea de seducţie.

— Nu, deloc, dar am o şedinţă mâine la prima oră şi nu vreau ca Julienne să te vadă aici. Ar crea confuzie în mintea ei şi ştii şi tu asta.

— Şi ei i-ar face bine să fim o familie din nou.

— Am fost o familie, Jack. Problema ta e că atunci când ai o familie, nu o

mai vrei. Du-te acasă la prietena ta gravidă.

Se întoarse cu spatele la el şi Jack îşi strânse lucrurile şi ieşi în cele din urmă afară.

După ce plecă, Faye luă computerul, se uită la materialul filmat în cursul serii şi alese o scenă în care Jack se afla cu capul între picioarele ei. Mai nou, era mereu epilată total. Sânii îi arătau superb în timp ce se desfăta gemând întinsă pe spate. Făcu nişte clişee cu aspect granulos, din care nu putea fi identificată, creă un cont Gmail anonim şi-i trimise trei poze Ylvei.

Bărbatul tău ştie cum să satisfacă o femeie, adăugase ea în corpul e-mailului.

[42]

Faye se afla la birou când Jack se năpusti înăuntru. Era transpirat leoarcă şi roşu ca racul la faţă. Urla de se auzea în toată clădirea şi de după ecranele computerelor începuseră să se ivească nişte capete curioase. Faye zâmbea în sinea ei. Jack era atât de previzibil.

— Ce naiba ai făcut?

Saliva îi ţâşnea din gură. Faye nu se sperie. Încetase cu mult timp în urmă să-i fie frică de Jack. De orice bărbat.

— De ce dracu' ai făcut asta?

— Nu înţeleg la ce te referi, replică ea, pe deplin conştientă de faptul că Jack nu avea s-o creadă.

Totul făcea însă parte din joc. Voia ca el să ştie. Această parte a şaradei ajunsese la final. Faye se legăna uşor în scaun, într-o parte şi în cealaltă, în spatele biroului său elegant. Designul biroului era semnat Arne Jacobsen şi costase aproape o sută de mii de coroane. Vechiul birou mâncat de molii al lui Ingmar Bergman era un nimic pe lângă el. Însuşi Ingmar Bergman era un nimic. Geniul bărbătesc căruia îi plăcuse mereu să se înconjoare de femei pe care să le intimideze şi să le ponegrească. Bărbatul tipic.

Jack se aplecă peste birou. Palmele lui lăsau urme de sudoare pe suprafaţa netedă. Faye nu se dădu la o parte, ci îşi lăsă chipul să se apropie de al lui. Îi contempla faţa buhăită şi îmbătrânită, simţea izul de vin trezit şi de whisky pe care îl degaja respiraţia lui şi se întreba ce văzuse de fapt la el. Când îl întâlnise, citea cărţile lui Ulf Lundell[17]. Acest lucru în sine ar fi trebuit să reprezinte un semnal de alarmă.

— Nu înţeleg ce naiba crezi că faci, Faye. Dar o să te distrug. O să-ţi iau totul. Curva naibii! Eşti patetică şi proastă. Ai avut noroc că te-am scos din şanţ şi te-am făcut cineva. Toată lumea o să afle cine eşti şi de unde vii. Ştiu mult mai multe decât crezi tu, scroafă ordinară! Şi o să fac tot ce-mi stă în putinţă să o iau pe Julienne de lângă tine!

Faye îi simţi saliva pe faţă şi ridică încet mâna. Se şterse cu dosul palmei. Cu coada ochiului vedea apropiindu-se doi paznici bine făcuţi.

Atunci se dădu înapoi.

— Ce faci? ţipă ea. Jack, opreşte-te! Ajutor! Vă rog! Ajutaţi-mă!

Când paznicii intrară în trombă, Faye scânci cu voce tare şi o luă la fugă către ei. Jack se holbă la bărbaţii în uniforme, doi tipi blonzi cam la 20 de ani. Pentru o clipă, dădu impresia că voia să sară la ei. Apoi trase adânc aer în

piept, îşi ridică mâinile în sus cu reticenţă şi afişă un zâmbet larg.

— E o neînţelegere la mijloc. Nu s-a întâmplat nimic. E doar o divergenţă de opinii. Ies singur, chiar acum plec…

O porni spre uşă mergând cu spatele. Faye se adăpostise în biroul directorului său de marketing, de unde privea cu îngrijorare în direcţia lui Jack, în timp ce câţiva dintre angajaţii săi se adunaseră protectori în jurul ei. Mai bine de atât nici că se putea.

Faye era de-a dreptul epuizată când se întoarse acasă după scena pe care Jack o făcuse la birou. Apartamentul era gol. Kerstin o luase pe Julienne de la şcoală şi se duseseră din nou la muzeu.

Kerstin îi spusese lui Faye că-şi făcea griji pentru Julienne în ultima vreme. De unde la început era deschisă şi vorbăreaţă, acum devenise din ce în ce mai închisă în sine. De la şcoală primeau rapoarte cum că îşi petrecea recreaţiile de una singură. Dar Faye nu era la fel de îngrijorată precum Kerstin. Se recunoştea pe sine însăşi în Julienne. Şi ea fusese tot o singuratică.

Faye primea din ce în ce mai des scrisori de la tatăl său. Acestea rămâneau în continuare nedeschise. Era mulţumită că nimeni nu făcuse niciodată legătura dintre ei. Cazul făcuse valuri la vremea respectivă, mai ales pentru că tatăl ei fusese condamnat, cu toate că trupul mamei ei nu fusese niciodată găsit. Judecătorul explicase că aveau atâtea alte dovezi. Toate rapoartele medicale care stăteau mărturie pentru rănile mamei. Sângele. Faptul că toate lucrurile personale ale mamei erau la locul lor. Sentinţa fusese unanimă. Închisoare pe viaţă.

Faye îşi turnă un pahar de vin, se aşeză în faţa computerului şi începu să-şi verifice e-mailurile. Douăzeci de e-mailuri noi de la Ylva. Le şterse pe toate. Nu o interesa ce avea de spus. Faye deschise sertarul de sus al biroului şi scoase stickul USB pe care salvase fişierul creat de keylogger. Îi fusese de mare folos. Nu ştia dacă să-l păstreze ca amintire sau să-l arunce pur şi simplu.

Îl învârtea între degete. Apoi îşi dădu seama că nu verificase niciodată celelalte dosare pe care le copiase pentru orice eventualitate. Avusese la dispoziţie material destul ca să-l poată compromite pe Jack. Introduse stick-ul în computer şi gustă din vin în timp ce fişierele de pe el apăreau în „Finder”. Le frunzări, dar niciunul nu-i atrase atenţia. Documente de afaceri plicticoase, contracte, prezentări Powerpoint. *Boring, boring, boring*[18]. Ultimul dosar se chema „Gospodărie” şi, în ciuda numelui neinteresant, Faye dădu click pe el.

Cu o teroare crescândă, Faye înţelese ce conţinea şi paharul de Amarone îi căzu din mână.

Se holbă la cioburile de pe podea. La pata roşie care creştea văzând cu ochii. Îşi dădu seama că era nevoită nu numai să-l distrugă pe Jack, ci şi să se asigure că avea să fie neutralizat odată pentru totdeauna.

[43]

Faye lăsă să treacă câteva zile. Apoi îl sună pe Jack. Avea un nou plan. Izbucni în lacrimi şi-şi ceru scuze. Deşi, de fapt, ar fi vrut să-l rupă în bucăţi, să dea şuturi în trupul lui inert, să-i scuipe pe mormânt.

Jack se lăsă păcălit de slăbiciunea ei. Avea nevoie de supunerea ei, iar ea îi oferea ceea ce avea nevoie.

Încetul cu încetul, îi câştigă din nou încrederea. Jack nu era complicat şi se lăsa păcălit uşor. Faye îşi dorea să fi descoperit asta mai devreme.

Deşi sperase că n-avea să mai fie vreodată necesar, îl lăsă să facă sex cu ea. Asta era partea cea mai grea. Să încerce să pretindă că-i place, când întregul ei trup clocotea de scârbă şi de ură. Când toată mintea îi era plină de imagini ale lucrurilor de care se făcuse vinovat.

Câteodată Jack plângea în somn. Telefonul lui mobil de pe noptieră se lumina din când în când, iar pe display apărea numele Ylvei. Nu-l dăduse afară. Acum era ea cea care implora şi cerşea. În curând avea să o aducă pe lume pe fiica lor, în timp ce Jack se culca cu o altă femeie. La fel cum făcuse la naşterea lui Julienne.

Faye făcuse rost de o reţetă pentru noi pastile Stilnoct. În timp ce Jack dormea buştean, îi luă laptopul, făcând căutările de rigoare. Câteodată totul i se părea prea simplu. Ştia însă că nu avea să fie deloc simplu. Şi că avea să plătească un preţ exorbitant. Poate chiar exagerat. Dar era cine era şi, având în vedere crima lui Jack, nu exista răzbunare prea brutală.

În timp ce la fereastra dormitorului său se lăsa înserarea, Faye îşi aduse aminte de fulgii de nea care dansau în faţa geamurilor străvezii ale camerei din turn. Îşi amintea senzaţia de plutire. Sentimentul de libertate şi totodată de prizonierat. Câteodată i se făcea dor de camera din turn. Dar niciodată de colivia de aur. Din când în când se gândea la Alice, care încă se mai afla în ea. De bunăvoie. Dar existau aspecte ale vieţii lui Alice pe care soţul ei, Henrik, nu le cunoştea. Ca de exemplu, faptul că Alice fusese una dintre persoanele care investiseră în Revenge, iar acum era la fel de bogată ca el. Sau că Alice îi ceruse lui Faye numărul lui Robin şi se întâlnea cu el o dată pe săptămână, în timp ce Henrik credea că se află la un curs de pilates.

Faye o încurajase în acest sens. Cine e prizonier într-o colivie de aur are nevoie de divertisment pentru a face faţă.

La crăpatul zorilor, Faye îl contemplă pe Jack în timp ce se trezea încet, mahmur de la somnifere şi de la whisky.

— Săptămâna viitoare trebuie să plec într-o călătorie de afaceri, zise ea. Ai putea să-mi dai o mână de ajutor cu Julienne?

— Bineînţeles.

Jack zâmbi. Îi interpretase privirea ca fiind dezmierdare. Dar privirea ei însemna adio.

Fjällbacka – atunci

Am pus telefonul jos. Sentinţa fusese pronunţată şi eram liberă. Pentru prima dată. Era o senzaţie pe care nu o mai simţisem până atunci, nu ştiam ce gust avea. Simţeam că plutesc. Niciodată nu mă simţisem atât de puternică.

Nu mă lăsaseră să asist la proces, căci mă considerau prea tânără. Dar mi-l putusem închipui pe tata, aşezat pe bancă în acelaşi costum ca la înmormântarea lui Sebastian. Cu ceafa udă de transpiraţie, trăgând de cămaşă, simţindu-se nelalocul lui, furios, prizonier într-un mod în care nu mai fusese niciodată. Prizonieratul lui era libertatea mea.

O mică parte din mine îşi făcuse griji că n-avea să fie condamnat. Că n-aveau să vadă bestia din el, ci doar omuleţul patetic şi trist. Dar probele medico-legale fuseseră copleşitoare. Chiar şi fără corpul mamei.

Fusese condamnat şi avea să primească o pedeapsă aspră.

Ştiam că tot orăşelul jubila. Toată lumea urmărise procesul. Se văitaseră, bârfiseră, pălăvrăgiseră pe coridoarele magazinului Evas Livs, îşi opriseră maşinile în vale, lângă piaţă, lăsând geamurile în jos şi plângându-i de milă săracei fete. Îi cunoşteam atât de bine.

Dar nu eram deloc săraca fată pe care o vedeau ei. Eram mai puternică decât ei toţi la un loc. Aş fi preferat să rămân acasă după ce fusese arestat tata, dar cineva decisese că nu era posibil. În ochii lor, eram încă un copil. Neavând rude şi prieteni, am fost nevoită să mă mut la cuplul în vârstă care locuia cel mai aproape de noi. Dar mă lăsau să stau acasă cât voiam eu, cu condiţia să vin înapoi la cină şi să dorm la ei.

Ultimele luni fuseseră o lungă perioadă de aşteptare. La şcoală, toată lumea mă lăsa în pace acum. Când mă vedeau venind pe culoar, se dădeau la o parte ca şi cum aş fi fost Moise care despica Marea Roşie. Îi fascinam. Dar mă evitau. Oamenilor le place să aibă de-a face cu tragediile şi cu durerea doar până la o anumită limită. Iar eu o depăşisem de multă vreme.

Eram în sfârşit liberă. Iar el avea să putrezească în iad.

[44]

Ploua cu găleata. O usturau ochii şi capul îi exploda de durere. Faye nu-şi dorea altceva decât să doarmă. O sună pe Julienne de două ori, apoi pe Jack. Niciun răspuns. Îşi făcu apariţia recepţionerul hotelului, care o informă că o aştepta taxiul. Faye îi mulţumi, îşi luă geanta şi începu să formeze numărul de la poliţie. Chiar în momentul când se aşeză pe bancheta din spate a taxiului, se făcu legătura.

— Serviciul de urgenţă.

— Vreau să semnalez o dispariţie, zise ea.

— Înţeleg, zise calm femeia de la celălalt capăt al liniei. Despre cine este vorba?

— Despre fiica mea de şapte ani, zise Faye şi oftă puternic.

— Când aţi fost în contact cu ea ultima dată?

— Ieri seară. Eu mă aflu la un hotel din Västerås. Am avut nişte întâlniri de afaceri aici. De Julienne se ocupă fostul meu soţ. Am sunat toată dimineaţa, dar nu răspunde nimeni.

— Deci nu vă aflaţi în oraş?

— Nu. Dumnezeule, nu ştiu ce să mă fac.

— Există vreun motiv să presupunem că poate au plecat undeva sau că se află undeva de unde nu pot răspunde?

— Nu. Trebuiau să fie acasă la noi. Azi poate că aveau să se ducă la Skansen. Nu e deloc stilul lui Jack.

— Cum vă numiţi?

— Mă cheamă Faye Adelheim. Apartamentul în care ar trebui să fie se află în cartierul Östermalm. E apartamentul meu.

Îi dădu femeii adresa.

— De obicei, aşteptăm câteva ore înainte să raportăm.

— Vă rog, sunt atât de îngrijorată.

Vocea de la celălalt capăt al liniei se îmblânzi puţin.

— E un pic cam devreme, de fapt, dar o să rog o patrulă să treacă pe acolo şi să sune la uşă.

— Mulţumesc. Mi-aţi lua o piatră de pe inimă. Daţi-le numărul meu de mobil, ca să mă poată suna când ajung acolo.

O oră şi jumătate mai târziu, taxiul ieşi de pe strada Odengatan, continuă câţiva metri pe Birger Jarlsgatan şi apoi o coti pe strada Karlavägen.

La uşa de la intrare a imobilului se aflau două maşini de poliţie. Un poliţist

aştepta în faţa clădirii. Plăti, sări din maşină şi o luă la fugă spre el.

— Sunt eu, Faye, zise ea gâfâind.

Poliţistul o privi cu seriozitate.

— Nu înţeleg, aţi spus că l-aţi găsit pe Jack. De ce mai sunteţi aici? Şi unde e fiica mea?

— Putem să intrăm un pic să vorbim? zise el cu o expresie evazivă.

— Ce vreţi să spuneţi? Dacă aţi vorbit cu Jack, atunci ştiţi deja unde se află Julienne, nu?

Poliţistul introduse codul şi îi ţinu uşa.

— Cum v-am zis, e mai bine să veniţi sus.

Faye îl urmă.

— Vă rog, nu puteţi să-mi spuneţi ce se întâmplă? Jack e sus?

Poliţistul închise grilajul liftului.

— Fostul dumneavoastră soţ este sus, zise el. Dar fiica dumneavoastră a dispărut.

— Dar Jack trebuie să ştie unde se află, nu? Are şapte ani, nu poate dispărea de una singură. Am lăsat-o în grija lui. Era cu el. Jack ce spune?

— Spune că nu-şi aminteşte nimic.

— Nu-şi aminteşte nimic?

Îşi auzi ecoul vocii între pereţii liftului.

Liftul se opri şi ieşiră pe palier. Uşa de la intrare era deschisă. Faye îşi trecu mâna peste faţă.

— Am găsit ceva ce… e sânge la dumneavoastră în hol.

— Sânge? Doamne-Dumnezeule…

Faye începu să se clatine şi poliţistul o prinse de braţ. O conduse înăuntru. În hol, dădu cu ochii de un criminalist îmbrăcat în alb care stătea în genunchi şi trecea un instrument peste podea în locul unde se închegaseră pete de sânge închis la culoare.

— Julienne, ţipă ea cu o voce stridentă. Julienne!

Jack stătea pe un scaun în bucătărie. Doi poliţişti îi vorbeau cu voce calmă. Când o văzu, Jack dădu să se ridice, dar fu împiedicat de poliţişti. Se prăvăli la loc pe scaun.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea. Unde e, Jack? Unde e Julienne?

— Nu ştiu, zise Jack confuz. M-am trezit când am auzit soneria de la uşă.

Poliţistul o trase de braţ.

— O să avem nevoie de ceva ce a aparţinut fiicei dumneavoastră.

Faye se holbă la el.

— Ce vreţi să spuneţi? De ce?

O conduse cu grijă, dar cu hotărâre, mai departe. Din hol se auzeau voci şi zgomote de paşi. Mai sosiseră câţiva poliţişti.

— Pentru a o putea identifica, zise el. Pentru orice eventualitate.

Faye suflă greu, dar încuviinţă din cap.

— Cum ar fi?

— Periuţa ei de dinţi. Sau o perie de păr?

Faye dădu aprobator din cap. Arătă cu degetul spre baie. Poliţistul scoase o pungă, îşi puse o pereche de mânuşi subţiri de plastic şi o luă înainte.

— Asta e.

Ridică periuţa roz şi o puse cu grijă în pungă. Faye îl conduse în camera lui Julienne, de unde luă peria ei de păr.

— Ar trebui să fie de ajuns, zise el şi o privi cu gravitate.

[45]

Afară începea să se lase înserarea. Faye se ridică în picioare când poliţista intră în cămăruţa în care i se spusese să aştepte. Era înaltă şi blondă. Avea părul prins într-o coadă de cal şi privirea prietenoasă, dar hotărâtă.

— Aţi aflat ceva?

Poliţista clătină din cap.

— Aşezaţi-vă, zise ea şi făcu un semn cu capul către canapea. Mă numesc Yvonne Ingvarsson şi sunt inspector de poliţie.

Faye se aşeză pe canapea, cu picioarele încrucişate.

— Trebuie să vă pun nişte întrebări şi vreau să-mi răspundeţi cât mai detaliat cu putinţă.

— Bineînţeles.

— Suntem în continuare în căutarea lui Julienne, dar există anumite aspecte care ne fac să ne îngrijorăm. Chiar foarte mult.

Faye închise ochii şi înghiţi în sec.

— E… credeţi că i s-a întâmplat ceva?

— Sinceră să fiu, chiar nu ştim. Dar sângele din hol e sânge uman. Experţii îl compară cu probele de ADN recoltate de pe periuţa ei de dinţi şi de pe peria ei de păr.

— Doamne-Dumnezeule… eu…

— Fostul dumneavoastră soţ, Jack, nu poate explica nimic. Povestea lui n-are nicio noimă. Declară că nu-şi aduce aminte ce a făcut ieri.

— Dar e imposibil ca el să-i fi făcut vreun rău lui Julienne. Vă înşelaţi. Cineva trebuie să o fi luat-o cumva. Jack o iubeşte şi n-are niciun motiv…

— Cine altcineva ar putea fi?

Faye rămase tăcută. Poliţista se aplecă în faţă şi îi puse mâna pe genunchi.

— Telefonul lui mobil şi GPS-ul din maşină arată că a fost plecat cu maşina. În timpul nopţii.

— Ce vreţi să spuneţi?

— A fost la Jönköping. Şi am găsit urme de sânge în portbagajul maşinii. O să le comparăm cu sângele din hol.

— Încetaţi… vă rog, încetaţi… nu vreau să ştiu.

Faye clătină din cap.

— Trebuie să daţi dovadă de tărie acum. Ştiu că este greu, dar trebuie să ne ajutaţi, ca s-o putem găsi pe Julienne.

Faye încuviinţă cu mişcări lente din cap şi în cele din urmă o privi pe

poliţistă în ochi.

— Colegii noştri de la Jönköping cercetează locurile în care s-a aflat Jack azi-noapte. Am verificat şi computerele dumneavoastră şi mă întreb dacă-mi puteţi explica despre ce este vorba aici.

Yvonne răsfoi câteva clipe în dosarul pe care îl ţinea în poală şi scoase o hârtie. Era e-mailul pe care Faye i-l trimisese Ylvei. Faye deschise gura să răspundă, dar Yvonne i-o luă înainte.

— Dumneavoastră sunteţi în poză?

Îi puse poza lui Faye în mână. Ea aruncă o privire la fotografie şi încuviinţă din cap.

— Da, eu sunt.

— I-aţi trimis această poză Ylvei Lehndorf, partenera de viaţă a lui Jack?

Faye încuviinţă din nou.

— De ce aţi făcut asta?

— Pentru că ea l-a luat pe Jack de lângă mine. Voiam doar…

— Aveţi o relaţie cu Jack… în acest moment?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Aţi avut relaţii sexuale cu Jack după ce aţi divorţat?

— Da. Dar nu după ce a descoperit poza pe care i-am trimis-o Ylvei. După asta… a început să mă urască.

— Jack spune că relaţia a continuat.

— E absurd. A venit la mine la birou şi a făcut scandal acum câteva săptămâni. A trebuit să intervină paznicii. Dar cearta noastră s-a rezumat la noi doi, n-a avut nicio legătură cu Julienne, sunt convinsă că nu i-ar face niciodată rău.

Faye clătină din cap.

— Ştiţi ce-am mai descoperit? Că dumneavoastră, prin intermediul unei companii străine de investiţii, aţi cumpărat majoritatea acţiunilor Compare. Firma pe care a înfiinţat-o Jack. Şi de unde a fost dat afară. Jack e la curent cu toate astea?

Faye bătea cu nervozitate cu degetele în masă. Privirea lui Yvonne Ingvarsson era greu de interpretat.

— Nu sunteţi suspectată de nimic, continuă Yvonne. Dar trebuie să ştim, ca să putem înţelege ce s-a întâmplat.

Faye dădu încet din cap în semn de aprobare.

— Jack m-a părăsit pentru Ylva. I-am prins la noi în dormitor. N-am vrut decât să-i fac să simtă aceeaşi durere pe care am simţit-o eu. Am fost înjosită,

am pierdut totul. E clar că am vrut să mă răzbun. Şi am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să-l pot distruge pe Jack. Pe bună dreptate. Iar ura lui pentru mine e justificată. Dar toate astea n-au nimic de-a face cu Julienne, deci nu înţeleg unde poate fi sau de ce credeţi că el i-ar fi făcut ceva.

Îşi frângea mâinile în poală.

Yvonne nu-i răspunse la întrebare, ci adăugă pe un ton aspru:

— Rănile de pe faţa dumneavoastră. Cum le-aţi căpătat? Vi le-a făcut Jack?

Faye ridică mâna către obraz, dar tresări de durere. Apoi încuviinţă cu reticenţă.

— Jack trebuia să aibă grijă de Julienne în timp ce eu urma să merg la Västerås la o întâlnire de afaceri. Nu eram prea sigură că e o idee bună, am făcut-o doar de dragul lui Julienne. Jack a… a fost atât de furios… Mi-a trimis nişte mesaje groaznice în ultima vreme. M-a ameninţat la beţie. Nu e deloc stilul lui. Era furios când a venit şi atunci m-a lovit. Dar apoi s-a liniştit. Am vorbit şi totul părea în regulă când am plecat. Nu s-ar atinge niciodată de Julienne, era însă atât de furios pe mine, iar eu cu siguranţă i-am zis ceva care l-a provocat. Nu l-aş fi lăsat niciodată să aibă grijă de Julienne dacă bănuiam că…

Glasul lui Faye se frânse.

Se auzi un ciocănit la uşă. Intră un poliţist, care se prezentă. Zise că voia să vorbească cu colega sa, iar Yvonne îl urmă pe coridor. După câteva minute, Yvonne reveni. Ţinea în mână o ceaşcă de cafea pe care o puse pe măsuţa din faţa lui Faye.

— Continuaţi, o îndemnă ea.

— Aveţi noutăţi în legătură cu Julienne? Aţi găsit-o?

— Nu.

— Spuneţi-mi, vă rog. E vorba de fiica mea!

Poliţista se uită la Faye cu o privire lipsită de expresie.

— După cantitatea mare de sânge care se afla în hol, nu credem că Julienne ar fi putut supravieţui.

— Ce vreţi să spuneţi? ţipă Faye. Fetiţa mea nu poate să fi murit.

Yvonne Ingvarsson îşi puse mâna pe umărul lui Faye fără să zică nimic. În cameră răsuna ecoul vorbelor rămase nerostite.

[46]

În loc să doarmă în apartamentul ei, Faye folosi setul său de chei de la apartamentul lui Kerstin şi se mută la ea. Presa făcuse mult tam-tam în jurul dispariţiei lui Julienne. Poliţia depistase că maşina lui Jack se aflase într-o zonă împădurită de la nord de Jönköping. În apropiere se afla un loc de acostare. În ziua următoare au găsit o cantitate mică de sânge într-una dintre bărci. Dar niciun cadavru.

Faye citi în ziare că operau conform teoriei că „fostul soţ, un milionar”, cum îl numeau pe Jack, scufundase corpul lui Julienne în lacul Vättern. Scafandrii o căutaseră, dar zona era mult prea vastă. Julienne nu a putut fi găsită.

O săptămână mai târziu, când toate probele îl indicau pe Jack drept vinovat, iar ziarele de scandal aflaseră de la surse din cadrul poliţiei că găsiseră sânge nu numai în apartament, ci şi în maşină şi în barcă, s-a dezvăluit numele lui Jack. Grămezi de jurnalişti au început să se îngrămădească în jurul vilei lui şi a Ylvei de pe Lidingö.

Yvonne Ingvarsson veni în vizită la Faye şi îi spuse că nu abandonaseră ideea de-a o putea găsi pe Julienne în viaţă, dar că aproape totul indica faptul că era moartă. Lui Faye i se oferi sprijin psihologic şi posibilitatea de a vorbi cu un preot. Ea însă refuză totul. Se încuie în apartamentul lui Kerstin, observând cum grămada de jurnalişti din faţa casei ei se subţia pe zi ce trecea. Rănile şi vânătăile de pe faţă începuseră să i se vindece. Se ocupa de leziuni cu mare grijă. Nu voia să rămână cu cicatrici urâte. Unul dintre punctele de acuzare împotriva lui Jack fusese actul de violenţă faţă de Faye.

Jack nu recunoscuse nimic. Dar dovezile împotriva lui se înmulţeau văzând cu ochii. Investigatorii găsiseră cele mai macabre căutări pe Google în istoricul de căutare al computerului său. Iar mesajele ameninţătoare la adresa lui Faye fuseseră reconstituite din telefonul lui Jack, deşi fuseseră şterse. Faye le arătase, de asemenea, mesajele de pe telefonul ei. Totul apăru în ziarele de seară.

Descoperirile de pe computerul lui Jack îi strânseră şi mai mult laţul în jurul gâtului. Verificase adâncimea mai multor lacuri suedeze şi salvase hărţi ale zonei în care parcase maşina lângă lacul Vättern.

La doar o lună de la dispariţia lui Julienne, Faye scoase apartamentul la vânzare şi informă investitorii Revenge că intenţiona să părăsească Suedia cât mai curând posibil. Păstră zece la sută din acţiuni, îi mai oferi încă cinci la

sută lui Kerstin şi puse restul acţiunilor la dispoziţia investitorilor spre achiziţionare. Yvonne Ingvarsson încercă să o convingă să aştepte măcar până la terminarea procesului lui Jack înainte de a se muta, dar Faye îi mărturisi că nu mai putea.

— Viaţa mea e distrusă, indiferent de pedeapsa pe care o primeşte. Eu i-am preluat firma şi i-am distrus relaţia cu Ylva. El a răspuns ucigând-o pe fiica noastră. Nu-mi mai rămâne nimic aici.

— Înţeleg, zise Yvonne. Trebuie să încerci să fii tare. Durerea n-o să dispară niciodată, dar o să devină mai uşor de suportat odată cu trecerea timpului.

Ajunsă la uşa de la intrare, o îmbrăţişă pe Faye, apoi se încheie la geacă şi ieşi pe palier.

— Unde te muţi?

— Nu ştiu încă. Undeva departe, în orice caz. Unde nu mă cunoaşte nimeni.

Când Yvonne îi trimise un mesaj anunţând-o că sosiseră în sfârşit rezultatele testelor de ADN şi că sângele pe care îl găsiseră în hol, în barcă şi în portbagajul maşinii lui Jack corespundea cu ADN-ul de pe periuţa de dinţi şi peria de păr ale lui Julienne, Faye răspunse printr-un simplu „mulţumesc”. Nu mai avea nimic altceva de spus.

[47]

Trecuseră şapte luni de când Faye părăsise Suedia. Contempla dealurile înverzite ale căror siluete se conturau în faţa Mării Mediterane. În port-pahar avea un frappé rece ca gheaţa. Procesul împotriva lui Jack se terminase, iar verdictul urma să fie pronunţat în câteva minute. Presa şi publicul suedez îi dăduseră deja sentinţa. Jack Adelheim era cel mai detestat bărbat din Suedia. Firește, Ylva se destăinuise deja în *Expressen*, cu fiica lui Jack la piept şi cu tolba plină de o ploaie de acuzaţii la adresa lui. Se pare că Jack o expusese la violenţă psihică de-a lungul întregii lor relaţii. Ylva câştigase simpatia plebei. Faye începu să râdă de una singură când citi articolul.

Îşi scosese în sfârşit abominabilii sâni de plastic şi pusese la loc zece kilograme. Dar continua să facă sport. Se simţea în sfârşit bine în pielea sa.

Privi din nou ecranul în timp ce înmuia cu poftă un biscuit Cantuccini într-un păhărel cu vin dulce. Întreaga Suedie urmărise spectaculosul proces şi Faye simţea până şi de pe terasa pe care se afla cum toată ţara aştepta cu sufletul la gură.

Nu se îngrijora. Îşi făcuse temele temeinic.

Prezentatorul de la *Aftonbladet* frunzărea nişte hârtii, în timp ce un reporter experimentat în domeniu îşi încreţea fruntea şi declara cu o voce gravă că Jack avea să fie condamnat fără doar şi poate.

Faye nu se obosi nici măcar să zâmbească. Ştia deja că învinsese. Epilogul era doar o formalitate. Se terminase.

Julienne o strigă din casă.

Faye îşi trase ochelarii de soare pe vârful nasului şi se uită pieziş într-acolo.

— Ce e, iubita mea?

— Putem să mergem la plajă?

— Imediat. Mami trebuie doar să termine de văzut ceva.

Julienne se ivi în prag. Ecoul paşilor ei răsuna de-a lungul terasei, în timp ce se apropia fugind desculţă. Bronzată şi frumoasă, cu părul bălai fluturându-i în vânt.

„Jack Adelheim a fost declarat vinovat de uciderea fiicei sale de şapte ani.”

Faye închise rapid capacul laptopului. Julienne se căţără la ea în braţe.

— La ce te uitai?

— A, la nimic, zise ea. Ce zici, plecăm la plajă?

— Crezi că vrea să vină şi Kerstin cu noi?

— Hai s-o întrebăm.

Faye închise ochii când Julienne se îndepărtă în grabă. Gândurile o purtară înapoi, la acele zile decisive pe care le trăise cu mai bine de o jumătate de an în urmă.

Nu-i fusese frică de suferinţa fizică. Nu însemna nimic în comparaţie cu durerea pe care o simţise când găsise fotografiile cu Julienne din dosarul cu numele „Gospodărie”. Preaiubita ei fiică. Terorizată. Confuză. Goală.

Locul şocului iniţial fusese luat de o furie care aproape că o devorase, dar până la urmă reuşise să o stăpânească. Ştia că avea să-i fie de folos mai târziu. Furia ei avea să se reverse asupra lui Jack ca o avalanşă, n-avea să mai rămână nimic din el după ce îşi va fi dus planul la bun sfârşit.

Să-i creeze lui Jack o falsă impresie de siguranţă fusese uşor, la fel cum nu fusese greu nici să facă tot ce avea de făcut. Nu trebuia decât să închidă ochii şi să invoce imaginea corpului gol al lui Julienne. Expusă. Pângărită. De cel care ar fi trebuit să o apere.

Luase nişte calmante şi apoi recoltase aproape un litru din propriul său sânge. Era dublu faţă de cantitatea prelevată în caz de donaţie, dar găsise informaţii conform cărora, cu cantitatea de sânge pe care o avea ea în corp, îşi putea permite să piardă aproximativ un litru.

Kerstin protestase la început, când Faye îi explicase ce avea de gând să facă, dar, după ce văzuse pozele cu Julienne, fusese de acord că nicio pedeapsă nu putea fi prea dură pentru un bărbat ca Jack.

Pe Faye o cuprinsese o stare de leşin, se simţea ameţită, dar încă se ţinea pe picioare. Nu trebuia să-şi piardă cunoştinţa.

Kerstin şi Julienne trebuiau să plece înainte. O costase mult să facă rost de paşapoarte false şi să le asigure ieşirea din ţară în cele mai bune condiţii, dar orice poate fi cumpărat cu bani. Iar Faye avea bani din belşug.

Se duse la hotelul din Västerås unde o aştepta Kerstin. Îi dădu telefonul mobil. În decursul serii, Kerstin avea să înceapă să-l sune pe Jack. Apoi Faye se întoarse în apartament.

Când se auzi soneria, trase adânc aer în piept şi se duse să-i deschidă lui Jack. Venise momentul să-l nimicească.

El o întrebă unde era Julienne, doar trebuia să aibă grijă de ea, iar Faye îl lămuri că era în drum spre casă. După trei pahare de whisky, reuşise să-l ademenească în dormitor cu promisiunea unei partide de sex, dar, exact cum sperase, el căzuse lat după doar câteva mişcări bâjbâite cu mâinile în chiloţii

ei.

Se contemplă în oglinda cea mare din dormitor. Din pat se auzea respiraţia grea a lui Jack. Îi dăduse o doză dublă şi n-avea să-l trezească absolut nimic. Când avea să-şi revină în cele din urmă, nu-şi va aminti mare lucru.

Trase adânc aer în piept. Lăsă întunecimea să iasă la iveală fără toate obstacolele pe care le pusese în calea ei de-a lungul anilor. Vedea chipuri străvezii în apă. Auzea ţipete care se ridicau strident către cer, izgonind pescăruşii, care se refugiau dând speriaţi din aripi. Vedea sânge amestecându-se cu apă sărată. Aripi albe care zgâriau ca nişte gheare căutând ceva, orice, pe oricine.

O văzu din nou pe Julienne. Chipul ei speriat.

Se izbi puternic cu fruntea de spătarul de oţel al patului.

Apoi îşi cercetă cu un ochi critic chipul în oglindă. Avea oare rana să fie de ajuns? Credea că da. În frunte îi apăruse deja un semn şi sângele îi pulsa sub piele, avea să se umple de vânătăi.

Aduse micul manechin de prim ajutor de care făcuse rost şi-l întinse în hol. Apoi turnă sângele pe care Kerstin o ajutase să şi-l preleveze peste manechin, în aşa fel încât să se împrăştie în jurul capului şi în partea superioară a bustului. Spera să fie îndeajuns de mult sânge. N-ar fi putut să ia mai mult şi să continue să se menţină în picioare. Mirosul era sufocant, iar ea încă se simţea ameţită şi obosită, dar se sili să meargă mai departe. Lăsă manechinul în balta de sânge în timp ce făcea ultimele pregătiri, în speranţa că sângele avea să se coaguleze în jurul formelor lui.

Îşi puse mânuşi şi scoase cu grijă din geantă o pungă cu fermoar în care se aflau o periuţă de dinţi roz şi o perie de păr roz. Ambele aveau imprimeuri cu Elsa din *Frost*. Julienne le scosese din ambalaj cu mâinile ei şi tot ea fusese cea care le pusese în punga de plastic, astfel încât pe ele să nu apară decât amprentele sale.

Faye începu să-şi pieptene părul. Ea şi Julienne aveau aceeaşi nuanţă de blond şi aveau părul la fel de lung. Îşi trecu bine peria prin păr de mai multe ori, ca să rămână în ea şi câteva fire cu rădăcini. Apoi puse peria de păr cu grijă deoparte şi scoase periuţa de dinţi. Se spălă pe dinţi cu atenţie, apăsând puternic pentru ca firele să se răsfire şi periuţa să pară folosită. Când termină, puse periuţa în păhărelul din baie, lângă periuţa sa. Apoi se duse în cameră la Julienne şi puse peria de păr pe biroul ei.

După ce termină, spălă paharul de whisky în care pisase somniferele şi apoi îl umplu din nou cu whisky. Luă paharul şi sticla de whisky şi se întoarse în

dormitor, unde Jack sforăia în continuare zgomotos. Faye puse paharul pe noptieră şi dădu drumul sticlei pe jos, lângă pat. Tot dormitorul puţea a whisky.

Acum nu-i mai rămâneau multe lucruri de făcut în apartament.

Faye avu grijă să ia cu ea telefonul mobil al lui Jack când coborî la maşina lui. Încărcă rapid manechinul în portbagaj. Avea să lase urme de sânge. Exact cum anticipase.

Restul era o chestiune de logistică. Maşina lui Jack spre Vättern şi înapoi. Un pic de sânge împrăştiat într-una dintre bărcile ancorate în zonă. Spălă manechinul şi îl aruncă în apă. Erau aşa de multe ciudăţenii aruncate pe fundul lacului, încât nimeni n-avea să facă legătura cu Julienne.

Pe drumul înapoi spre Stockholm, Faye reflecta la faptul că atât GPS-ul din maşina lui Jack, cât şi mobilul aveau să arate acest drum. Navigatorul de bord cu mai multe detalii decât mobilul, dar aveau să se completeze reciproc. Împreună cu căutările pe care le făcuse recent pe computerul lui Jack, avea să fie îndeajuns. Spera ea. Dar diavolul se ascunde în detalii.

Faye parcă maşina pe faleză. O briză caldă îi învolbură rochia, în timp ce Kerstin o ajuta pe Julienne să iasă din maşină. Găsiră trei şezlonguri libere şi plătiră. Julienne zburdă direct spre malul mării. Faye şi Kerstin rămaseră pe loc, fără s-o scape însă din priviri.

— A fost condamnat. Zic că va primi închisoare pe viaţă.

— Am auzit, replică Kerstin.

— Am reuşit.

— Da, aşa e. Dar, de fapt, nu mi-am făcut nicio clipă griji.

— Nu?

Kerstin clătină din cap.

Se ivi o femeie care mergea agale. Când le văzu, se opri şi le făcu cu mâna.

— Mai e loc pentru încă o persoană? întrebă ea zâmbind.

— Da, deşi s-ar putea să fii nevoită să te îngrămădeşti cu Julienne, îi răspunse Faye.

— Cu mare plăcere.

Se întinse pe şezlong, peste prosopul turcoaz al lui Julienne şi îşi puse o pereche de ochelari de soare.

— Vii să mănânci la noi în seara asta? întrebă Faye.

Femeia încuviinţă doar din cap. Apoi îşi întoarse chipul către soare.

Cele trei femei stăteau întinse împreună în tăcere. Când Faye închise ochii,

bucurându-se de clipocitul valurilor şi de ciripitul vesel al lui Julienne, pe retină îi apăru imaginea lui Sebastian. Moartea lui o împinsese să devină cine era astăzi. Într-un mod bizar, îi era recunoscătoare pentru asta.

Întoarse capul şi o privi pe femeia din şezlongul de lângă ea. Întinse încet mâna şi îşi mângâie mama pe obraz.

Mulţumiri

Să scrii o carte nu e un lucru pe care îl faci de unul singur. Deşi mulţi cred asta. Sunt o mulţime de oameni care contribuie, care înlesnesc şi care, de asemenea, fac această muncă mai puţin solitară. În primul şi-n primul rând, vreau să-i mulţumesc soţului meu, Simon, a cărui dragoste şi al cărui sprijin au fost întotdeauna de neclintit. Copiii mei minunaţi sunt, de asemenea, o enormă sursă de motivaţie: Wille, Meja, Charlie şi Polly. Vă mulţumesc că existaţi şi că sunteţi cei mai buni copii din lume. Mulţumiri, de asemenea, mamei mele, Gunnel Läckberg şi socrilor mei, Anette şi Christer Sköld, pentru că îmi oferă în felurite chipuri răgazul necesar pentru a putea scrie. Mai sunt şi alte persoane cărora le datorez mulţumiri: toţi cei care ne salvează la nevoie atunci când nu mai facem faţă sarcinilor de zi cu zi – vă sunt pe veci recunoscătoare.

Enorme mulţumiri Christinei Saliba, care în fiecare zi munceşte din greu cot la cot cu mine, deşi face alte lucruri, nu scrie cărţi. Eşti sora mea, chiar dacă nu ne uneşte o legătură de sânge. Mulţumiri, de asemenea, Linei Hellqvist, a cărei contribuţie la munca noastră de zi de zi este inestimabilă.

N-aş fi nici pe jumătate scriitoarea care sunt astăzi fără fantastica mea editoare, Karin Linge Nordh, şi la fel de magnificul redactor, John Häggblom. Nu-mi ajung cuvintele pentru mulţumirile pe care vi le datorez. Bineînţeles că există mult mai multe alte persoane la Editura Forum care merită mulţumiri, nu în ultimul rând Sara Lindegren, deci MULŢUMESC tuturor!

Mulţumirile merg, de asemenea, către Nordin Agency: Joakim Hansson, Johanna Lindborg, Anna Frankl şi alţii, faceţi de mulţi ani o muncă incredibilă din răspândirea operei mele în lume.

Câteva dintre persoanele extrem de importante când vine vorba de scrierea unei cărţi sunt cele care oferă informaţii cu privire la lucruri pe care scriitorul nu le cunoaşte. Cum ar fi, de exemplu, Emmanuel Ergul, care a contribuit cu informaţii de nepreţuit despre aspectele financiare. Şi Anders Torewi, care, ca de obicei, a citit textul şi mi-a dat sfaturi cu privire la aspectele legate de Fjällbacka.

Mulţumiri lui Pascal Engman, un coleg extrem de talentat, care mi-a oferit comentarii utile atunci când am avut nevoie de schimburi de idei cu privire la personajele din această carte. Ca de obicei, Denise Rudberg este, de asemenea, colega pe care pot conta întotdeauna, dacă şi când simt nevoia să

discut despre textul scris. Sau despre viaţă.

În cele din urmă, surorilor mele, tuturor prietenilor şi celor din jurul nostru care ne iubesc familia. Sunteţi atât de mulţi încât nu vă pot enumera, de frică să nu uit pe cineva din greşeală. Dar voi ştiţi cine sunteţi. Vă iubesc.

Şi mulţumesc, tată, pentru că mi-ai transmis dragostea pentru cărţi.

Camilla Läckberg
Stockholm, ianuarie 2019

Notes

[← 1]

Ernst Ingmar Bergman a fost un regizor suedez de teatru şi unul dintre cei mai influenţi regizori de film ai celei de-a doua jumătăţi a secolului XX.

[←2]

În engl. în orig. – „adolescentă rusă snopită de pulă enormă”.

[← 3]

În engl. în orig. – „adolescentă slăbănoagă făcută praf cu brutalitate”.

[←4]

În engl. în orig. – „şcolăriţă tânără şi minionă futută brutal de proful el”.

[←5]

Dagens Industri este principalul ziar financiar din Suedia.

[←6]

În engl. în orig., în contextul de faţă „baştan în devenire”.

[←7]

Marie-Louise „Malou” von Sivers este o jurnalistă suedeză şi prezentatoare de televiziune, care lucrează mai ales pentru *TV4*.

[←8]

Anneli Elisabeth Alhanko Skoglund este o renumită balerină şi actriţă suedeză.

[←9]

Högskoleprovet, testul naţional de aptitudini pentru studii superioare, este un test standard utilizat ca examen de acces la învăţământul superior în Suedia.

[← 10]

Nordiska Kompaniet este un magazin universal din Suedia care vinde produse de lux.

[← 11]

Dagens Nyheter („Noutăţile zilei”) este cel mai mare cotidian din Suedia.

[← 12]

În spaniolă în orig. — „La hotelul Catalonia, vă rog.”

[← 13]

În spaniolă în orig. — „Se află în cartierul Born, îl ştiţi?”

[← 14]

Carola Maria Häggkvist, este o cântăreaţă şi compozitoare suedeză. Se numără printre cel mal populari artişti din Suedia încă de la începutul anilor 1980 şi a lansat albume variind de la pop şl disco, la imnuri şi muzică folk.

[← 15]

În engl. în orig.: „Să nu-ţi pese dacă mă prăbuşesc, e mai mult loc într-o inimă frântă”.

[← 16]

„Nicio problemă, şefa, le veţi avea înainte de căderea nopţii” (engl.).

[← 17]

Ulf Lundell este un scriitor, poet, compozitor şi muzician suedez, influenţat de mişcarea beat. Lundell este, de asemenea, un personaj oarecum controversat, care a fost alcoolic în anii 1980, dar a reuşit în cele din urmă să scape de dependenţă.

[← 18]

În engl. în orig., „Plictisitor, plictisitor, plictisitor.”